PRÖVNINGAR, BEDRÖVELSER

och

TRIUMFER

En historia om Church of the Creator under dess 10-åriga hemvist i delstaten North Carolina, samordnad med biografiska detaljer under samma period.

av

Ben Klassen, P.M. Emeritus

Grundare, The Church of the Creator

Prövningar, Vedermödor *och* Triumfer

En historik över Church of the Creator under dess 10-åriga hemvist i delstaten North Carolina, samordnad med biografiska detaljer under samma period

av

Ben Klassen, P.M. Emeritus

Grundare, The Church of the Creator

Tillägnad Brian Kozel (1971-1990), som
dödades i tjänsten. Han blev skjuten i
ryggen av fega mexikanska lönnmördare medan
han distribuerade exemplar av vår flaggskeppstidning,

Racial Loyalty.

COPYRIGHT 1993 AV BEN KLASSEN

Publicerad av

THE CHURCH OF THE CREATOR
P.O. BOX 411, NICEVILLE, FL. 32588

INNEHÅLL

1. Grundandedagen 1
2. Sökandet efter en Hasta Primus 5
3. Fyrverkerier 15
4. North Carolina — Att bosätta sig 17
5. Jul med Kim och Walt i Colorado 22
6. Resa till Egypten — februari 1984 25
7. En rapport från dagens Egypten 39
8. Keith Williams lämnar — Carl Messick träder in 57
9. Kim och Walt gör en stor flytt 63
10. Sommaren 1984 65
11. Resa västerut, september-oktober 1984 70
12. En Grand Prix för Henrie 78
13. Hawk's Nest; Tom Metzger; Jul och nyår 80
14. Januari, 1985: En utvärdering 86
15. Återbesök på Hawaii, 1985 89
16. Aloha till dig också, Kamaaina! 96
17. Las Vegas Nevada och Phoenix, Arizona 1985 107
18. Rundresa i alpländer, 1985 111
19. Fasta 119
20. Phoenix i februari, 1986 122
21. Bedömning av Richard Barrett 128
22. Trakasserier och fyrverkerier 132
23. Juridiska manövrar, knep och förhalning 141
24. En resa in i historiens länder 145

25. Att bygga ett nytt hem 151
26. Familjen Johnson, Don och Bobbi 156
27. Rättegången mot pastor Carles Messick 160
28. I Phoenix under helgerna, 1986-87 163
29. 1987: En bedömning av det förflutna och framtiden 173
30. Avtalet med konstföretaget 176
31. Natchez-pilgrimsfärden Plus 182
32. Katastrofen med Chiltons privatbank 187
33. Döden på kyrkans andra våning 197
34. Phoenix, Arizona och Fallbrook, Kalifornien 203
35. Lucinda och Will Williams 213
36. Den vite amerikanen, pastor Victor Wolf 221
37. Pastor Ron Quinn, en enastående serietecknare 234
38. Brian Kozel, vår martyrhjälte 237
39. Resa västerut, 4 jan till 5 feb 1989 239
40. DeWest Hooker, Washington, D.C. 249
41. Fiaskot med Rudy Stanko (Stinko, Stunko) 255
42. Skattestriden med Macon County 264
43. Min kära älskade hustrus död 278
44. Huvudkontoret flyttar till Milwaukee 287
45. Försäljning av kyrkans egendom 294
46. Spridning av Henries aska i Klippiga Bergen 299
47. Creativity och den vita rasen — Att driva den in i evigheten 305

Prövningar, Vedermödor och Triumfer

Kapitel ett

Grundläggningsdagen

Historien om Church of the Creator och dess världscenter börjar egentligen den dag vi började flytta jord och lägga grunden på dess nuvarande plats i North Carolina. Vi betraktar detta som en historisk händelse i vår rörelse och väljer att kalla den Grundläggningsdagen. Det skedde på en vacker vårdag, närmare bestämt den 10 mars, och jag kommer aldrig att glömma den. Entreprenören Billy Sanders och hans arbetslag och lantmätare dök upp på platsen klockan 8 den där fina morgonen, och Henrie och jag var där med våra kameror för att ta både färg- och svartvita bilder, för att dokumentera händelsen för eftervärlden. Vid 10-tiden anlände Dean Conners och hans manskap med sina bulldozrar och annan tung utrustning för att börja flytta jord.

Även om jag redan har redogjort för de flesta detaljerna kring den arkitektoniska planeringen och själva byggandet av byggnaden i min förra bok, *Against the Evil Tide*, vill jag ändå kortfattat gå igenom några av de viktigaste händelserna under det första episka året, med början på Grundläggningsdagen, för att på ett korrekt sätt knyta samman berättelsen med den period som denna krönika berör. Den specifika perioden är decenniet mellan Grundläggningsdagen den 10 mars 1982 och den tidpunkt då jag gick i pension och lagligt överlämnade ledarskapet för kyrkan till den efterföljande Pontifex Maximus. Det tioåriga spannet har varit de mest avgörande, de mest frustrerande, men utan tvekan de mest produktiva och givande tio åren i mitt liv.

Den 10 mars var en hektisk dag. Förutom att hantera lantmätarna, entreprenören och jordflyttarna, träffade jag även brunnsborraren Charles Davidson och nådde en överenskommelse med honom om kostnaden för att borra en brunn till kyrkan, kostnaden för pumpen, trycktanken och all den övriga tilläggsutrustning som hörde till, samt den exakta platsen för själva brunnen.

Av någon anledning har varje försök att grunda en ny religion, var som helst och när som helst i historien, alltid mötts av det mest hätska motstånd och den yttersta fientlighet. Det tog kristendomen minst trehundra år att komma ut i det öppna, och sedan mer än femton

hundratals år av krigföring och stridigheter för att etablera sig. I själva verket rasar striden fortfarande i många delar av världen än i denna dag. Muhammed och hans anhängare var tvungna att utkämpa ändlösa strider för att sprida sin tro, och som vi alla vet är krigföringen fortfarande långt ifrån över. Joseph Smith och hans bror dödades i ung ålder av en arg folkmassa i deras försök att etablera sin mormonska religion. Judarna har, som vi alla vet, varit under belägring under de senaste fyratusen åren eller så för att upprätthålla sin parasitära religion i varje region de har trängt in i. I själva verket är deras fortsatta existens i Palestina, där allt började, minst sagt mycket prekär, och chanserna är mycket stora att de inte kommer att vara kvar där länge. Men ingen kan bestrida att det mest iögonfallande draget hos alla dessa religioner, trots allt motstånd, fientlighet och krigföring, är att de har bestått. De har överlevt, de har vuxit och spridit sig och de har hållit ut. Dessutom har de haft ett mer genomgripande inflytande på kulturen och historiens gång än någon annan mänsklig strävan genom tiderna.

När jag först underhöll tanken på att strukturera en rasreligion för den vita rasen inför de två dominanta och väl förankrade judisk-avlade religionerna, nämligen judendomen och dess oäkta avkomma, kristendomen, hade jag inga illusioner om den fientlighet och det motstånd jag utan tvekan skulle möta. Förutom den religiösa fientlighet som jag förväntade mig att vi skulle möta, fanns det också den tillagda rasaspekten. Negrerna skulle vara fientliga, judarna ännu mer, och sedan fanns det (särskilt i södra Florida) kubanerna, haitierna, mexikanerna, de sydamerikanska blandraserna och ett dussin nyanser av andra ler-raser, alla fientliga mot den vita rasen och varje rörelse som skulle kunna förena oss. Faktum är att under de första tio åren efter grundandet av Creativity var en stor del av min oro var jag möjligtvis skulle kunna förlägga vårt huvudkontor utan att få stället nedbränt till grunden inom kort av våra fiender. Som jag konstaterade i min förra bok bestämde jag mig slutligen för de öppna vidderna i North Carolina, där jag redan ägde en del lämplig mark. Även om jag insåg att det inte fanns någon sådan plats som en säker hamn någonstans i världen, resonerade jag som så att i ett nästan helt vitt område som det där jag redan var etablerad i Macon County, NC, skulle våra chanser att upprätthålla rimlig säkerhet vara mycket bättre än i ett judisk- och negerinfesterat område som Broward County, Florida, där jag då bodde. I denna linje av

resonemang hade jag förmodligen rätt. Vem vet hur länge vi skulle ha klarat oss i det alltmer mångspråkiga område av brottslighet, droger och kaos i södra Florida.

När vår antikristna rasreligion invaderade Macon County 1982, i centrum av den högst bigotta massa av religiös galenskap som kallas Bibelbältet, anser jag att det är konstruktivt att gå igenom några av höjdpunkterna och motsättningarna under det första hektiska året. Vi var beredda på obeveklig krigföring mot judarna, negrerna och de andra ler-raserna, eftersom det var detta som vår religion främst var inriktad på att varna våra vita raskamrater om. Vi var dock också starkt medvetna om det hat som väcktes mot oss genom de kristna ivrarnas fanatism. Trots detta var vi inte helt beredda på den skoningslösa attacken från lokaltidningen, kraftigt understödd och främjad av de lokala månglarna av spök-hantverksbluffen, de kristna predikanterna själva. De var inte bara högst oroliga för att vi skulle kunna och ville avslöja deras skändliga nätverk av lögner och dårskap, utan genom själva naturen av vår realistiska trosbekännelse och program skulle vi slutligen genom vårt avslöjande av deras bluff även undergräva själva källan till deras uppehälle. Låt mig säga att deras rädsla var väl grundad, och allteftersom åren går kommer den judiska kristendomen att vissna på vinstocken genom sin egen rena massa av lögnaktighet och bedrägerier, som redan har drabbat dess andra tvillingbluff, den judiska kommunismen.

Atmosfären för mottagandet av vår kontroversiella nya religion av de bibelbankande infödingarna sattes och bestämdes av en elak och ondskefull artikel som publicerades i Franklin Press den 13 maj 1982, när vår huvudkontorsbyggnad knappt var halvfärdig. Med skrikande rubriker på första sidan förkunnade den "Pro-Hitler, antikristen ledares högkvarter här." I ett hav av fanatiska, spökdyrkande ivrare, skulle någon överhuvudtaget kunna tänka ut ett mer hatiskt, inflammatoriskt mål än ett Hitler-älskande och Kristus-hatande odjur? Knappast! Det satte hela länet i gungning och var föremål för mycket surr och en mängd rykten under veckor. Det satte också tonen för andra nyhetsartiklar i staten och regioner på andra håll som vanligtvis följer på en sådan omvälvning.

I åratal hade min fru och jag pendlat fram och tillbaka mellan Florida och North Carolina, allteftersom omständigheterna krävde, för att försöka sköta våra angelägenheter i båda områdena. Detta var ingen lätt uppgift, eftersom avståndet mellan de två områdena var dryga 750 miles, en resa som

tog uppemot två dagar i anspråk åt ena hållet. Vid den tidpunkt då ryktena började florera om vårt förestående huvudkontor, råkade jag befinna mig i vårt hem i Lighthouse Point. Jag fick ett fjärrsamtal från en reporter på Franklin Press vid namn Kim Kimmins, en fanatiker som jag senare fick veta tillhörde en av de många pingstkyrkorna i Macon County. (Förresten var, och är fortfarande, detta lilla län infekterat av mer än 100 kyrkor av alla de slag.) Vi pratade i ungefär en timme, och det mesta av den information hon redan innehade hade matats till henne av Jewish Anti-Defamation League, som också kostnadsfritt hade skickat henne en kopia av den tvåsidiga artikel som samma organisation hade planterat i Miami Herald 1981.

Nåväl, snart bröt helvetet löst, och vi var det främsta samtalsämnet och föremål för rykten under de närmaste veckorna, faktum är att ryktena och lögnerna aldrig har upphört än i denna dag, nästan tio år senare. Alla möjliga historier uppfanns och spreds: att vi var djävulsdyrkare, att vi utövade animalistiska ritualer (vad det nu än var), att vi var nynazister, kristus-hatare och ungefär varje annan avskyvärd idé som dessa spökjagande idioter kunde drömma ihop.

Kapitel två

Sökandet efter en Hasta Primus

I mer än ett decennium hade jag redan haft en omfattande korrespondens med ett antal läsare av mina dåvarande två böcker, *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*. Under årens lopp hade jag också samlat ett antal entusiastiska anhängare som var villiga att kasta sig in i striden och hjälpa till att få rörelsen i högväxel. Det verkade inte råda någon brist på kvalificerade volontärer och medhjälpare, nu när vi hade ett huvudkontor som till och med hade en trevlig, fullt utrustad trerumslägenhet på andra våningen. Vad jag nu behövde var en medhjälpare som var någorlunda bekant med datorteknik, och framför allt var en duktig maskinskrivare, och då menar jag inte bara någon som skriver med pekfingrarna. En sådan person skulle ha en mängd andra uppgifter förutom att hjälpa mig att sammanställa tidningen, såsom att skriva brev, sköta posten, skicka ut paket med böcker och annan litteratur, och i allmänhet hålla ställningarna. Eftersom vi främjade, och fortfarande främjar latin, tänkte jag ge honom en latinsk titel anpassad efter hans förmåga och arbetsuppgifter. Jag beslutade att utse honom med titeln *Hasta Primus*, vilket betyder Spjutspets. Jag hade spridit ordet i min korrespondens om att jag behövde en sådan medhjälpare, och jag fick faktiskt några svar, varav ett var från en ung man vid namn Timothy J. Gaffney.

Tim var 27 år gammal, kom från Schenectady, New York, och var revisor för den delstaten. Han var högskoleutbildad, var gift och hans fru var katolik. Han verkade mycket entusiastisk och var redan ledare för en liten grupp kallad The National Force and Order. Han skrev till mig att han ville söka jobbet, även om det innebar att flytta sin familj och ge upp det mer välbetalda jobb han redan hade. Han frågade om han kunde komma till Otto, träffa mig och diskutera situationen och lokalerna. Jag sa att det gick bra och mötte honom på Ashevilles flygplats klockan 15.00 den 9 oktober 1982. Några timmar senare åt vi en god stekt middag på Tallent Steak House i Franklin, och körde sedan över till vår...

huvudkontoret, som då fortfarande var under konstruktion. Vi var tvungna att använda en stege för att komma upp till byggnadens andra våning för att besiktiga dess planlösning. Lägenheten var dock helt inramad och han kunde få en utmärkt uppfattning om hela ritningen. Efter att ha stannat hos oss i stugan över natten och pratat igenom hela förslaget så grundligt som möjligt, inklusive lönen på 1000 dollar i månaden, körde jag honom tillbaka till flygplatsen nästa morgon. Han gick med på att han och hans fru skulle vara redo, villiga och kapabla att vara på plats, med möbler och allt, så snart byggnaden var färdig, vilket vi förväntade oss skulle ske ungefär vid årsskiftet 1983.

Byggnaden blev färdig enligt tidplanen, och till och med heltäckningsmattan hade lagts in i lägenheten på övervåningen. Jag hade varit i kontakt med Tim Gaffney och han anlände punktligt i sin bil klockan 15:30, onsdagen den 28 december. Hans möbler anlände en dag senare. Hans fru var dock inte med honom. Han sade att hon skulle komma efter om ungefär en månad. Inte heller typsättningsutrustningen hade anlänt vid denna tidpunkt. Jag hade varit i ständig kontakt med Art Rogers på Compugraphic, och han fortsatte att försäkra mig om att den skulle anlända vilken dag som helst. Jag hade redan skrivit flera artiklar som skulle publiceras i den första upplagan och var ivrig att komma igång. Men av någon anledning dök utrustningen inte upp, och vi väntade under hela januari. Under tiden utvecklades ett annat problem. Tims fru Mary dök inte heller upp. Eftersom hon var katolik hade hennes präst bearbetat henne och övertygat henne om vilken skändlig synd hon skulle begå om hon hjälpte sin man att främja Creativity. Hon skulle ha det bättre om hon tog ut skilsmässa än att flytta till North Carolina, sade han till henne. Under hela tiden hade Tim ingenting att göra, även om jag fortfarande betalade honom hans lön. Eftersom jag befann mig på fiendens territorium var det viktigt för mig att det fanns någon i lokalerna hela tiden för att skydda och hålla ställningarna.

Tim var hängiven och besluten att utföra sitt jobb som utlovat, men med en rebellisk och kompromisslös fru som kastade handsken – antingen kom han tillbaka eller så skulle hon ansöka om skilsmässa – befann han sig mitt i ett beklagligt tillstånd av ett omöjligt dilemma. Jag försökte att inte påverka honom åt varken det ena eller det andra hållet, eftersom det var hans beslut att fatta. Som man kan föreställa sig drev allt detta honom till att bli ett utmattat, nervöst vrak, och vid den sista veckan i januari bestämde sig den stackars karln för att ge upp.

Henrie och jag hade åkt tillbaka till Florida några veckor tidigare, och när vi återvände den 26 februari hade han

redan skickat tillbaka sina möbler till Schenectady dagen innan. Efter en god frukost med oss i stugan nästa dag, tog vi ett tårfyllt farväl, och han körde iväg i sin bil. Henrie och jag hade blivit mycket fästa vid honom och hatade att se honom ge sig av.

Under hela denna tid hade sättningsutrustningen fortfarande inte anlänt, och jag fortsatte att tjata på Art Rogers för att få något gjort. Allt jag fick var fler löften. Under tiden letade jag också efter en ny Hasta Primus och jag gick igenom en plågsam lista över kandidater som jag intervjuade. Jag ska fatta mig kort och bara nämna några få.

Eftersom han var en hederlig karl hade Tim gett mig tillräckligt varsel några veckor innan han slutade, och jag hade kontaktat en viss Richard F. Becker, som bodde i Greenville, NC. Han hade läst mina två böcker och verkade ganska entusiastisk över rörelsen. Han var en lång karl, hade gått vid den prestigefyllda militärskolan i South Carolina i Charleston kallad The Citadel. Han hade också varit involverad i en grupp i North Carolina och hade fortfarande flera kontakter med några av dessa män. Han kunde skriva maskin med touch-metoden och hade till och med skrivit en imponerande liten bok som jag hade läst. Den var mycket förbryllande och väckte mitt intresse. Den handlade helt och hållet om hans erfarenheter av att ha blivit intagen på ett mentalsjukhus av sin egen far. Märkligt nog, trots att detta var en mycket drastisk åtgärd mot hans person, och en extremt förnedrande handling, hyste han aldrig något agg, någon fientlighet eller antagonism mot sin far för att ha förklarat honom rättsligt sinnessjuk, och detta har fortsatt att förbrylla mig.

Hans lilla bok innehöll också en hel del av hans nazistiska och rasmässiga filosofi, som alla verkade rasmässigt korrekta. Han fick en sjukersättning varje månad, och såvitt jag vet fortsätter han att få det än i dag.

Han hade skrivit flera brev till mig, och hans bok verkade ganska rationell och, faktiskt, ganska intressant. Jag beslutade mig för att kontakta honom för ett besök och en intervju.

Under en mulen himmel som hotade med snö, anlände han till min stuga i sin egen bil den 8 februari, medförande en skabbig hund och en utsvävande och ohyfsad drummel till följeslagare som hade varit en bekant till honom medan de båda var på mentalsjukhuset. Varför han tog med sig någon av dem förbryllar mig fortfarande, och jag gjorde klart för honom att om jag accepterade honom för jobbet så var hundar eller andra djur på området uteslutna. Jag förklarade jobbet för honom och testade hans förmåga att skriva maskin. Han verkade vara en kapabel maskinskrivare och då det inte verkade finnas några andra särskilda problem, och

vi kom överens om att han skulle ta över jobbet på Hasta Primus och hjälpa till med att ge ut tidningen så snart sättningsutrustningen anlände. Han, hans hund och hans följeslagare gav sig av senare den eftermiddagen, precis när en kraftig snöstorm började täcka landskapet.

* * * * *

Kort därefter fick jag besked från Richard Becker att han trots allt inte skulle kunna ta jobbet, av vilken anledning sade han inte. Jag började leta efter en annan kandidat.

Nyligen hade jag fått en liten broschyr skickad till mig om ämnet hur man organiserar en högerorienterad rörelse, skriven av en man vid namn D.A. (Duke) McCoy. Han hävdade att han hade varit med i rörelsen i 30 år och lät som en framstående auktoritet. Jag bestämde mig för att spåra upp honom och fick till slut kontakt med honom via telefon i Rossville, Georgia. Jag gjorde en resa till Rossville, som ligger nära Chattanooga, för att träffa honom, och eftersom han hade varit med i rörelsen i så många år antog jag att han var någonstans i sextioårsåldern. Jag ringde på dörrklockan och möttes av en vacker ung blondin. Hans dotter, antog jag. Men när den berömde författaren dök upp i morgonrock och i strumplästen, upptäckte jag till min förvåning att blondinen inte var hans dotter, utan hans fru, och han själv var i slutet av trettioårsåldern. Han verkade vara en arrogant typ som visste allt, han hade hört talas om mig, läst en del av det jag skrivit. Vi pratade under de kommande fem timmarna och jag förklarade för honom vad jag ville. Han lät intresserad och gick med på att besöka mig i lokalerna vid Centret följande söndag.

Han och hans fru anlände klockan 12 på dagen som planerat, och hade även sin lilla hund med sig. Alltid dessa förbannade hundar!

Efter att ha gett dem en rundtur i våra lokaler bjöd vi dem på en speciell middag som min fru hade lagat. Vi lät dem övernatta i stugan. Nästa morgon gav jag dem också en rundtur i området — Dillard, Otto och hela anläggningen. Hela tiden försökte jag pränta in i honom vår rörelses uppdrag — nämligen att lägga grunden för en helt ny rasreligion för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och vårt första steg i denna riktning skulle vara publiceringen och den breda spridningen av vår månatliga tabloid, *Racial Loyalty*. Hans jobb skulle vara att sätta ihop tidningen och vara dess redaktör.

Den dumma idioten verkade vara emot nästan allt jag hade i åtanke. Vi borde inte ge ut tidningen alls. Vi borde vara mer subtila, mer försonliga, mer

vänlig, något i stil med *The Spotlight*. Faktum var att det verkade som om effekten av hans råd var att vi inte borde göra någonting alls, och ju mer jag lyssnade på honom, desto mer började han låta som en JOG-agent. Det tog mig inte särskilt lång tid att bestämma mig för att jag inte ville ha honom i närheten under några som helst omständigheter. Efter några sådana vändor skickade jag iväg honom, med blond fru, hund och allt.

* * * * *

Några dagar senare, tisdagen den 8 mars 1983, sent på eftermiddagen, anlände en enorm lastbil från Global Van Lines med sex stora paketerade lådor. Den innehöll all vår utrustning för typsättning och tillhörande tillbehör från Compugraphic. Uppenbarligen var en del av anledningen till den långt försenade ankomsten att någon hade klantat till det och först skickat allt till South Boston. Hur som helst, nu var det här, och jag hade ingen redaktör eller maskinskriverska, och instruktören som snart skulle följa efter skulle inte ha någon att lära ut alla knep och tekniker för hur man arbetar med detta komplicerade maskinkomplex.

Medan Tim Gaffney hade varit här hade han utnyttjat en del av den bortkastade tiden till att bygga ett fem fot högt spjälstaket längs tomtens framsida för att skydda oss mot vandaler. Det hade också en tvådelad svänggrind som vi kunde stänga på natten. Lastbilen var så enorm att den inte kunde manövrera i det begränsade utrymmet mellan grinden och staketet på andra sidan vägen. Så den enda lösningen var att parkera lastbilen utanför grinden och rulla all den tunga utrustningen över grusplanen med hjälp av en pirra. Sedan var den tvungen att bäras upp till övervåningen, och en del av utrustningen, skrivaren, var så stor och tung att det krävdes tre starka män för att bära upp den för utomhustrappan. Det tog de tre männen ända till 22:30 den kvällen att lasta av och kärra upp all utrustning. Vid det laget hade jag gått tillbaka till stugan ungefär en kvarts mil uppför vår dåvarande grusväg och höll på att göra mig i ordning för att gå och lägga mig. Eftersom grusvägen var en smal enkelriktad historia, hade jag sagt till föraren att när det var dags att åka, var det enda sättet han kunde få runt sitt enorma fordon att köra uppför vägen till där min stuga låg, där det fanns en fyrvägskorsning och tillräckligt med utrymme för att vända. Uppenbarligen var det någon som inte lyssnade, eller så hade jag inte varit tillräckligt tydlig med mina instruktioner till honom.

Vid 23:30-tiden den natten knackade det på stugans dörr och en mycket upprörd förare berättade för mig att han och hans enorma lastbil satt fast i diket precis längre ner på vägen. Uppenbarligen hade han i mörkret försökt vända

ungefär hundra yards från de fyra hörnen, och nu satt han fast, efter att även ha rivit ner en del av grannarnas stängsel till kohagen på köpet.

Jag ringde bärgningstjänsten. De sa att de skulle komma ut, men eftersom det nu var midnatt skulle vi vara tvungna att vänta till morgonen. Klockan 7:30 nästa morgon anlände Ron Slagles bärgningsbil punktligt för att dra ut Global Van Lines ur deras röra och få den stora dinosaurien vänd. Detta kostade Global ytterligare hundra dollar, men det lämnade också en missnöjd Jerry Ayers med ett trasigt stängsel.

Samma eftermiddag anlände Blue Ridge Trucking Service med ytterligare två delar av utrustningen från Compugraphic.

Därefter behövde vi en specialist från Compugraphic för att packa upp all den komplexa utrustningen, göra alla korrekta kabelanslutningar mellan de olika delarna och testa hela uppsättningen för att se till att allt fungerade. Den 15 mars anlände Robert Yasi, en nyligen omvänd pånyttfödd kristen från Piedmont, South Carolina, för att göra just detta. Han ställde också många nyfikna frågor till oss om vad vår religion handlade om, till den grad att det blev en odiplomatisk irritation. Vi behövde dock fortfarande mer utrustning. Vi behövde fortfarande programvaran till skrivaren, som snart skickades med expressbud.

Så nu var vi helt redo att börja trycka vår tidning, men vi hade fortfarande ingen maskinskrivare.

* * * * *

Richard Becker hade rekommenderat en nazistisk vän till sig, Tyler Thompson, som också var från Greenville. Tyler hade skrivit ett ganska meningsfullt brev till redaktören för deras lokala Greenville-tidning, vilket imponerade på mig då det visade att han hade de rätta rasliga böjelserna och även viss intelligens. På grundval av Beckers rekommendation och kopian av brevet jag hade fått skickat till mig, bjöd jag ner honom för en intervju. Han bodde hos sin mormor och som vanligt var han pank och arbetslös. Han var villig, men han bad mig skicka pengar till bussbiljetten. Detta gjorde jag, och han anlände faktiskt till högkvarteret den 12 mars, där vi hade vår intervju och diskuterade villkor, lön, etc. Han verkade intelligent nog, kunde skriva maskin och kunde uppenbarligen utföra jobbet. Det fanns dock två negativa saker jag upptäckte. Han hade ett erkänt alkoholproblem och han verkade vara alltför mycket i försvarsställning. Eftersom mitt urval av kandidater var extremt begränsat, bestämde jag mig för att chansa på honom och anställa honom.

Den 16 mars återvände Henrie och jag till Florida och medan vi var där skrev jag ett kontrakt åt honom som fastställde alla våra muntliga avtal. Han skickade svar att avtalet var bra men att han inte hade några anständiga kläder att bära på jobbet, och att han skulle behöva minst 200 dollar för kläder och bussbiljett. Jag gillade inte påstötningen, men naiv som jag var och ivrig att komma igång, skickade jag honom de begärda 200 dollarna. I vårt samtal över telefon sa han att han skulle infinna sig vid Franklins busstation den 4 april.

De fyra stora plankskyltarna (The Winning of the West, etc.) från Plastic Designs i Pompano Beach var nu klara. Jag spände fast dem på takräcket på min Pontiac herrgårdsvagn, och på långfredagen den 1 april 1983 bestämde Henrie och jag oss för att bege oss tillbaka till North Carolina, denna gång i två bilar, Henrie körde herrgårdsvagnen och jag VW Rabbiten. Vi åt vår vanliga lunch bestående av räksmörgåsar och soppa på Holiday Inn i Fort Pierce, och efter att ha kört 430 miles bestämde vi oss för att stanna i Moultrie/Adel på I-75 för natten. Men alla rum var upptagna på varje motell. Vi hade inte räknat med påskhelgen. Vi körde till Tifton och åt middag på Holiday Inn, men vad gällde logi för natten informerade receptionisten oss om att det förmodligen inte fanns ett ledigt rum vid den här tiden på natten hela vägen upp längs I-75. Vid det här laget var det nära midnatt, och vi bestämde att det bästa vi kunde göra var att helt enkelt sova i våra respektive bilar. Vi körde upp till rastplatsen på I-475-förbifarten, parkerade våra bilar och slumrade till ungefär klockan 01:30. Vi körde sedan vidare, trötta som vi var, och anlände till stugan vid sextiden på morgonen.

Efter några timmars sömn väcktes jag av ett samtal från Tim Gaffney. Han var intresserad av att distribuera stora mängder NER och WMB och ville ta reda på kostnaden för hela lådor av varje. Samma eftermiddag fick jag också ett samtal från Tyler Thompson, som skulle ha anlänt den 4 april. Han informerade mig, tyvärr, att han inte skulle komma, han hade dålig rygg. Vad hände med de 200 dollarna jag hade skickat honom? Ledsen för det också, han hade gjort av med allt. Senare fick jag reda på att han hade supit upp alltihop, och förblev lika kostymlös som tidigare. Så mycket för Tyler Thompson och min tro på den mänskliga naturen.

* * * * *

Eftersom jag hade förväntat mig att Tyler Thompson skulle vara här den 4 april, hade jag gjort arrangemang med instruktören från Compugraphic, en man vid namn Gene Schweigert, för att

vara på plats och ge vår maskinskriverska några dagars instruktioner. Detta var en del av paketerbjudandet, utan extra kostnad. Till skillnad från Tyler anlände Schweigert snabbt till platsen. Så nu hade vi en instruktör, men ingen maskinskriverska. Vad skulle vi göra? Henrie och jag bestämde oss för att vi själva skulle ta emot instruktionerna, och eftersom Henrie var en ganska duktig maskinskriverska i sig själv, skulle vi sammanställa den första utgåvan av *Racial Loyalty* själva. Och när vi väl hittade en lämplig hjälpare skulle vi sedan föra vidare vårt begränsade kunnande till den personen. Efter tre dagars instruktion hade vi ett ganska bra grepp om verksamheten, åtminstone tillräckligt för att kunna sätta ihop tidningen.

* * * * *

Samma kväll efter att jag hade fått beskedet att Tyler Thompson inte dök upp, ringde jag Tim Gaffney igen, i hopp om att han kanske hade försonat sin fru med att komma ner hit och att han fortfarande var sugen. Svaret var — ingen förändring, ingen chans. Men han hade en vän som brukade vara hans chef på bokföringsavdelningen och som var en del av hans Force and Order-grupp, som han kände var högt kvalificerad för Hasta Primus-jobbet och som kunde vara intresserad. Hans namn var Bill Tucker, och han gav mig hans telefonnummer.

Jag ringde Bill och efter ett samtal sa han att han var intresserad och skulle komma ner för ett besök och en intervju. Mycket riktigt, lördagen den 9 april anlände han med sin fru Arlene och som vanligt, även en annan hund i släptåg. Jag visade honom området, diskuterade arbetet och villkoren, bjöd dem på lunch och även på middag. Jag märkte att hans fru var den dominerande faktorn i ekvationen, och hon verkade inte alltför ivrig att flytta. Klockan 19:10 gav de sig av, och inget mer kom ut av det mötet, även om han lovade att han skulle vara i stånd att ta jobbet om ungefär sex månader. Stor grej.

* * * * *

Tiden rann iväg och jag började bli otålig. Jag kom fram till slutsatsen att om vi skulle få ut den där första utgåvan av *Racial Loyalty*, så var vi tvungna att göra det själva, med Henrie som skötte skrivandet. Jag gick till verket i garageverkstaden och konstruerade ett lågt bord att ställa den stora, tunga 8402-skrivaren på, samt ett stativ och ett skåp att placera Zebra-framkallaren på. Jag byggde också ett långt, lutande layoutbord på vilket man kunde skära, lägga ut och klistra upp

kopian. Jag köpte också en elektrisk vaxmaskin och beställde tusen layoutark.

Under det senaste året, eller så, hade jag redan skrivit och arkiverat ett antal artiklar som jag förväntade mig att publicera och nu var vi redo att sätta igång. Den 12 april började Henrie sätta den första artikeln, *Creativity, an Idea whose Time has Come*. Jag hade ursprungligen för avsikt att bara ge ut en åttasidig tabloid, men jag hade så många artiklar och information till hands att den första upplagan slutade på 12 sidor, och den har förblivit sådan sedan dess, förutom några gånger då vi utökade till 16 sidor.

Med Henrie som skötte typsättningen och jag som skötte klippningen, layouten och monteringen, hade vi sex dubbelark, 12 sidor, sammanställda och klara för tryckeriet den 24 april. Vi betecknade det som **NUMMER 1, juni, 1983**.

Vi hittade en firma i Franklin, Dixie Advertising, för att sköta tryckningen. Vi beställde 15 000 exemplar för vår första upplaga och gav Gene Dowdle en check på 921,86 dollar. Faktum är att de inte utförde tryckningen själva, eftersom de inte hade en press för att göra den typen av jobb, utan lade ut det på en firma i Murphy, NC, och tog en provision. Efter att ha färdigställt det första numret reste vi till Florida samma dag, den 24 april, för att ta hand om flera brådskande ärenden. Bland annat hade vi vårt hem ute till försäljning.

Den 6 maj reste vi till North Carolina igen. Under tiden hade jag varit i kontakt med Richard Becker igen per telefon och han hade ändrat sig angående att ta jobbet. Han anlände i sin bil utan sin vovve klockan 22:15 den 8 maj, och jag installerade honom och hans tillhörigheter i kyrkans övervåningslägenhet. Nästa morgon åt Richard och jag frukost på B & D Restaurant i Franklin, och hämtade sedan 15 000 exemplar av *Racial Loyalty* från Dixie Advertising. Samma dag skickade vi ut 15 kartonger med 100 i varje till personer som hade varit prenumeranter på våra böcker och litteratur med instruktioner om att distribuera dem så brett som möjligt. Nästa dag skickade vi ut ytterligare 51 sådana kartonger, och flera hundra enskilda exemplar till personer som inte var prenumeranter, men som fanns på vår sändlista.

Den 16 maj lät jag Billy Sanders sätta upp de stora plankskyltarna på kyrkans fasad, **The Winning of the West**. Under de närmaste dagarna lärde jag Richard grunderna i vad jag visste om mekaniken och teknikerna för att använda typsättningsutrustningen. Sedan, den 18 maj, efter att ha lämnat honom med flera artiklar som jag tidigare

skrivet för honom att sätta, Henrie och jag gav oss återigen av mot Lighthouse Point.

Kapitel tre

Fyrverkerier

Den 20 maj var vi tillbaka i Lighthouse Point för att lägga sista handen vid avtalet om försäljningen av vårt hus. Det var en kontantaffär, och efter att ha träffat mäklaren och köparnas advokat undertecknade vi kontraktet, som bland annat stipulerade att vi skulle utrymma lokalerna före den 1 juli.

Knappt var denna stora episod i våra liv avslutad förrän vi gav oss av till North Carolina igen den 3 juni för att börja sammanställa det andra numret av *Racial Loyalty*. Jag hade lämnat Richard med ett antal artiklar att skriva rent, och nu handlade det om redigering, klippning och klistring, samt ett antal tillägg, ändringar och omstruktureringar.

Under tiden, den 9 juni, fick jag besök av två reportrar vid namn Marke C. Winne och Bill Montgomery, båda från *Atlanta Constitution/Journal*. Det verkar som om J.B. Stoner, utgivare av *The Thunderbolt* och en av grundarna av National States Rights Party, hade dömts för bombningen av en niggerkyrka i Alabama. Det var en händelse som hade inträffat cirka 15 till 20 år tidigare, en anklagelse som han hade ställts inför rätta för vid den tiden, men som han vederbörligen hade friats från. Nu verkar det som om någon ivrig nigger-åklagare hade återupptagit fallet och, i en uppenbart riggad rättegång, fått en fällande dom från den nuvarande juryn. Hur som helst var Stoner nu på flykt, och det cirkulerade misstankar om att vi gömde honom i vår kyrka. De två reportrarna var orubbliga i sin tro att vi gömde honom någonstans i vårt komplex och de ville bli hjältarna som hade hittat honom. Efter en långvarig diskussion där jag klargjorde för dem att jag inte hade en aning om vad i helvete de pratade om, började de gå. De kom så långt som till vår grind där deras bil stod parkerad (detta utspelade sig vid vår stuga) när de kom tillbaka och tänkte göra ett nytt försök. Vid det här laget började jag bli ganska irriterad och sa åt dem på skarpen att dra åt helvete från min egendom och inte komma tillbaka.

Allt detta påminner mig på något sätt om ett litet skämt jag läste någon gång senare. Det verkar som om lille nioårige Johnny gick i söndagsskolan och hans lärare höll på och pratade om Gud uppe i himlen och allt det där. Johnny satt och slumrade håglöst när läraren plötsligt pekade ett strängt finger mot honom och frågade: ”Johnny, var finns Gud?” Plötsligt uppskrämd ur sina dagdrömmar började Johnny gråta och sprang ut ur rummet till fotbollsplanen där hans äldre bror spelade. ”Gud är försvunnen”, ropade han i desperation, ”och de tror att det är vi som har tagit honom!”

Nästa dag efter reportrarnas besök, den 10 juni, blev jag färdig med att sammanställa det andra numret av *Racial Loyalty* och tog återigen kopian till Dixie Advertising för att låta dem trycka 5000 exemplar på 12 sidor, till en kostnad av 655,38 dollar.

Nästa dag lämnade Henrie och jag vårt hem i Lighthouse Point, detta för sista gången. Så snart vi kom fram påbörjade vi den mödosamma uppgiften att få vår oändliga samling av tillhörigheter, de värdefulla såväl som de oanvändbara, nedpackade för den stora flytten. Det var en uppgift som fick både Henrie och mig att rygga tillbaka, men det var tvunget att göras och det var bäst att vi satte igång.

Kapitel Fyra

North Carolina — Att installera sig

I det sista kapitlet av *Against the Evil Tide* har jag redan i detalj beskrivit svårigheterna med att sälja vårt hem i Lighthouse Point och fiaskot i sista minuten med Allied Van Lines när det gällde att få våra möbler och tillhörigheter flyttade. Jag kommer därför inte att upprepa det här. Låt mig bara sammanfatta med att säga att den 30 juni 1983 anlände vi till Clayton, Georgia vid middagstid. Efter att ha ätit en god lunch på restaurangen Burrell's Junction, lastade vi upp med livsmedel och anlände till vår stuga klockan 1:30 och började omedelbart lasta ur vår överlastade Pontiac stationsvagn. Förutom livsmedlen bestod detta av våra mest intima och värdefulla ägodelar, såsom våra talrika oljemålningar och andra personliga nödvändigheter. Henrie och jag kontrollerade stugan och gården och fann allt i gott skick.

Därefter checkade jag in hos vår Hasta Primus, Rick Becker, som var bosatt i kyrkans lägenhet på övervåningen. Innan jag hade åkt till Lighthouse Point den 11 juni hade Richard och jag redan färdigställt den andra upplagan (juli-numret av *Racial Loyalty*) och tagit den till Dixie Advertising för tryckning. (5000 exemplar, $655.38.) Under tiden hade Rick skickat ut dessa enligt vår föreskrivna sändlista vid den tidpunkten. Nu när jag hade återvänt och bosatt mig permanent, började vi omedelbart sätta ihop vårt tredje nummer, augusti-utgåvan.

Trots att han var slarvig till sättet och i skötseln av sin lägenhet, var Rick en duktig maskinskrivare och kunde använda Compugraphic-typsättningsmaskinerna kompetent. Jag upprättade ett "Avtal om kontraktstjänster" med honom, där hans uppgifter specificerades, och betalade honom en avgift på $1000 per månad, varvid han själv betalade sin telefonräkning och elräkningen för mätaren på övervåningen, som var separat från nedervåningen och källarområdet. Förutom att sköta maskinskrivning och korrespondens, inkluderade hans uppgifter även att klippa gräsmattan, ta hand om gården och

omgivande område och att hålla byggnaden ren och i gott skick.

Senast den 26 juli hade vi sammanställt augustiutgåvan och tog den återigen till Dixie Advertising för att låta dem trycka upp 5000 exemplar.

På många sätt var Rick Becker en märklig man. Han var omkring 40 år, välbyggd, cirka 188 cm lång och tränade regelbundet genom att antingen jogga eller lyfta vikter. Han hade vid ett tillfälle studerat vid *The Citadel*, den berömda militärakademin i Charleston, South Carolina. Såvitt jag vet var hans betyg tillfredsställande, men hans far, som själv var universitetsprofessor, lät förklara honom rättsligt sinnessjuk och tillfälligt spärra in honom på ett mentalsjukhus. Rick skrev en omfattande broschyr om sina hemska upplevelser under denna episod. Han hade skrivit till mig så tidigt som 1981 och skickat mig ett exemplar av den. Jag läste boken, upptäckte att han var starkt rasistisk, en hängiven nazist, och efter att ha läst min första bok *Nature's Eternal Religion* blev han en stark anhängare av Creativity. Hans egen korta bok var välskriven, och det förbryllade mig storligen varför hans far hade låtit förklara honom sinnessjuk. Men trots alla de obehagliga procedurer han utsattes för på kliniken, verkade han inte bära på något agg eller agg mot den roll hans pappa hade spelat i inläggningen. Hur som helst, en fördel han drog av det hela var att han fick en sjukersättning på cirka 550 dollar varje månad. Metod i hans galenskap?

I mitten av augusti började han bli något rastlös i sitt jobb, och en del av hans problem var osäkerhet och ett stråk av feghet. Till exempel, en kväll hade vi honom över på middag, och när det var dags för honom att gå tillbaka till sin lägenhet vid kyrkan, ungefär en halv kilometer bort, var det mörkt. Han hade inte varit borta i mer än två minuter när han var tillbaka och knackade på dörren. Han erkände att han var rädd för att gå tillbaka i mörkret, och kunde jag köra honom tillbaka? Vilket jag naturligtvis gjorde.

* * * * *

Innan jag kom till World Center i North Carolina hade jag fört en omfattande korrespondens med i stort sett vem som helst som jag kände hade något viktigt att säga. En av dessa var en man vid namn Keith Williams. Han var radiopratare och discjockey från Roseburg, Oregon, och använde artistnamnet "Dude". Då och då ringde han mig på långdistanssamtal och pratade. Han hade en fyllig, kultiverad barytonröst, som anstod

en radiopratare, och han lät som en välbärgad man. En dag i mitten av augusti fick jag ett telefonsamtal från honom om att han satt på en buss, på väg för att träffa mig, och undrade om jag kunde möta honom vid Franklins busstation klockan 10:30 på förmiddagen fredagen den 19 augusti. Jag blev helt mållös över det plötsliga beskedet, men sa ja, jag skulle hämta upp honom.

Detta gjorde jag. När jag mötte honom var det jag såg en stor överraskning jämfört med den bild jag hade föreställt mig under de olika telefonsamtal jag hade haft med honom. Han var utan kavaj, utan väska eller bagage. Allt han hade på ryggen var en smutsig, genomsvettig skjorta. Han sa att någon nigger på bussen hade stulit hans plånbok och att han var luspank. Istället för den suave, polerade radioförsäljare jag hade föreställt mig, såg jag en stor, fet slusk i början av femtioårsåldern, orakad och otvättad. Han hade kommit, sa han, för att arbeta för Church of the Creator, och skulle ta vilket jobb som helst på vilka villkor som helst. Sedan började han lasta av sig sina problem.

Han hade ett ändlöst sortiment av familjeproblem. Han hade varit gift två gånger, hade fem vuxna barn, och nu var han skild igen, och hans fru hade tagit ifrån honom allt han ägde. Dessutom vittnade till och med hans barn mot honom i rätten. Uppenbarligen hade han hittat en ny kärlek, en servitris från North Carolina, och han funderade på att gifta sig med henne, eller åtminstone bo ihop med henne. Han var i ett tillstånd av hög upprördhet medan jag lyssnade på honom, men hävdade att han var djupt hängiven kyrkans sak och ville arbeta med mig.

Jag lät honom stanna i mitt hus över natten och tvätta upp sig. Nästa dag testade jag hans skrivförmåga och diskuterade arbetsvillkoren ytterligare. Jag klargjorde situationen för honom: om jag tog an honom skulle han inte arbeta *med* mig, han skulle arbeta *för* mig, och det jag sa gällde, och det fick inte råda några tvivel om det.

Rick Becker hade blivit rastlös på sistone, och jag var inte alltför nöjd med honom. Dessutom, om han slutade inom de närmaste dagarna, skulle han hinna i tid till en kurs i antikens historia som staten betalade honom för att gå, utöver hans vanliga sjukbidrag. Jag övervägde för- och nackdelar och bestämde mig slutligen för att jag skulle satsa på denne nye "Dude" och låta Becker gå. Efter att ha stannat ytterligare ett par dagar för att lära Dude krångligheterna med att sköta sättningsmaskinerna och bekanta honom med andra detaljer, betalade jag Rick Becker hans slutgiltiga arvode på 128 dollar, och han var på väg tillbaka till Greenville, NC.

Det fanns ett antal problem med Dude. För det första insisterade jag på att namnet Dude lät för falskt och att han skulle använda sitt riktiga namn, som var Keith, i sin korrespondens. För det andra hade han ingen bil, så jag lät honom tillfälligt använda min VW Rabbit. Han lovade att han skulle ha en egen bil inom en månad, och han fick tag på ett begagnat vrak efter en period på ungefär två månader. Sedan var det den här flickvännen till honom som han ville skulle flytta in hos honom. Jag sa att det inte kom på fråga, såvida de inte var gifta och visade mig sitt vigselbevis. Detta gjorde de slutligen, och med sig hade hon sina två unga söner, i åldrarna omkring 8 och 10 år. De var trevliga barn, började skolan vid Otto Elementary School och orsakade inga problem.

Så till slut fick vi ordning på de flesta av deras problem, och han gjorde ett tillfredsställande jobb med att besvara korrespondens och sköta typsättningen. Medan han skötte allt skrivande, gjorde jag allt författande, layout, klippning och klistring när vi satte ihop tidningen.

* * * * *

Under den första veckan i september (1983) fick jag ett intressant besök av Everett Wybert, som jag hade korresponderat med under en tid. Han var från Youngston, NY. Det var främst två ämnen han hade i tankarna. För det första ville han köpa flera hundra exemplar av *Salubrious Living* och använda dem som ett icke-kontroversiellt sätt att introducera Creativity för nya människor, för att sedan följa upp med mer substantiellt material om de verkade mottagliga. Han köpte omkring två hundra exemplar.

Det andra ämnet var en intressant vetenskaplig konvention som skulle hållas i Atlanta inom en vecka, och en som han hade utsetts till att ljudinspela alla tal som hölls. Den kallades "The Second International Symposium on Non-Conventional Energy" och skulle sammanföra alla världens ledande forskare för att lägga ut texten om deras senaste arbete och rön inom området för att upptäcka nya energikällor utöver de som redan är gängse. Detta uteslöt sådant som solenergi, atomenergi och andra konventionella källor, utan försökte eftersträva något nytt, såsom att tämja gravitationskraften eller andra medel som ännu inte hade utvecklats. Det lät mycket intressant, och Henrie och jag bestämde oss för att närvara, åtminstone vid en del av det.

Vi gav oss av klockan 10:00 den 10 september och träffade Everett Wybert på Colony Square Hotel i Atlanta.

där symposiet ägde rum. Eftersom klockan nu var 12:30, begav vi oss omedelbart för att äta lunch. Symposiet hade redan börjat den morgonen. Vi lyssnade på briljanta framställningar av en mängd olika idéer, varav många illustrerades med diabilder och alla möjliga andra kompletterande tillbehör. Det fanns omkring 300 olika forskare som deltog från många olika länder, och en sak som framkom från denna sammankomst och som sticker ut i mitt minne var att hjälten för alla dessa vetenskapliga utforskare inte var Thomas Edison, utan Nikola Tesla.

Under tiden spelade Everett in alla dessa tal. Henrie och jag närvarade vid banketten den kvällen och vid 23-tiden checkade vi in på Atlanta Cabana Motel för natten.

Nästa morgon körde Henrie och jag till det enorma, nyligen renoverade Cyclorama i Grant Park. Inte bara hade de enorma målningarna av stridsscenerna reparerats och målats om, utan hela den fysiska strukturen hade gjorts om, så att åskådarna nu kunde sitta på bänkar, stanna kvar på en plats, och själva cycloramat inuti roterade långsamt medan de kommande scenerna belystes med strålkastare och framhävdes, samt åtföljdes av musik och muntliga förklaringar.

Vi gick sedan tillbaka till symposiet och åt lunch med Everett Wybert. Han var vänlig nog att ge oss kopior av sex ljudband med viktiga tal som han hade spelat in under symposiet.

Henrie och jag lämnade sedan Atlanta och kom hem klockan 16:30.

Det var vid denna tid, i september 1983, som jag började prata med Billy Sanders, entreprenören som hade byggt kyrkan, om att bygga en andra byggnad. Det skulle bli en skola för begåvade pojkar, en sorts ledarskapsskola, en idé jag hade haft i bakhuvudet under en tid. Jag började rita upp grova planer för den typ av byggnad jag hade i åtanke, och lät sedan arkitekten Jack Patton rita de slutgiltiga ritningarna. Den 14 oktober 1983 kom Doyle Byrd med sin tunga utrustning och började faktiskt schakta jord för platsen där skolan för begåvade pojkar skulle ligga.

Kapitel Fem

Jul med Kim och Walt i Colorado

År 1983 hade Kim och Walt lämnat Colorado Springs, flyttat till Loveland, Colorado, köpt ett hem och på den nya platsen etablerat sig självständigt inom kiropraktorbranschen i Loveland. Vi blev inbjudna att tillbringa julhelgen hos dem, en inbjudan vi tacksamt tog emot.

Efter att ha lämnat kyrkans angelägenheter i händerna på Hasta Primus Keith Williams, lämnade Henrie och jag vår stuga klockan 11:45 på söndagen den 18 december och begav oss västerut på US 64. Vi stannade för lunch i Murphy, NC, och körde vidare till Paducah, KY, där vi avslutade dagen när vi anlände klockan 20:00 och checkade in på Day's Inn. Vädret var kallt och klart.

Nästa dag körde vi totalt 597 miles till Salina, Kansas, efter att ha stannat för lunch i St. Charles, Missouri, på Red Lobster, en av våra favoritrestauranger. Vid den tidpunkt då vi checkade in på Holiday Inn i Salina klockan 20:30 hade vädret blivit mycket kallt.

Morgonen därpå hade temperaturen sjunkit till 10 minusgrader (Fahrenheit) och det började snöa. Trots det tänkte vi att vi skulle trotsa vädret och gav oss ut på vägen klockan 08:30. Vi hade inte kört mer än sju miles på I-70 när stormen utvecklades till en fullskalig snöstorm och vi knappt kunde se vägen. Vi bestämde oss för att vända om och checkade denna gång in på Red Coach Inn på I-135, ungefär två miles söder om I-70. Här bestämde vi oss för att rida ut stormen.

Nästa morgon, onsdagen den 21 december, var vädret fortfarande dåligt, men något mindre blåsigt än dagen innan. Vi bestämde oss för att försöka igen och köra hela vägen till Loveland. När vi nådde Russell hade vinden lagt sig, och när vi nådde Hayes, KS, stannade vi för lunch på Holiday Inn. Här ringde vi Kim och berättade var vi befann oss och att vi planerade att anlända dit under kvällen. Vi anlände klockan 18:30, efter att ha

kört 465 miles, en lång dag. Efter en glad återförening serverade Kim oss en god middag.

Kim var höggravid vid tillfället och födelsen av dottern Amy var bara ungefär tre veckor bort. De hade redan gjort upp planer på att lämna Loveland och flytta till Martinsville, Virginia. Även om de älskade Colorado och området de bodde i, fanns det helt enkelt för många kiropraktorer redan etablerade i den staden, och utsikterna för en framgångsrik praktik i framtiden var mindre än optimistiska. Det var en stressig tid för familjen Moore, men vi hade trots det en mycket trevlig jul. Vi bytte presenter, vi tittade på en match i amerikansk fotboll och åt en stor julmiddag med alla tillbehör.

Vi hälsade på hos dem i två veckor, under vilken tid vi tog flera bilturer, varav en gick till Estes Park där Kim och Walt gifte sig, och sedan körde vi på den långa och natursköna Trail Ridge Road i Rocky Mountains National Park.

Walt hade köpt sig en videokamera och var ganska skicklig på att använda den för att spela in familjehändelser, resor osv. Det tilltalade mig och vi åkte ner till Denver och jag köpte en liknande utrustning för 1291 dollar. Till skillnad från Walt har jag knappt någonsin använt den, och under tiden har tekniken förändrats avsevärt.

Nästa dag tog Henrie och jag pojkarna, Scott och Bryan, som var ungefär sju och fem år vid den tiden, till Denver Museum of Natural History, en sannerligen mycket intressant plats. Pojkarna hade varit där förut, och istället för att vi visade dem runt verkade de väl insatta i planlösningen och visade oss runt och förklarade de olika scenarierna. På vägen tillbaka tog vi dem till restaurangen Coco's i North Glen för lunch.

Medan jag var hos Kim och Walt lyckades jag också skriva en 15-sidig huvudartikel, *We Are Not Helpless*, för nästa utgåva av *Racial Loyalty*.

På söndagen, nyårsdagen, tittade Walt och jag på Cotton Bowl-matchen i amerikansk fotboll, sedan tittade vi alla på Pasadena Rose Parade. På eftermiddagen körde vi alla till Estes Park, där vi såg flera rådjur längs vägen. Vi åt sedan middag på Holiday Inn.

På tisdagen den 3 januari sa vi adjö till Kim och Walt och pojkarna och gav oss av på den långa resan hemåt. I Hayes åt vi middag på Holiday Inn, körde sedan vidare till Red Coach Inn i Salina för natten och anlände dit vid 22-tiden.

Nästa dag, när vi körde österut på I-70, stannade vi till i Abilene, Kansas, och besökte Eisenhower-biblioteket, museet, hemmet och kapellet. Vi fortsatte på I-70 och åt en god middag på Red Lobster i Cave Springs, MO, cirka 20 mil väster om St. Louis. Vi körde vidare, rakt igenom St. Louis, och bodde på Ramada Inn i Fairview Hills, Illinois. Sedan bar det av till Cleveland, Tennessee nästa dag, där vi stannade på Holiday Inn över natten.

Därifrån var det raka vägen tillbaka till stugan och hemmet. På vägen handlade vi matvaror på Winn-Dixie i Franklin och kom hem klockan 12:30. Jag stannade till vid kyrkan en kort stund för att titta igenom posten som hade kommit medan jag var borta. Samma eftermiddag ringde jag Arnfinn Sveen, reseagenten, och hämtade en ansökan om visum till Egypten.

Kapitel Sex

Resa till Egypten

Februari 1984

I åratal hade min fru Henrie och jag varit intresserade av det forntida Egyptens land och vi hade förvärvat ett antal böcker i ämnet, inklusive en stor från National Geographic. En vacker dag bestämde vi oss för att vi skulle göra en resa till det esoteriska landet som hade gett upphov till den första stora vita civilisationen. När vi besökte det andra internationella symposiet om icke-konventionell energi i Atlanta i september förra året, råkade vi lyssna på en professor från University of Florida som meddelade att han organiserade en resegrupp som skulle åka till Egypten i januari nästa år. Han var specialiserad på jordbruksvetenskap och ville fördjupa sig i egyptiska metoder och tillvägagångssätt. Detta väckte vårt omedelbara intresse och vi bad honom skicka oss en del av litteraturen om resan. När vi fick broschyrerna sex veckor senare hade vi redan bestämt oss för att vi skulle åka på egen hand, och vi var egentligen inte intresserade av de jordbruksmässiga aspekterna av Egypten ändå. Men det var hans föreläsning som hade fått oss att bestämma oss för att åka.

Resan, även om den var kort, visade sig vara mycket intressant och informativ. Genom att berätta historien vill jag först och främst ge bakgrunden och de lärdomar vi drog av denna resa, för att sedan i ett andra kapitel gå in på de detaljer som vi mötte under själva resplanen.

* * * * *

Egyptens historia är extremt rik och täcker ett tidsspann som är längre än för någon annan större vit civilisation. Det finns mycket, mycket vi kan lära oss av den om vi håller våra ögon och öron öppna och skärper vår iakttagelseförmåga något. Jag har länge studerat de vita civilisationernas historia och lade fram några av mina observationer och slutsatser om dem i Nature's Eternal Religion för tolv år sedan.

Medan jag under mina resor tidigare hade besökt de flesta platserna för de andra vita civilisationerna, såsom Rom, Grekland och Konstantinopel, hade jag aldrig varit i Egypten.

Förståeligt nog, på grund av dess rika och omfattande historia, på grund av dess rikedom av arkeologiska monument och artefakter som fortfarande är välbevarade, har jag alltid varit fascinerad av Egypten och velat se det med egna ögon en dag.

Föregående höst bestämde min fru och jag att vi i februari skulle åka och se Egypten. Eftersom ingen vet vad framtiden bär i sitt sköte, och i och med att världen sprängs i bitar av judarna, särskilt i Mellanöstern, tänkte vi att en sådan möjlighet kanske aldrig skulle komma igen, och ju förr desto bättre.

Nåväl, den 11 februari gjorde vi det äntligen. Vi packade och gav oss av på en relativt kort men spännande tiodagarsresa i Egypten. Jag har mer detaljerat redogjort för resplanen och de platser vi besökte under den egyptiska rundturen i nästa kapitel. I denna avhandling vill jag på nytt analysera historien om Egypten och härleda vilka lärdomar vi kan dra av den första stora vita civilisationen och dess undergång.

När man tar en guidad tur nuförtiden har man inte bara sin vanliga reseledare, utan för att skapa extra affärer tvingar de flesta länder byrån att även ha en andra, lokal guide. Egypten är ett av de länder som kräver en andra guide, eftersom de också är angelägna om att krama ur varenda möjlig turistdollar från sina besökare. Men innan jag beskriver den lokala guiden, låt mig säga några ord om den ordinarie reseledaren.

Hans namn var Tom. Han var en ståtlig, välbyggd man av schweizisk nationalitet och av tyskt ursprung. Som vanligt talade han ett antal språk. Han angav sin hemadress som Kalifornien, men var faktiskt bosatt i Spanien. Han var 51 år, singel och så apolitisk som man kan bli. Han representerade den perfekte kosmopoliten, eller ska jag säga polyglotten?

Vår lokala guide var en egyptisk flicka på 25 år vid namn Shareen. Hon var lång, hade en bra figur och en mörk, lerig hy. Hon påpekade att hon var till hälften italienska och hade studerat till guide vid universitetet i Kairo, att italienska var hennes första främmande språk och engelska hennes andra. Jag vet inte hur bra hennes italienska var, men hennes engelska lämnade mycket övrigt att önska.

En av de första sakerna hon berättade för oss om Egypten som imponerade på mig var att även om egyptierna talade arabiska och det var deras nationella språk, fanns det en enorm och långvarig klyfta mellan egyptierna och araberna. Hon drog en skarp demarkationslinje mellan dem själva och araberna och påpekade att medan egyptierna hade en lång historia av

civilisation och kultur, var araberna inget mer än ohyfsade, ociviliserade beduiner från öknen, som Muhammed hade mobiliserat och polariserat till att bli skoningslösa erövrare. Hon övergick sedan till en intressant utläggning om Egyptens 4 000-åriga civilisationshistoria innan araberna kom, om det forntida Egyptens mångfacetterade gudar, om Alexander den stores erövring, och därefter romarnas; hur Egypten omvändes av den nya kristna tron och hur Alexandria vid det fjärde århundradet e.Kr. var världens främsta centrum för inte bara kristendom, utan även för kultur och lärdom: hur araberna dök upp på 700-talet, invaderade Egypten och omvände det till den muslimska tron med svärdets makt.

Det fanns en olycksbådande och lömsk förändring i den egyptiska utvecklingen som Shareen verkade ignorera, och det var den rasmässiga upplösningen av de en gång stolta, intelligenta vita egyptierna.

Som varje student av egyptisk historia vet, när **egyptierna först byggde sitt mäktiga imperium och sin lysande civilisation för cirka 6 300 år sedan, var de en unik art, en högst enastående ras av begåvade vita människor.** Längre upp längs Nilen och söder om dem fanns nubierna, svarta som spader ess. När egyptierna expanderade sitt imperium var det oundvikligt att de skulle hamna i konfrontation med nubierna. Detta gjorde de naturligtvis, och dumt nog, likt alla andra vita civilisationer sedan dess, betraktade de dessa underlägsna svarta varelser som utmärkt material för slavarbete. De värvade dem inte bara som arbetare, utan tog även in dem i armén. **Resultatet var förutsägbart och som jag har påpekat i både Nature's Eternal Religion och The White Man's Bible, när det sker en geografisk blandning av raserna, sker det oundvikligen en blandning och förorening av genpoolen, och allt eftersom tiden går, återigen oundvikligen, förökar sig de dåliga generna mer och drar ner de goda generna.** Som ett resultat är den genomsnittlige egyptiern idag en konglomerat-bastard, och en dålig bastard därtill, på en nivå med den genomsnittliga mexikanska mestisen. Men jag kommer att ha mer att säga om det senare.

Medan bussen rullade vidare och Shareen fortsatte att berätta sin historia om Egypten, svävade mina tankar iväg och jag spekulerade kring hennes egen härkomst. Jag undrade vilken identitet, om någon, hon själv kunde klamra sig fast vid, då hon var ett konglomerat

en blandning av forntida vita egyptier, svarta nubier, beduinaraber, tidiga romare och en spridning av de slavar som romarna släpade in i sitt imperium och genom vilka de jämmerligt skingrade sina gener. På den kulturella och religiösa sidan var hon en arvinge och en sammansatt röra av forntida egyptisk kultur och religion (som de är så stolta över, men som det inte finns några spår kvar av hos dagens egyptier); av de koptiska (kristna) egyptierna som härskade i femhundra år, och vars kyrkor, tempel och kloster fortfarande finns kvar i isolerade fickor; och slutligen den muslimska tron som hon nu bekänner sig till.

Men vad är hon egentligen? **Hon delar samma sorgliga dilemma som alla bastarder, ett hopkok, en röra av rasblandade vrak, vars förfäder övermodigt och kriminellt trotsade naturens lagar.** Hon är varken vit, eller nubier, eller arab, eller romare. Även kulturellt och religiöst skulle hennes lojaliteter vara splittrade mellan de forntida egyptiska gudarna, koptisk kristendom, romersk katolicism och den muslimska tron. Vilket skamligt hopkok till arv har inte spillts över henne av kriminellt oansvariga förfäder! Hur mycket vitare och ljusare skulle inte Egypten ha kunnat vara idag om de ursprungliga skaparna av dess civilisation hade praktiserat de grundläggande koncepten i Creativity! Om de bara hade haft en rasreligion!

Nästa uttalande av Shareen som gjorde djupt intryck på mig var ett politiskt sådant. Medan vår tyska guide var helt opolitisk, var Shareen inte det. Hon dristade sig till följande åsikt: "Vi har alla fått höra att kung Farouk var en slösare och en skurk, och att överste Nasser var en hjälte som kom till vår räddning och gav oss demokrati och självständighet. Nu kan jag bli fängslad för det jag tänker säga, men många egyptier tänker annorlunda. Faktum är att under Farouk hade Egypten en befolkning på 17 miljoner människor och de flesta av dem arbetade på jorden på sitt primitiva sätt som de hade gjort i generationer. Men Nasser ändrade på allt detta genom att sträva efter modernisering och industrialisering, genom att ge folket rösträtt, något de inte visste vad de skulle göra med. Egypten har nu 47 miljoner människor. En stor del av dessa är trängda i Kairo och Alexandria. **De har det inte bättre, utan sämre, och med de bidrag i form av utländskt bistånd vi tar emot har vi en skenande befolkningsexplosion och situationen blir snabbt allt värre.**"

Det är det verkligen. Kairo, som nu har en explosiv befolkning på 12 miljoner människor (detta var 1984), har faciliteter för en stad med högst tre miljoner. Gatorna är igensatta av bilar och människor, telefonsystemet är en enda röra, allt är hoplappat med tuggummi och ståltråd. En av de främsta anledningarna till befolkningsexplosionen är USA:s utländska bistånd. Egypten får, näst efter Israel, den största delen av USA:s utländska bistånd av alla länder i världen.

Varför är USA så generöst mot Egypten? Tja, främst är det mutpengar för att hålla Egypten i fred med den eländiga banditstaten Israel, allt återigen på den amerikanska skattebetalarens bekostnad. Men det kan inte fortsätta. Som Shareen påpekade — det är en enkelriktad gata mot katastrof. Egypten ökar med mer än en miljon om året, och de flesta av dem strömmar in till Kairo. Precis som Mexico City är det en tidsinställd bomb.

När vi landade i Kairo tog jag mig en ordentlig titt på människorna. De var mörkare än jag hade förväntat mig, mer eller mindre i samma färg som en mulatt i Amerika. De är skröpliga fysiska exemplar som har alla de sämsta egenskaperna hos en bastard. Ändå är deras arabiska och vissa vita drag fortfarande skönjbara.

Sedan flög vi söderut till Assuan och till Abu Simbel och gick slutligen ombord på en härlig och avkopplande fyradagarskryssning nerför Nilen, från Assuan till Luxor. Den stora överraskningen för mig var att medan de infödda i Kairo var lerfärgade, var de i Assuan och norrut, och längs hela stränderna norrut till Luxor, rena rama krullhåriga niggrer, svarta som spader ess!

När jag betraktade Nilens stränder fick jag tillfälle att observera de infödda, deras bostäder och deras primitiva sätt att bruka jorden. Mycket av bostäderna ute på landsbygden (och även i Kairos utkanter) är extremt enkla, byggda av primitiva lerstenar och ofta inget mer än bara vass som lappats med lera. De brukade jorden på ungefär samma sätt som de gjorde för 2 000 år sedan, efter att deras civilisation kollapsat. Gång på gång såg jag ett par vattenbufflar spända framför en primitiv plog, med en fellaheen i en smutsig vit klädnad gående bakom. När jag jämförde deras primitiva bostäder med de magnifika och storslagna tempel och palats som byggts av deras forntida föregångare, kunde jag bara bli bestört och fråga mig — hur

kunde ett folk sjunka så lågt från ett så gynnsamt arv? Detta leder mig till det ämne jag vill diskutera härnäst — den forntida egyptiska religionen.

Egyptens historia är ett utmärkt exempel på vad jag talar om i Creative Credo nr 45 i *The White Man's Bible* när jag säger att vidskeplighet och godtrogenhet är den vita rasens akilleshäl. Det finns knappast någon civilisation i historien som var mer överväldigad av gudar och spöken än vad de forntida egyptierna var. De fruktade sina gudar, de avgudade dem, de bönföll dem.

I allmänhet var deras religion den mest kraftfulla kraften som kontrollerade individens liv och satte nationens kurs. Detta leder mig till flera andra observationer.

1. På grund av deras besatthet av spökerier och deras försummelse av att vårda sin genpool, blev de rasmässigt uppblandade.

2. Resan till Egypten övertygade mig om att rasmässig uppblandning av den vita rasen (oavsett om den är lokal eller global) är den ultimata fasan.

3. Det polariserade också bestämt en grundläggande övertygelse jag har haft under lång tid. Den övertygelsen är denna: den vita rasen har varit i trängande behov av en rasreligion ända från början av sin civilisation, och behöver den mer än någonsin idag. Om egyptierna hade haft det, skulle vi ha en vackrare, en vitare och en ljusare värld idag.

4. Att alla de fiktiva koncept som främjas av både judendomen och kristendomen redan var uppfunna av de forntida egyptierna. Dessa fiktiva koncept kopierades först av judarna och transplanterades sedan in i den kristna trosbekännelsen, som judarna gav upphov till och främjade. Några av dessa grundläggande koncept var (a) idén om en "själ", (b) idén om "evigt liv", (c) idén om "gudar", både onda och goda, (d) idén om "en gud" (Ikhnaton), (e) idén om "offer" för att blidka gudarna eller guden, (f) idén om "dop" (rening genom tvagning), (g) idén om att bygga magnifika och storslagna tempel för att ära och bönfalla sina gudar. Faktum är att hela programmet för att kontrollera massorna genom att försätta dem i vördnad med tro på hokus-pokus och det övernaturliga redan var väl utvecklat i det egyptiska religiösa systemet.

5. Att den egyptiska besattheten av att förbereda sig för döden och odödligheten därefter är, och var, en av de mest destruktiva och slösaktiga idéer som bidrog till att bringa...

ett slut för inte bara en ytterst lysande och ärorik civilisation, utan också en ytterst unik och föredömlig ras.

Om dessa begåvade (och samtidigt dementa) idioter bara hade haft en rasreligion som Creativity!

Istället riktades alla faraonernas ansträngningar mot att sörja för komforten och välbefinnandet för deras fiktiva "själars" odödlighet. Varje farao ville överträffa sin föregångare genom att lämna efter sig ett monument och en grav där hans kvarlevor vilade, inneslutna i en storslagen fysisk inhägnad som de hoppades skulle bestå i all evighet.

Att deras kroppar balsamerades genom en process som fortfarande inte förstås av modern vetenskap, det vet vi alla. Att deras mumier sedan begravdes i en genomarbetad uppsättning sarkofager som sedan förseglades i hemliga kamrar i en enorm pyramid eller annan struktur, det är också välkänt. Vad som förvånade mig är dock i vilken utsträckning de ansträngde sig för att "förse själen" med alla tusentals godsaker på dess resa till evigheten. De öste praktiskt taget ut kungarikets rikedomar i detta sista smörjelse-projekt som om livet här och nu var betydelselöst, men i kontrast var vårdandet av själen i det eviga livet efter detta den överväldigande besattheten under deras levnadsdagar. **Har detta en bekant klang hos de kristna som bekänner "samla inte skatter på jorden, utan samla skatter i himlen"?**

En sådan häpnadsväckande samling av rikedomar följde med sarkofagen och graven för en död farao att de blev det främsta målet för gravplundrare i forntiden. Det var nästan som att råna Fort Knox, förutsatt att man kunde hitta det. Det är inte konstigt att faraonerna gick till extrema längder för att göra sin inre grav antingen fysiskt otillgänglig genom ren massivitet i förseglade stenstrukturer, såsom pyramiderna, eller tog till list, såsom att begrava sina gravar, godsaker och allt, djupt under jorden i en avlägsen ravin som Konungarnas dal vid Luxor. (Sextiofyra faraoners gravar har hittats i Konungarnas dal, och femtiosju i Drottningarnas dal, mittemot Luxor.)

I båda fallen lyckades de dåligt. Av alla begravda faraoner vars gravar har hittats, hann forntidens gravplundrare först till dem, med det enda undantaget för pojkkungen Tutankhamun, som upptäcktes av den brittiske arkeologen Howard Carter 1922. Det misstänks att arkitekterna som ritade dessa gömställen och som i allmänhet överlevde faraon,

var huvudskurkarna genom att antingen hjälpa rånarna eller utföra jobbet själva.

Det är kung Tuts grav som ger oss en uppfattning om storleken på den nationella skattkammare som hälldes ner i en av dessa gravar och sedan begravdes, förmodligen för all framtid. Jag hade nöjet att gå ner i kung Tuts grav där hans mumie fortfarande vilar, och även att se de skatter som hade hittats i graven och som nu finns i Kairo-museet.

Låt mig först försöka beskriva skatterna, som visas på Egyptiska museet, även kallat Kairo-museet.

Medan utställningen som togs till USA 1976 och visade kung Tuts skatter lockade enorma folkmassor i varje stad där den hölls, innehöll den bara 55 föremål. På Kairo-museet visas 3 500 föremål, alla hämtade ur kung Tuts grav. Det inkluderar stridsvagnar, bänkar, skålar, kistor, stolar, en ansiktsmask av guld, guldhylsor för var och en av kung Tuts fingrar, 180 stenstatyetter av hans favorit-tjänare, och en sådan lista av varierande prydnadssaker att det är omöjligt att katalogisera dem här. Det räcker med att säga att så mycket guld var inlagt på så många av dessa föremål och så många juveler var infattade i dem att det var som en öppen inbjudan till Fort Knox, förutsatt att man kunde hitta det.

Att göra det extremt svårt att hitta eller ta sig till var vad kungarna och deras arkitekter lade ner avsevärt arbete och uppfinningsrikedom på att göra. Jag hade alltid föreställt mig Konungarnas dal och Drottningarnas dal, där ett antal av dessa underjordiska gravar ligger, som en vacker dal med väl markerade ruiner av de olika gravarna. Till min förvåning var det en av de mest ödsliga raviner man kan tänka sig. Trots alla utarbetade och högt dekorerade tunnlar, trappor, förrum, förråd och själva gravkamrarna, fanns det inte ett spår av ett grönt grässtrå, eller ens den minsta indikation ovan jord på något av den storslagenhet som låg under marken. Tills moderna grävare nådde dessa gravar fanns det inget annat än ödslighet, den vackraste av lila himlar ovanför och sand, sand, sand.

Men väl under jord är mängden tunnlar, sniderier, mejslingar och rikedomen av dekorationer på väggarna i gångarna och kamrarna verkligen häpnadsväckande. Förutom att besöka kung Tuts och några andra underjordiska gravar, hade vi nöjet att besöka kung Ramses VI:s grav och

utforska det till slutet. Bara de fysiska aspekterna av det är överväldigande. Det bestod av en serie sluttande trappor, rakträckor, fler trappor och fler kammare. Bara att klättra in och ut skulle trötta ut alla utom en erfaren bergsklättrare. Jag frågade guiden vad den totala vertikala höjdskillnaden för dessa trappor uppgick till, och hon svarade att det var totalt 40 meter. Detta motsvarar 125 fot, eller en tolvvåningsbyggnad, en rejäl morgonklättring, ner och upp.

Slutsatsen av **all denna besatthet av att sörja för efterlivet är naturligtvis att det är extremt slösaktigt och uppenbart dumt, men naturligtvis inte mer än de kristnas rop om att "samla skatter i himlen", eller USA:s program för att subventionera alla världens ler-raser.** Eftersom kung Tut var en pojkkung som bara regerade i nio år och dog vid 18 års ålder, och praktiskt taget lämnade en nationalskatt i sin grav, kan vi bara spekulera i hur mycket rikligare skatterna var som begravdes av sådana kungar som Ramses II, som var oerhört mycket mäktigare, mycket mer egoistisk och regerade i totalt 67 år.

När vi talar om Ramses II kommer vi till en annan märklig egenskap hos de egyptiska faraonerna som förmodligen framhävdes av kungen med det enorma egot, men som delades av de flesta av dem. Detta var besattheten av att inte bara vara "väl sedd" av gudarna och det odödliga livet i det hinsides, utan de ville var och en att deras namn och deras statuer och deras monument skulle överskugga alla andra och bestå för all framtid.

De egyptiska kungarnas (faraonernas) besatthet av odödlighet kände uppenbarligen inga gränser. De ville ha **odödlighet i efterlivet.** För att understödja och främja den egotrippen byggde de sig storslagna gravar och fyllde dem med så många dyra saker att de praktiskt taget raserade den nationella ekonomin, som jag redan har nämnt tidigare. Men de **ville också ha jordisk odödlighet,** kombinerat med jordisk berömmelse och hyllningar också. För att göra detta byggde de monument, statuer, pyramider och tempel till sin egen ära. Ytan på praktiskt taget varje vägg i deras fasad, kolonn, och vad du vill, var täckt med hieroglyfer som berättade om dem själva, om deras hjältedåd, umgänge med gudarna, pekande på dem själva på ett eller annat sätt. Allt detta var varvat med deras egen "kartusch" som var deras varumärke, eller signum, eller signatur. Den består av ett parallelogram med

rundade ändar, inuti vilka den specifika härskarens individuella namn stod skrivet i hieroglyfer.

Dessa kartuscher är så populära att de utgör en betydande souvenirverksamhet i Egypten idag. Du kan få din egen kartusch tillverkad i guld eller silver av en lokal juvelerare, med ditt namn stavat i upphöjda hieroglyfer. Den kan bäras som en amulett och är ett av de få värdefulla inköp man kan göra i Egypten idag.

För att återgå till de forntida jägarna av stora egon, låt en mäktig kung som Ramses II bygga ett fantastiskt tempel till sin ära i Abu Simbel. Det höggs ut direkt ur en massiv klippvägg vid Nilen på en gudsförgäten plats 27 mil söder om Assuan och 123 mil söder om Kairo. På utsidan finns fyra kolossala statyer av Ramses II i sittande ställning. Var och en är över 20 meter hög. Inuti det första rummet, den stora hypostylen, bärs taket upp av åtta pelare prydda med enorma statyer av vår hjälte, Ramses II, i guden Osiris gestalt. Den andra salen stöds av fyra pelare, med reliefer på väggarna föreställande Ramses, hans hustru Nefertari samt hans häst och vagn. En liknande förhärligande upprepas återigen i den tredje kammaren. Faktum är att Ramses II finns överallt, alltid med sin kartusch, som säger: "Detta är Ramses."

Men han var inte den ende. De flesta kungar följde samma linje, men de var inte riktigt lika framgångsrika eftersom de inte regerade i 67 år, och tiderna var inte lika gynnsamma.

Det fanns nu två sätt att överglänsa och överskugga sina föregångare. Det ena var att överträffa de andra, och det andra var att förstöra och utplåna den tidigare härskarens namn och/eller verk. Även om Egyptens historia har många saknade pusselbitar, kan vi ändå finna många bevis på båda taktikerna — att bygga mer än rivalen och att utplåna föregångarnas namn och rykte. Ibland uppnåddes detta helt enkelt genom att hugga bort den tidigare härskarens kartusch (på monumentet, i ett tempel) och ersätta den med sin egen. Ramses II är känd för att ha gjort detta i flera fall.

Ett sådant fall var drottning Hatshepsut, en av de mest märkvärdiga kvinnorna i historien. Hatshepsut var gift med Thutmosis II, sin halvbror — vilket inte var en ovanlig sedvänja i det forntida Egypten. När Thutmosis II dog efter en kort regeringstid, tog hon över styret som tillfällig regent för Thutmosis III, den lagliga tronföljaren, som fortfarande var ett barn. Jag bör förklara att även om Thutmosis III var son till Thutmosis II, var han inte son till

Hatshepsut. Hur som helst, drottning Hatshepsut blev så förälskad i den makt hon nu utövade att hon stannade kvar och höll en mycket otålig Thutmosis III i bakgrunden, även efter att han hade nått vuxen ålder (inte helt olikt dagens brittiska monarki). Hatshepsut visade sig vara en kapabel och kraftfull härskare. Hon bar lösskägg som en man, vilket återspeglas i hennes många uthuggna bilder. Liksom sina föregångare antog hon också gudomlighet. Hon byggde drottningens berömda tempel vid Deir el-Bahri och även det stora Amon-templet i Karnak, liksom flera andra monument för sin framtida odödlighet. Väggarna i dessa tempel var fyllda av gravyrer av drottningen i hennes mångfaldiga heroiska scener, vanligtvis i sällskap med gudarna.

Nåväl, så småningom dog drottningen, som alla goda drottningar slutligen gör, och Thutmosis III kom till makten. Thutmosis III var så arg över att ha blivit förrädiskt undertryckt under alla dessa år att han vanställde bilden av drottning Hatshepsuts ansikte på varje monument, vägg och pelare han kunde hitta. Aj då, Thut. Vilken hänsynslös förstörelse av dyrbar konst för oss som kom några tusen år senare. Vi önskar att du inte hade gjort så, Thut.

Ett andra intressant fall är Amenhotep IV under den XVIII:e dynastin, cirka 1 350 f.Kr. Han var en asket, en religiös reformator, en filosof och en teolog. Han ändrade sitt eget namn till Ikhnaton, vilket betyder "Aton (solguden) är nöjd". Han avskaffade alla andra gudar och proklamerade idén om "den ende guden" — sin gud, Aton. Så besatt var denne förste fanatiska monoteist att han ägnade sig åt en orgie av ikonoklasm. Han lät radera pluralordet "gudar" från alla monument, förstörde bilder av rivaliserande gudar och förföljde skoningslöst Amons präster.

Ikhnatons monoteistiska solgudsreligion misslyckades slutligen och han avsattes. Även om den utövade ett stort inflytande på sin tids konst och tänkande, återvände Egypten snart till sin forntida, väl förankrade och labyrintiska religion av polyteism, och de gamla prästerna var åter vid makten. Som en sidokommentar bör det noteras att det var från Ikhnaton som judarna kopierade sin idé om Jahve och monoteism. När judarna nu med stor fanfar förkunnar att de gav världen den första monoteistiska religionen, ljuger de, som vanligt. Kom ihåg att egyptierna hade den först.

I vilket fall som helst, efter att Ikhnaton avsatts, återvände prästerskapet till sitt forntida system med besked. De slog i sin tur sönder alla statyer av Ikhnaton,

mejslade ut hans bild varhelst den dök upp och försökte utplåna varje spår av hans idé.

Medan vi ändå talar om ikonoklasm kan det vara värt att påpeka att detta var ett ämne som också ivrigt förföljdes av de egyptiska kristna (kända som kopter) under deras 500-åriga välde i Egypten. Precis som i Grekland och i Rom var kopterna i Egypten fast beslutna att krossa "hedniska" bilder, och de koncentrerade sig på att destruktivt slå av näsorna på fler statyer än någon annan grupp i historien.

Trots deras besatthet av religion och trots de tusentals år de arbetade med den och under den, lyckades egyptierna aldrig riktigt sammanställa en organiserad, välstrukturerad religion, så som den romersk-katolska kyrkan gjorde under kristendomen. Istället var deras en förvirrad, skiftande och mångspråkig uppsjö av gudar, gud, gudar, som varierade både i tid, namn och geografisk plats. Förutom några av de främsta gudarna fanns det dessutom de mindre lokala gudarna som invånarna i vissa städer eller områden höll i hög aktning.

En av de dominerande gudarna var **Amen-Re**, även känd som Amon-Ra, även känd som Ra, även känd som Horus, i vilken skepnad han framträdde med ett falkansikte på en mänsklig torso. Ikhnaton ändrade denna mångfacetterade solgud Amen till Aton och gjorde honom till den ende. Idag, när du hör "Amen" skalla genom korridorerna i kristna kyrkor, kom ihåg att egyptierna hade det först.

Andra stora och universella gudar vid sidan av Amen-Ra var: **Anubis** som hade ett schakalhuvud och presiderade över de döda och vaktade gravarna; **Hathor**, som hade ett kohuvud med långa horn som vaggade solen. Hon var kärlekens och barnafödandets gudinna; **Thot**, visdomens och sanningens gud, hade ett ibishuvud; även **Ptah**, **Hapi**, **Isis**, **Maat**, **Imhotep**, **Min** och andra. Vilket dumt, fånigt hopkok!

Ämnet egyptisk religion är naturligtvis oändligt, och jag önskar inte förfölja det ytterligare. Jag tror att jag har gett tillräcklig bakgrund till mina observationer så att vi kan komma till några meningsfulla slutsatser och dra några lärdomar från den 6 300 år gamla egyptiska erfarenheten.

1. Eftersom den vita egyptiska rasen var geografiskt skyddad av stora ökenområden i öster och väster, av havet i norr och av katarakterna vid Nilen i söder, hade den en möjlighet att vårda och utveckla en ständigt framåtskridande art av en fin ras.

utan intrång av främmande förorening under tusentals år.

2. Religion kan, och gjorde, spela en enormt avgörande roll i individens, nationens och rasens liv, och egyptierna drev det till en veritabel mani. Religion är fortfarande en oerhört viktig faktor i deras liv idag.

3. Religion är, som jag har konstaterat många gånger tidigare, som eld. Den kan vara extremt konstruktiv eller destruktiv, beroende på religionens natur, av vem den används och på vem.

4. Egyptierna hade inte en bra religion utan en ganska dum religion baserad på rent fiktiva koncept och märkligt hokus-pokus. Inriktningen i deras religion var förberedelsen för ett obefintligt liv i det efterlevande, en meningslös besatthet som onödigt slösade bort deras resurser och arbete, och hällde det ner i ett dolt råtthål, för att begravas för alltid.

5. Den vita rasen är sex tusen år senare fortfarande utan en meningsfull, konstruktiv religion, och kommer troligen att vara det fram till den tid då Creativity blir universellt accepterat.

6. Egyptens vita ras kunde hålla en stadig kurs i cirka 3 000 år (en lång tid) av två skäl:

   (a) Den var geografiskt skyddad från rasmässig kontaminering som nämnts tidigare.

   (b) Dess religion, ekonomi och regering hölls borta från judarnas händer fram till troligen omkring 1 300 f.Kr.

Från den tiden satte rasblandning, rasmässig, kulturell och ekonomisk upplösning in och förstörde fullständigt allt — ras, nation, kultur och ekonomi tills vi nu har den dystra polyglotta röran av bastarder som syns idag.

7. Hade de haft en raslig religion, såsom Creativity, istället för hokus-pokus-överflödet av fiktiva spöken, skulle historien om inte bara Egypten, utan världen, läsas annorlunda idag. Utan tvekan skulle de inom en period av några århundraden ha erövrat alla livskraftiga länder på jorden och befolkat dem med en ständigt alltmer överlägsen människoras. Vi kan bara vagt spekulera i vilken storslagenhet sådana supermänniskor skulle kunna besitta. I vilket fall som helst skulle det vara så långt över dagens förfallna bastarder att det inte skulle finnas något igenkännbart släktskap.

8. Om det är en sak som resan till Egypten har gjort för mig, så är det att överväldigande förstärka en grundläggande övertygelse.

Den övertygelsen är att den vita rasen var i trängande behov av en god rasreligion i forna tider, har behövt den genom hela historien, och behöver den mer än någonsin idag.

Faktum är att vi närmar oss vägs ände. Det är nu eller aldrig.

Det yttersta av alla fasor är rasblandningen av den stora vita rasen. Det rasblandade Egypten står idag som en levande påminnelse om den yttersta fasan. Låt oss på nytt viga oss åt kampen för att vända denna process och rena världen från den plåga som nu uppslukar den.

* * * * *

De forntida egyptierna besatt också en gång det gudomliga fröet i sin ras, men de tillät det att bastardiseras till lera. Låt detta vara en sträng varning och en hård läxa för det som fortfarande finns kvar av den vita rasen på denna planet Jorden.

* * * * *

Den yttersta fasan är rasblandningen av den vita rasen.

* * * * *

Slutsatsen av all denna intensiva egyptiska religiositet är denna: den var helt och hållet baserad på självbedrägeri, hokus-pokus och medvetna lögner.

Kapitel Sju

En rapport från dagens Egypten

Allt började falla på plats när min fru och jag deltog i ett symposium för okonventionell kraft i Atlanta, Georgia i september förra året. En professor från University of Florida som specialiserat sig på jordbruksvetenskap meddelade att han höll på att organisera en resgrupp till Egypten i januari nästa år. Eftersom vi hade pratat om att vi "en vacker dag" skulle besöka det där forntida underlandet, bestämde vi oss — varför inte i vinter? Vi sa till professorn att vi var intresserade av att gå med i hans grupp och bad honom vänligen skicka oss sitt material.

När vi fick hans material sex veckor senare hade vi redan bestämt oss för att (a) vi skulle åka ändå, (b) hans resa var för jordbruksinriktad och (c) vi skulle klara oss bättre med ett professionellt reseföretag. Vi skaffade nya pass, visum till Egypten och anmälde oss till en elvadagarsresa med resebyrån Hemphill-Harris. Startdatumet var den 11 februari.

Vi flög ut från Atlanta klockan 17:20 med KLM Airlines till Amsterdam. Efter en kort mellanlandning i Amsterdam och ett 30-minuters stopp i Aten anlände vi till Kairos flygplats klockan 19:30 nästa dag.

Arrangemang hade gjorts för att vår reseledare, vars namn var Tom, skulle möta oss på flygplatsen, men när vi anlände den kvällen till en mycket främmande flygplats syntes ingen reseledare från Hemphill-Harris till någonstans, och vi fick snart lära oss några av den egyptiska existensens jordnära realiteter.

Flygplatsen var sliten, smutsig och överfull av människor. Det var ett lössläppt pandemonium. När vi väl kommit igenom immigrationen och tullen och började leta efter guiden som inte var där, började det bli sent på natten, och här var vi strandsatta på en utländsk flygplats där endast den mest grundläggande engelskan talades av någon.

Jag försökte ringa till Ramses Hilton Hotel, men inga offentliga telefonkiosker fanns tillgängliga. En skara hjälpare fanns till hands vid varje hörn och letade efter dricks (kallat baksheesh) för vad som helst.

En trevlig ung man hittade slutligen en telefon vid ett affärsfönster som vi kunde ringa ifrån för en liten baksheesh. Efter ett dussin försök och en halvtimme senare kom vi fram till receptionisten på hotellet, som informerade oss om att ja, vi hade en bokning, och var befann vi oss? Jag försökte få kontakt med Hemphill-Harris reseledare, Tom, men utan framgång. Kommunikationerna var så dåliga att jag bestämde att vi skulle göra bäst i att bara ta en taxi på egen hand och ta oss till hotellet.

Efter ytterligare några hjälpare och mer baksheesh blev vi lastade in i en taxi och gav oss iväg. Nu när vi förstod hur telefonsystemet fungerade (?) väntade oss en annan upplevelse. När jag säger att vi gav oss iväg, menar jag att vi for iväg som ett skållat troll i ett försök att tävla mot den internationella datumlinjen. Genom att hänga tungt på tutan, precis som alla andra, trotsade denne man helt enkelt alla sannolikhetslagar och vävde in och ut ur trafiken som en professionell hockeyspelare. På något sätt kom vi fram till hotellet oskadda. Hur, det kommer jag aldrig att förstå.

Efter att ha kommit i ordning på vårt rum sökte jag upp reseledaren på hotellet, som vid det här laget var klädd i pyjamas och redo att dra sig tillbaka för natten. När jag frågade Tom varför han hade lämnat oss strandsatta på flygplatsen, svarade han oskyldigt att han inte hade någon information om vår ankomsttid och att han hade förstått det som att vi skulle anlända på egen hand. När jag visade honom den tryckta lappen med hans namn på, där det stod att han skulle möta oss vid ankomst, låtsades han bli förvånad. Om det var äkta eller en undanflykt har jag aldrig fått veta. Hur som helst var vi där. Vi hade ett lyxigt rum på ett av Kairos finaste hotell, Ramses Hilton, och var redo att sova, inte argumentera.

Medan jag i artikeln, *Lärdomar från Egypten*, har skrivit ner många observationer och slutsatser ur en religiös och historisk synvinkel, vill jag i denna "reseskildring" beskriva mer av det moderna Egypten och vad vi faktiskt såg av de antika ruinerna, en mycket imponerande upplevelse.

Trots den mödosamma starten på flygplatsen var resten av resan ett ytterst njutbart och spännande äventyr. Nästa morgon, efter att ha ätit en överdådig frukost serverad på rummet, var vi igång tillsammans med resten av resegruppen. Gruppen visade sig vara relativt liten, omkring 18 personer, vilket är lite för en resegrupp, alla erfarna resenärer och en av de mest hjärtliga och trevliga grupper vi någonsin haft nöjet att resa med. Vi var på väg till Sakkara för att se Egyptens äldsta pyramid, kung Djosers trappstegspyramid.

Denna resa, cirka 20 mil utanför Kairo, tog oss förbi den kolossala statyn av Ramses II, där jag fick lära mig om "kartuscher" och även om Ramses II:s kolossala ego. Det var också mitt första intryck av landsbygden och de infödda egyptiernas primitiva tillvaro.

Kairo är en av världens största städer, med en växande befolkning på tolv miljoner, trängda i faciliteter som var avsedda att rymma högst tre miljoner. Allt är trångt, överbefolkat, fallfärdigt och otillräckligt. Trafiken är oorganiserad och blockerad, där signalhornet är det främsta vägledande ljuset, om det ens finns något. Gatorna är smala och packade med folk. Vattensystemet är inte drickbart, och man varnas för att endast dricka drycker på flaska. Elektriciteten bryts ofta. Telefonsystemet hänger knappt ihop, vilket vi upptäckte när vi anlände till flygplatsen.

Människorna är dock vänliga och lättsamma, aldrig med brådska. De är inte fientliga mot amerikaner, även om de kan ha mer anledning att vara det än många andra som är det. Medan mexikanerna, en liknande dåsig ras, har sitt "mañana", överträffar egyptierna det med sitt eget ord, "maleesh", som ungefär betyder "det är lugnt, oroa dig inte för det". Faktum är att de enda två egyptiska orden jag lärde mig var "baksheesh" — alla hade handen utsträckt — och "maleesh", som redan beskrivits.

Icke desto mindre är Kairo en extremt intressant stad, med en bred blandning av flera kulturer varav tre dominerar: den fornegyptiska med sina pyramider och allt, den tusenåriga muslimska kulturen med sina vackra moskéer och minareter, och det moderna "västerländska" inflytandet av skyskrapehotell, byggda förstås av den vite mannen, mestadels med amerikanska pengar.

Men för att återgå till landsbygden, på vår väg till Sakkara. Väl ute ur själva staden imponeras en resenär av de rikliga gröna fälten, bevattnade av Nilens vatten. Det kan sannerligen sägas att Nilen är Egypten och utan Nilen skulle Egypten vara ingenting. Nilen har också kallats världens längsta oas, och en oas är den verkligen. Denna oas, som varierar i bredd från ungefär en engelsk mil till tio mil, har mycket tydliga demarkationslinjer. Väl utanför Nilens bevattnade vatten är landet lika ödsligt och kargt som vilken öken som helst i världen — inget annat än mil efter mil av sand och stenar utan ett grässtrå i sikte.

När vi rullade fram i bussen på en smal tvåfilig väg mot Sakkara, kunde vi se de infödda hus...

fellaheen, synliga på båda sidor av vägen. De är byggda av lersten, palmgrenar och andra enkla material. De är extremt primitiva och måste vara hetare än en ugn på sommaren när temperaturerna når 110 grader (ca 43°C) och mer. Längs vägen syntes också många getter, åsnor, kameler och vattenbufflar. Det var vattenbufflarna som var de främsta dragdjuren och de drog ofta en primitiv plog.

När vi väl kom fram till Sakkara betraktade jag landskapet. Det låg utanför den gröna oasen och var så kargt och ökenlikt som något ödsligt landskap på jorden kan vara. Men trappstegspyramiden var enorm, och den var imponerande då den är den äldsta stora pyramid som någonsin byggts. Extremt imponerande var också ruinerna av murarna till ett enormt tempel som funnits där i forntiden. Det är svårt att föreställa sig de miljontals timmar av handarbete som måste ha krävts för att bygga en så enorm inhägnad som omfattade flera tunnland, och vars tempel nu bara är en svag kontur av sin forna glans.

Sakkara, de dödas stad, sades vara hemvist för guden Sakr (falken). Han var nekropolens gud i underjorden. Denna nekropol innehåller mer än 14 pyramider, varav trappstegspyramiden är den absolut största, och den ansågs av vissa representera en trappa till himlen. Det är troligen härifrån judarna fick sin idé om Jakobs stege. Kom ihåg att egyptierna hade den först!

Det var här vid trappstegspyramiden, som dateras 5 000 år tillbaka i tiden, som vi gick ner i vår första underjordiska grav. Graven, som tros tillhöra Sekhemkhet, ligger inte i själva pyramiden, utan man går in genom gravkammare från ruinerna av det närliggande templet. Det är här vi klättrade ner för sluttande trägångar, böjde oss fram genom långa, låga gångar och introducerades för de mångfacetterade och färgstarka hieroglyferna som dekorerade varje kvadratfot av kammarens väggar. Det ger en verkligen en kuslig känsla att stå i en gravkammare tillhörande en farao som dog för 5 000 år sedan.

När vi kom ut i solljuset igen på det enorma området vid det nu ruinerade templet, såg vi två söta infödda barn komma ridande från öknen. Sittande på varsin åsna bar pojken och flickan klädnader i klarrött, vitt och blått. Deras tajming var sådan att de fick sina bilder tagna av resegruppen, och för baksheesh, naturligtvis. Vi var glada att stå dem till tjänst.

När jag såg mig omkring pågick arkeologiska utgrävningar överallt. Längre ut såg landskapet ut som ett månlandskap, torr, karg och ändlös sand. Då och då stack ruinerna av en annan, men mycket mindre pyramid upp sitt huvud ur den karga sanden. Med hjälp av min fantasi kunde jag bara spekulera i det liv och den aktivitet som utspelade sig här för så många tusen år sedan.

Efter att ha sett den äldsta fasen av egyptisk historia först, kör vi tillbaka till Giza, cirka 24 kilometer bort, för att nu se den största och mest kända av alla pyramiderna. På vägen stannade vi vid restaurangen The Carvory, precis vid Pyramids Road. Här fick vi vårt första smakprov på egyptisk kokkonst, i europeisk stil. Det var en överdådig lunchbuffé med ett brett urval av kött, frukter, sallader, ostar och desserter att välja mellan. Rekommenderas inte för någon som går på diet.

Sedan vidare till Cheops och de stora pyramiderna, en av de mest kända platserna i världen. (Vid ljud- och ljusshowen den kvällen hävdade de att det var den mest kända.) Intrycket pyramiderna gjorde på mig var inte en besvikelse. De levde upp till alla mina förväntningar. Cheops, den största av de tre, är sannerligen massiv. Dess ursprungliga höjd var 481 fot, och basen täcker 13 tunnland. Det finns flera långa tomma korridorer inuti pyramiden. Att gå ner i dessa korridorer till gravkammaren var ett av alternativen på turen. Efter att ha pratat med någon som hade gjort det, och som sa att han inte skulle göra om det för en miljon dollar, och efter att ha klättrat upp och ner i de låga korridorerna på träspänger vid Stegpyramiden, avböjde jag. Istället beslutade jag mig för att gå runt pyramidens omkrets på egen hand, ett företag som tog längre tid än väntat och lät en otålig resegrupp och busschaufför vänta på min återkomst.

Bussen tog oss därefter till den världsberömda Sfinxen, bara några minuter bort. Här fanns också inte bara folkmassor, utan återigen åsnor och kameler. Ägarna till kamelerna var extremt övertygande försäljare som ivrigt bönföll de naiva och förvånade turisterna att ta en kamelritt, eller åtminstone få sitt foto taget sittande på ryggen av en kamel. Jag blev övertalad. När allt kommer omkring, vad är en resa till Egypten utan att ha en bild av sig själv sittande på ryggen av en kamel? Jag gav föraren ett egyptiskt pund och han hjälpte mig att klättra upp på ryggen av en liggande kamel. Med lite påfösning från ägaren snörvlade och vrålade djuret högt och reste sig till sin fulla höjd. Min fru tog sedan en

bild när odjuret och jag poserade, med pyramiderna som bakgrund.

På väg till hotellet stannade vi vid en papyrusbutik och ett galleri där vi fick lära oss den uråldriga och fascinerande konsten att tillverka papyrus av det egyptiska sävgräset, en konst lika gammal som pyramiderna själva. Där visades ett stort urval av färgstarka målningar av egyptiska mystiker på papyrus.

Vår guide, Tom, förklarade att det fanns väldigt få saker i Egypten som var värda att köpa, och han kunde bara rekommendera tre. Det var papyrusmålningar, egyptiska handvävda ullmattor med intrikata inhemska mönster, samt kartuscher i guld eller silver. Vi hade redan köpt en ullmatta på väg tillbaka från Sakkara under förmiddagen, så nu lade vi till tre färgstarka papyrusmålningar, kompletta med hieroglyfer och allt, till vår samling. Sedan bar det av genom Kairos myllrande gator till middag på Ramses Hilton efter en mycket händelserik dag.

Men dagen var inte slut än. Tom, vår guide, frågade gruppen hur många av oss som ville gå på **Ljud och Ljus**-programmet vid pyramiderna den kvällen, eftersom även detta ingick i vår betalda rundresa. Av vår grupp på 18 personer var det bara min fru och jag som anmälde oss frivilligt. Sex personer i gruppen hade anlänt hit till Egypten dagen innan från en safariturné i Nairobi, som Tom också hade lett. De övriga tio var för trötta. Vi var också trötta, men vi bestämde oss för att vi inte ville missa den här föreställningen för allt i världen. Vi hoppade över middagen och hade bara en halvtimme på oss att byta till varmare kläder.

Eftersom vi var de enda två från vår grupp som skulle gå, fick vi en privat limousin till förfogande, med inte bara en chaufför, utan även en biljettagent som följde med, köpte våra biljetter, visade oss vart vi skulle gå och väntade utanför tills föreställningen var slut för att guida oss tillbaka till limousinen.

Vi var extremt glada att vi gjorde ansträngningen. Vi hade sett Ljud och Ljus-showen elva år tidigare vid Akropolis i Aten, och vi hade sett Ljud och Ljus-showen från en kryssningsbåt på Coloradofloden vid Moab, Utah, som lyste upp klipporna, men denna show vid pyramiderna var den i särklass mest vördnadsbjudande.

Genom ljudsystemet startade berättaren showen med ett högtidligt och majestätiskt "Ni har kommit i kväll till den mest fantastiska och hyllade platsen i världen. Här på Gizeh-platån står för evigt den mäktigaste av mänskliga prestationer." Imponerande? Vi var imponerade.

Ljusen blinkade sedan på var och en av de tre pyramiderna i tur och ordning, sedan på dem alla samtidigt. Därefter talade olika röster — Sfinxen, präster, faraoner, etc. — från olika platser med klangfulla, kultiverade röster som om de talade från sina gravar. Hela föreställningen var välskriven och väl orkestrerad, berättad av välkända skådespelare.

En broschyr som beskrev produktionen hävdade att studien för att sätta ihop detta program varade i sex månader, och att genomföra projektet tog ett år. Det krävdes mer än 29 kilometer ledningar och kablar för att ansluta alla ljudsystem och belysningsanordningar som var utspridda över ett betydande område. Vi tog med oss en uppsättning LP-skivor av hela programmet så att vi kunde lyssna på det igen när vi kom hem.

Programmet ges på engelska fem kvällar och på franska två kvällar i veckan.

Tisdagen den 14 februari 1984. Nästa morgon var vi ute ur hotellet vid 07:00 och på väg till flygplatsen för att flyga söderut till Assuan, 860 kilometer uppströms från Kairo. Det skulle bli en lång, hektisk morgon som faktiskt varade under större delen av dagen.

Samma flygplats som vi hade lämnat sent på natten bara 36 timmar tidigare i ett moln av damm och hönfjädrar, var fortfarande samma kaos som vid vår ankomst. Medan vi hade anlänt med (holländska) KLM tidigare, reste vi nu med ett egyptiskt flygbolag till Assuan, och en egendomlighet med egyptiska flygbolag är att man inte får några platsreservationer. Det är varje man för sig själv och konkurrensen är hård. Inte nog med att du inte är säker på din plats, du kan inte ens lita på att komma med ett visst plan. Det är något i stil med standby, i konkurrens med en hjord bufflar.

Proceduren var ungefär så här: Det avgick ett plan till Assuan ungefär var 20:e minut. Vår grupp, med vår orädde ledare Tom i spetsen, klämdes in i ett stort väntrum mitt i en stor folkmassa som kanaliserades in i nästa väntrum, där en vakt släppte igenom ett visst antal personer genom portarna till ytterligare ett väntrum. Efter mycket knuffande och bökande kom vår grupp slutligen fram till dörren till nästa väntrum, där vi hade turen att se planen från Assuan komma och gå genom en dörr som vi så småningom skulle passera igenom. Efter ungefär en timmes knuffande i det andra väntrummet tog vi oss alla slutligen igenom den sista flaskhalsen och rusade över fältet till vårt plan. Mot Assuan.

Vi anlände drygt en timme senare.

Aswan är, som ni vet, känt för den mäktiga Höga dammen som ryssarna byggde och färdigställde 1965. Själva staden Aswan ligger sju mil nedströms från Höga dammen. Innan Höga dammen byggdes hade Aswan en befolkning på 50 000. Idag har dess befolkning svällt till 500 000 och att döma av den genomsnittlige fellaheen är de 500 000 individuellt lika fattiga och utblottade som de 50 000 var för tjugo år sedan. Det går inte att tillmötesgå en geometrisk befolkningstillväxt. Ju mer resurser som hälls in i lerraserna, desto snabbare sker befolkningsexplosionen, men ekonomiskt sjunker de alltid ner till sin ursprungliga existensnivå.

Det var här i Aswan som jag först märkte att medan den infödda befolkningen i Kairo var mörkt lerfärgad, var de här i södra Egypten svarta som spader ess. De identifieras som nubier och har det krulliga håret hos en äkta neger.

Hur som helst, när vi körde från flygplatsen till vårt hotell, korsade vi Nilen på den Lägre dammen, en damm som britterna hade byggt redan 1910 eller däromkring, en uppgift som var ny för mig. Denna lägre damm ligger cirka fyra mil nedströms från Höga dammen och cirka tre mil uppströms från själva staden Aswan.

När vår buss anlände till Aswan steg vi av på Nilens östra strand och förflyttade omedelbart oss själva och våra tillhörigheter till en motorfärja. Denna tog oss till ön Elefantine som ligger mitt i Nilen och på vars spets vårt hotell, Aswan Oberoi, är beläget.

Här stötte vi på en bisarr situation. Detta härliga gamla hotell, det finaste i Aswan, hade inte våra rum klara. Med allt bagage för vårt sällskap på 18 personer staplat i baren, utforskade vi hotellets vackra marker i ungefär en och en halv timme, för att sedan lämna vårt bagage bakom oss och återigen gå ombord på en tenderbåt, tillbaka till land, tillbaka på bussen och tillbaka till Aswans flygplats för att flyga till Abu Simbel, 168 mil söderut.

Jag sa tidigare att det var en hektisk morgon, med tanke på ombordstigningen på Kairos flygplats. Tja, saker och ting blev tuffare och mer drastiska vid vår nästa ombordstigning i luften. Även om flygplatsen i Aswan naturligtvis var mycket mindre, gjorde den inga som helst eftergifter till Kairo när det gällde trängsel, väntan och förvirring. Vår orädde ledare meddelade oss att detta kunde vara en lika bra plats som någon annan

att äta våra lunchlådor som vi hade tagit med oss från hotellet. Detta var ingen lätt bedrift, med tanke på lukten, trängseln och pandemoniumet. Vissa av oss åt det mesta av vår lunch, och vissa gjorde det inte. Några av oss gav det mesta av den till de infödda fellaheen som letade efter rester i en överfull soptunna i väntrummet.

Hur som helst, efter mycket av samma knuffande och bökande som vi hade stött på i Kairo, fast ännu mer av det, var vi efter ungefär två timmar (minst) äntligen uppe i luften och på väg mot Abu Simbel, där ett av världens underverk finns, Abu Simbel-templet.

Det finns en slogan inom resande som säger något i stil med att vägen dit är halva nöjet. Tja, så var knappast fallet denna tisdag den 14 februari. Men när vi väl kom fram till Abu Simbel var det väl värt det. Detta tempel, som byggdes av det mäktiga egot Ramses II för att förhärliga Ramses II, var något att skåda. Hugget i massiv sandsten på Nilens västra strand för cirka 3 300 år sedan, var det, och är fortfarande, ett underverk att skåda. Jag har mer ingående beskrivit dess fasad och interiör i föregående kapitel och kommer därför inte att upprepa det.

Vad jag inte nämnde är att i närheten av det stora templet står Hathors tempel, också uthugget ur massiv klippa. Detta tempel byggdes också av Ramses II för hans hustru Nefertari och tillägnades gudinnan Hathor. Utanför templet på klippväggen finns sex stora statyer, fyra av den allvetande Ramses II och två av hans hustru, samt mindre statyer av deras barn. Inuti har hypostylhallen ett tak som stöds av sex pelare prydda med gudinnan Hathors huvud och ansikte.

Egypten kan göra anspråk på ungefär tre stora arkitektoniska och ingenjörsmässiga underverk under tre olika tidsepoker i historien. Den första breda grupperingen är det forntida Egypten och byggandet av pyramiderna, templen och andra arkitektoniska underverk. Detta sträcker sig över en period på flera tusen år. Det andra underverket var byggandet av Suezkanalen av DeLesseps på 1880-talet. Det tredje, om än en mindre bedrift, var den höga dammen i Assuan som byggdes av ryssarna på 1960-talet, och som har basunerats ut stort över hela världen.

Jag skulle dock vilja lägga till ett fjärde underverk som vi bevittnade vid Abu Simbel, vilket var en direkt konsekvens av byggandet av den höga dammen. Det ingenjörsmässiga underverket är styckningen av Abu Simbel-templen, både Ramses- och Hathor-templet, bit för bit och flytten av dem till toppen av

klippan, och återmonterade det i ett skick som nästan trotsar upptäckt från dess ursprungliga tillstånd. Vi fick också en bra inblick i hur detta gjordes av amerikanska ingenjörer och till tonerna av amerikanska (skattebetalarnas) pengar, till ett värde av 75 miljoner dollar.

En enorm halvkupol i betong byggdes högst upp på klippan, i vilken de två templen sedan flyttades, bit för numrerad bit. Kupolens framsida rekonstruerades sedan för att likna klippans naturliga ansikte, förutom där de två templens fasader var exponerade. Kupolens tak täcktes sedan också med ökenstenar och sand, vilket fick det att smälta in perfekt med resten av de steniga klipporna. Om man inte gick in i kupolen genom en oansenlig dörr för att se interiörens fulla storlek, dess byggnadsställningar och dess maskineri, skulle man aldrig misstänka att båda templen inte hade stått på samma plats de senaste 3 300 åren.

Vi hade idealiskt väder för att se templet och även landskapet när vi flög tillbaka till Assuan, 27 mil norrut. Vi fick en fin utsikt över Nassersjön (uppdämd av den Höga dammen) och den karga, ödsliga öknen som omgav den på alla sidor; inget annat än stenar och sand med åsar av låga berg som flätades samman i landskapet.

Tillbaka i Assuan, in i bussen, över den Låga dammen, ner i tendern, tillbaka till Aswan Oberoi Hotel på Elefantineön, upptäckte vi att våra rum nu var klara. Efter en överdådig middag var vi nu också redo för våra rum efter en lång, hektisk, intressant och tröttsam dag.

Onsdagen den 15 februari 1984. Vår vistelse på Oberoi blev kort — bara en natt. Det första vi gjorde på onsdagsmorgonen var att flytta oss själva och vår utrustning till en av Sheratons kryssningsbåtar, som skulle vara vårt hotell under de kommande fem dagarna. Sheraton hade flera sådana specialdesignade kolosser för att kryssa på Nilen, och vår hette **The Aton**, uppkallad efter den monoteistiske farao Ikhnatons enda solgud. Efter att ha installerat oss var vi på språng igen direkt efter lunch. Vår guide hade chartrat en feluck för eftermiddagen, navigerad av en infödd fellaheen. En feluck är en forntida egyptisk segelbåt med ett gaffelsegel, och de har seglat på Nilen utan designförändringar i tusentals år.

Efter en hektisk resa till Abu Simbel dagen innan visade sig detta bli en mycket trevlig och avkopplande eftermiddag. Vi åkte till Kitchener's Island och såg de vackra trädgårdarna där som var ett arv från den brittiska prägeln på Egypten, vilken för övrigt är betydande. Vi gick sedan ombord på

felucka igen och seglade till Nilens motsatta strand för att besöka Aga Khans mausoleum. Det är ett vackert mausoleum, byggt av hans fru och son, beläget på en hög kulle med utsikt över Nilen. De dussintals feluckorna såg ut som ljuvliga vita måsar på det djupa vattnet nedanför. För att underlätta klättringen uppför kullen till mausoleet fanns det ett antal av dessa övertalande kamelförare där igen för att möta och hälsa oss. Min fru och jag hyrde en kamel och klättrade ombord. Iväg bar det uppför den branta kullen med föraren som ledde det snörvlande och råmande djuret, medan vi hängde kvar i en osäker sadel som hotade att glida framåt om vi inte hade varit på väg uppför. Efter att ha sett mausoleet valde vi att gå tillbaka nerför kullen.

Tillbaka i feluckan, och med härligt lugnt väder, drev vi enkelt till bryggan vid Old Cataract Hotel (från cirka 1880-talet). Vi drack te och åt crumpets på den stora verandan till detta ståtliga gamla hotell, som ligger på en hög kulle med utsikt över Nilen. Vi hade en storslagen utsikt över katarakterna, som är översållade med enorma släta svarta stenblock. Efter ännu en härlig tur med feluckan var vi tillbaka på kryssningsfartyget Aton.

Vi åt middag med ett cocktailparty den kvällen. Som underhållning bjöds vi på ett program med en egyptisk magdansös och en fyrmannagrupp som hade sin elektriska förstärkare uppskruvad på mycket, mycket hög volym.

Torsdagen den 16 februari 1984. Fortfarande i Assuan på morgonen tog vi en tur till Assuandammen (High Dam) cirka sju mil uppströms. Efter att ha sett Hooverdammen och några av de andra gigantiska betongdammarna i USA, var den ryskbyggda dammen en stor besvikelse. Det var en bred, lång, ojämn jordfyllning, 364 fot hög och två mil lång vid toppen. Den skapade den 300 mil långa Nassersjön, som sträcker sig förbi den egyptiska gränsen in i Sudan. Dess vatten har utökat Egyptens odlingsmark med en tredjedel — ytterligare två miljoner tunnland.

Mer imponerande än själva dammen var det enorma modernistiska betongmonumentet som ryssarna byggde för att fira färdigställandet av dammen.

På vägen tillbaka stannade vi vid en brygga vid floden och tog en tenderbåt till en ö belägen mellan den gamla och den nya dammen, på vilken det magnifika **Philae-templet** står. Den äldsta delen dateras så långt tillbaka som till 300-talet f.Kr. och resten byggdes under de ptolemaiska och romerska perioderna. Det var magnifikt och det var enormt, och märkligt nog hade även detta monterats ner bit för bit

från under den nuvarande vattenlinjen och återmonterades på sin nuvarande plats på den lilla klippiga ön Philae. Detta gjordes genom tyskarnas ansträngningar och generositet.

Innan vi återvände till vårt kryssningsfartyg för lunch stannade vi vid granitbrotten där vi betraktade (och gick på) en enorm obelisk som fortfarande låg in situ. Den var 125 fot lång och beräknades väga 1 170 ton. Den hade huggits och formats liggande på sidan med undersidan fortfarande stadigt förankrad i sin granitbädd.

Efter lunch satte vi segel med Aton för att kryssa nerför Nilen till Kom Ombo, där vi stannade för att se templet med samma namn. Detta tempel, beläget på en kulle med utsikt över Nilen vid en punkt där floden gör en krök, är tillägnat gudarna Harwar, en gud med falkhuvud, och Sobek, representerad med ett krokodilhuvud. Det verkar som om vilken idiotisk karikatyr som helst kunde tjäna som gud lika väl som någon annan i de lättlurade och vidskepliga forntida människornas sinnen.

De fina relieferna i hela templet var mycket imponerande.

Vi var där i endast 30 minuter, sedan tillbaka till Aton och fortsatte kryssningen nerför Nilen. Denna kryssning var en avkopplande och mycket välkommen lättnad från det hektiska tempo vi hade varit med om. Inte bara avkopplande, utan ytterst njutbar. Vi seglade långt in på natten och lade till vid Edfu.

Fredagen den 17 februari 1984. På morgonen gick vi i land och steg ombord på fina hästdragna vagnar, fyra personer i varje droska. Vi körde en engelsk mil eller så genom den relativt stora staden Edfu till Horustemplet.

När vi körde genom gatorna fanns det åsnor, hundar, vattenbufflar, kameler, barn och vuxna i stora mängder. Små butiker, eller snarare stånd av bazartyp, kantade gatorna. Försäljare fanns överallt. Barn sprang vid sidan av våra vagnar, men de var väluppfostrade. Medan en turist i en liknande situation i Haiti eller Mexiko vanligtvis blir belägrad av tiggare, särskilt små barn, var så inte fallet här. Faktum är att de få som bad om en slant snabbt blev tillrättavisade av antingen sina mödrar eller andra barn att inte göra det.

Vid ankomsten till Horustemplet möttes vi av ännu ett enormt och imponerande tempel påbörjat 237 f.Kr. av Ptolemaios III. Den främre fasaden är massiv och är 117 fot hög. Vid ingången står en helig falkkoloss, uthuggen i granit.

Tillbaka till Aton och vidare till Esna som ligger endast 30 miles söder om Luxor. Här gick vi i land igen och begav oss upp på land.

Det är på sin plats att här notera hur vårt kryssningsfartyg var specialdesignat för dessa Nilkryssningar. Vissa av dessa landstigningsplatser har bara den svagaste tillstymmelse till en docka, andra har ingen alls. Så hur lyckas en stor fyrdäckskryssare med plats för 84 passagerare lägga till vid sådana platser som Esna, där det inte finns något annat än en sluttande, stenbeströdd vall att lägga till vid? Jo, de hade tänkt på det också. Fartyget kan trycka sig i sidled genom att vattenstrålar sprutas ut under vattenlinjen, både i fören och aktern. Det har också stora träbommar, likt telefonstolpar, som det kan skjuta ut åt sidorna, även dessa i fören och aktern. När det glider upp längs stranden sticker dessa bommar ut på sidan, tränger in i vallen och skyddar själva fartyget. Linorna binds sedan vid lämpliga pollare på land och där ligger hon. En bred landgång sänks sedan ner och förbinder fartyget med land, och passagerarna är redo att gå i land eller stiga ombord.

En annan nätt liten detalj med dessa fartyg är att sidorna är platta och parallella, och fartyget har precis rätt bredd för att passa genom de flera slussar som hindrar dess passage mellan Assuan och Kairo.

Vi gick i land i Esna och gick till Khnum-templet (baggens gud). Som jag sa tidigare, vilken karikatyr som helst duger åt en gud. Hur som helst, templet var vackert och massivt. Det representerade den ptolemaiska perioden av egyptisk historia, även om delar av det byggdes mycket tidigare av Thutmosis III (1 500 f.Kr.).

Det intressanta med detta tempel är att det ligger cirka 28 fot under stadens nuvarande nivå. Det ligger i en utgrävd sänka och dess fundament representerar marknivån vid tiden då det byggdes. Arkeologer säger att det finns mycket mer i detta komplex, men eftersom det är täckt av 28 fot matjord, och staden är byggd ovanpå det, planeras inga fler utgrävningar.

Vi seglade vidare och anlände till den stora staden Luxor den natten. Denna stad, som innehåller den mest magnifika och största samlingen av alla forntida egyptiska ruiner, var platsen för den antika staden Tebe, Egyptens huvudstad vid höjden av dess glans under det mellersta och nya riket.

Eftersom vi anlände till Luxor tidigt på kvällen tog min fru och jag en promenad längs gatan vid flodstranden för att se ett visst hotell. Vi hade läst mycket om ett storslaget hotell byggt i Luxor under 1880-talet som hade varit...

tillhåll för kungligheter och eliten, nämligen Winter Palace Hotel. När man ser det nu, hundra år efter dess grundande, var det fortfarande charmigt och ståtligt, men det levde definitivt inte upp till sitt rykte.

Lördag 18 februari 1984. Vädret var klart och vackert. Vi kom iväg tidigt och korsade Nilen i en enkel motorbåt till den västra stranden. En buss tog oss sedan till Konungarnas dal, där vi såg Ramses VI:s grav, Tutankhamuns grav och Haremhebs grav (19:e dynastin, 1300-talet f.Kr.).

Samma morgon besökte vi också drottning Hatshepsuts vackra tempel, som jag också har beskrivit i föregående kapitel. På vägen tillbaka stannade vi för att ta bilder av de två Memnons stoder, enorma statyer av massiv sten.

När vi kom tillbaka för lunch på Aton var det mitt på eftermiddagen, och då kunde vi unna oss en välförtjänt vila.

Den kvällen skulle vi njuta av ännu ett **Ljud- och ljusspel**, denna gång vid Karnak. Det var betydligt annorlunda än det på måndagskvällen vid pyramiderna. Medan vi vid pyramiderna satt i våra stolar och satt kvar under hela programmet, samlades vi vid Karnak som en enorm stående folkmassa vid ingången framför sfinksernas allé med bagghuvuden. (De ligger ner och är uppställda på varje sida, totalt 40 stycken. Ursprungligen, när denna allé sträckte sig hela vägen till Luxortemplet, fanns det totalt 124 av dessa magnifika statyer.) Ljudanläggningen inleder sedan föreställningen genom att ge oss ett dramatiskt manus om platsens och tillfällets heliga högtidlighet, och ber oss sedan att gå vidare till nästa område i detta enorma tempelkomplex.

När vi rörde oss i mörkret från ett område till ett annat till ackompanjemang av dialog och musik, nådde vi efter ungefär en halvtimme en upphöjd läktare. Den var tillfälligt halvbelyst tills folk hade satt sig, sedan fortsatte showen. Läktaren gav en övergripande vy över hela komplexets layout, inklusive den heliga sjön, som reflekterade de enorma monumenten när ljusen spelade på det ena, sedan det andra.

Det var också imponerande, men ljud- och ljusspelet vid pyramiderna var fortfarande det finaste.

Söndag 19 februari 1984. Ännu en klar, vacker dag. På morgonen besökte vi Karnaktemplet med hästdroska för att se det stora **Amon-Ra-templet** i Karnak, där vi hade sett programmet kvällen innan.

Ljud och ljus kvällen innan. Sedan vidare till **Luxortemplet** i hjärtat av staden. Dessa två stora tempel, Luxortemplet och Karnaktemplet, ligger ungefär fem kilometer ifrån varandra. Under antiken, när Thebe stod på sin höjdpunkt, var dessa två ett sammanhängande komplex som förbands av den imponerande avenyn med 124 sfinxer. För mindre än ett sekel sedan var Luxortemplet täckt under en kulle av bråte och ruckel.

Den eftermiddagen flög vi tillbaka till Kairo och Ramses Hilton Hotel.

Måndag den 20 februari 1984. Det finns över 500 moskéer i Kairo. På morgonen besökte vi tre av de mest kända muhammedanska moskéerna. Den första var Ahmed Ibn Tulun-moskén där kung Farouk och några av hans förfäder ligger begravda. Hela komplexet var sannerligen vackert och uppvisade det bästa inom antik muslimsk arkitektur. Överallt man såg var det mycket utsmyckat. Spetsliknande gallerverk, islamiska inskriptioner, förgyllningar och juvelprydda dekorationer överallt.

Den andra moskén låg i Citadellet, en stor militär anläggning uppförd av Saladin under det tredje korståget. Soldater och vakter fanns överallt, precis som vid alla regeringsbyggnader i Kairo sedan kriget 1973. I Citadellet ligger också Muhammad Ali-moskén, som vi besökte. Här ligger shahen av Iran begravd, vars grav vi också såg, även om shahens familj har avrått från offentlig visning av hans grav.

Vi besökte sedan basaren Khan el Khalili, en intressant upplevelse. Även om den inte var lika stor som den vi besökte i Istanbul för elva år sedan, håller den betydligt högre kvalitet.

På eftermiddagen besökte vi Kairomuseet och betraktade med särskilt intresse de 3 500 rika föremålen från Tutankhamuns grav. Eftersom jag redan har behandlat dessa i ett tidigare kapitel, kommer jag inte att upprepa beskrivningen av denna helt fantastiska samling.

Bortsett från formaliteter, avsked, flygplatser och hemresa, avslutar detta vår exotiska resa till de gamla faraonernas land.

* * * * *

Slutsats:

I tidigare iakttagelser sammanfattade jag effekterna av den häpnadsväckande egyptiska kulturen och civilisationen på dess egen...

människor och världen i stort. Eftersom Egyptens prestationer inom de kulturella, religiösa och arkitektoniska områdena var så unika och spektakulära, valde jag att beskriva dessa arkitektoniska och arkeologiska underverk i detta kapitel, eftersom det skulle ha känts som ett antiklimax att göra det i omvänd ordning.

Det finns dock några andra observationer om det moderna Egypten som jag behöver lägga till.

En handlar om deras pengar. Den egyptiska valutaenheten är det egyptiska pundet (betecknat L.E.), uppdelat i 100 piaster. En officiell reseguide utgiven av Fodor's 1984 angav att alla som stannar över 48 timmar måste växla in minst 150 US-dollar på flygplatsen. Detta fann jag vara felaktigt. Men eftersom vi var strandsatta och utlämnade åt oss själva på flygplatsen, räknade jag med att vi skulle behöva hantera taxibilar, baksheesh och diverse andra småutgifter, så jag växlade omedelbart 100 US-dollar vid ett av de många officiella växlingskontoren, för vilket jag fick 81 L.E. Medan den officiella växelkursen ligger någonstans runt 1 L.E. mot 1,22 US-dollar, har egyptierna själva i själva verket lite eller inget förtroende för sina egna pengar, och de flesta butiker, försäljare etc. tar gärna emot amerikanska dollar i utbyte mot sina varor i förhållandet ett till ett. Dessutom, om du har några egyptiska pengar kvar när det är dags att lämna landet, kan du lika gärna spendera dem på vad som helst, eller ge bort dem, eftersom du inte kan växla tillbaka dem till US-dollar. Ingen vill ha dem. Egyptierna har absolut inget förtroende för sina egna pengar, och det med goda skäl.

Faktum är att den egyptiska ekonomin är rutten, svag och vacklande, utan någon solid ekonomisk bas. Den kommer att kollapsa så snart de amerikanska subsidierna (som bärs på de amerikanska skattebetalarnas axlar) dras in.

Den andra observationen gäller Nilen och dagens egyptiska jordbruk.

Assuandammen har hyllats stort som ett modernt ingenjörstekniskt underverk, och fördelarna Egypten förväntas dra av den är förmodligen mångfaldiga, såsom ytterligare två miljoner hektar under odling, miljarder kilowattimmar elektrisk kraft, etc. Ändå är det min slutsats att dammen kommer att visa sig vara en katastrof på flera sätt.

I tusentals år översvämmade Nilen sina stränder och avsatte sitt rika mineralhaltiga slam på jordbruksmarkerna. Detta höll jorden bevattnad och bördig för evigt, då dess bördighet förnyades varje år. Nu, med den 48 mil långa Nassersjön

och strukturell och kontrollerad bevattning, utvecklas följande katastrofala konsekvenser:

1. Mycket av vattnet avdunstar i det tidigare torra ökenklimatet i Övre Egypten. Vattnet som kommer nerför Nilen har nu en högre salthalt (liksom vår egen Coloradoflod när den når Imperial Valley i Kalifornien).

2. Genom kontrollerad bevattning, snarare än den tidigare översvämningen, byggs salthalten upp i jorden under en period av år och kommer att förgifta den tidigare evigt bördiga oasen.

3. Det mineralrika slammet kommer inte längre att deponeras på jorden, utan kommer så småningom att fylla Nassersjön med lera.

4. Klimatet har förändrats till ett mycket fuktigare sådant, vilket kommer att påskynda förstörelsen av hennes många fantastiska historiska monument, liksom förstås de frätande ångorna från den moderna industrin.

5. Bönderna där har också lurats att använda stora mängder konstgödsel, bekämpningsmedel och ogräsmedel, precis som amerikanska bönder.

6. Mellan den kontrollerade bevattningen och den utbredda användningen av konstgödsel håller den evigt bördiga Nildalen på att förgiftas till utrotning.

Kort sagt, jag kommer att rekapitulera.

A. Den stora egyptiska rasen i det forntida Egypten var en unik sort av människor och frambringade den första stora vita civilisationen (betoning på *stora*). Den dog ut för att de hade en dålig religion, en som var besatt av livet i ett icke-existerande efterliv, besatt av en värld av icke-existerande spöken.

B. Långt innan kristendomen reste sitt destruktiva judiska huvud, hade egyptierna redan uppfunnit varje fiktivt koncept som senare användes och kopierades av judendomen och kristendomen. Några av dessa fiktiva koncept var: existensen av en "själ" som antogs leva för evigt; gudar och spöken, både "goda" och "onda"; polyteism, och även monoteism; en dunkel undervärld och ett "efterliv"; belöningar och straff som skulle utmätas i efterlivet; enorma materiella offer och monument till deras fiktiva gudar; dop (tvagning) och rening med vatten; utövandet av omskärelse som en religiös rit; och en mängd andra falska idéer som spårade ur sinnet in i en vansinnig spökvärld av fantasi.

C. Hade de ägnat mer uppmärksamhet åt att bevara sina underbara genetiska egenskaper, sin genpool, istället för

sysslat med spöken som inte fanns där, skulle historien om inte bara Egypten, utan om hela världen, vara ett underverk att skåda.

D. Hade de haft en rasreligion såsom Creativity, skulle det underverket idag vara en verklighet.

E. Eftersom de inte hade det, blev de rasmässigt uppblandade och degenererade. Deras nuvarande befolkning är en av de mest patetiska på jordens yta, inbegripen i en skenande befolkningsexplosion mot katastrof, med hjälp av amerikanska subventioner.

F. Låt Egyptens historia vara en allvarlig läxa, inte bara för vår egen Creativity-rörelse, utan för den vita rasen som helhet. Låt oss komma ihåg en gång för alla att den yttersta fasan är den vita rasens rasmässiga uppblandning, och att utan en rasreligion håller den yttersta fasan nu snabbt på att uppsluka världen.

* * * * *

Eftersom de, egyptierna, ägnade sig åt en vårdslös demens, förlorade de sin mest dyrbara skatt — sina gener.

* * * * *

Kom också ihåg att precis som du inte kan återställa en omelett till ett perfekt ägg, så är rasmässig uppblandning för alltid en oåterkallelig process.

* * * * *

Låt oss aldrig glömma att det gudomliga fröet hos den en gång så stora egyptiska vita rasen är förlorat för alltid eftersom den inte innehade en rasreligion såsom Creativity utgör. Eftersom de istället var besatta av fiktiva abstraktioner om gudar, andar och spöken, blev deras dyrbara gener uppblandade till den skamliga röra som nu är deras beklagliga tillstånd.

Kapitel Åtta

Exit Keith Williams — Enter Carles Messick

Vi lämnade Egypten den 21 februari och gjorde ett övernattningsstopp i Amsterdam, där vi bodde på Ibis Motel. Den kvällen ringde jag ett långdistanssamtal till Keith Williams och talade specifikt om för honom att vi skulle anlända till Atlanta med KLM Flight 747 klockan 18.00 nästa kväll, för att vara säker på att han skulle vara där och hämta oss så att inga missförstånd skulle uppstå.

Vi åkte till Schiphols flygplats nästa morgon, åt frukost i deras restaurang och hade gott om tid att handla och se oss omkring på den vackra, rena holländska flygplatsen innan vi lyfte klockan 13.40.

Vi anlände till Atlanta klockan 18.00, men det fanns ingen Keith Williams där för att möta oss, och han stod inte att finna någonstans. Efter att ha sprungit runt i frustration i ungefär en timme gick jag till flygplatsens högtalarsystem och lät dem efterlysa Keith Williams, att han skulle möta oss vid KLM:s biljettdisk, där vi slutligen fick tag på honom. Jag frågade honom vad i helvete som hade hänt, varför han inte hade mött oss vid den angivna KLM-gaten? Han betedde sig som om han aldrig hade mött någon på en flygplats förut, och att han hade förväntat sig att möta oss utanför, där han hade släppt av oss när vi åkte för tio dagar sedan. För en man som är 52 år gammal, har varit gift tre gånger, varit discjockey på radio och haft dussintals andra jobb, skulle man förvänta sig att han sannerligen borde veta hur man möter någon på en flygplats efter att ha fått uttryckliga instruktioner. Hur dum får man bli?

Vi lastade in bagaget i bilen och jag tog ratten för att köra hem, medan Keith sov i baksätet. Det hade varit en lång dag, och Henrie och jag var trötta. Vi kom tillbaka till stugan i North Carolina klockan 21.00, men med tidsskillnaden på sex timmar var klockan egentligen 03.00 på natten. Jag brydde mig inte om att skälla ut Keith för att han misslyckats med att möta oss vid rätt gate, inte heller brydde jag mig om att diskutera resan eller något annat. Det fick komma vid ett annat tillfälle.

* * * * *

När jag kom tillbaka till mitt skrivbord nästa morgon väntade en hög med arbete på mig. Det fanns räkningar att betala, det fanns en trave post att besvara. Marsnumret av *Racial Loyalty* hade lämnats till tryckeriet innan jag åkte, men det hade inte hämtats upp. Jag ringde Gene Dowdle, tryckaren, och han berättade för mig att det hade varit klart sedan en tid, men ingen hade kommit förbi för att hämta det. Detta gjorde vi omedelbart, och Keith postade alla enskilda exemplar samma eftermiddag, något han borde ha gjort för en vecka sedan.

* * * * *

Andra händelser av betydelse under våren 1984.

- Skattevärderingsmannen i Macon County, vars namn var Jim Shope och som var vänligt inställd till oss, hade gett oss en muntlig skattebefrielse för kyrkans fastigheter 1983. För att det inte skulle råda något tvivel under framtida omständigheter uppmanade jag honom att sätta detta på pränt. Detta gjorde han, i sitt eget prydliga handskrivna formulär, och det visade sig vara ett ovärderligt dokument för oss när framtida händelser nystades upp. Så förblev fallet fram till 1989, då en tredje skattevärderingsman utsågs till ämbetet, en judisk hantlangare vid namn Richard Lightner.

- Kim och Walt funderade vid denna tid på att göra en stor flytt från Loveland, Colorado, till Martinsville, Virginia, för att förbättra sina affärsmöjligheter. De bad oss att möta dem där den 17 mars, under vilken tid de skulle göra en utforskande undersökning av området. Vi träffade dem, och även om Kim inte var särskilt entusiastisk över flytten, så genomförde de faktiskt flytten inom loppet av några veckor. Det visade sig vara ett klokt och lönsamt drag, vilket efterföljande händelser har visat. Uppenbarligen var Colorado-området övermättat med kiropraktorer, vilket gjorde det till en mycket tuff och konkurrensutsatt bransch att slå sig in i, medan Martinsville bara hade två kiropraktorer. Under de efterföljande åtta åren har Walts praktik i Martinsville gått mycket bra, och familjen Moore betraktas som en av de ledande familjerna i sin kyrka såväl som i staden.

- Byggandet av ledarskapsskolan för begåvade pojkar fortskred fint. Vi var nu i det skede där rörmokarna var redo att göra sina installationer, vilka, på grund av hälsovårdsnämndens stränga regler, inkluderade två separata septiktankar och över 1700 fot dräneringsledningar.

- Den 2 mars fick jag ett samtal från en TV-reporter vid namn Mark C. Winne, som frågade om han...

skulle kunna göra ett tv-reportage om kyrkan. Han var samme man som för ett år sedan dök upp på området tillsammans med Atlanta Constitutions reporter Bill Montgomery, vilka båda frågade ut mig om var J.B. Stoner befann sig, som vid den tiden var på flykt efter att ha blivit dömd för en falsk, uppdiktad anklagelse om att ha bombat en skola för svarta några 20 år tidigare.

Dessa två reportrar vid den tiden inte bara frågade ut mig, utan anklagade mig praktiskt taget för att hysa honom (vilket juridiskt sett är ett brott) i vår kyrka. Med ganska skarpa ordalag talade jag om för dessa två reportrar var skåpet skulle stå, och att det var utanför min egendom, och det genast. Detta, och den tidigare artikeln i Franklin Press gjorde mig fientlig och misstänksam mot reportrar, alla reportrar.

Motvilligt gick jag med på att låta Mark Winne göra sitt reportage för Atlanta WXIA (Kanal 11). Den 10 mars dök han punktligt upp det första han gjorde på morgonen, åtföljd av sin kameraman, en kille vid namn Mike Zakel. De hade med sig ett ton belysningsutrustning, kameror och ett sortiment av annan utrustning. Båda svor på att de inte var judar, och den sistnämnde hävdade att han var av rumänsk härkomst. De tillbringade större delen av dagen med mig, ställde alla tänkbara frågor och filmade oändliga rullar tv-band av övervåningen och undervåningen i kyrkan inifrån och utifrån, både på nära håll och på avstånd. Såvitt jag vet sändes programmet aldrig. Jag är dock säker på att all information flitigt vidarebefordrades till judiska ADL för deras arkiv.

- På fredagen den 9 mars åkte Henrie och jag in till Clayton för att äta middag på Burrell's Junction Restaurant. När vi kom tillbaka vid 19-tiden och skulle passera kyrkan, märkte jag att alla lampor var tända, både inne och ute, och inte bara var grinden fortfarande öppen, utan det stod en bil parkerad tvärs över grinden, vilket gjorde det omöjligt att antingen köra in på eller lämna kyrkans område. Jag stannade bilen och gick fram för att se vad i helvete som pågick. När jag öppnade den vänstra framdörren var det första jag såg en revolver som låg på disken, ett vapen som såg bekant ut för mig. När jag tittade in i nästa rum, kyrksalen, såg jag Keith och hans fru Sandra sitta bakom det lilla intervjubordet, och framför dem stod tre officiellt utseende män som frågade ut och förhörde dem intensivt. Jag kände igen en av dem som sheriff George Moses, från Macon Countys sheriffmyndighet, men han

var uppenbarligen bara där för syns skull för att ge officiell sanktion åt processen. De andra var Secret Service-agenten Herbert T. Carlton och den tredje var hans assistent. Båda kom från Charlotte, North Carolina.

Vad är det som pågår? frågade jag. Secret Service-mannen förklarade att det fanns anklagelser om att Keith Williams hade uttalat allvarliga hot mot Gary Harts liv, som vid den tiden var en demokratisk presidentkandidat. Dessa anklagelser härrörde uppenbarligen från hörsägen från en vän till Keiths son, ända borta från Oregon. Men det var inte allt. De hävdade också att Keith hade hotat president Jimmy Carters liv för några år sedan. De fortsatte att grilla honom skoningslöst, medan han och Sandra svettades ut det. Under tiden låg den där pistolen fortfarande kvar på disken i nästa rum. Jag frågade Keith vems pistol det var. Han svarade att den var min, en som jag hade lånat ut till honom. Fantastiskt!

Jag stannade inte kvar under resten av sessionen, eftersom Henrie fortfarande var utanför, sittande i bilen och likaså undrade vad i helvete som pågick. Uppenbarligen slutade sessionen där inne utan att några brottsanklagelser väcktes mot Keith. Den stora konfrontationen mellan oss kom nästa dag.

* * * * *

Keith Williams var en märklig och excentrisk person. Som de flesta av oss hade han sina goda och dåliga sidor. På den goda sidan var han en utmärkt maskinskrivare, han hade en fin röst som anstod en radiopratare, och kunde vara ganska charmig när han var på gott humör. Han hade konverterats till mormonismen av sin mor för många år sedan, men hade övergett den under de senaste åren när han blev medveten om det falska i det hela, särskilt efter att hans styvfar dött. Likväl fortsatte han att leta efter en meningsfull livsfilosofi och efter att han hade läst min bok, *Nature's Eternal Religion*, kände han sig säker på att han äntligen hade funnit vad han letade efter. Redan flera år innan han kom till North Carolina ringde han mig på telefon och lovordade sin nyfunna tro. Även långt efter vår brytning fortsatte han att upprepa att Creativity var den enda vägen att gå. Förutom att göra honom till pastor i kyrkan, förlänade jag honom titeln *Hasta Primus*, vilket på latin betydde Spjutspets. Varje morgon när jag gick in i kyrkan reste han sig upp som ett tecken på respekt för kyrkans överhuvud. När jag sa till honom att detta inte var nödvändigt, [han...]

insisterade på att det var så, och fortsatte att göra det. Ingen annan Hasta Primus efterliknade denna gest, inte heller bad jag någonsin om det.

På den negativa sidan var han emotionell, excentrisk och instabil, och saknade både affärssinne och jag skulle också kunna säga rent vanligt sunt förnuft. Han hade denna frustrerande vana att aldrig svara direkt på en fråga, och när jag krävde specifika svar om tidningens framsteg, eller andra affärsangelägenheter, slingrade han sig och mumlade, eller slutade mitt i en mening, en vana som irriterade mig gränslöst. Han var nu gift för tredje gången och hade fem barn med sina två tidigare fruar. I de smutsiga skilsmässoförhandlingarna som hade följt, erkände han att alla hans barn hade vänt sig emot honom och hade stöttat sina mödrars sida.

Vi kommer nu till dagen efter mötet med Secret Service. Jag frågade honom vad i helvete han höll på med, när han drog fram min pistol för att visa den för Secret Service. Han hade inget bra svar, som vanligt, och jag vet fortfarande inte varför han gjorde det. Jag frågade honom också om alla de påstådda hoten och hans svar på det var inte heller särskilt logiska. Sedan tog jag upp ämnet om fiaskot på Atlantas flygplats. Visst, sade jag, efter femtio år borde du ha lärt dig hur och var man möter människor som kliver av ett plan. Vid denna tidpunkt brast han ut i ett rasande raseriutbrott och sade att han var färdig, att jag inte gillade sättet han pratade på, jag inte gillade sättet han klädde sig på, och i allmänhet agerade han som en galning helt utom kontroll. Jag stod bara lugnt kvar vid disken och lät honom spela ut sitt register. När han var klar sade jag, O.K. kompis, det räcker. Enligt vårt kontrakt är vi båda skyldiga att ge 30 dagars uppsägningstid. Jag ger dig uppsägning just nu. 30 dagar.

* * * * *

Under tiden hade jag fått upprepade och långrandiga telefonsamtal från en ung man vid namn Carles C. Messick III, från Dover, Delaware. Han hade läst alla mina tre böcker, *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*, och han var oerhört imponerad. Han hade också uppfostrats som mormon, under överinseende av en dominerande mor som hade konverterat till mormonismen senare i livet. Precis som Keith Williams genomskådade Carl slutligen det bedrägliga i det hela, och förkastade det helt en tid innan han ens hörde talas om Creativity. Men nu när han hade lärt sig om vår religion var han överväldigande hängiven den. Dessutom, han

erkände att även om han vid ett tillfälle (medan han var stationerad i Panama) praktiskt taget hade varit hög på marijuana och vanemässigt druckit öl, var han nu, och hade varit i åratal, en absolutist och helt drogfri. Han var nu en strikt vegetarian och hade religiöst praktiserat de flesta av grundprinciperna för *Salubrious Living* (Hälsosamt Leverne) ända sedan dess. Han var 33 år gammal, hade varit i det militära de senaste 12 åren, hade varit marinsoldat, en Navy Seal, var sex fot en tum lång och var i toppform fysiskt. En annan punkt på den positiva sidan var att han kunde skriva maskin med touch-metoden och var helt hängiven *Creativity*.

Han hade dock också flera negativa egenskaper. En var att han pratade för mycket. Han kunde och ville prata i oändlighet om vilket ämne som helst, när som helst han kunde få någon att lyssna, och när han kom i telefonen, oavsett om det var långdistans eller inte, visste han aldrig när han skulle sluta. Precis som Keith hade han inget sinne för affärer och han var alltid antingen pank eller skuldsatt.

Han ville komma ner och träffa mig angående jobbet som Keith skulle lämna, och jag bjöd in honom att göra det. Den första överraskningen var att han var skuldsatt och behövde ett förskott på 700 dollar. Jag sa att det inte kom på fråga, men vi enades slutligen om 500 dollar, som jag skickade till honom. Den tillfällige observatören kan fråga sig varför jag gjorde en så dåraktig sak, särskilt efter den erfarenhet jag hade haft ett år tidigare med Tyler Thompson, den där alkoholisten från Greenville, North Carolina. Det enkla svaret är att jag hade förbannat få volontärer att välja mellan som var obundna och fria, kunde skriva maskin och var hängivna saken, vilket allt är en dyster återspegling av det desorienterade sinnestillstånd som den vita rasen befann sig i då, och fortfarande gör.

Hur som helst, vi gjorde arrangemang för att han skulle komma ner för ett preliminärt besök så att jag kunde titta närmare på honom, och eftersom hans gamla skrothög till bil var trasig vid den här tiden, bestämde han sig för att lifta ner. Jag plockade upp honom framför Rose's Department Store vid Macon Plaza i Franklin den 14 mars. Jag gillade killen, och vi verkade komma bra överens. Jag testade hans maskinskrivningsförmåga och han presterade tillfredsställande även på det området. Vi besökte varandra i två dagar, och Carl hjälpte till och med Keith med layoutarbetet för *Racial Loyalty* för april, som vi tog till tryckeriet nästa dag.

Vi kom fram till någon form av överenskommelse om att han skulle ta över jobbet som *Hasta Primus* så snart Keiths 30 dagar var slut. Den 16 mars körde jag honom till busstationen i Franklin och han var på väg tillbaka till Dover, med löftet att han skulle vara tillbaka i april.

Kapitel Nio

Kim och Walt gör en stor flytt

från Loveland, CO, till Martinsville, VA

Som jag nämnde i föregående kapitel, funderade familjen Moore starkt på att förbättra sina affärsmöjligheter genom att flytta från Colorado till Virginia, även om Kim var mindre än entusiastisk över hela operationen. Det var nu april och Kim hade precis fått deras senaste barn, Amy, i januari, och hade knappt återfått sina krafter. Detta var en stor flytt att göra när som helst, vilket Henrie och jag själva hade upplevt i de flera flyttar vi gjort under våra liv.

Walt skulle köra U-Haul-lastbilen med alla deras tillhörigheter i den, och Kim skulle köra bilen, och båda skulle hålla kontakten hela vägen. Henrie erbjöd sig att hjälpa Kim med körningen, så att hon kunde vila och sova för det mesta, med tanke på att hon var tvungen att ta hand om den nya bebisen. Jag körde Henrie till Atlantas flygplats den 17 april 1984 och därifrån flög hon vidare till Denver. Kort därefter gav de sig av, och den 20 april fick jag ett telefonsamtal från Henrie om att de förväntade sig att anlända till Martinsville på eftermiddagen den 21 april, en lördag. Samma dag ringde hon mig från Martinsville och bad mig komma och göra dem sällskap vid påskmiddagen. Kim och Walt hade hyrt ett hus enligt tidigare överenskommelse på 914 Corn Tassle Road, men Henrie bodde på Dutch Inn Motel.

Jag gav mig av det första jag gjorde på söndagsmorgonen, efter att ha stannat till vid kyrkan, lämnat sista-minuten-instruktioner till Carl och sagt adjö till Ken Schwartz, som råkade vara på besök hos oss vid denna tid. Jag anlände till Martinsville klockan 14:30 den eftermiddagen, och efter ett välkommet besök hos hela familjen och en titt på deras nyligen hyrda hus, åt vi alla en stor påskmiddag på Dutch Inn-restaurangen, förmodligen det bästa Martinsville hade att erbjuda. Henrie och jag stannade på värdshuset över natten. Efter att ha ätit frukost på Dutch Inn,

Jag gav mig av nästa morgon, medan Henrie stannade kvar för att hjälpa till med uppackningen och andra sysslor.

Nästa helg kom Kim och Walt för att besöka oss i två dagar i vår stuga. På lördagen gick vi och bowlade, och nästa dag, söndag, åt vi alla en andra stor påskmiddag, med kalkon och alla tillbehör. Jag visade Kim och Walt kyrkan och vilka framsteg vi gjorde med byggandet av skolan. Jag visade dem också bilderna vi hade tagit på vår resa till Egypten. Sedan klockan 15:45 gav de sig av mot Martinsville, och Walt tog med sig VW Rabbiten som ett lån.

Han hade ett stort jobb framför sig. Att starta ett nytt företag på en ny plats är ingen liten uppgift.

Kapitel Tio

Sommaren 1984

Carl Messick anlände med sin skrothög till bil, släpvagn och alla sina tillhörigheter klockan 18:30 på lördagen den 7 april 1984 för att börja arbeta. Vi lastade av hans utrustning delvis i sätteriet, delvis på nedervåningen och delvis i Hasta Primus-sovrummet, där han skulle sova den natten. Han hade med sig ett sortiment av vapen, dykutrustning, en boksamling och ett antal TV-band av Rambo-typ, för att inte tala om en hel lista med andra tillbehör. Jag tog med honom till Dillard den kvällen och köpte några påsar frukt åt honom för att få honom igång med den vegetariska kost som han föredrog. Så han var nu installerad för natten och redo att börja arbeta nästa morgon. Jag började programmera honom på sätterianordningen på måndagen, och på tisdagen åkte han och Keith till Franklin för att föra över telefon- och elkostnaderna. Jag betalade Keith hans slutlön på 107,35 dollar, och han lämnade området den 11 april. Carl ansökte också om en egen postbox vid Ottos postkontor. Så han var helt redo och var igång för fullt. Vi hade mycket arbete framför oss.

Carl hade flera andra försonande egenskaper som var till hjälp för saken. Förutom att ha slutat röka, dricka och vara hängiven ett hälsosamt leverne (Salubrious Living), höll han sig i god fysisk form och följde en ansträngande träningsrutin.

Någonstans under sin militära karriär hade han också lärt sig att bli en expert på jordbruk, och snart hade han en vacker grönsaksträdgård som frodades på marken söder om där vi planerade att bygga lagret bakom kyrkan. Han planterade också ett antal buskar och blombäddar framför kyrkan och på olika platser runt den. Men det var inte allt. Han planterade ett antal persikoträd längs båda sidor av en gångstig som han iordningställde, vilken förband kyrkan med skolan för begåvade pojkar (School for Gifted Boys) som nu var under konstruktion. Vi döpte stigen till Leadership Lane. Keith och jag hade redan byggt en välvd träbro över en liten bäck som låg ungefär halvvägs mellan skolan och kyrkan. Carl planterade också ett antal körsbärsträd längs den södra sidan av

huvudvägen. Med allt klippande och putsande av gräset regelbundet höll han stället i fint skick, mer än någon annan Hasta Primus jag har anställt sedan dess, och det inkluderar en hel del.

Den 9 juni 1984 satte Carl och jag ut hörnstolparna för en 12 gånger 12 studio som jag planerade att bygga, där jag kunde ägna mig åt att måla tavlor när jag gick i pension. Studion blev vederbörligen byggd, men jag nådde aldrig det stadium där jag kunde ägna mig åt vad jag ansåg skulle bli min favoritsysselsättning.

Carl var ganska uppriktig och talför om de misstag han hade gjort under sitt unga liv. Han berättade för mig att han under sina vilda och drickande dagar mer än ett decennium tidigare hade ingått ett ogenomtänkt äktenskap som han snart ångrade och som slutade i skilsmässa. Äktenskapet resulterade dock i en vacker och begåvad dotter, som nu var nio år gammal och bodde hos sin mormor i Dover. Hennes namn var Brandy, och senare under nästa sommarlov skulle hon komma och hälsa på honom i flera veckor.

* * * * *

Resa till Hawk's Nest i Florida Keys

Som jag nämnde i min tidigare biografi, (ATET), hade vi redan 1973 köpt tre veckors andelslägenheter i ett bostadsrättskomplex, två i slutet av november och en vecka i början av maj. Tiden hade nu kommit för att göra vår vårutflykt.

Vi lämnade stugan klockan 11:40 och åt lunch på Shoney's Restaurant vid Oakwood-avfarten i Gainsville, Georgia. Vi stannade på Best Western för natten i Gainsville, Florida, efter en bilresa på 443 miles, och anlände dit klockan 21:00. Nästa morgon, efter en tidig start, åt vi lunch på vårt favoritställe för middagspauser, Holiday Inn-restaurangen i Fort Pierce, där vi åt vår vanliga lunch bestående av soppa, en krabbköttssmörgås och deras utsökta persikopaj med glass till efterrätt. Vi åt en fantastisk skaldjursmiddag på Whale Harbor Restaurant i Islamorada (ett annat av våra favoritställen) och efter att ha handlat matvaror i Marathon anlände vi slutligen till vår lägenhet i Hawk's Nest klockan 21:00.

Nästa dag tillbringade jag med att sola, läsa en bok om *The Government of Greater Germany* (1938) och började sätta ihop fotoalbumet av vår samling av

Egyptiska bilder. På onsdagen anlände våra vänner från Lighthouse Point, Bill och Mary Wimmer, för ett par dagars besök, något som blev ett regelbundet inslag under de kommande åren och något som vi alltid uppskattade. På torsdagen tog Bill och jag en lång, lång promenad på den gamla Seven Mile Bridge, till Pigeon Key och tillbaka.

Familjen Wimmer gav sig av på fredagen, och Henrie och jag packade vår utrustning och åkte klockan 10 på lördagsmorgonen. Vi stannade till vid Sheehan Pontiac i Lighthouse Point för att titta på en ny 6000 LE kombi och jämföra priser. Vi åkte sedan över till Wimmers där vi stannade över natten. De bjöd oss på en speciell hemlagad middag, som även delades av Emily och Bruce, Marys syster och hennes man. Efter att ha ätit frukost med Wimmers nästa morgon gav vi oss av, och efter vår vanliga lunch i Ft. Pierce körde vi 490 miles för att bo på Colonial Inn i Cordele, Georgia. Nästa dag, måndag, var vi åter på väg till North Carolina, men inte förrän vi först stannat till vid Clayton Motors för att prata med Burt och Larry Bickerstaff om priserna på en ny kombi. Vi anlände slutligen till stugan klockan 15:30. Det första jag gjorde var att hämta vår privata post i Dillard, och sedan checkade jag in hos Carl.

* * * * *

Några månader tidigare hade vi startat en ny spalt i *Racial Loyalty* kallad **Cupid's Corner**, där vi uppmuntrade korrespondens mellan ungdomar som hade äktenskap i åtanke och som också var hängivna vår religion, **Creativity**. Märkligt nog var en sådan matchning inte lätt att få till, eftersom det verkade som att även om vi lyckades locka många män, så tycktes det råda en märkbar brist på kvinnliga sökande.

Ett sådant brev fick vi dock från en ung flicka vid namn Naomi, dotter till Quinn L. Hermann från Minnesota, som jag hade haft en del korrespondens med under flera år. Hon var omkring 21 år, och trots att hon aldrig hade varit gift, hade hon en ung dotter på ungefär två år. Hon skickade med sitt foto tillsammans med brevet, och både bilden och brevet gjorde verkligen intryck på Carl. När allt kommer omkring hade han också en dotter och var ogift. De fick snart en blomstrande korrespondens som gick så långt att han bjöd ner henne till kyrkan för att besöka honom. Hon tackade ja, och den 12 juni åkte Carl ner till flygplatsen i Atlanta för att hämta Naomi och hennes dotter Natalie Grace. De stannade i ungefär en vecka, och

det verkade som om ett giftermål var i antågande. De hade en lång rådgivningssession om det med mig och jag kände mig smickrad över att agera som deras "biktfader". Naturligtvis sa jag till dem att jag var helt för att de skulle gifta sig. Vi behövde fler unga vita äktenskap och fler vita barn, vilket allt var en del av vårt Creativity-program. Carl körde sedan mor och dotter tillbaka till flygplatsen den 19 juni, och Carl och Naomi upprätthöll en intensiv korrespondens och hade många långa telefonsamtal.

Den 9 juli berättade Carl för mig att han och Naomi hade bestämt sig för äktenskap och han planerade att flyga ut till Phoenix (där hon arbetade) och gifta sig. Jag lämnade hemmet klockan 14:30 och körde Carl till Atlantas flygplats, och han tog Delta-flyget klockan 18:00 till Phoenix. Staplars Carl! Två dagar senare var han tillbaka, ingen Naomi, inget giftermål. Henrie och jag arbetade i vårt grönsaksland mitt på eftermiddagen när vi såg honom sakta gå uppför vägen från kyrkan till vårt hus och vi gissade redan det sorgliga resultatet. När han närmade sig vår gård försökte han hoppa över staketet, men även där klantade han sig och istället för att ta sig över slog han ner den översta slindan. Han berättade sedan den sorgliga historien för oss — bröllopet var inställt. Jag fick aldrig veta exakt vad problemet var, men jag förstår att hennes mor hade något med det att göra. Vi tyckte så synd om honom, och som tröst erbjöd Henrie att han skulle äta middag med oss den kvällen.

* * * * *

Vid den här tiden var jag i byggartagen. Jag ägde fortfarande den 25 hektar stora tårtbitsformade marken vid HW 441 som jag hade bytt till mig från Jerry Ayres. Jag föreställde mig att bygga ett Creativity-universitet på den marken en dag. Men mer omedelbart hade jag i åtanke att bygga en konststudio bara några meter sydost om stugan, där jag tänkte att jag skulle kunna måla efter hjärtans lust när jag gick i pension, en situation som inte kunde komma en dag för tidigt såvitt jag var bekymrad. Den 9 juni stakade Carl och jag ut en plats på 12' x 12' för studion. Den 22 juni undertecknade jag ett kontrakt med Billy Sanders om att få den byggd till en kostnad av 5500 dollar, ett projekt han påbörjade inom kort. Jag byggde ett antal planteringskärl och stödmurar runt den och lät köra hit tio lastbilslass med jord för att fylla planteringskärlen. Carl skötte det mesta av skovlandet, vilket var betydande.

* * * * *

Kim ringde klockan 19:00 onsdagen den 13 juni och sa att de alla skulle komma ner och hälsa på oss i flera dagar medan

Walt skulle åka till Atlanta för att delta i ett seminarium. De anlände klockan 02:00 nästa dag. Medan Walt fortsatte till Atlanta hade vi en trevlig stund att ta igen det som hänt. På lördagen packade Henrie, Kim, Scott, Bryan, Amy och jag en picknicklunch och åkte till Terrora Park (södra Rabun County) och badade i sjön i parken. Vädret var fantastiskt och vattnet var varmt.

Walt var tillbaka från Atlanta på söndagen. Familjen stannade kvar till måndagen och åkte mot Martinsville klockan 13:00. Vårt nästa besök hos Kim och Walt blev inte av förrän den 28 juli, då vi lämnade stugan klockan 11:00, och efter att ha stannat i Maggie Valley för att titta på lite videokamerautrustning, anlände vi till Kim och Walts ställe klockan 17:40, precis i tid för en god hemlagad middag.

Nästa dag tittade vi på Walts kiropraktormottagning, som vid den tiden låg på Brookdale Road. Walt tog röntgenbilder av min rygg och mina axlar och förklarade att jag var i god form (han sa att jag fortfarande hade en 30-årings rygg!) och att jag hade ett minimum av kalkavlagringar i benen i min rygg och nacke. Han gav mig också en behandling, som inkluderade terapi med någon form av elektrisk pulsmekanism.

Henrie fick också röntgenbilder tagna, men hennes rygg och nacke var inte i gott skick. Hon led fortfarande av vissa effekter efter ett fall från en häst när hon tog ridlektioner på college för många år sedan, och hon hade också en hel del kalkavlagringar i sina leder. Walt rekommenderade upprepad användning av en elektrisk pulsmaskin, och vi beställde en sådan mekanism genom honom.

Vi åt alla middag på Dutch Inn Restaurant den kvällen, och alla beställde krabbelår. Vi lämnade Martinsville nästa morgon, och Henrie och jag åt en god lunch på Red Lobster i Winston Salem på vägen tillbaka.

Kapitel Elva

Resa Västerut, sept.–okt. 1984

Jag hade alltid haft en stor beundran för vår elfte president, James K. Polk, som framgångsrikt utkämpade det mexikanska kriget och lade till mer territorium till USA och den vite mannens domän än någon annan president. Jag ville besöka hans tidigare hem i Columbia, Tennessee. Jag ville också titta på bostadsrätterna i Arizona, och samtidigt träffa ett antal personer på vårt schema ute i väst. Men mest av allt längtade jag efter att återigen se de vida öppna vidderna och landskapet i väst som alltid har fascinerat mig.

Jag blev klar med layouten för oktobernumret av *Racial Loyalty* den 18 september och tog med den till NE Georgia (Cornelia) för tryckning. Nästa dag, efter att ha gett Carl ett antal undertecknade checkar och instruktioner, lämnade Henrie och jag huset klockan 16:55 för att påbörja vår långa resa västerut på US 64, och stannade vid restaurangen Lake Ocoee Inn för en rejäl middag. Vi körde totalt 145 miles den sena eftermiddagen för att övernatta på Ramada Inn i Chattanooga, Tennessee.

Vi tog I-24 nästa morgon, åt lunch på Cracker Barrel i Murfreesboro, Tennessee och köpte ett antal souvenirer, inklusive en kopia av ett gammalt Kentucky-gevär. Vi körde sedan vidare till Nashville för att besöka president Andrew Jacksons historiska Hermitage och gick igenom byggnaden och inspekterade ägorna. Efter att ha tillbringat en timme eller så vid det vackra Parthenon (också i Nashville) fortsatte vi till Columbia och checkade in på James K. Polk Motel efter att ha ätit middag vägg i vägg på restaurangen med samma namn, även om de inte är anslutna till varandra. Henrie åt grodlår som sin rätt. Efter middagen körde vi runt i Columbia, inklusive en tur förbi Polks hus.

Nästa morgon åt vi frukost på samma restaurang och tillbringade sedan en ansenlig mängd tid vid James K. Polks hus och museum, där vi tittade på gamla brev, böcker och kartor. Jag köpte en bild av James Polk,

och även en på Mrs. Polk, liksom flera andra souvenirer.

Klockan 10:30 nästa morgon begav vi oss västerut på US 34 till Lawrenceburg, sedan vidare till US 64, där vi åt lunch på Horse Traders Restaurant i Savannah, Tennessee. Mycket gott. Tillbaka på vägen igen, genom Memphis, sedan Little Rock, för att slutligen anlända till Conway, Arkansas, där vi checkade in på Best Western för natten. Jag ringde Carl vid basen och fick veta att han hade hämtat de tryckta exemplaren av *Racial Loyalty*. Jag fick också veta att Mike McSwain ännu inte hade korrigerat datorn för utskrift av adressetiketterna, men att han skulle komma över på lördag.

* * * * *

Vårt nästa mål var att besöka T.C. Fry, som jag betraktade som dåtidens "Prima Domo" för rörelsen för Naturlig Hygien. Jag hade träffat honom i Austin, Texas, några år tidigare, där han vid den tiden gav ut sin tidskrift *Healthful Living* samt ett antal böcker och band i ämnet Naturlig Hygien, ett program som var nära besläktat med vårt eget program för *Salubrious Living*. Han hade nu förvärvat ett arrende på en vacker country club vid en sjö, nära staden Ridgedale, Missouri. Han drev det som Lakemont Health Resort. Här höll han dagliga föreläsningar, samt hade ett antal personer boende där som fastade och fick fördelarna av hans övriga hälsobehandlingar också.

Det stora komplexet hade också en restaurang, och efter att han hade avslutat sin föreläsning åt vi (vi tre) lunch tillsammans vid ett bord intill ett fönster som gav oss en vacker utsikt över sjön. T.C. Fry höll sig strikt till sin fruktarian-lunch bestående av vindruvor och tre läckra päron, medan Henrie och jag åt några smörgåsar och lite frukt till efterrätt. Vi diskuterade möjligheterna för honom att hjälpa oss att bygga upp ett hälsocenter vid vårt världshögkvarter i North Carolina, där han skulle förse oss med instruktörer och studenter, ett program som han stödde entusiastiskt. Vi diskuterade också de priser han tog för klienter som nu bodde på hans resort.

* * * * *

Vi lämnade Oakmont och begav oss norrut på US 65 till Springfield, Missouri, och vek sedan av till I-44 West (en avgiftsbelagd väg).

från Joplin till Tulsa), och anlände till Tulsa klockan 18:20. Vi checkade in på Cross Roads Motor Inn och åt en god middag med revbensspjäll på restaurangen Country Inn. Trots alla stopp hade vi kört totalt 374 miles under dagen.

Efter att ha stigit upp tidigt, klockan 06:00, åt vi frukost på Holiday Inns restaurang. Vårt mål hade varit att besöka Gilcrease Museum, som innehöll en fantastisk samling av cowboy- och västernmålningar, skulpturer och föremål. Men eftersom det var söndag (den 23:e) fick vi veta att museet inte öppnade förrän klockan 13:00. Så istället utnyttjade vi morgonen genom att köra över till Oral Roberts enorma religiösa anläggning, ett 40 tunnland stort område som var ett underverk att skåda. Det var vid denna tid som han kort innan hade hävdat att han sett en **900 fot hög Kristus stå framför honom**, som påstås ha sagt åt honom att bygga ett sjukhus av samma höjd i denna anläggning. Detta strävade han nu efter att göra, med en hel del marknadsföring och kraft. Hans byggnadsverk var redan flera hundra fot högt och några av hissarna var i drift. Vi gick in och åkte upp i byggnaden så högt vi kunde komma, och förundrades över dess enorma omfattning. Framför den hade han en staty som var en replika av de bedjande händerna som hade ritats av en av de klassiska konstnärerna. Själva statyn var minst 50 fot hög och måste ha kostat en miljon dollar. Jag märkte att han någonstans på området hade en skylt där det stod något i stil med att man med tro kan utföra mirakel. När man såg hans fantastiska anläggning var det svårt att argumentera mot hans tillvägagångssätt.

Vi lämnade Tulsa klockan 10:30 och körde vidare till Oklahoma City för att ta ännu en titt på Cowboy Hall of Fame. Vi fann att dess restaurang "Club" också var stängd på söndagar, så vi gick över till Howard Johnson's och åt en krabbmacka. Vi körde sedan tillbaka till Cowboy Hall of Fame och granskade återigen dess många intressanta målningar, statyer och scenarier. Vi hade varit där några år tidigare, och det som slog mig denna gång var att medan det förut var ett magnifikt museum som förhärligade den amerikanska cowboyen och den tidiga västerns dagar, började det nu röra sig mer mot att tona ner cowboyerna och mer och mer framträdande förhärliga de förbannade indianerna. Jag köpte en bronsstaty av en cowboy till häst, några böcker och två exemplar av deras tidskrift, *Persimmon Hill*.

Under de närmaste dagarna täckte vi ett stort område och körde mycket. Vi lämnade Tulsa samma söndag och checkade in på 7 Flags Motel i Shamrock, Texas, efter att ha kört 285 miles sedan kl. 16:30. Nästa morgon körde vi västerut på I-40 och åt lunch på Denny's i Tucumcari, New Mexico. Efter att ha stannat vid Cline's Corners och köpt flera souvenirer, anlände vi till Gallup, New Mexico kl. 18:00. (Vi förlorade en timme på grund av byte av tidszon.) Vi checkade in på Royal Holiday (B.W.). Vi hade varit på väg i elva timmar och kört 515 miles. Henrie och jag åt middag på en gammal spansk restaurang, Eldorado, där vi båda åt en prime rib.

Nästa morgon fortsatte vi västerut på I-40 tills vi kom till informationscentret för **Painted Desert**. Utsikten därifrån var fantastisk. Vi tog den 26 miles långa rundvägen genom den och Petrified Forest, och stannade vid flera platser längs vägen, inklusive **Newspaper Rock**, som hade en mängd indianska hieroglyfer på sig.

Turvägen genom de två parkerna slutade vid US 180. Därifrån fortsatte vi till Holbrook, Arizona och åt lunch på Plainsman Restaurant. Vi stannade kvar på I-40 och svängde norrut på Arizona highway 64 vid Williams, med kurs mot Grand Canyon. Vi checkade in för natten på Red Feather Quality Inn och åt en räk- och avokadosallad på deras restaurang med samma namn. Red Feathers låg tolv miles söder om ravinen och anledningen till att vi stannade där var att det var sent och vi ville inte riskera att inte hitta en plats i det mer välbesökta området vid Grand Canyons kant.

Efter att ha checkat ut från motellet nästa morgon körde vi till Grand Canyons huvudkontor och fick vårt *Golden Age Passport*, en privilegierad gåva till pensionärer vid alla amerikanska parker, en välkommen överraskning. Vi såg många intressanta utställningar och ett bildspel om tidiga båtar som hade färdats nerför ravinen för att utforska dess många klyftor, stränder, bifloder och i allmänhet dess geografi och geologi.

Vi utforskade lite på egen hand och körde västerut längs ravinens kant till Hermit's Rest, vägens slut. Här köpte jag en bok av den kände ravinutforskaren John Wesley Powell och några andra föremål. Sedan bar det av tillbaka till byn, där vi såg en mycket fascinerande föreställning på den gigantiska duken på Imax Theatre. Efter att ha ätit lunch på restaurangen Grand Canyon Squire (B.W.), lämnade vi ravinen vid 14:30-tiden och började bege oss mot Sedona, Arizona.

* * * * *

När vi anlände till Sedona vid 17:30-tiden checkade vi in på Canyon Portal Motel. Klockan 18:30 ringde vi till Kim och Walt för att låta dem veta var vi var och se hur de hade det. Kim informerade oss om att de höll på att köpa ett hus i Martinsville, och att barnen och alla andra mådde bara bra. Jag berättade för henne att vi tänkte titta på bostadsrätter. Kim hade pratat med oss vid flera tillfällen om att äga en lägenhet i Arizona, som ett vintersemesterhem, och förmodligen även som ett framtida pensionärshem.

Nästa morgon besökte jag John DePoe Real Estates kontor, och säljaren Paul Sloman tog med oss ut och visade en lägenhet med 2 sovrum och 1,75 badrum i West Sedona. Pris: 68 000 dollar. Det såg inte särskilt bra ut. Han hade få andra alternativ att visa, och inget av dem var särskilt lockande. Vi var inte imponerade.

Efter att ha checkat ut från motellet begav vi oss söderut på US 179. Ungefär tre mil söder om Sedona stannade vi vid Chapel of the Holy Cross, ett vackert minnesmärke som en dam hade låtit bygga för sin avlidna mor. Det var byggt direkt in i den massiva röda sandstenen som var så riklig och karakteristisk för Sedona-området, och utsikten var helt enkelt hisnande. Vi fortsatte söderut på I-17, stannade för lunch vid Cordes Junction och begav oss sedan vidare mot Phoenix, dit vi anlände klockan 14:30 på eftermiddagen.

Ett av de första lägenhetskomplexen som vi råkade stöta på var Maryland Lakes i Glendale, vid 47th Avenue och Maryland. De hade tre olika möblerade visningsmodeller. En säljare vid namn Courtney Morgan visade oss runt. Vi blev imponerade av "Plan C", men fattade inga beslut. Jag tänkte att det vore en bra idé att först prata med min gamle vän Dr. Martin A. Larsen, som jag hade korresponderat med under en längre tid. Jag ringde honom och bokade ett möte i hans hem klockan 10:30 nästa morgon. Han blev glad över att höra från mig.

Vid den tiden var Dr. Larson nästan 90 år gammal. Även om hans hörsel var något nedsatt var han fortfarande pigg som en mört. Han hade skrivit ett flertal böcker och skrev en veckokrönika för *The Spotlight*. Han var bekant med min verksamhet och mina böcker och gav mig komplimanger för mitt djärva förhållningssätt till både ämnet kristendom och judarna, även om han själv aldrig attackerade någon av dem öppet i sina egna skrifter. Vi hade ett trevligt, långt samtal och utbyte av åsikter i hans vardagsrum, och sedan erbjöd han sig att bjuda ut mig på lunch. Det var ett erbjudande jag inte kunde tacka nej till. Vi

åt på Wynn's Chinese Restaurant (hans val). Han körde mig runt i Scottsdale (där han bodde), Paradise Valley, Camelback Country Club, och visade mig flera av de andra finare städerna i det omedelbara området. Han gav mig två av sina senaste böcker, samt gav mig en hel del värdefull information om Phoenix i allmänhet. Jag frågade honom om lägenhetsprojektet Maryland Lakes. Han godkände området som sådant och sa att det inte fanns för många mexikaner i eller nära området vid den tiden. (Detta var 1984, måste vi komma ihåg.)

Nästa dag åkte Henrie och jag tillbaka till Maryland Lakes-lägenheterna (företaget hette J.R. Ventures, Inc.) och tog en ny titt på lägenheterna och hela planlösningen och vi gillade det. Efter att Henrie och jag hade pratat igenom det, bestämde vi oss för att köpa en enhet åt Kim, (Tahoe, Plan C) en enhet med två sovrum och två badrum för ett totalpris på 66 405 dollar, plus 650 dollar för speglar på alla skjutdörrar till garderoberna. Datumet var fredagen den 28 september 1984.

Vi firade den kvällen genom att äta en överdådig middag på Stag and Hound Restaurant på Indian School Road och I-17.

Nästa dag ringde jag Carl klockan 07:00. Allt verkade vara i sin ordning. Han hade postat kopiorna av *Racial Loyalty* i måndags. Billy Sanders hade slutfört bygget av stållagret. Jag ringde Kim klockan 09:00 och berättade allt om köpet av lägenheten. Walt var inte hemma. Han hade åkt till Ft. Wayne, Indiana för ett seminarium.

Vi åkte tillbaka till Maryland Lakes och tog ett antal bilder, och körde sedan vidare till Sun City West. Det var verkligen något att skåda. De hade allt där som en pensionär kan önska sig för rekreation. Vi tittade på det enorma Sundrome Auditorium och alla de andra påkostade anläggningarna för rekreation, och åt sedan lunch på Salad Bar. Vi körde sedan västerut på Bell Avenue till I-17 och söderut till Phoenix Metro Center. Fantastiskt. Inte bara var platsen enorm, utan byggnaderna hade alla den där harmoniska Arizona-ökenstilen på arkitekturen som jag fann särskilt tilltalande, inte bara vid detta köpcentrum, utan i större delen av själva staden.

* * * * *

Vi lämnade Phoenix klockan 14:30 och körde söderut och västerut på I-10 till Tucson och vidare till Lordsburg, New Mexico, där vi stannade över natten på B.W. American Motor Inn. Vi fortsatte på I-10 nästa dag och stannade i El Paso, där vi hämtade en bunt med turistlitteratur om Texas och

åt lunch på Denny's (chefsallad och brownie deluxe med glass). Vi vek av till I-20 och fortsatte genom Ft. Worth, sedan söderut på I-35W till Waco, Texas, för att besöka det ytterst intressanta Texas Rangers Museum and Hall of Fame. Vi checkade in på River Place Motel, som låg precis på andra sidan Brazos River från själva museet. Större delen av nästa morgon ägnades åt att vandra genom museet och titta på hundratals gamla gevär och pistoler, på de vackra konstverken och porträtten av de berömda Texas Rangers som hade bidragit så mycket till Texas lore och historia och till öppnandet av västern. Vid denna tid pågick Heart of Texas Fair vid Texas Colosseum och mässområdet, och vi tillbringade eftermiddagen med att besöka deras utställningar.

* * * * *

För flera år sedan hade jag läst en bok som hette *Please Doctor, Do Something!* av Joe D. Nichols, M.D., som, när han skrev boken 1972, också var ordförande för Natural Food Associates. Trots att han hade varit läkare sedan 1933, hade han, liksom de flesta andra läkare, inte den minsta kunskap om näringslärans betydelse, förrän han en dag 1946 drabbades av en hjärtinfarkt som nästan visade sig vara dödlig. Eftersom han fortfarande var relativt ung, tvingade hans period av invaliditet och återhämtning honom att meditera över vad han hade gjort för fel. Han kom fram till slutsatsen att maten de, läkarna, och miljontals andra människor åt, var skräpmat. Den saknade näring, precis som jorden maten odlades på. Han hade precis köpt en gård på 1000 tunnland före hjärtinfarkten och han bestämde sig för att gödsla jorden med organiska gödningsmedel, odla ekologiskt framställda livsmedel och sprida sitt budskap till världen.

Detta gjorde han med stor iver, och jag råkade höra ett av hans tal vid grevinnan Guardabassis herrgård i Palm Beach flera år senare. Henrie och jag blev båda mycket imponerade, och nu, 1984, eftersom vi var i området, beslutade vi oss för att göra en avstickare för att besöka honom i Atlanta, Texas, en liten stad cirka 130 miles öster om Dallas. Efter en lång kamp hittade vi slutligen staden och gården. Men till vår stora besvikelse hade en annan organisation nu tagit över gården och använde den för ändamål som var helt annorlunda än vad Dr. Nichols hade gjort. Inte ens hans böcker fanns kvar på kontoret i byggnaden längre. Dr. Nichols, nu 74 år gammal, bedrev sin egen privata praktik någonstans, och jag fick aldrig veta av den ansvariga sekreteraren vad som hade hänt.

Mycket besvikna körde vi söderut på bivägar, åt lunch på ett litet ställe som hette Vivian's, och fortsatte sedan till Shreveport, Louisiana. Slutligen tog vi in på ett Best Western Motel klockan 21:00 i Meridian, Mississippi. Vi hade kört totalt 564 mil under dagen.

Därifrån begav vi oss hemåt nästa dag och anlände omkring klockan 17:00. Jag stannade till vid kyrkan, rådfrågade Carl, hämtade den post som var av intresse för mig och avslutade dagen.

Det var nu den 5 oktober, och vi hade rest totalt 4854 mil på vår omständliga odyssé.

Kapitel Tolv

En Grand Prix till Henrie

Efter att ha gått igenom all eftersläpande post var min första arbetsuppgift efter den långa resan västerut att sammanställa layouten för novembernumret 1984 av *Racial Loyalty*. Detta skulle bli vår 18:e utgåva sedan vi startade i juni 1983, och vi hade aldrig missat ett enda nummer sedan dess. Vi lade sista handen vid det den 21 oktober, och jag tog det till tryckeriet. Detta gjordes nu av **The North East Georgian** i Cornelia, Georgia, eftersom **Dixie Advertising** hade flyttat från Franklin till Brevard, North Carolina och inte längre var tillgängliga för oss. Mannen som ansvarade för NE Georgian Printers var en bra karl vid namn **Bobby Williams**, som tyvärr inte ägde verksamheten. Vi hade en kort sejour med **Franklin Press** som gjorde några nummer åt oss, men redaktören vid den tiden, **Ken Hudgins**, berättade för mig – även om han inte var ovänlig – att han hade haft en revolt bland sina anställda i frågan på grund av vår fientliga inställning till kristendomen, och han kunde inte längre fortsätta utföra arbetet åt oss. Det skulle bli början på ett långt sökande efter ett pålitligt tryckeri för vår tidning, men mer om det senare.

Under tiden var Billy Sanders upptagen med att försöka göra framsteg på skolbyggnaden, och vi närmade oss det stadium där jag var tvungen att fatta en mängd individuella beslut, såsom väggfärger, typer av Formica-bänkskivor, kakel, belysningsarmaturer, etc.

Sedan en tid tillbaka hade Henrie legat på om att få en egen prestigefylld bil. Visst hade vi vår VW Rabbit som andrabil, men hon tyckte inte om att köra den, särskilt eftersom den var manuellt växlad. Fredagen den 27 oktober 1984 reste vi till Martinsville för att leta efter en bil till Henrie. Nästa dag, lördag, tog Walt med henne runt till alla bilhandlare i Martinsville. Det slutgiltiga beslutet blev en silverfärgad tvådörrars **Grand Prix Pontiac**. Handlaren var Blue Ridge Pontiac, och eftersom bilen hade använts som demonstrationsbil och hade några mil på mätaren, blev det slutgiltiga priset

13 728 dollar. Vi avslutade affären klockan 10 på söndagsmorgonen, men eftersom den behövde viss service och vi ville knyta några andra kontakter i Florida, lät vi den stå kvar där i en vecka.

Henrie och jag hade legat i krig med skattemyndigheten (I.R.S.) i åratal och hade inte lämnat in någon deklaration sedan 1980. (Vid detta datum 1992 har vi fortfarande inte gjort det. Eftersom Henrie sedan dess har gått bort, och eftersom det är en fråga om djup principfasthet för mig att jag aldrig kommer att sänka mig till att bli en rasförrädare, och att jag aldrig någonsin skulle överväga att hjälpa judarna att finansiera förstörelsen och folkmordet på vår egen ras, försäkrar jag er att jag aldrig kommer att deklarera.) Hur som helst, vid den här tiden började skattemyndigheten flåsa oss i nacken allt kraftigare och vi beslutade oss för att åka tillbaka till Florida och skingra de tillgångar vi hade. Vi lämnade Martinsville måndagen den 29 oktober och var tillbaka vid vår stuga i North Carolina på onsdagskvällen.

Vi träffade Kim och Walt igen i Hickory, North Carolina, en halvvägs-punkt, ungefär en vecka senare. Grand Prix-bilen hade fått service och var redo att köras, och Walt körde ner den till Hickory, med Kim följandes efter i sin bil. Vi möttes på Shoney's Restaurant, där vi inte bara njöt av en god lunch, utan också av ett trevligt besök. Kim och Walt körde tillbaka i en bil, och Henrie och jag körde tillbaka i två bilar. Henrie hade äntligen sin egen Grand Prix.

Kapitel 13

Hawk's Nest; Tom Metzger; Jul och nyår

Det var alltid ett nöje när våra sista två veckor på Hawk's Nest i Florida Keys inföll under den sista hälften av november. Vid den tiden började det bli kyligt i North Carolina och det färgstarka lövverket på träden var i stort sett borta, medan det i den sydligaste delen av Florida var varmt, soligt och vattnet i Keys var som allra vackrast och glittrande. Det var alltid en bra tid för miljöombyte och en tid att komma bort från allt. Dessutom kunde vi alltid fira Thanksgiving där och vår årsdag inföll vanligtvis under samma vecka.

Vi packade stationsvagnen och lämnade stugan klockan 11:40 på lördagen den 17 november 1984. Vi var en dag sena med avresan, eftersom vår vecka började på lördagen, men det spelade ingen roll. Vi stannade för vår vanliga lunch på Shoney's vid Oakmont-avfarten från I-985, och körde sedan totalt 405 miles innan vi anlände till Lake City klockan 19:45. Den här gången, istället för att ta den vanliga vägen, tog vi en omväg ner längs Floridas västkust. Vi ville äta lunch på Crab Trap, precis söder om Skyway Bridge, Tampa Bay. Vi hade ätit där tidigare och maten var utsökt.

Därifrån körde vi söderut på I-75 till Naples, sedan österut längs Alligator Alley till Krome Avenue, sedan söderut förbi Homestead, hela vägen till en annan av våra favoritrestauranger, Whale Harbor vid Islamorada, där vi åt ännu en fantastisk middag. Vi anlände slutligen till Hawk's Nest efter klockan 22:00 efter att ha kört 555 miles under dagen.

Av de tre veckorna vi hade, låg två av våra lägenheter (#501) på den (översta) femte våningen, och en (#401) låg på den fjärde. Från båda hade vi en utmärkt utsikt över den gamla Seven Mile Bridge och även den nya bron som nu höll på att byggas vid sidan av den. Vi kunde se ut över broarna och se Florida Bay i norr, med alla dess talrika små

öar, holmar och fågelkolonier, och vi hade en obehindrad utsikt över Atlanten i söder, inklusive den berömda fyren Sombrero Key Lighthouse. Den sistnämnda låg fem mil rakt söder om oss, och området runt den var ett paradis för snorklare och sportdykare.

Dagen efter att vi anlänt dit började jag arbeta på artikeln "The Polestar" för nästa utgåva av *Racial Loyalty*. Jag skrev fyra sidor den första dagen, tolv till den andra, och innan jag var klar med den uppgick artikeln till en trave klotter på gula sidor. Vid den här tiden råkade jag se en annons för en Sharp-skrivmaskin med begränsat datorminne, tillgänglig på K-Mart för cirka 250 dollar. Jag gick ut och köpte den, studerade manualen ett tag och visade sedan Henrie, som var en utmärkt maskinskriverska, hur man använde den. Jag frågade henne sedan om hon ville skriva rent min artikel, vilket hon gjorde under de närmaste dagarna. Det blev totalt 21 maskinskrivna sidor, och den publicerades i januariutgåvan 1985 av *Racial Loyalty*.

Jag läste flera böcker medan jag var där, såsom *Golden Boy* om William Holden, berättelsen om Ghandi, och en berättelse om erfarenheterna från 33 stridsveteraner i Vietnam av Al Santoli. Henrie och jag åt en kalkonmiddag på Thanksgiving på The Buccaneer, och pratade med ägaren, en holländare vid namn Bakker igen. Vi hade blivit bekanta med honom förra året. Den sista måndagen gjorde vi vårt vanliga besök till Key West och utforskade lite mer. Vi pratade också med Kim den kvällen. De hade haft en trevlig liten Thanksgiving-semester i Williamsburg med sin familj.

På onsdagen lämnade vi Hawk's Nest klockan 15:00 och körde över till Bill och Mary Wimmer i Lighthouse Point. De hade förberett en härlig middag och vi var snart igång igen. Vi träffade även deras son Scott medan vi var där.

Efter att ha ätit frukost med dem nästa morgon sa vi adjö och gav oss av för att handla lite i Lighthouse Point. Vi åkte klockan 12:30 och körde till Ft. Pierce, där vi åt vår vanliga lunch bestående av en räksmörgås och en persikopaj med glass. Vi körde vidare till Lake City, stannade över natten, och kom hem nästa dag. Eftersom han är en hängiven fruktarian tog vi med en stor påse apelsiner från Florida till Carl.

* * * * *

Tom Metzger. Under de senaste månaderna hade Tom Metzger från Fallbrook, Kalifornien, spelat in några halvtimmeslånga intervjuer med personer som var kopplade till rasrörelsen, oavsett hur långt på villovägar deras åsikter...

skulle kunna vara. Han hade en koppling till Dave Wiley, som var student vid California State University i Fullerton, och antingen var ansvarig för, eller hade tillgång till deras videoinspelningsstudio och faciliteter. Genom sin kontakt med Dave, som alltid var närvarande vid varje inspelning, kunde Tom schemalägga ett antal program som rörde rasfrågan, och vid denna tidpunkt hade han redan kunnat spela in ett halvdussin eller så, som skulle kunna sändas på Public Television.

Jag hade haft en del periodvis korrespondens med Tom under de senaste tio åren, sedan jag skrev *Nature's Eternal Religion*, under de perioder då han fortfarande höll fast vid kristendomen, eller när han fortfarande var medlem i Klanen, men vår korrespondens hade aldrig varit särskilt produktiv, eller särskilt hjärtlig. Även om han var emot judar och niggrer, verkade han inte ha någon tydlig trosbekännelse, program eller filosofi av sin egen, och det han sa ändrades från tid till annan. Märkligt nog verkade han alltid ha någon petig anledning till varför han inte kunde ansluta sig till oss och främja Creativity. Jag hade också en del korrespondens med hans son John, som verkade mycket mer mottaglig, och som faktiskt ansökte om ett ministercertifikat för att bli en pastor i vår kyrka. Detta beviljade vi honom gärna, och han är fortfarande i god ställning hos oss än i dag (1992).

Vi går nu tillbaka till december 1984. Ungefär en månad tidigare hade Tom ringt mig och sagt att han skulle vilja spela in ett program om mina idéer och aktiviteter. Eftersom jag skulle behöva flyga större delen av sträckan tvärs över landet, sa han att han, när han väl hade mig där, skulle göra det värt besväret och spela in två halvtimmesprogram. Jag kontrollerade kostnaden för flygbiljetten och fann att den gick på 596 dollar, plus att det skulle tillkomma andra utgifter. Jag begrundade en stund om det skulle vara värt kostnaden, och efter viss eftertanke gick jag med på att komma. Villkoret var att vi skulle spela in två program.

Han ringde mig medan jag var på Hawk's Nest i Marathon och bekräftade att han hade inspelningen inplanerad, och datumet var onsdagen den 5 december 1984. Klockan 15:30 på tisdagseftermiddagen, bara några dagar efter att ha kommit tillbaka från Keys, åkte Carl och jag i min bil till Atlantas flygplats för att jag skulle ta flyget till John Wayne Airport i Orange County, Kalifornien. Klockan 18:20 lämnade jag Atlanta med American Airlines Flight 627 och efter ett flygplansbyte i Dallas anlände jag till Orange County klockan 23:22. Jag tog en taxi till Ali Baba Best Western Motel i La Mesa och avslutade dagen.

Nästa morgon ringde jag Henrie för att säga att jag hade anlänt, och ringde sedan Tom Metzger. Han sa att han skulle hämta upp mig klockan 11:00. Vid 12-tiden anlände han, eller de, i två bilar. I den ena satt Tom Metzger och hans livvakt, en kille vid namn Terry. I den andra bilen satt den store (idioten) Mike Brown, som Tom introducerade för mig som att han en gång hade haft äran att vara George Lincoln Rockwells livvakt. Tom sa till mig direkt från början att eftersom den store Mike Brown hade anlänt, tänkte han göra ett program om honom, och tyvärr lämnade det bara tid för ett program för mig, istället för de två han hade lovat. Detta gjorde mig arg, för om jag hade vetat att han (Tom) tänkte svika mig skulle jag inte ha kommit alls. Det var inte det enda som irriterade mig. Den här Mike-figuren pratade oavbrutet och hade ett ego stort som ett hus, och en hjärna stor som en mus. Vad som var värre var att Tom demonstrativt ignorerade mig, av skäl som jag fortfarande är förbryllad över, men fjäskade för Brown som om han vore Guds gåva till den vita rasen. Den enda andra prestationen, förutom att ha varit Rockwells tillfälliga livvakt, var att Mike också hade avtjänat ett år i fängelse för ett dumt och misslyckat försök att spränga FN-byggnaden i luften. Jag var inte på gott humör, men eftersom jag var här försökte jag göra det bästa av situationen.

Vi körde cirka 20 mil till studion i Fullerton, där jag slutligen träffade Dave Wiley, som var ansvarig för produktionen och som, tillsammans med Tom, agerade värd och ställde frågorna. Inspelningen började klockan 14:30, och jag gick först. Jag tyckte att det gick ganska bra, och i rättvisans namn mot Tom, trots att han var förkyld, tyckte jag att han gjorde ett bra jobb och ställde alla de rätta frågorna.

Efter att Browns session var över gick vi alla till en pizzeria, där kanna efter kanna med öl beställdes in och dracks upp. Här träffade jag Tom Padgett, som var medlem i vår kyrka (och även en odinist!) och som jag hade haft en omfattande korrespondens med. Jag träffade också Carl Straight, som hävdade att han stödde mig till 100 %, förutom att han fortfarande höll fast vid kristendomen. Det var snart flera andra killar som anslöt sig till gruppen och som jag blev introducerad för, och allt eftersom kanna efter kanna med öl konsumerades blev festen mycket livlig och gemytlig. Jag tyckte inte om öl, men bara för att göra sällskapet sällskap drack jag ett högt glas vin för att komma i stämning.

Klockan 20:00 bröt festen upp och Tom Padgett körde mig till Los Angeles flygplats. Här träffade jag Larry White, som speciellt hade kommit för att träffa mig på flygplatsen, och som jag hade haft korrespondens med under flera år. Eftersom vi fortfarande

hade lite tid att slå ihjäl innan mitt plan avgick, vi beställde alla middag och hade många samtal.

Klockan 23:15 avgick mitt plan. Jag sov större delen av vägen och anlände till Atlantas flygplats klockan 06:20, där Carl stod redo att hämta upp mig i min bil. Vi kom tillbaka till North Carolina vid 09:30-tiden, och efter att ha berättat det mesta om händelserna för Henrie, gick jag och lade mig och sov fram till 15:30.

* * * * *

Jul och nyår, 1984-85. Under årets helger bestämde vi gemensamt att vi skulle fira jul hos familjen Moore, och nyår vid Klassens ställe.

Söndagen den 23 december lämnade Henrie och jag huset klockan 11:30 och begav oss mot Kim och Walts ställe. Vid avfart 64 på I-40 stannade vi och åt lunch på Western Steak House. Efter ett stopp vid mataffären och lastning, anlände vi till Kim och Walt klockan 17:30. På måndagen åt vi en stor kalkonmiddag och öppnade sedan julklappar ur julstrumporna på kvällen. Vänner till familjen Moore, familjen Kleinschuster med barn och föräldrar, var över på kvällen och hade med sig några presenter.

Tisdag den 25 december 1984. Juldagen. Efter att ha sett Tomten visa sig (Walt var utklädd till jultomte) i ett rum på nedervåningen, öppnade vi många, många presenter i vardagsrummet. Mycket förvirring och mycket liv och rörelse. Senare på eftermiddagen åt vi middag i köket. Efter middagen kom en granne från andra sidan gatan över på besök och berättade för oss om sina negativa erfarenheter av läkarkåren, om övermedicinering med droger och deras katastrofala effekter. Jag gav henne ett exemplar av vår bok om *Salubrious Living*.

På kvällen spelade Walt upp filmningen av morgonens händelser med paketöppning och andra aktiviteter. Han visade också en visning av en pjäs som Bryan hade deltagit i i skolan.

Nästa morgon åkte vi hemåt vid 10:30-tiden. Eftersom Kim och Walt skulle vara hos oss om några dagar för nyårsfirandet, tog vi med oss Scott och Bryan. På vägen tillbaka stannade vi i Hickory för att äta lunch på Shoney's.

Nyår vid stugan. Kim, Walt och Amy anlände till oss på lördagen den 29 december. En av de första sakerna Walt hjälpte mig med var att sätta upp fönsterluckorna på norra sidan av studion. Han försökte också hjälpa mig med en videokamera som jag nyligen hade köpt, men

det var något fel på den och han kunde inte heller få den att fungera.

Nästa dag, söndag, tog Kim och jag en lång promenad längs den nedre vägen i Swiss Village, och tog oss sedan även an den övre vägen. Vi pratade med familjen Penn, som bodde på den övre vägen, och blev inbjudna i deras hus. Efter allt promenerande åt vi en stor nyårsmiddag som Kim och Henrie hade lagat. Det var fantastiskt.

På måndagen, årets sista dag, fick jag en kopia av *Race and Reason*-bandet som jag hade spelat in med Tom Metzger. Vi tittade alla på det på TV:n med förväntan. Inte så illa.

Den kvällen åkte vi alla till Sky Valley (där jag då fortfarande var medlem) och klockan 21:30 åt hela familjen middag där, varefter vi deltog i dansen och i underhållningen. Vi kom tillbaka till stugan strax före midnatt så att vi kunde se nyåret firas in på TV från olika delar av landet.

Nästa dag, den 1 januari, tittade vi alla på Rose Parade i Pasadena på TV, medan Walt bytte kanal då och då för att se hur det gick i fotbollsmatcherna. Under tiden började Kim och Walt packa sina saker, och klockan 13:00 sa de adjö och gav sig av hemåt.

Kapitel fjorton

Januari, 1985: en utvärdering

Eftersom detta var början på ett nytt år, hade tiden kommit för att göra bokslut, att göra en utvärdering av vad vi hade åstadkommit hittills, och var vi befann oss nu.

Det hade nu gått nästan tolv år sedan jag publicerade min trosbekännelse och mitt program i *Nature's Eternal Religion*. Sedan dess hade vi publicerat ytterligare två grundläggande böcker, *The White Man's Bible*, och *Salubrious Living*. Det hade gått ett och ett halvt år sedan vi flyttade hela vår verksamhet hit upp till Världscentret i North Carolina. Under denna tid hade vi tryckt, publicerat och spritt tiotusentals exemplar av *Racial Loyalty* varje månad, totalt 20 nummer fram till januari 1985. Vartenda ett av dem var slagkraftigt och skrädde inte orden mot varken judendomen eller kristendomen, en kombination av ondska som aldrig tidigare hade kopplats samman eller anklagats för att vara i maskopi i en konspiration för att förinta den vita rasen, eller för att vara roten till allt vårt onda. Vi hade skaffat oss många fiender bland de mäktigaste krafterna i världen, inte minst JOG (vår judiska ockupationsregering).

Men än så länge hade vi överlevt. Vi hade inte fått vårt högkvarter nedbränt, och jag personligen hade inte (ännu) blivit skjuten, som många förutspådde att jag skulle bli. Dessutom hade vi fått stor uppmärksamhet, inte bara från våra vänner inom rasrörelsen, utan även från vår legion av fiender inom etablissemanget. Vi hade vunnit hjärtan och hängivenhet hos ett betydande antal hängivna vita raskamrater. Vår lista över prenumeranter och supportrar, även om den inte var fenomenal, växte för varje månad. Vi hade gärna sett en snabbare tillväxt, men Rom byggdes ju inte på en dag, och det tog den kristna rörelsen 300 år innan de ens hade en bibel som kodifierade deras tro, medan vi hade vår sammanställd och på plats redan vid början av vår rörelse. Dessutom kunde vi vid den tiden genomföra

försäkring på våra byggnader, och länet, välsigne deras små svarta hjärtan, hade till och med beviljat oss befrielse från fastighetsskatt, något som vi med all säkerhet var berättigade till, och som garanterades av konstitutionen, men som de flesta judar och kristna i området häftigt motsatte sig. (Båda dessa grundläggande rättigheter togs senare olagligt ifrån oss, trots våra juridiska strider, som vi ska se senare.) Vi hade blivit utsatta för brandbomber och beskjutna i juni 1983, som jag redan har berättat tidigare i min självbiografi *Against the Evil Tide*, och vi fick stenar kastade mot framsidan av vår byggnad då och då. Men det häftigaste och mest högljudda motståndet kom från de lokala småpredikanterna i de talrika fundamentalistiska kyrkorna i länet, av vilka det fanns mer än hundra sådana nästen av vidskepelse. Men även om det inte var lika synligt, glömde vi aldrig att bakom alla sådana trakasserier och motstånd fanns dessa parasitära och eviga fiender till den vita rasen, judarna.

Tja, saker och ting kunde ha varit bättre, men de kunde också ha varit mycket värre. Hur som helst kämpade vi på mot några av de mest kraftfulla odds, men vi överlevde.

När jag skrev dessa artiklar för de första 20 numren slog det mig att vi förbättrade och lade till mycket till vår trosbekännelse och vårt program för Creativity, material som borde bli en permanent del av vår religion och som borde bevaras för framtiden. Medan jag var upptagen med att skriva materialet, klistra in korrekturbladen för *Racial Loyalty* och hundra andra saker, medan Carl besvarade post, satte texten, planterade träd och klippte gräsmattan, bestämde jag mig för att vi behövde en speciell maskinskrivare för att sammanställa och sätta artiklarna i en speciell bok för permanent bevarande.

Jag ringde pastor Rick Becker, vår tidigare Hasta Primus, och frågade honom om han ville ta på sig ett tillfälligt jobb och göra just det. Han fick en permanent statlig sjukpension, men det spelade ingen roll, ingen behövde notera det, och om tre månader eller så skulle han vara tillbaka i Greenville. Lönen var liten, bara 100 dollar i veckan, men det var så mycket extra fickpengar, och Rick var mycket medveten om pengar.

Han började den andra veckan i januari och flyttade in hos Carl i lägenheten på övervåningen. Han var dock en så slarvig hushållare att det snart uppstod en oenighet om denna sak mellan honom och Carl, och snart flyttade Rick in i logi på skolan. Han

gjorde ett mycket bra jobb med sin typsättning, och på några månader hade han den färdig.

Jag gav boken en titel. Jag kallade den ***Expanding Creativity***. När hans jobb var slutfört betalade jag honom hans sista check på ett belopp av 110 dollar den 2 maj 1985, och Rick gav sig av hemåt.

Nästa stora problem var att hitta ett tryckeri. Företag som trycker tabloidtidningar trycker sällan böcker, och eftersom vårt material var så kontroversiellt var de flesta tryckerier extremt motvilliga till att trycka antingen vår tidning eller någon bok vi skulle kunna ge ut. Efter mycket letande och många avslag hittade jag slutligen ett tryckeri som kunde och ville trycka vår bok. Företagets namn var Currahee Printing, beläget i Toccoa, Georgia. Vi nådde snart en överenskommelse och boken trycktes vederbörligen 1985. Den skulle bli föregångaren till flera andra böcker som samma tryckeri skulle göra åt oss. Som en ytterligare notering finns alla våra böcker i Macon County Library.

Kapitel Femton

Hawaii Återbesökt, 1985

Det hade gått nästan tjugosju år sedan Henrie, Kim och jag senast besökte Hawaii. Det var i juni 1958, i samband med både Henries och Kims födelsedagar, då vi kryssade över med Matson Steamship Lines flaggskepp, **The Lureline**, och det var en underbar kryssning. (Vi flög tillbaka med flyg.) Nu, efter ett långt och intensivt engagemang i religiösa och rasmässiga frågor under de senaste femton åren, verkade det som om det skulle vara ytterst intressant att göra ytterligare ett besök på Hawaii och ta en ny titt på dessa vackra öar, både ur ett naturskönt perspektiv och även för att se på dess folk, liksom de förändringar som den kommersiella utvecklingen hade medfört under tiden. Vilken bättre tid att åka än mitt i vintern?

Vi gjorde arrangemang med vår resebyrå för att resa den 16 februari 1985. När jag berättar om denna resa kommer jag att dela upp den i två delar. Först kommer jag att behandla den som en vanlig reseskildring och beskriva vår dagliga resplan och våra aktiviteter, inklusive vår tre dagar långa vistelse i Las Vegas och vår avstickare till Phoenix för att se över saker i den nyligen inköpta bostadsrättslägenheten. För det andra, i ett separat och efterföljande kapitel, kommer jag att gå in på mer explicita detaljer om mina rasmässiga intryck av den utpräglade rasblandning som är Hawaii, så som jag beskrev i min tidigare artikel i *Racial Loyalty*. (Nummer 23)

Enligt min mening råder det ingen tvekan om att den hawaiianska ökedjan representerar en av de mest natursköna platserna i världen, av vad jag har sett av den. Henrie och jag var mycket ivriga att se dem igen, särskilt öarna Maui och Kauai, som vi inte hade besökt under vår första resa.

* * * * *

Lördag 16 februari. Henrie och jag gick upp tidigt, klockan 04:00, för att packa klart och göra oss redo att åka. Vi hämtade upp Carl i vår Pontiac stationsvagn klockan 05:10 och körde till Atlantas flygplats. Genom att bli alltför involverade i en av Carls...

samtal, vi missade en avfart vid flygplatsen och hann precis med United Flight 780 till Denver. Vi anlände klockan 08:55 och lämnade Denver med United Airlines Flight 27 klockan 11:35. Efter en cirka sju timmar lång direktflygning anlände vi till Honolulu klockan 14:30.

Vi blev upphämtade på flygplatsen av MTI:s reseledare, fick leis att hänga runt halsen, blev fotograferade och körda till Hawaiian Village Hotel med privat taxi, allt som en del av den betalda turen. Trots att vi vid det här laget var riktigt trötta (det hade varit en lång dag) så inspekterade vi hotellområdet och började titta på de många resebroschyrer som fanns lätt tillgängliga. Vi bestämde oss för två aktiviteter till morgondagen, (a) Circle Island-turen, som tog upp större delen av dagen, och (b) Don Ho-middagen och showen den kvällen.

Söndag 17 februari. Vi hade valt Alamai Tour Agencys Deluxe Circle Island-tur. Kostnad, 33,50 dollar per person. En minibuss som rymde högst tio passagerare hämtade upp oss vid Hawaiian Village Hotel klockan 09:00. Det första stoppet var vid Kahala Residential Area, inuti Diamond Heads krater. När vi var där för 27 år sedan fanns det ingen bebyggelse inuti kratern, men det gjorde det sannerligen nu. Sedan bar det av till Hanauma Bay Blowhole, Sandy Beach, Makapuu Point, Pali Lookout, och därefter vidare till Punaluu, där vi åt lunch på "Pat's". Här köpte jag en japansk snidad valbensbro (imitation?), som jag fortfarande har kvar i mitt arbetsrum som en souvenir.

Därifrån körde vi vidare till Mormontemplet och dess kulturcenter, men eftersom detta är en enorm heldagsattraktion i sig, hade vi bara tid att köra igenom det. Men det gjorde inget, eftersom det verkligen fångade vår uppmärksamhet bestämde vi oss för att komma tillbaka en annan dag och spendera hela dagen med att utforska det. Detta gjorde vi, och jag ägnar hela kapitel 16 åt att berätta om det, precis som jag lovade att jag skulle göra i början.

Vi körde vidare till Sunset Beach och North Shore, där den sistnämnda är ett riktigt surfparadis. Därifrån bar det av till Waimea Falls Park, där vi stannade en stund och tittade på de vackra vita vattenfallen, och drack även en uppfriskande fruktdryck vid Dale Pineapple Hut. Medan vi körde genom sockerrörsfälten fick vi träffa ett trevligt par från Indiana. Jag hamnade i ett samtal om kreativitet med maken, vars namn var McCord Purdy. Jag lovade att skicka honom en bokserie i tre delar, vilket jag gjorde.

Vi var tillbaka på Hilton Hawaiian Village Hotel klockan 17:30. Efter att ha bytt om gick vi till Don Ho-showen

och middag inne i Geodesic Dome på H.H.V. Hotel klockan 18:30. Vi drack två Mai Tai var (utspädda) och åt en riktigt god middag medan Don Ho drog sina skämt, sjöng sina sånger, satte upp lättklädda dansnummer och kysste ett antal gamla kvinnor medan han engagerade dem i meningslöst småprat. Vi träffade ett intressant par vid vårt bord. De hette Don och Edie Adams från Wenonah, New Jersey. Vi fick våra bilder tagna ($11) och tog ett antal blixtbilder med vår egen kamera. Tillbaka på vårt hotellrum klockan 22:15.

Måndag 18 februari. Åt frukost på Voyager Restaurant på Travelodge Hotel i närheten. Gjorde bokningar med MTI-turer för att lämna hotellet imorgon klockan 12:00 med vårt bagage, allt för att vara redo vid Diamond Head-entrén klockan 11:00 för att lämna ön Ohau.

För idag gjorde vi också bokningar för att ta turen till Mormon Polynesian Cultural Center ($43). Föraren på vår buss var en komiker vid namn Joe, som påstod sig ha ett blandat ursprung som inkluderade nästan varje tänkbar ras och nationalitet: japansk, irländsk och till och med infödd hawaiian. (Gjorde inte alla det?) Han lastade in oss i en stor buss och vi åkte klockan 12:30. Det visade sig bli en mycket intressant dag, och eftersom jag kommer att beskriva denna händelse mer i detalj i nästa kapitel, kommer jag inte att ta upp utrymmet här.

Tisdag 19 februari. Efter att vi var färdigpackade och redo att åka åt vi frukost i hotellets restaurang, och sedan köpte jag mig en marinblå, blå och gul "Aloha"-skjorta. Vi hade ställt ut allt vårt bagage i korridoren och klockan 12:00 blev vi och bagaget upphämtade av bussen vid Diamond Head-utgången för transfer till flygplatsen. Efter en trång och förvirrad röra som påminde om flygplatsepisoderna i Kairo och Assuan i Egypten, avgick vårt Hawaiian Air-flyg klockan 14:30. Vi var på väg till Kauai.

När vi kom dit stod vi i kö i ungefär en timme på Dollar Rent-a-Car innan vi lyckades få tag på ett fordon, en Chevy Sprint. Vi körde själva ut till vårt hotell och checkade in på Kauai Surf Hotel, tilldelade rum 306. Det var ett fantastiskt hotell, en vacker plats, ett utmärkt rum och en underbar utsikt över Nawiliwili Harbor på vars strand hotellet var beläget. Det var en enorm anläggning och hade sex förstklassiga restauranger. Vi valde att äta middag på Outrigger Restaurant, där vi åt högrev och en Napoleon-bakelse till efterrätt. Vi levde verkligen livets glada dagar.

Onsdag 20 februari. Idag var min födelsedag. Jag var 67 år ung, men jag kände mig som 35. Jag hade sovit gott, den bästa natten på resan hittills. (Det måste ha varit gårdagens ryggbiff.) På morgonen, efter en god frukost på Outrigger Restaurant, gick Henrie och jag på en långpromenad på hotellets omfattande ägor, som bestod av totalt 200 hektar. Vi lämnade in en filmrulle med 24 exponeringar vid fotokiosken på hotellet. Nu var det dags att utforska ön, och med vår hyrda Chevrolet Sprint till vårt förfogande tog vi en sydlig och västlig biltur längs väg #50 från Lihue längs sydkusten till vägens absoluta slut. Där stannade vi vid ett gammalt förfallet ställe i Waimea och åt lunch.

Vi körde uppför Waimea Canyon-vägen, som senare ansluter till #55 mot Waimea Lookout, på en höjd av cirka 3800 fot, för att se ner i denna enorma kanjon, sedan tillbaka till #50 och slutet på linjen i väster.

Vi tittade på några time-share-lägenheter vid Poipu Beach, kallade Niki Kai Villas. De tilltalade oss dock inte särskilt mycket. Efter detta körde vi tillbaka till vårt hotell, Kauai Surf, och åt en utsökt middag bestående av duck à l'orange. Vi lät också ta bilder på oss för att fira händelsen.

Torsdag 21 februari. Åt frukost på Outrigger Restaurant, och medan vi åt där såg vi kryssningsfartyget Constitution anlöpa Nawiliwili Bay. Gick på en promenad på hotellområdet till den plats där många av TV-avsnitten av Mash spelades in och tog ett antal bilder. Vi gick sedan till hotellets japanska trädgårdar och tog ett antal bilder, och lämnade sedan in en rulle med 36 exponeringar till deras fotoaffär för att framkallas och vara klar till klockan 16.00.

Samma dag tog vi en tur till Lihue och besökte Kauai Museum, därefter körde vi till Wailua Marina och tog en (Smith) båttur till den berömda Fern Grotto. Medan vi var där bevittnade vi ett pågående bröllop, följt av ett program med sång och musik.

Vi återvände till marinan och åt lunch, körde sedan norrut på HW 56 till Kapaa och besökte Kapaa Shopping Center och Bazaar, som hade en mängd intressanta butiker. Vi fortsatte norrut och såg många taro-fält och några fantastiska stränder precis intill branta bergssidor.

När vi återvände till hotellet hämtade vi upp de framkallade bilderna från rullarna med 24 och 36 exponeringar från fotoaffären. Hade en

Mahi Mahi-middag på Fisherman's Restaurant på hotellet. Mycket gott.

Fredag 22 februari. Denna morgon åt vi en stor frukostbuffé på Outrigger Restaurant med massor av papaya, ananasspett, melon, bacon, korv och mer därtill. Vi samlade ihop våra tillhörigheter och checkade motvilligt ut från Kauai Surf Hotel klockan 12 på dagen. Vi körde vår hyrda Chevy Sprint till Lihue flygplats och lämnade tillbaka den utan extra kostnad. (Kostnaden hade redan räknats in i det ursprungliga paketet.)

Efter att ha ätit lunch på flygplatsen gick vi ombord på Hawaiian Airlines Flight 27 klockan 14:10, och bytte sedan plan ute på landningsbanan till Maui. Vi anlände till Kahului flygplats cirka 15:45. Tillbaka igen till Dollar Rent-a-Car där vi fick en Nissan stationsvagn. Det var en 27 mil (ca 43 km) lång bilresa till vårt hotell i Kaanapali, och på vägen längs kusten såg vi en val som tumlade runt på ytan, ungefär 3/4 mil (ca 1,2 km) från land.

Vi checkade in på Maui Marriott Hotel, rum 2059. Efter att ha ätit middag på Moana Terrace Restaurant kontrollerade vi de listade rumspriserna. Vi noterade att vårt rum var listat för 115 dollar per dag, men, vad sjutton, allt var en del av paketet.

Lördag 23 februari. Började med frukost på samma restaurang som vi åt middag på igår kväll. Vi satte oss i vår hyrda stationsvagn och begav oss mot Lahaina, den berömda gamla valfångststaden, där vi köpte ett antal saker, inklusive en hawaiiskjorta och shorts till vart och ett av våra barnbarn. Vi åt lunch på en pittoresk gammal restaurang med utsikt över vattnet. Återvände till Maui Marriott vid 15:30-tiden för att göra oss i ordning för den stora luan som väntar ikväll.

Men först tänkte jag ringa Carl på kyrkans huvudkontor och se vad som hände där hemma. Allt verkade vara under kontroll. Tidningen hade tryckts och levererats. Han skulle posta den på måndag.

Luan skulle serveras som buffé och när vi kom dit 16:55 hade en kö redan bildats. Omkring 400 personer kom. Maten var god och drycker (Mai Tais) serverades, så många man ville ha, men de var ganska utspädda.

Vi var tillbaka på hotellet vid 20:45.

Söndag 24 februari. Ungefär en mil (ca 1,6 km) från Marriott låg det pittoreska gamla Whaler's Village och shopping-

center. Här åt vi frukost på restaurang H.M.S. Bounty, och körde sedan söderut på HW 30 längs Waileas västkust, där en hel del nybyggnation pågick. Vi vände sedan om och körde tvärs över ön på HW 35, hela vägen till Keanae, i hopp om att få se kyrkan och platsen där vi trodde att Charles Lindbergs grav låg, men när vi kom fram fick vi veta att hans grav låg ytterligare drygt tio miles förbi Hana. Detta innebar ytterligare 28 miles av tuff körning, och eftersom de senaste 17 milesen hade varit extremt krokiga, bestämde vi oss för att vända om och åka hemåt. Det var dock en vacker biltur längs den norra kusten, och en ovanlig syn att se dussintals vindsurfare rida på de stora vågorna när de rullade in.

När vi kom tillbaka åt vi middag på Moana Terrace Hotel. Samma kväll började jag läsa berättelsen om Marriott av J. Willard Marriott, en mycket märkvärdig man.

Måndag 25 februari. Nästa morgon checkade vi ut från Marriott Maui Hotel, körde tillbaka till Whaler's Village och åt frukost igen på H.M.S. Bounty. Efter att ha utforskat detta ovanliga köpcentrum mer ingående besökte vi Whaler's Museum på tredje våningen i en av de större byggnaderna.

Det fullbordade vår rundresa på öarna under denna resa. Vi fyllde tanken med bensin, körde över till Mauis flygplats för att lasta av vårt bagage, lämna tillbaka bilen till uthyrningsfirman och checka in våra biljetter. Vi lämnade Maui klockan 16:45 och när vi anlände till Honolulus flygplats checkade vi omedelbart in hos United Airlines. Klockan 22:45 lyfte vi mot Los Angeles, och utmattade efter en lång dag sov vi större delen av vägen under resan.

* * * * *

Tillägg: När vi beskriver vår resa till dessa vackra öar måste vi komma ihåg att det är så här vi såg dem i februari 1985. Många förändringar har skett sedan dess, vissa med mycket förödande konsekvenser. När jag skriver detta i september 1992 har en mycket kraftfull naturkatastrof, orkanen Iniki, svept över ön Kauai den 11 september och ödelagt ön i en sådan omfattning att den aldrig kommer att bli densamma igen. Vilken tragedi!

Det fanns dock en demografisk katastrof som drabbade alla öarna som var, och är, mer långvarig, och även om den är mer lömsk i sitt förlopp, är den ännu mer elakartad i sin långsiktiga skada. Det började när de amerikanska missionärerna landsteg där på 1820-talet. I nästa kapitel kommer jag att koncentrera mig på rasblandningen av...

människor som bebor Hawaiiöarna. Detta är som jag såg det 1985, och beskrev situationen i en artikel i nummer 23 av *Racial Loyalty* och sida 161, *Building a Whiter and Brighter World*.

Kapitel sexton

En ögonvittnesrapport
från Hawaiiöarna

Aloha till dig också, Kamaaina!

Rasblandning och rasmässig degeneration grasserar i ett av naturens mest natursköna tropiska paradis.

Ur en naturskön och klimatisk synvinkel är Hawaiiöarna några av de mest eftertraktade fastigheterna på jorden. De är i själva verket det som drömmar är gjorda av och ett verkligt tropiskt paradis, om det någonsin funnits ett.

Ur en vit mans synvinkel är de en rasmässig mardröm, det ultimata inom rasblandning. De är i själva verket fullbordandet av en rasblandares dröm. De kommer mycket nära det mål som så hängivet eftersträvas av judarna och deras medlidsamma motsvarigheter bland de kristna och deras degenererade vita segment.

Min fru, min sjuåriga dotter och jag besökte Hawaiiöarna Oahu och den stora ön (Hawaii) 1958. Vi avreste från San Francisco med det dåvarande fartyget Lureline, ett av två flaggskepp för Matson Lines. Den fem dagar långa kryssningen över Stilla havet var ren glädje och var ett firande av både min fru och min dotters födelsedagar, som båda inföll den 7 juni. Vår första resa till dessa vackra öar var ett spännande äventyr och vi njöt av varje minut. Vi flög tillbaka med flyg.

För några månader sedan planerade min fru och jag att göra en återresa till dessa härliga öar som vi hade besökt 27 år tidigare. Denna gång var det för att fira min födelsedag.

Vi lyfte med United Airlines från Atlanta klockan 07:35, bytte plan i Denver och anlände till Honolulu klockan 14:30 samma dag, den 16 februari, efter att ha vunnit sex timmar mot solen.

Att flyga in mot Oahu, när denna vackra ö badar i eftermiddagssolen, är fortfarande (nästan) en lika spännande händelse som att anlända dit med kryssningsfartyg. Ön är fortfarande

en vacker pärla belägen i det blå Stilla havet, dess vertikala gröna berg veckade av skarpa raviner och den sågtandade profilen accentuerad av skarpa, pittoreska toppar. Geografiskt sett, med sina vackra sandstränder, robusta bergstoppar och böljande dalar, är de fortfarande ett tropiskt paradis.

Honolulu hade förändrats avsevärt sedan vi senast såg det 1958. Det har nu blivit ett annat Miami Beach, men lyckligtvis inte lika kraftigt infekterat av oförskämda, påflugna, arroganta judar. Faktum är att de blandade infödingarna, som är en smältdegel av asiatiska, orientaliska, polynesiska och alla andra nyanser av rasblandning, i det stora hela är vänliga, artiga och tillmötesgående. Men stora pengar har anlänt till Hawaii och stora konglomerat, mestadels judiskt kontrollerade, har tagit över. Enorma motell- och hotellkomplex trängs nu på den begränsade marken, och medan det 1958 bara fanns en handfull, är staden Honolulu nu lika trång och överfylld som vilken stad som helst på "fastlandet". Höghus, bostadsrätter och hotell trängs nu på denna vackra tropiska ö. Den har nu också "motorvägar", trafikstockningar och bullerföroreningar. Luften är dock fortfarande relativt ren, tack vare de eviga Stillahavsvindarna och de tropiska skurarna som förnyar atmosfären.

Priserna är höga på Hawaii. Jag var väl medveten om att det mesta av vad hawaiianerna konsumerar måste importeras. Jag blev dock förvånad över att få veta av en turistguide på en av våra utflykter att praktiskt taget allt annat, blommor, buskar, frukter, träd, fåglar och djur, också är av nyligen utländsk import. Till och med de "infödda" hawaiianerna anlände inte från "annanstans" förrän så sent som på 1300-talet, bara några århundraden före kapten Cook, den store vite upptäcktsresanden.

Vi stannade bara kortvarigt på Oahu, eftersom vi var ivriga att utforska Kauai och Maui, som vi inte hade besökt på vår förra resa.

En av turerna vi tog på Oahu var en heldags rundtur runt ön. Vi åkte från hotellet klockan 09:00 i en minibuss, med en grupp på totalt tio personer. Föraren och guiden var en typisk införing vid namn Robert. Han förklarade ivrigt att hans egen härkomst var något i stil med chop suey (eller smörgåsbord) och bestod av portugisiskt, irländskt, japanskt och några andra som jag inte minns, men det inkluderade hawaiianskt. Alla där gör anspråk på viss hawaiiansk härkomst, oavsett om de har det eller inte.

Ett av stoppen på denna heldagstur var vid Polynesian Cultural Center, ett enormt Disneyland-liknande komplex av byggnader som är tänkta att representera sju polynesiska "kulturer", men som mer liknar Hollywood-kulisser för en film. Detta 42 tunnland stora komplex gränsar till mormontemplets marker och campuset för Brigham Young University of Hawaii. Allt detta är en del av ett enormt område på 7000 tunnland känt som Hawaiian Village, och inkluderar staden Laie. Allt ägs av mormonkyrkan, som köpte denna förstklassiga fastighet för en spottstyver tillbaka på 30-talet.

Jag blev fascinerad av mormonernas extravagans i att marknadsföra dessa främmande "kulturer" och nästa dag tog vi en annan tur till själva Polynesian Cultural Center. Det var dyrt — 43,00 dollar per person — inklusive middag och en polynesisk show på kvällen. Mormonkyrkan är inte billig och har få rivaler i den effektivitet med vilken den kan extrahera pengar från sina egna medlemmar, eller utomstående.

Centret är ett 42 tunnland stort "levande museum" och etablerades enligt uppgift i syfte att bevara de polynesiska folkens "kulturer", i synnerhet de från öarna Tonga, Hawaii, Fiji, Tahiti, Marquesasöarna, Samoa och Aotearoa. Aotearoa? Var ligger det? Jag hade aldrig hört talas om det. Tja, gissa vad? Det är det framtida namnet på Nya Zeeland, redan återuppväckt från någon mytisk uppfinning för att skänkas till dessa härliga öar när den vite mannen har utplånats från dem, och aboriginerna återigen härskar. Detta är helt i linje med det judiska programmet som nu går för full maskin i Afrika, där Belgiska Kongo nu har blivit Zaire, Vita Rhodesia har blivit Zimbabwe, och en mängd andra länder som koloniserades av vita och fick sitt kulturbärande folk utdrivet och/eller utrotat och placerat i händerna på kulturlösa svarta vildar.

De flesta av dessa nya namn har egentligen liten eller ingen historisk betydelse. De är rent judiska uppfinningar designade för att låta väldigt afrikanska, och utplåna allt vitt inflytande.

Mormonerna har spenderat en rejäl slant på detta 42 tunnland stora "museum", vilket det inte är. Ett museum, i ordets rätta bemärkelse, är en plats där äkta artefakter, statyer, reliker från någon historisk svunnen tid samlas in och ställs ut. Föremålen som visas är vanligtvis äkta, inte fabricerade. Inte så vid Polynesian Cultural Center.

Allt är genuint falskt, fabricerat genom den vita teknologins skicklighet, främst av vita hantverkare och arbetare på ungefär samma sätt som Hollywood-kulisser konstrueras för en specifik film.

Men för dessa kulisser har mormonkyrkan inte sparat på några utgifter. **Pengar är inget hinder**, verkar det som. Den har öst in tiotals miljoner i dessa 42 tunnland. Den har byggt breda, intrikata kanaler, broar och vattenfall där vattnet hålls i ständig rörelse av enorma pumpar dolda för insyn. Den har byggt en enorm Gateway Restaurant, liksom flera mindre snabbmatsställen. Den har byggt en butik, "Shop Polynesia", kanotbryggor, en enorm Stillahavspaviljong för att iscensätta sina kvällsshower, lusthus för orkestrar, hela rasket. Jag upprepar, pengar är inget hinder.

Den har också byggt en samoansk by (Talofa), en Aotearoa-by (Kia Oro), en Fiji-by (Bula Vinaka), en tahitisk by (Iaorana), en tongansk by (Malo e Leiei) och fler därtill. Den har också byggt en hawaiiansk by vid namn (Aloha), ett ord som upprepas till gränsen för illamående, och kring vilket en hel industri har byggts upp.

När vi anlände till Hawaii gillade jag ordet "Aloha", som betyder hej, jag älskar dig, adjö, och nästan vad som helst annat man kan tänkas vilja att det ska betyda. Man hälsas med det på flygplatsen, det upprepas oavbrutet på turistbussarna, vid kvällsshowerna, överallt. Faktum är att så snart en turistguide har sin grupps uppmärksamhet börjar han träna dem att svara på hans "Aloha" med ett högt ropat "Aloha" i gengäld från gruppen, tills det blir lika automatiskt som en tränad pavlovsk hund som dreglar. De tränar dig särskilt i att betona slutet av ordet med ett högt aaah! När vi åkte därifrån hade jag blivit spyfärdig på ordet.

Flera frågor dök upp i mitt huvud när vi vandrade genom dessa 42 tunnland av polynesisk fantasi-värld i plast med urholkade kanoter, utriggare, med spårvagn och till fots. Några av dessa frågor var **(a) Var dessa "kulturer" av dessa skrikande, stampande aboriginer verkligen värda att rädda? (b) Var de verkligen kulturer överhuvudtaget enligt den vite mannens måttstock? (c) Varför skulle någon grupp av vita människor spendera sådana överdådiga summor pengar på att konstruera konstgjorda återgivningar av en falsk Hollywood-kuliss för att förhärliga "kulturer" som aldrig existerat, och som inte skulle kunna identifieras av sanna infödingar från dessa många öar även om de fick betalt för att göra det?**

Varför spenderade mormonkyrkan tiotals miljoner på att bygga denna plastfasad?

Pendelbussen som tog oss genom de polynesiska byarna tog oss också på en rundtur genom det angränsande Brigham Young University-campuset, sedan som av en tillfällighet, till det påkostade mormontemplet, men inte genom templet. Gud förbjude, det är bara ett privilegium för ett utvalt fåtal, inte för vanliga syndare. De tog oss dock genom besökscentret bredvid templet, där vi fick ett lågmält tal om mormonismens historia och dygder och fick se en film för att ytterligare hamra hem budskapet. Alla inbjöds att skriva under besöksregistret, en smart rekryteringsmetod som troget följs upp av deras unga missionärer på din hemadress vid ett senare tillfälle.

Tillbaka i byn ställdes vi upp i kö — ungefär två kvarter lång — utanför Gateway Restaurant för den efterföljande middagen som ingick i vår biljett för 43,00 dollar. Det var en katastrof. Inte nog med att flera tusen människor fick stå i kö utomhus i nästan en timme under en himmel som hotade med regn, utan själva middagen serverades på ett grovt sätt som buffé och var av undermålig kvalitet — alla "skaldjur" hade silats bort från Seafood Newburg — och fylldes på först när det inte fanns fler människor kvar i kön som väntade på att få äta. Så enorm som platsen var, fanns det få rena bord att se, och ingen syntes till som städade något av dem. Så alla tog ett tomt bord, föste undan alla smutsiga tallrikar och glas och fortsatte att äta. Golvytorna som ledde från bufféborden var våta och kladdiga av utspilld mat. Det är en underdrift att säga att det hela var ytterst oaptitligt.

Klockan 19:30 samlades vi i Pacific Pavilion, en enorm amfiteater med bekväma platser på betongläktare liknande en fotbollsstadion. Vi var nu redo att se dagens höjdpunkt, ett 90 minuter långt extravaganza av musik och dans kallat **This is Polynesia**. Efter en besviken middag blev jag överraskad av showens förträfflighet och höga kvalitet. Den hade påkostad scenografi, kostymerna var fantastiska, den hade en ensemble på 150 personer, och den var storslagen. Vi njöt verkligen av den. Jag är säker på att lokalbefolkningen hemma på Söderhavsöarna inte skulle känna igen något av musiken, danserna eller kostymerna som en del av "Deras kultur". Det var helt och hållet en fråga om den vite mannens geni och talang som skapat en tolkning av vad en förhärligad version av deras infödda

kultur borde ha varit om dessa vildar hade haft några egna hjärnor.

En sak jag märkte var att det fanns ett antal bastardiserade smörgåsbord, chopsuey-söderhavsbor som var mycket framträdande och högst synliga. Men på alla nyckelpositioner, oavsett om det var i byarna, på restaurangen eller var som helst, var en trevlig mormon av nordisk typ ansvarig. Uppenbarligen, när det gällde att organisera och hålla ihop föreställningen, klarade chopsuey-folket inte av det. Från det föregående kan en läsare få intrycket att jag inte njöt av den senaste utflykten till Hawaiiöarna. Inte alls. Jag njöt oerhört mycket av den. Efter några dagar på Oahu flög vi vidare till Kauai, Trädgårdsön, sedan till Maui, Dalön — båda extremt natursköna och pittoreska. Vi såg till och med en knölval som lunkade fram ungefär en mil från kusten kort efter att vi anlänt till Maui. Av de två öarna är det dock min åsikt att Kauai är den vackraste och mest rofyllda av alla.

Jag hade dock inte för avsikt att skriva denna artikel om Hawaiiöarnas natursköna underverk. Snarare är det för att undersöka den rasblandning och miscegenation som är karakteristisk för Hawaii, vad judarna, mormonerna och de blödande hjärtana (alla av olika skäl) gör för att förvärra den, och vad den vita människan måste göra för att återta denna dyrbara bit fastighet åt sig själv.

Genom att göra det skulle vi inte ta bort något från de "ursprungliga infödingarna", eftersom det knappast finns en genuin renblodig inföding kvar på dessa öar. Det enda undantaget är kanske den lilla ön Niihau, som bara omfattar 72 kvadratmil och ligger inte långt från Kauais kust. Denna lilla ö har de infödda försökt bevara för sig själva, och ingen som inte är en "renblodig hawaiian" får bo där. Turismen är relativt gles och uppmuntras inte. Men de rester av "rent blod" som finns kvar bland dessa infödingar är tveksamma, eftersom hawaiianerna hade blivit grundligt rasblandade innan de fick idén att bevara det som fanns kvar på ön Niihau.

Det är ändå intressant att dessa bakåtsträvande infödingar skulle känna tillräcklig stolthet och intresse för sitt ursprungliga rasbestånd för att vilja bevara det, när det finns och fanns lite att vara stolt över, eller för den delen, lite att uppnå med denna lilla och inkompetenta grogrund. I kontrast är det inte bara intressant utan skamligt vidrigt när vi ser på den hänsynslösa och likgiltiga inställning den vita rasen har till

sig själv. Naturens främsta har en stolt meritlista av prestationer inom kultur, civilisation, konst, musik, litteratur, vetenskap, teknik, arkitektur, krigföring och rankas först inom nästan alla andra områden, ändå erkänner den vita rasen knappt sig själv som en enhet. Inte nog med att den dumt nog inte lyfter ett finger för att säkerställa sin arts framtida överlevnad, utan tvärtom, likt mormonerna på Hawaii, gör den **allt för att främja, föreviga, subventionera och förherrliga andra kulturer som är fientliga och mycket underlägsna den själv.**

Frågan som förblev främst i mina tankar vid min återkomst från Hawaii är varför gör mormonerna detta? Är inte varje "kultur", varje ras, i konkurrens med, rivaler till, och en motståndare till, om inte direkt fientlig mot, varje annan ras eller kultur?

Ja, det är de, såvida de inte är andligt sjuka eller dementa. **Du kan inte vara lojal mot ditt hemmalag och samtidigt finansiera, främja och heja på ett rivaliserande lag. Endast förrädare som har blivit köpta av motståndarsidan gör det.** Till exempel hittar du inte George Steinbrenner, som äger New York Yankees, finansiera, främja och heja på Los Angeles Dodgers när det kommer till World Series-slutspelet, eller vid någon annan tidpunkt, för den delen. Han skulle betraktas som en dåre, en idiot och en förrädare mot sitt eget lag om han gjorde det.

Så varför främjar, finansierar och förhärligar mormonkyrkan inte bara en, utan sju "kulturer" som inte bara är helt främmande för den rasmässigt, religiöst och kulturellt, utan också vida underlägsna den? **Innebär inte främjandet av en främmande grupp med helt andra värderingar också att man flagrant förnedrar sin egen? Innebär det inte att man spelar dåre och är en förrädare mot sin egen? Givetvis gör det det. Det är dumt, förnedrande och direkt förrädiskt. Det är i själva verket det mest avskyvärda slag av svek och förräderi som den kan begå mot anhängarna av sin egen kyrka och ras som från sin allra första början inte bara har varit vit, utan mer nitiskt bevakat sitt vita ursprung än någon annan pseudokristen religion i världen.**

Vad har hänt med mormonkyrkan?

Vid ett djupgående studium av denna fråga framträder svaret högt och tydligt: **mormonkyrkan har blivit judisk, helt och hållet.** När president Spencer W. Kimball den 7 juni 1978 förkunnade att han hade fått en ny "uppenbarelse från Herren" och att leran

folk nu också var berättigade till prästadömet, kan det ha varit en chock för många av de troende mormonerna. (Läs återigen *My Transformation from a Jew-loving Mormon to a Militant Creator* av pastor Carles C. Messick i nummer 13 av vår månadstidning, *Racial Loyalty*). Det var dock inte en plötslig vändning av mormonernas trosbekännelse. Fröna hade såtts för länge sedan, och de listiga judarna hade sänkt sina giftiga tentakler i hjärtat av mormonhierarkin nästan från början. De två religionerna har nu blivit lika nära som två bär i ett skal.

Medan jag utsattes för indoktrineringspropaganda vid besökscentret vid mormontemplet i Oahu, plockade jag upp några exemplar av deras gratis litteratur som fanns utställd. En av dem var broschyren *The Mormons and the Jewish People*. På första sidan i denna broschyr står det: "Om det judiska folket verkligen förstod, skulle de inse att inget annat folk, organisation eller kyrka, har så mycket gemensamt som mormonerna, som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

> ***Ni har blivit drivna, rånade och skändade. Det har vi också. Ni har blivit förföljda, misshandlade, missförstådda — det har vi också.***
>
> ***Vilken kraft vi skulle kunna vara om vi vore förenade.***
>
> ***Det fullständiga fullbordandet av våra ömsesidiga och himmelskt tilldelade ansvarsområden innebär att vi blir förenade (som ättlingar till Josef) med ättlingarna till Juda (det judiska folket) i uppfyllandet av de löften som Herren gav till Abraham och förnyade på Isaks och Jakobs huvuden,---"***

Där har ni det. Detta är den officiella linjen som sprids av kyrkans hierarki själv. Den formligen skriker: "Vi vill vara judar!"

Okej. Det är vad mormonhierarkins uttalade, officiella ståndpunkt är i deras märkliga och klibbiga kärleksaffär med judarna. Låt oss nu höra från den andra sidan och se vad de listiga judarna har att säga om sitt underliga, hybrida uppvaktande av mormonerna.

Här är en kommentar skriven av rabbin Marc H. Tannenbaum i *B'nai B'rith Messenger*:

"Förmodligen är inget folk som inte själva är judar så mycket engagerade i den judiska rasen (sic!) som de Sista Dagars Heliga. Faktum är att dessa två folks öden är mycket nära sammankopplade."

Det uttalandet gjordes 1905 av en historiker från Brigham Young-kyrkan i samband med hundraårsminnet av Joseph Smiths födelse, grundaren av mormonismen.

Mormonkyrkans djupa känslor av respekt och solidaritet med judar, judendom och Israel manifesterades på ett imponerande sätt för några veckor sedan. Southern Utah State College i Cedar City, Utah, sponsrade en hel vecka med aktiviteter ägnade åt att introducera sina 3 000 studenter, de flesta mormoner, för judarnas religiösa, kulturella, konstnärliga och sociala prestationer.

Ett helt rum var tillägnat att lära sig om den nazistiska "Förintelsen" och "antisemitismens fasor". Mormonstudenter från 32 delstater och nästan ett dussin främmande länder förenades med Hillel-ungdomar från Las Vegas i att dansa israeliska danser och äta hummus och techina. Utahs guvernör Scott Matheson, israeliska tjänstemän, Las Vegas Jewish Federation — som gjorde ett hästjobb med att hjälpa till att organisera evenemanget — gjorde detta till en minnesvärd vecka för att stärka vänskapen mellan mormoner och judar.

Det finns mer fagra ord, men jag tror att detta ganska väl berättar historien, mer om mormonerna än om judarna, som håller sina avsikter nära bröstet.

Joseph Smith, som baserade hela sin religion på ett otroligt bedrägeri (i själva verket plagierade han Mormons bok från Solomon Spauldings fiktiva berättelse *Manuscript Found*, skriven 20 år tidigare), hade ändå en försonande egenskap i sin rörelse: Den var uteslutande vit. Men judarna, som hade funnits i 5 000 år och var ytterst listiga i teknikerna för subversion och infiltration, konspirerade redan om sätt och medel för hur de skulle ta över denna nystartade kult och förvränga den för sina egna syften. I detta lyckades de överväldigande. Idag står mormonkyrkan redo att bli den mest effektiva religiösa rörelsen i det judiska målet om rasblandning. Om det finns någon fråga om varför mormonerna skulle lägga ut tiotals miljoner på att bygga det polynesiska kulturcentret, så borde det faktum att de har byggt och bygger sina tempel på platser som Buenos Aires, Argentina; Papeete, Tahiti; Nuku Alofa, Tonga; Apia, Västra Samoa; Japan; Mexiko; Nya Zeeland; samt Hawaii (detta är endast en ofullständig lista) besvara frågan. Mormonerna är nu helt engagerade i en allt

ut det judiska programmet för rasblandning, och inte bara halvhjärtat som de andra kristna samfunden. **De främjar nu den judiska verksamheten med rasblandning med besked, utan några hinder.**

Medan Joseph Smith inte hade någon förståelse för den judiska konspirationen eller djupet av deras förräderi, var judarna redan inne i hans verksamhet medan han levde. Redan 1841 var Orson Hyde, själv jude, redan en av Joseph Smiths tolv apostlar, och det året sände Joseph Smith Hyde till Palestina för att viga det arabiska landet till judarnas framtida sjöröveri, med Smiths välsignelse.

Så mycket för judarnas, mormonernas och de kristna kyrkornas olycksbådande rasblandningsprogram en masse. Låt oss nu precisera programmet för Skaparens Kyrka (The Church of the Creator) för att rädda den vita rasen från ett sådant öde, ett öde värre än döden.

I titeln på denna avhandling förekommer ordet "kamaaina", som på hawaiianska betyder en inföding, eller en person född på öarna, eller som har bott där länge. Detta står i kontrast till ordet "haole", som betyder kaukasier eller vit. Eftersom det, som jag tidigare har konstaterat, praktiskt taget inte finns några "renblodiga" hawaiianer kvar på öarna, utan endast en blandning av bastarder, blir det ymnigt förökande lerfolket ytterligare snabbt förstärkt av en massiv invasion av de mer aggressiva japanerna, som tack vare amerikanskt samarbete och uppmuntran snabbt köper upp och tar över en attraktiv del av amerikansk fastighet. Detta trots att de amerikanska militära styrkorna till stora kostnader i män och material krossade den militära makten hos denna gula fara för bara 40 år sedan.

Vi, i Skaparens Kyrka, har ett dynamiskt program som går helt stick i stäv med judarnas, mormonernas och de blödande kristnas program. Vi motsätter oss bestämt det djävulska programmet för rasblandning och lerfolkens befolkningsexplosion.

Vi säger till den vita rasen — låt oss ta oss samman. Låt oss sprida ordet, informera våra raskamrater om vidden av konspirationen att begå folkmord på den vita rasen. Låt oss väcka, organisera och förena den vita rasen. Vi har medlen och makten. Låt oss sluta subventionera och främja lerfolken och låt oss ta hand om våra egna.

Genom att fullfölja detta program skulle judarna och "gyttjeriserna" (mud races) snart krympa och vissna bort på vinstocken.

Hawaiiöarna är alldeles för vackra, alldeles för bra för att slösas bort på "kamaaina"-gyttjeriserna som nu förorenar dem. Det är Skaparens kyrkas (The Church of the Creator) mål att den vita rasen, naturens främsta, exklusivt ska bebo varje kvadratkilometer av den goda jorden på denna planet. Det inkluderar särskilt de vackra öarna på Hawaii.

Så vi säger till gyttjeriserna — Aloha till er också, kamaaina! och vi menar verkligen adjö!

* * * * *

Anledningen till att den vita rasen har varit ett så lätt byte är att en betydande del av den vita rasen främjar sin egen självförstörelse, och den överväldigande moraliska kraften bakom detta har varit ingen mindre än kristendomen själv.

Kapitel Sjutton

Las Vegas, Nevada
och
Phoenix, Arizona
1985

Efter utvikningen om rasblandning på Hawaiiöarna som beskrevs i föregående kapitel, fortsätter jag nu berättelsen om samma resa efter att ha lämnat Hawaii, där jag slutade i kapitel 15.

Tisdagen den 26 februari 1985. Efter att ha sovit på planet från Hawaii större delen av natten, anlände vi till Los Angeles flygplats klockan 06:30 och bytte omedelbart plan till United Airlines flyg 608 till Las Vegas. Vi anlände dit klockan 08:40 och tog flygbussen till **Flamingo Hilton**, där vi checkade in i rum 608.

Vi gjorde omedelbart några bokningar. En var för middagsshowen på hotellet den kvällen. Middagen var satt till 18:30 och showen, **City Lights**, var klockan 20:30. Den andra bokningen var hos Thrift Car Rentals för ett fordon till klockan 09:00 nästa morgon. Vi fick ett prisförslag på en Chevette med luftkonditionering och automatväxel på ett tredagarspaket för 24 dollar om dagen, vilket vi bekräftade. Efter det rakade jag mig, duschade och tog sedan en tupplur.

Efter ytterligare flera telefonsamtal kom vi slutligen till City Lights-middagen vid 19-tiden, lite sent. Middagen var mycket god, showen var utmärkt. De hade fantastiska revyer, många vackra flickor och dräkter, en trollkarl som utförde sitt nummer, en skridskoshow, två sydamerikanska komiker och tre akrobater i föreställningen.

Onsdagen den 27 februari. Åt frukost på **Lindy's Restaurant** i hotellet på egen hand. Henrie var för trött och föredrog att sova ut under förmiddagen. Jag tog en promenad för att se över några av de andra kasinona, inklusive **MGM Grand Hotel**.

Efter att Henrie vaknat till och gjort sig i ordning, gjorde vi bokningar för kvällens **Rich Little** och **Ann**

Jillian-show på cocktail-loungen klockan 7:30. Sedan utforskade Henrie och jag Caesar's Palace och åt lunch på Post Time Restaurant. Vi såg sedan Hawaii i den stora geodesiska kupolen på Omnimax Theatre, som också är en del av Caesar's Palace. Tillbaka på hotellrummet läste jag lite mer av Marriott.

Klockan 6:30 åt vi middag i Orleans Coffee Shop på MGM Grand Hotel. Vid 7:30 ställde vi oss i en lång, lång kö för att se Ann Jillian och Rich Littles föreställning (trots våra reservationer). Ann Jillian var söt, men något tråkig, inklusive hennes nigger-stöd. Rich Little var fantastisk och visade stor talang. Han fick bokstavligen folk att rulla i gångarna av skratt. Showen varade i ungefär en timme och 40 minuter. Samma kväll gjorde vi reservationer för Jubilee-showen klockan 7:30 på söndag kväll, då vi förväntade oss att vara tillbaka från Phoenix.

Torsdag 28 februari. Åt frukost på Lindy's Restaurant (god kanadensisk bacon, två tjocka skivor). Sedan checkade vi ut från Flamingo Hilton, efter att ha gjort reservationer för att återvända till samma hotell på söndag kväll. Vi blev upphämtade av Thrifty Rent-a-Car-minibussen klockan 8:30, och hyrde nu en Chevrolet med luftkonditionering och automatväxel. Klockan 9:30 körde vi ut ur Las Vegas på US 93 och styrde mot Phoenix. Vi stannade vid Hooverdammen och tog några bilder, stannade sedan för lunch på en kinesisk restaurang i Kingman, Arizona, som hette House of Wan, vilken var ny, attraktiv och hade god mat.

Vi anlände till Phoenix klockan 4:30 på eftermiddagen och vårt första stopp var vid Maryland Lakes-lägenheterna för att se till vår lägenhet nr 210. Vi fann att heltäckningsmattan och vinylen hade lagts in. Tvättmaskin-torktumlaren stod mitt i vardagsrummet, oinstallerad. Många detaljer var fortfarande ofärdiga.

Vi checkade in på American 6 Motel på 4021 N. 27 Ave. Eftersom Henrie sa att hon inte var hungrig, åt jag middag själv på den närbelägna Village Inn Restaurant. Jag ringde Carl vid 8-tiden på kvällen för att kontrollera läget på huvudkontoret, och allt verkade vara under kontroll. Jag ringde också Kim och rapporterade till henne om lägenheten. Allt verkade vara i gott skick i Martinsville också. Walt höll på att inrätta ett andra kontor i Stuart, och Kim och Walt tittade på ett visst hus som de funderade på att köpa.

Fredag 1 mars 1985. Henrie och jag åt frukost på den närbelägna Village Inn Restaurant. Jag ringde Roger Nelson och bokade ett möte med Terry.

Hannenberg, projektledaren för Maryland Lakes bygglag, för att gå igenom detaljerna om vad som behövde göras. Vi gjorde en "genomgångsinspektion" och skrev ner alla brister (18 stycken) som behövde åtgärdas. Jag träffade också Tim, som skulle utföra en stor del av arbetet.

Henrie och jag körde sedan över till Valley West Shopping Center, där vi åt lunch. Vi tittade på kylskåp hos Montgomery Ward, och tittade i allmänhet på möbler i andra butiker i köpcentret. Vi hittade dock inget vi gillade. Därefter åkte vi till Appliance TV City på 422 W. Cactus St., och där köpte vi en riktigt fin 22 kubikfots Hotpoint kyl-frys för totalt 865,91 dollar. Försäljaren var Joe Juliano, och han lovade att leverera den till lägenheten på lördag. Sedan körde vi till Metro Center Shopping Mall, till Breuner's Furniture, där vi handlade sängkläder. Vi köpte två uppsättningar (dubbla) sängramar, och två av varje — madrass och resårmadrass, vilket totalt landade på 1054,76 dollar. Dessa skulle alla levereras på tisdag eller torsdag.

Tillbaka till motellet. Vi åt middag på Village Inn och tittade på *Dallas* och *Trollkarlen från Oz* på TV den kvällen.

Lördag 2 mars. Frukost igen på Village Inn och sedan tittade vi på matbord och stolar i två butiker, Shaeffers och Levitz, som båda låg nära vårt motell. Klockan 11:00 gick vi tillbaka till lägenheten för att invänta installationen av vår nya 22 kubikfots kyl. Den anlände slutligen 12:30 och jag gav mannen en check på 815,95 dollar för att slutbetala saldot. Vi åt sedan en god lunch på Red Lobster på Dunlap, varefter vi körde till Breuners och skrev en check till dem för resterande belopp på de två uppsättningarna sängar och madrasser. Vi tittade på fler möbler där, och även på RB Furniture.

Tillbaka till motellet. Vi tänkte äta middag på Stag and Hound, ett högklassigt ställe där vi hade ätit förut, men kunde inte få bord, så vi nöjde oss med gamla goda Village Inn igen. Jag läste klart min bok om Marriott den kvällen.

Söndag 3 mars. Gick upp tidigt, 04:30. Åt frukost på det närbelägna Village Inn (blåbärspannkakor, ägg, bacon). Checkade ut från motellet och lämnade Phoenix klockan 06:00 i vår hyrda Chevrolet Cavalier, med kurs mot Las Vegas på US 93. Jag fick en fortkörningsböter bara 18 miles från gränsen till Nevada (65 mph vid en 68 mph-mätning). Återvände

bilen till Thrifty rental klockan 09:40, checkade sedan in på Flamingo Hilton vid 10:30-tiden, där vi hade en reservation. Rummet var dock inte klart förrän klockan 13:30. Under tiden åt vi ytterligare en frukost på Lindy's, och när vi väl kom in på rummet tog vi en tupplur.

Klockan 17:30 gick vi för att äta middag på Orleans Coffee House på MGM Grand Hotel, och gick sedan för att se cocktailshowen Jubilee i teatern på samma hotell (vi hade gjort reservationer innan vi åkte tidigare). Medan vi tittade på showen drack vi en flaska Lancer's rosévin. Showen varade i ungefär en timme och 45 minuter. När vi kom tillbaka till vårt rum ringde vi Whittlesby Transportation Co. för transport till flygplatsen nästa morgon.

Måndag 4 mars. Vi checkade ut från Flamingo Hilton klockan 09:00 och ungefär 20 minuter senare blev vi upphämtade av minibussen för transfer till flygplatsen. Klockan 11:00 flög vi med United Airlines till Chicago, bytte sedan plan och anlände till Atlanta klockan 20:00. Carl var där för att hämta oss, och vi var på väg hem, men inte förrän efter att ha stannat i Gainsville på Star Supermarket för att lasta upp med matvaror.

Vi kom hem vid 23:15-tiden, efter att ha ögnat igenom och hämtat upp en del av posten vid kyrkan.

Kapitel Arton

Rundresa i Alpländerna, 1985

Min fru och jag hade gjort ett antal resor till Europa, och vi bestämde oss för att det hade gått för lång tid sedan vi gjorde vår senaste sådan utflykt, vilket var 1973. Eftersom vi hade en ganska bred uppfattning om det europeiska landskapet, och eftersom vi bara skulle ta två veckor ledigt, ställde vi oss själva denna fråga: vilket område är enligt vår bedömning det vackraste att återbesöka och se igen? Vårt svar blev entydigt att Alperna och alpregionen var nummer ett. Vi beslutade därför att vi under de två korta veckorna kunde koncentrera oss på den vackra naturen inom gränserna för denna region. Vi gick för att träffa vår resebyrå i början av augusti och valde en Globus Gateway-resa.

Vi reste med ett nattflyg måndagen den **19 augusti** och anlände till Frankfurt, Tyskland, nästa morgon. Efter att ha installerat oss på vårt hotell var dagen fri för att vandra runt i staden, eller vila och få lite välbehövlig sömn. Vi gjorde lite av båda. På kvällen samlades vi vid en galamiddag och träffade våra medresenärer, och även vår reseledare, vars namn var Hans. Den sistnämnde var en man av tyskt ursprung, i slutet av trettioårsåldern, hade skägg och klädde sig ganska slarvigt, tyckte jag, i jämförelse med våra tidigare ledare vi hade observerat på flera andra resor. Vår grupp var relativt liten och bestod av cirka 15 personer.

På den tredje dagen, **onsdagen den 21 augusti**, kom vi äntligen iväg. Vi gick ombord på vår lyxbuss (sa de) med luftkonditionering det första vi gjorde på morgonen och styrde kosan mot München och Alperna på vad tyskarna gillar att kalla sin Romantiska väg. På vägen besökte vi de där romantiska gamla städerna med vallar och torn som påminner om medeltiden, såsom Rothenburg an der Tauber (vi hade varit där förut), Dinkelsbühl, Nördlingen och Donauwörth, städer som tyskarna kallar för den medeltida stadsplaneringens juveler. I Augsburg besökte vi...

Katedralen, som påbörjades år 955, och stoltserar med världens äldsta glasmålningar, en altarmålning av Holbein och en bronsdörr från 1000-talet. Tillbaka till München för övernattning, där vi åt middag och blev bjudna på en "stein" öl.

Torsdag 22 augusti. Tillbaka i München fick vi en guidad tur i det berömda Olympiastadion, det 300 meter höga TV-tornet, Nymphenburg-palatset, Oktoberfest-området, Marienplatz samt det gamla och det nya rådhuset. Vi besökte även det berömda konstmuseet Pinakoteket, som hade en samling målningar av Dürer, Cranach, Rubens och andra stora mästare.

Under eftermiddagen begav vi oss in i hjärtat av de bayerska alperna: Ettal-klostret, sedan det charmiga slottet Linderhof, som en gång var de bayerska kungligheternas jaktstuga, och slutligen till den vackra staden Oberammergau, där passionsspelen iscensätts vart tionde år. Sedan tillbaka till München för övernattning.

Fredag 23 augusti. Efter att ha kört genom det skogsklädda landskapet i södra Bayern korsade vi gränsen till Österrike och fortsatte till Salzburg, Mozarts födelseplats. Det var här som det mesta av *The Sound of Music* spelades in. Vi såg även det stora festhuset och den hyllade katedralen från 1600-talet. Sedan vidare till Wien, huvudstaden, som en gång var centrum för det mäktiga habsburgska riket.

Lördag 24 augusti. Vi stannade i Wien i två nätter, det fanns så mycket att se. Först besökte vi prins Eugens palats Belvederes påkostade terrasserade trädgårdar. Sedan tog vi en tur runt den praktfulla Ringbulevarden, som verkligen är hjärtat av det gamla Wien. Detta inkluderar kejsar Frans Josefs palats Hofburg, Burgteatern, Statsoperan och Wiens universitet, bland hundratals andra historiskt kända sevärdheter. Därefter besökte vi den enorma nöjesparken Prater, som innehåller estradscener där orkestrar spelar Strauss-valser, och har många andra attraktioner, varav en är världens största pariserhjul. Vi tog en tur i det. Förenta nationerna har byggt och arrogant lagt beslag på en stadsdel åt sig själva som gör anspråk på att stå utanför både Österrikes och Wiens jurisdiktion. Den ligger i ett attraktivt område vid Donaus stränder. Höjdpunkten på turen var ett besök inne i den berömda Stefansdomen, en skönhet att skåda.

Eftermiddagen och kvällen var lediga för shopping, eller en rundtur i **Schönbrunn**, som vi hade sett tidigare, men gick igenom igen.

Söndag 25 augusti. Vi lämnade Wiens urbana sofistikering och körde ut i den rustika skönheten i den omgivande landsbygden, som inkluderade det natursköna **Semmeringpasset**, de fridfulla barockstäderna i **Steiermark** och slutligen in i bergen, sjöarna och orterna i **Kärnten**. Vi körde längs stränderna av den vackra **Wörthersee** och hamnade i den romantiska staden **Villach**, odödliggjord i Franz Lehárs operett **Glada änkan**.

Måndag 26 augusti. Från Villach följde vi floden Draus lopp upp till Lienz, nära den italienska gränsen. Vi stannade för lunch vid den olympiska skidorten **Cortina d'Ampezzo**, under de majestätiska Dolomiternas kalkstenstorn. Sedan vidare genom Brennerpasset som tar oss genom de tyrolska alpernas barriär till **Innsbruck**, Österrike. Efter en promenad genom de pittoreska medeltida gränderna tog vi en titt på en stor turistattraktion — kejsar Maximilians **Gyllene taket**, och vi slog oss till ro för natten.

Tisdag 27 augusti. St. Moritz, den berömda schweiziska skidorten och en av favoritlekplatserna för den internationella jetset-eliten, är vår destination för natten. För att komma dit steg vi upp i det schweiziska **Engadin**, ett bergsområde som av många anses vara det vackraste i världen. Det har djupblå sjöar, luftiga lärkskogar som blir gyllene på hösten, och pittoreska utsmyckade stenhus i Grison-stil.

Onsdag 28 augusti. Vi ser fler vyer över Engadin på vår väg uppför Majolapasset, och tog oss sedan igenom tretton hårnålskurvor som slutligen tog oss ner i den härliga **Bregagliadalen** som leder mot **Comosjön**. Nu blev vegetationen mer medelhavslik, med kastanjelundar, vingårdar, oliv- och fikonträd, vilket allt påminner oss om att vi nu befinner oss i ett subtropiskt område och borta från glaciärerna. Vid lunchtid är vi i subtropiska **Lugano**, en sprudlande schweizisk sommarort med en charmig italiensk karaktär. Här tillbringade vi resten av dagen med att utforska arkaderna på Via Nassa och den blomsterprydda **Piazza Riforma**.

Torsdag 29 augusti. Med färja korsade vi **Maggioresjön** och körde sedan uppför det 6500 fot höga **Simplonpasset**. Det är här Napoleon byggde ett härbärge 1802. På väg ner i Rhonedalen lämnade vi vår buss

bakom oss och bytte ut den mot ett litet bergståg som tog oss till den härliga lilla sommar- och vinterorten **Zermatt**, som inte tillät några bilar, och förde oss in i skuggan av det världsberömda Matterhorn. Här tillbringade vi natten, och medan vi gick längs dess gator slogs Henrie och jag av hur mycket det hade förändrats, hur mycket tätare det nu var bebyggt jämfört med vårt förra besök här, komprimerat inom samma begränsade utrymme.

Fredag 30 augusti. Morgonen till eget förfogande. Vi valde att ta Europas högsta kuggstångsbana till det 3 131 meter (10 272 fot) höga **Gornergrat**, där vi kom så nära foten av det stora Matterhorn (utan att gå) som vi kunde komma, samtidigt som vi under den intressanta färden med kuggstångsbanan kunde njuta av den hisnande panoramautsikten över Alperna.

På eftermiddagen körde vi genom vingårdarna och aprikoslundarna i nedre Rhonedalen till Genèvesjön. Här besökte vi Chillon och tog några bilder. **Slottet Chillon** förevigades av poeten Lord Byron i hans dikt *Fången på Chillon*. Vi tillbringade natten i den eleganta semesterorten Montreux.

Lördag 31 augusti. Vår nästa destination är Luzern, och på vägen dit finns utan tvekan några av Schweiz mest spektakulära sevärdheter. De mest framstående intressepunkterna: de terrasserade vingårdarna vid Genèvesjöns stränder; ostfabriken i **Gruyère**; den perfekt bevarade medeltida **Gamla stan**, parlamentsbyggnaden och **björngroparna i Bern**, den gamla konfederationens huvudstad. Slutligen den natursköna bilfärden till Interlaken i Berner Oberland och Brünigpasset.

Söndag 1 september. Vi kommer nu till Luzern, Schweiz mest populära turiststad. De imponerande stadsmurarna, den väggmålningsdekorerade täckta träbron från 1333, de utsmyckade patricierhusen som kantar kullerstensgatorna. En höjdpunkt är **Lejonmonumentet**, till ära för det heroiska schweizergardet som försvarade Ludvig XVI och dog på kuppen. Den kvällen deltog vi i en folklorefest med joddling och alphornsblåsning, samt en vacker uppvisning av inhemska folkdanser.

Måndag 2 september. Vårt första stopp var i **Schaffhausen**, där vi såg de imponerande Rhenfallen, ett 21 meter (70 fot) högt vattenfall i floden Rhen. Vi körde sedan över till Tyskland och färdades genom **Schwarzwalds** sagolika landskap. Senare stannade vi till i "Studentprinsens" universitetsstad Heidelberg vid

stränderna vid floden Neckar. Vi stannade för att besöka det romantiska gamla Heidelberg slott och betraktade panoramavyn nedanför oss. Vi återvände sedan till den kosmopolitiska staden Frankfurt för en sista middag med våra reskamrater från de senaste två veckorna.

Tisdagen den 3 september. Vi flög hem från Frankfurt och anlände samma dag.

* * * * *

Det finns några personliga händelser från denna minnesvärda resa som har etsat sig fast i mitt minne. Detta var år 1985, och jag marknadsförde aggressivt mina åsikter om Creativity för vem som helst och alla, inklusive mina reskamrater på just denna resa. Jag hade till och med tagit med mig ett paket med broschyrer om Creativity. Åtminstone tre personer var ganska mottagliga för mina idéer, några få höll inte med, men ingen var särskilt fientlig. Även om gruppen var liten, innehöll den några mycket intressanta karaktärer.

En var en ogift kvinna i sjuttioårsåldern. Hon hävdade att trots att hon hade fått ett oräkneligt antal frierier, hade hon aldrig gift sig. Hon var en mycket talför gammal dam, hade en hög, hes röst, satt vanligtvis nära bussens framsida och slutade aldrig prata. Hon drev nästan Hans, reseledaren, till vansinne, och han hade gett henne uttryckliga instruktioner att inte prata med eller distrahera föraren. De flesta i vår grupp undvek att sitta vid samma bord som henne vid måltiderna, det vill säga om de hade ett val.

En kväll i München kände min fru inte för att komma ner till middagen, och jag blev sen dit. Jag hade inget annat val än att sitta vid samma bord som denna talföra ungmö, den enda lediga platsen, och utan något stöd. Vi var ensamma, och jag var fångad. Vad skulle jag göra? Istället för att låta henne sköta allt pratande och bli dödligt uttråkad som mottagare, bestämde jag mig för att ta initiativet och ha lite roligt under processen.

Hon slösade ingen tid på att inleda samtalet. Hon var katolik, och hon hade läst en av mina broschyrer om Creativity, berättade hon för mig, så hennes första frågor var: vad handlade Creativity egentligen om, och var jag ateist? Jag svarade nej, jag var inte ateist, jag var en Creator (Skapare), men istället för att förklara vår religion kunde hon läsa några av mina böcker, om hon hade lust. Istället föreslog jag att vi skulle prata om kristendomen, ett ämne som vi båda visste något om.

Jag började med ståndpunkten att den kristna religionen baserades på antagandet att det finns andar

svävande omkring någonstans, överallt, som ständigt tittar oss över axeln och för anteckningar om varje handling, ord och till och med varje tanke. Vi människor har också en ande inom oss, och den kallas för en själ. När vi dör lämnar denna ande förmodligen vår kropp och kommer sedan att ställas inför rätta av andra andar som är överlägsna våra egna. Uppenbarligen finns det mästarandar och slavandar. Mästarandarna, som har snokat på oss under alla våra levnadsdagar, är nu när vi är döda plötsligt i en position att ta full kontroll, döma oss och antingen kasta oss i en eldig grop för att utstå evig tortyr, eller ge oss vingar och låta oss flyga omkring i en himmel av evig salighet.

Efter att ha fastställt denna referensram gick jag vidare med frågan: Vad är egentligen en ande? Vad är en själ?

Hon började med de vanliga negativa svaren — det är inte det här, det är inte det där. Inte tillräckligt bra. Jag fortsatte att pressa på — vad är det? Om du inte hade den blekaste aning om vad en giraff var, skulle det inte hjälpa mycket att säga att den inte är som en mus, den är inte som ett hus, så snälla slösa inte min tid med att berätta vad det inte är. Jag vill att du berättar för mig vad det är, beskriver det i specifika detaljer, underbyggt med meningsfulla och styrkta bevis. Har den ögon? Har den hjärna? Nerver? Form? Vikt? Består den av molekyler och atomer?

Svaren på dessa frågor var alla negativa. Okej, berätta något du vet med säkerhet om en ande som är positivt och som du kan styrka med bevis.

Denna typ av samtal pågick vid vårt lilla bord i ungefär två timmar långt efter att alla andra hade gått. När vi slutligen avslutade hade jag en mållös, förbluffad liten gammal dam som inte kunde svara på grundfrågan: vad är en ande? Om du inte vet vad du pratar om, varför göra ett sådant väsen av det, slösa bort andra människors tid och pengar, eller varför prata om det överhuvudtaget? Hon var svarslös.

Nästa morgon berättade hon för mig (och alla andra på bussen) att hon inte hade sovit mycket i natt, och att allt var mitt fel.

Några dagar senare, vilket var söndag, när vi stannade till i Wien, sökte min vän upp en katolsk kyrka och rådfrågade en präst. Hon ställde samma grundläggande fråga till honom: vad är en ande?

Nästa dag lät den lilla gamla mamsellen reseledaren sticka till mig en lapp. Det stod:

Själ — en allmän livsprincip (människor, djur, växter).

Ande — immateriell intellektuell princip (mänsklig själ/ande).

Tja, jag var lika förbryllad som någonsin över vad en ande är. Hennes svar var inga svar alls. Vår lilla diskussion spred sig i gruppen.

* * * * *

Vår grupp inkluderade en trevlig metodistpastor från York, Pennsylvania. Han var i början av femtioårsåldern och hans namn var John. En dag föreslog jag för honom att jag skulle uppskatta en vänlig diskussion med honom i religionsfrågan, och särskilt att jag skulle vilja höra hans definition av en själ eller en ande. Han gick med på att tillmötesgå detta, även om det, föreföll det mig, var med viss bävan.

Och så hände det sig, ungefär en vecka senare, när vi hade avslutat middagen i hotellets matsal i Montreux, Schweiz, att vi satte oss ner i en soffa i hotellobbyn och hade vår diskussion. Diskussionen varade i ungefär tre timmar, men jag ska inte gå in på några större detaljer. Jag inledde diskussionen med att förklara för honom att vi var i en liknande bransch. Medan han arbetade i fantasin med att rädda "själar", ett i bästa fall oklart koncept, var jag i den verkliga verksamheten med att försöka rädda den vita rasen från utrotning.

Min grundläggande premiss var att hela det kristna religionsbygget, som han hade ägnat större delen av sitt vuxna liv åt, vilade på antagandet att det finns en övernaturlig värld av andar som svävar omkring där ute någonstans, men ingen verkar ha den blekaste aning om vad en ande är. Om nu ingen efter alla dessa tusentals år har kunnat definiera en ande, eller hitta några meningsfulla bevis för en sådan, då är det logiskt att dra slutsatsen att sådana inte existerar och att hela den kristna religionens ramverk inte är baserat på något annat än ett fiktivt koncept, eller med andra ord, en bluff. Vi gick igenom samma mödosamma procedur som jag gjorde med den lilla gamla mamsellen, med samma resultat. Vidare anklagade jag att jag hade efterforskat historien om Kristus i encyklopedier och hundratals andra böcker. De var alla ganska eniga om att det inte fanns några historiska bevis för att en sådan karaktär som Kristus någonsin existerat, det fanns inga skriftliga register från några samtida ögonvittnen om honom, ej heller några andra meningsfulla bevis för dessa påståenden. Allt vi hade var de motsägelsefulla berättelserna tillskrivna någon fiktiv

karaktärer vid namn Matteus, Markus, Lukas och Johannes, men det fanns inga historiska bevis för vilka de var heller, eller om någon av dem ens existerat. Det hela kokades ihop några århundraden senare, med inte mer trovärdighet än Gåsmors sagor. Det, föreslog jag, är en ganska bräcklig klädhängare att hänga ett helt slagskepp på.

Slutligen frågade jag honom vad han visste om Gud, och vad hans uppfattning om honom var. Var han som en manlig fader, fast mycket smartare? Hans svar var mycket luddigt. Nej, sade han, den antropomorfa bilden, fadersgestalten, var inte verklig, bara en förklaring för att det enkla folket lättare skulle kunna förstå, förklarade han. Gud var intelligens. Var bodde han? Han fanns överallt. Någon form? Någon form i människans avbild? Ingen form, bara överallt. Det låter som vetenskapsmännens beskrivning av etern. Vad är skillnaden mellan Gud och etern? Inget svar. O.K., hur var det med de andra andarna? Hur var det med själarna? Han blev svarslös. Inget svar. Det avslutade i stort sett vår diskussion. Vi sade godnatt och förberedde oss för att resa till Lucerne nästa dag.

Kapitel Nitton

Fasta

Att åka på alp-resan innebar att vara hemifrån i ungefär 16 dagar och en drastisk förändring i våra matvanor jämfört med vad vi hade följt hemma. Naturligtvis är man på en sådan utflykt benägen att unna sig och ha det trevligt. Men att äta på flygplan, restauranger och hotell är inte direkt något som lockar en att hålla sig till någon form av diet för att hålla vikten nere. Så under denna resa hade jag gått upp ungefär sex eller sju pund. Detta var ingen stor katastrof, men jag kände att istället för att banta hemma, borde jag genomgå ett intensivprogram och påbörja en fasta. Dessutom hade jag aldrig genomfört en längre fasta, trots det faktum att det är en viktig del av vårt Salubrious Living-program, och vi hade publicerat ett flertal artiklar om det, alla skrivna av T.C. Fry, eller Herbert M. Shelton, eller Arnold De Vries, eller någon annan som utövar Natural Hygiene-läran. Jag tänkte att det nu var ett bra tillfälle att uppleva fasta själv, och samtidigt gå ner några kilon och få min kropp i bättre form.

Henrie, min fru, hade genomgått flera fastor tidigare, och med goda resultat. Vid två olika tillfällen hade hon fastat på en plats i Bonita Springs, Florida, en gång under en period så lång som 30 dagar. Platsen hette Shangri-la och specialiserade sig på fasta, återhämtning och dietprogram. Det hade konverterats från ett gammalt tvåvåningshotell och besöktes av hälsomedvetna människor, särskilt de som ville komma bort från kylan i norr under vintersäsongen. Henrie hade rått mig att försöka fasta hemma, även om det är enkelt gjort och mycket billigare, var en ganska svår rutin att följa, särskilt med alla avbrott och krav från andra människor som vet att de alltid kan nå en hemma.

Så jag beslutade mig för att ta två veckor på Shangri-la och komma bort från allt. Jag lämnade stugan den 27 september 1985, och körde min egen bil och anlände dit två dagar senare. Den första dagen efter incheckningen satte de mig på en lätt frukt- och grönsaksdiet, samma som resten av "inackorderingarna" där serverades. Doktorn, eller sjuksköterskan, berättade för mig att det var bättre att föregå en fasta med en lätt diet som den de

serverades. Till min förvåning fann jag att praktiskt taget ingen där egentligen fastade, utan gick på en lätt vegetarisk diet. Jag var där för att fasta och var besluten att klara hela 14 dagar utan att äta någonting. Jag påbörjade den processen den andra dagen. Jag fann att proceduren inte var så smärtsam som jag hade förväntat mig, och att hunger som sådan inte riktigt var ett problem.

Under de första tre dagarna hade jag dock en ihållande huvudvärk, men inte särskilt svår. Efter det kände jag mig inte ens hungrig längre. Det verkliga problemet för mig var tristess, även om det fanns ett antal aktiviteter att delta i och gott om människor att prata med, om man var så lagd. Jag kände mig dock inte hågad att göra någotdera. Min dagliga rutin var att gå tvärs över gatan, hämta morgontidningen, *Miami Herald*, och studera den grundligt. Jag tog långa promenader och gjorde lite gymnastik. Jag hade tagit med mig flera bra böcker att läsa och hittade några ytterligare i deras bibliotek. (Faktum är att jag som mitt bidrag lämnade ett exemplar av *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible* på bibliotekshyllorna för andra att läsa.)

Regelbundet tillbringade jag en del av varje dag med att sola. Varje morgon vägde jag mig, och vanligtvis fann jag att jag gick ner ett pund, mer eller mindre, varje dag. Eftersom jag hade min bil där kunde jag också ta en körtur närhelst jag ville.

Varje morgon, vid 10-tiden, tittade sjuksköterskan in i mitt rum och tog puls och temperatur, även om jag inte kände att det bidrog särskilt mycket till saken. Mitt främsta klagomål var att jag inte sov så bra som jag var van vid, men utöver det var det inga problem.

Måndagen den 14 oktober hade jag avklarat mina 14 dagar, ingen mat, bara destillerat vatten. Jag gick upp klockan 06:00 och kände mig lite svag och seg, med en lätt huvudvärk. Jag hämtade *Miami Herald*, rakade mig och duschade, gick sedan till matsalen och åt en skiva vattenmelon och tre sjudna katrinplommon till frukost. Kocken iordningställde en brun påse med godsaker som jag kunde ta med på resan hem. Deras råd var att bryta en fasta långsamt, och att bara äta frukt och grönsaker, och det med måtta.

Efter att ha betalat min räkning gav jag mig av klockan 08:40. Jag åt två dadlar och två fikon klockan 11:00, sedan en klase druvor klockan 14:00, allt ur den bruna påsen som kocken hade gett mig. Jag körde 462 miles den dagen och stannade vid Colonial Inn i Cordele, Georgia, och kom fram dit vid 17-tiden. Ungefär en timme senare åt jag en Chef's Salad på Holiday Inn tvärs över gatan. Det

var inte ett särskilt bra val, eftersom den innehöll ganska mycket skinka och ost, såväl som grönsaker.

Några observationer om att köra de 462 milen* på resan efter fastan:

(a) Jag blev aldrig dåsig, som jag vanligtvis blir när jag kör långa sträckor mitt på förmiddagen eller mitt på eftermiddagen.

(b) Mina leder kändes inte stela efter att jag klev ur bilen efter en lång körning.

(c) Jag var inte särskilt trött efter 462 mil.

(d) Efter att jag hade ätit något hade jag tre tarmtömningar den dagen, en vardera på morgonen, vid middagstid och på kvällen, de första på nio dagar.

Jag gick och lade mig den kvällen i en riktigt bra säng och sov från kl. 21.00 till kl. 02.00, och sedan kunde jag inte somna om. Nästa dag, tisdag, gick jag upp kl. 05.30, rakade mig och duschade och tog upp och läste *Atlanta Constitution*. Till frukost åt jag en banan och ett äpple på rummet. Lämnade Cordele kl. 07.40 och körde nerför I-75. Mitt på förmiddagen åt jag ett par torkade fikon och russin. Jag anlände till Shoney's Restaurant på I-985 (avfart #4) och åt en lunch bestående av soppa och sallad. Därifrån var det raka vägen hem där jag lät min ordinarie kock (Henrie) laga mina menyer igen, vilket var en stor förbättring.

Jag hade gått ner 16 pund i processen, och jag kände mig mycket bättre på alla sätt. Även om jag inte höll mig strikt till en "Salubrious Living"-diet, vaktade jag vad jag åt mer noggrant och höll mig mer till kockens sallader, frukt och grönsaker. Jag återgick sakta till min vanliga vikt. Men jag kände att jag hade mer energi och mådde bättre på alla sätt. **Fasta lönar sig!**

Kapitel Tjugo

Phoenix i februari, 1986

Henrie och jag tillbringade våra sedvanliga två veckor på Hawk's Nest i Keys under den senare hälften av november 1985, och firade både Thanksgiving och vår årsdag, vår 39:e. Vi hade en hejdundrande och uppsluppen jul hos Kim och Walt tillsammans med alla tre barnbarnen i Martinsville, där vi åt, drack, delade ut presenter och roade oss. Henrie och jag tillbringade nyårsafton i vår stuga och hade Carl över på nyårsmiddag nästa dag.

Efter middagen hade Carl och jag en lång diskussion om våra optimistiska planer för främjandet av Creativity under det kommande året. Vi satte oss ner i min nybyggda ateljé och pratade under de följande tre timmarna om våra planer för 1986. Staplars Carl! Föga visste varken han eller jag att innan året 1986 var över skulle Carl sitta bakom galler i ett fängelse, och Creativity-rörelsen skulle drabbas av ett allvarligt bakslag. Men mer om det senare.

Under tiden blev vinterdagarna i North Carolina kallare, med mycket dimma på morgnarna. Henrie och jag tänkte på det soliga Arizona och vår nyligen förvärvade lägenhet i Phoenix. Vi hade fortfarande mycket arbete kvar för att möblera den helt och få den i gott skick, och vi var beslutna att tillbringa en del av vår vintertid med att njuta av den.

* * * * *

Tisdagen den 18 februari slutförde jag detaljerna på de sista små monteringsarken för reklamblad nr 56 och nr 57 som Carl skulle ta till tryckeriet (Rabun Printers) för att få 5000 exemplar av varje tryckta. Henrie och jag hade redan packat vår utrustning och vi lämnade stugan klockan 10:45 på vår planerade resa till Phoenix. Vi stannade i Duck Town, Tennessee och åt lunch på Burger Hall. Vi fortsatte nerför I-59, sedan I-20, och körde totalt 442 miles innan vi tog in på Holiday Inn i Meridian, Mississippi, dit vi anlände klockan 18:40. Vi unnade oss en god stekmiddag och avslutade dagen.

Onsdag 19 februari. Kom iväg tidigt efter frukost i Holiday Inns matsal, vi var ute på vägarna vid 7:45. Vi fortsatte på I-20 och stannade för lunch på Shoneys i Monroe, Louisiana. När vi kom till gränsen mot Texas stannade vi vid besökscentret och laddade upp med mer Texas-litteratur, med fokus på Texas Hill Country. När vi nådde Dallas-Ft. Worth tog vi förbifarten I-20, men kvällens trafikstockning var fruktansvärd, och som lök på laxen, för att göra min körning ännu eländigare, stod solen lågt och lyste direkt in i vår inte alltför rena vindruta. Vi lyckades till slut ta oss till Weatherford, cirka 30 miles väster om Ft. Worth. Vi hittade ett fint nytt motell som vi inte lagt märke till tidigare, Santa Fe (använd avfart #409). Vi stannade där för natten efter att ha kört 568 miles under dagen, och avslutade med en Chef's Salad till middag.

Torsdag 20 februari. Idag är det min födelsedag. Jag har äntligen nått en ålder av 68 år!

Jag ringde Carl tidigt på morgonen klockan 7:20. Han informerade mig om att de 10 000 flygbladen skulle kosta oss 700 dollar, och att han fick in 285 dollar i bidrag igår, inklusive 200 dollar från Hetty Greene, en gammal korrespondent från Sydafrika som själv är utgivare av ett nyhetsbrev.

Efter en trevlig frukost i B.W:s matsal lämnade vi Weatherford och fortsatte längs I-20 till Colorado City, där vi åt lunch på Villa Restaurant. Svängde av från I-20 till U.S. 285 för att stanna till vid Pecos Museum. Vi tyckte det var mycket intressant. De hade en stor samling av föremål och memorabilia från vilda västern.

Körde vidare till Carlsbad, New Mexico och checkade in på Best Western Stevens Motel. Åt en spagettimiddag. Körde 455 miles.

Fredag 21 februari. Från Carlsbad begav vi oss mot White Sands, New Mexico, efter att ha stannat i Artesia och köpt en väst eller jacka fodrad med fårskinn på Bennie's Western Store. Körde längs U.S. 82 genom några riktigt natursköna dalar, bland annat förbi Snowcroft, en skidort.

Anlände till Alamogordo, där vi genast åt lunch på Denny's. Besökte White Sands National Park. Vi tyckte att de vita dynerna var ett mycket intressant geologiskt fenomen och tog flera bilder. Vi gick också igenom deras besökscenter, vilket var mycket informativt. Tillbaka på I-20 västerut stannade vi vid en turistfälla kallad Akela, och Henrie och jag köpte oss varsitt par indianska mockasiner. Klockan 19:00 nådde vi Wilcox, Arizona, körde in

för natten på Plaza Inn och åt middag i deras restaurang. Vi körde totalt 419 miles.

Lördag 22 februari. Lämnade Wilcox kl. 08:10 och körde vidare till Benson, svängde sedan söderut på HW 82 och körde ytterligare 23 miles till Tombstone, Arizona. Vi stannade i ungefär två och en halv timme och såg platsen för skottlossningen vid O.K. Corral. Vi gick igenom ett antal souvenirbutiker, inklusive en som drevs av en handlare med intressanta dockor.

Åt lunch på Denny's i Tucson, körde sedan vidare norrut mot Phoenix på I-10 och anlände dit kl. 16:00. Efter att ha stannat vid en av våra favorit-supermarkets i Glendale för att ladda upp med livsmedel, anlände vi till lägenheten ungefär en timme senare för att lasta ur. Åt soppa och en smörgås som vi gjort själva i vårt eget kök. Vädret var riktigt fint och soligt. Körde totalt 250 miles.

Söndag 23 februari. Det första jag gjorde på morgonen var att hämta söndagstidningen Arizona Republic på Convenient Food Mart som ligger snett emot vår lägenhet. Vi läste den medan vi åt frukost, och letade särskilt efter möbelannonser.

Henrie och jag åkte sedan till Chris-Town, ett enormt köpcentrum beläget vid Bethany och 19th Ave. på västra sidan av I-10.

(a) Vi köpte en soffa för $800, två fåtöljer för $250 styck, och med leverans etc. gick det på totalt $1407.

(b) Sedan på Montgomery Ward köpte vi ett utställningsexemplar av ett köksbord för $117 och en dammsugare.

(c) Stannade till på Smitty's vid Bethany och 35:e och laddade upp med kvastar, moppar, glas etc. och en laddning livsmedel.

Åt middag (kocksallad) vid det nya köksbordet.

Måndag 24 februari. Gick tvärs över gatan för att hämta morgontidningen och ringde Carl från betaltelefonen kl. 07:20. Han hade hämtat de 5000 exemplaren av Racial Loyalty #33, och även 5000 exemplar av "Mexican"-numret som vi hade tryckt om. Böckerna, Expanding Creativity, som väntades från Copple House (bokbindare) hade ännu inte levererats. Jag sa åt honom att ringa Pierson, chefen.

Jag lät Henrie sova (hon var utmattad efter allt springande igår) och fixade min egen frukost. Sedan gick jag ut ensam och rekognoserade i olika möbelaffärer. Jag hittade slutligen en sovrumsmöbel som jag gillade på Levitz's, beläget på 2801 W. Indian School Road.

Stannade till vid K-Mart på samma gata och köpte en trappall och andra delar till köket.

Tillbaka till lägenheten och tog med Henrie till Levitz utställningslokal för att visa henne mitt urval. Hon godkände det starkt. Köpte skrivbord, $129; skänk, $129; byrå, $149; sänggavel $89; nattduksbord $88. Totalt med leverans, $702.

Tisdag 25 februari. Fick tag på Tim, reparatören. Hans chefs namn är Terry. Påpekade alla brister som Tim skulle åtgärda. Körde till Levitz centrallager i Mesa, en sträcka på 26 miles, för att hämta ett matchande nattduksbord till mitt sovrumsmöblemang. På vägen tillbaka stannade jag till vid Good's Furniture Store och hittade en bra skrivbordsstol som hade varit en uthyrningsvara. Den hade kostat $217 i butik och jag fick den för $89. Efter att ha plockat upp några fler saker på Smitty's åt jag lunch själv på Denny's på Bethany St.

Började läsa Richard Barretts *The Mission*. Läste 91 sidor.

Onsdag 26 februari. Leveransbilen anlände från Levitz klockan 09:00 med ett skrivbord, bokhylla och sänggavel till sängen. Ägnade resten av morgonen åt att dammsuga sänggavlar, fönsterbrädor osv., samt att sopa däcket och förrådet.

På kvällen åt Henrie och jag en riktigt god middag på The Hungry Hunter Restaurant på Indian School Road. Det brukade vara Stag and Hound förra året.

Torsdag 27 februari. Lät Tim byta lås på alla dörrar så att ingen huvudnyckel längre skulle passa. Kontrollerade med försäljningskontoret angående försäkring och fick veta att hemförsäkringen täckte brandskador.

Henrie och jag gick och handlade lite mer på Fry's, Thrifty Drugstore och till Chris-Town Plaza på andra sidan motorvägen I-10. På J.C. Penney's köpte vi två set lakan för dubbelsäng, två örngott, två kuddar i queen-storlek, två filtar, varav en via postorder. Vi betalade också för soffan och de två vilostolarna, som vi hade köpt tidigare, och Penney's levererade på eftermiddagen.

Fredag 28 februari. Gick upp klockan 06:00 och började packa för resan hemåt. Vi kände att vi hade åstadkommit mycket med att få lägenheten möblerad och i gott skick inför vår nästa vistelse, som vi hoppades skulle bli av längre varaktighet. Vi låste lägenheten och gav oss av klockan 09:15 efter att ha stannat till vid Fry's Market och plockat upp några nödvändigheter.

Körde söderut på I-10 och i Tucson åt vi lunch på Denny's igen, vår favorit när vi reser, verkar det som. Tog oss tid att besöka den gamla och helt vita Mission of San Xavier de Bac, cirka tio mil söder om Tucson. Körde vidare till Las Cruces, New Mexico och checkade in på Messilla Valley Inn (Best Western), anlände klockan 18:10. Vi åt en god middag med ryggbiff på Eddies Bar & Grill (bredvid motellet). Körde totalt 415 mil.

Lördag 1 mars. Frukost på Eddie's vägg i vägg. Ringde Carl för att se om allt var under kontroll. Han svarade jakande. Bra respons från donationer, 200 $ från Paul Alexander, bra brev från Michael Merritt.

Lämnade motellet klockan 08:30 och körde vidare till och genom El Paso. Såg mycket torrt och ödsligt ut. Åt lunch i Van Horn, en liten Chef's Salad. Gick samman I-10 med I-20. Körde vidare till Abilene, Texas och bodde på American Best Western Motel. Originellt rum. Både badkaret och tvättstället i kommoden var formade som staten Texas. Hade en jacuzzi i badkaret. Vädret var fantastiskt. Körde 495 mil under dagen.

Söndag 2 mars. Frukost i B.W. matsal. Köpte en söndagsutgåva av Dallas-Times Herald, som hade en stor extrabilaga tillägnad det pågående Texas 150-årsjubileet, allt mycket pro-mexikanskt. Lämnade motellet klockan 09:00 och stannade för lunch på Denny's, Grande Prairie, halvvägs mellan Dallas och Ft. Worth. Körde vidare till Monroe, Louisiana, och bodde på Rodeway Inn, ett lyckat val, anlände klockan 18:45. Vi fick middagen serverad på rummet, Henrie åt Seafood Fiesta och jag åt Red Snapper med räkor. Körde 476 mil.

Måndag 3 mars. Åt frukost på Tobe's Restaurant, i bortre änden av Rodeway Inn. Lämnade Monroe klockan 08:50. Vädret var helt underbart.

Körde till Vicksburg, Mississippi och tog en tur i National Battle ground Park och kyrkogården, tittade igenom besökscentret och körde över 12 av de 16 milen av parkvägarna. Sedan vidare till Jackson, Mississippi och åt lunch på Shoney's. Norrut på I-59 till Gadsden, Alabama, där vi tog in på Holiday Inn för natten. Jag åt en middag med Sirloin Tips i deras matsal, men Henrie var inte särskilt hungrig och åt bara ett par apelsiner på rummet.

Anlände till Gadsden klockan 19:00, efter att ha kört 430 mil.

Tisdag 4 mars. Hade en god natts sömn och vaknade sent. Vi åt båda frukost i Holiday Inns matsal. Fyllde bilen med bensin och lämnade Gadsden vid 9:30-tiden. Vi stannade vid Ocoee Lake Lodge på HW 64 i North Carolina för lunch, sedan vid Winn Dixie i Franklin vid 15:30 för att handla matvaror, och var hemma vid 16:15. Stannade vid kyrkan för att prata med Carl och hämta min post. Körde 237 miles under dagen och totalt 4320 miles för resan.

Klockan 20:00 fick jag ett fjärrsamtal från Bolder Landry från Kalifornien. Han ville låta mig veta att han med glädje skulle komma och hjälpa mig med skolan för begåvade pojkar (School for Gifted Boys), och sa att han under tiden skulle skicka mig en bedömning av judisk infiltration i ateiströrelsen.

Kapitel tjugoett

Bedömning av Richard Barrett

Som hela världen vet hade jag i mer än ett decennium seriöst letat efter den Store Främjaren, särskilt då åldern alltmer började göra sig påmind. Jag var nu 68 år, och jag letade desperat efter en man som jag inte bara kunde anförtro att föra Creativity-rörelsen vidare, utan en som jag kände förmodligen kunde göra ett bättre jobb än vad jag gjorde med att främja den vite mannens stora nya religion. Vad jag egentligen letade efter var en ny Adolf Hitler, en utsikt som inte var särskilt trolig. Under tiden närmade jag mig i stort sett vem som helst som jag trodde visade någon form av ledarskap inom rasrörelsen, och tro mig, jag stötte på en mängd märkliga och förvridna karaktärer, varav förmodligen hälften var judiska hantlangare och/eller regeringsagenter.

Redan 1985 fick jag gratis och opåmint en bok kallad *The Commission* från en Richard Barrett, bokens författare. Han var bosatt i Jackson, Mississippi, och jag hade noterat att han hade kandiderat till olika statliga och federala ämbeten, även om han alltid hade slutat som en stor förlorare. Då han framställde sig själv som en vit rasist var detta väntat och låg honom inte i fatet. Jag läste hans bok från pärm till pärm, och även om jag inte upptäckte vad hans "kommission" var, verkade han röra sig vant på den politiska arenan och hade ett rikligt antal fotografier i sin bok som visade honom i sällskap med ett betydande antal politiska celebriteter. Kanske var han en kandidat för den Store Främjaren.

Jag skrev ett brev till honom där jag tackade för boken och föreslog att det kunde vara en bra idé om vi träffades och diskuterade några av våra gemensamma angelägenheter. Vi kom överens om att träffas den 5 april 1986, och jag skulle besöka honom i Jackson.

Enligt mina anteckningar lämnade jag stugan klockan 09:00 det datumet, och med flera ljudband att lyssna på under den dagslånga resan begav jag mig västerut mot Jackson, med endast ett stopp för lunch på Holiday Inn beläget omkring 10

mil väster om Chattanooga, Tennessee. Efter att ha kört 534 mil anlände jag till Jackson klockan 18:45 och checkade in på Metro (Best Western) Motel. Efter att ha ringt honom på båda numren han hade gett mig, fick jag bara hans inspelade meddelande.

Slutligen klockan 20:30 anlände han och hans stabschef, och vi gick till den närliggande Green Derby Restaurant och åt middagar med räkor och biff. (Jag tog notan.) Vid slutet av måltiden anslöt sig en blond ung man, omkring 30 år, till oss vid bordet. Hans namn var pastor Kevan Barley, en predikant. Varför Richard hade bjudit in honom förstår jag fortfarande inte, eftersom jag hade frågat ut Richard noga om hans egen inställning till kristendomen. Medan han hade svävat på målet i frågan, gjorde han det klart för mig att vi var på samma våglängd när det gällde detta religiösa hokus-pokus, men eftersom han alltid kandiderade i val kunde han naturligtvis inte inta en antikristen ställning. Varför tog han då med sig denne unge predikant, som påstod sig vara rasist, till detta möte klockan 22:00 för att argumentera om kristendomen med mig? Detta var det första av flera upprepade märkliga drag från hans sida som snart övertygade mig om att den här killen inte var en vän, utan en slug bedragare.

Efter ytterligare diskussioner gav jag var och en av de tre alla mina fem (dåvarande) böcker och jag gick och lade mig klockan 23:30 efter en lång dag, med planer på att träffas igen i morgon.

Richard Barrett och hans medhjälpare hämtade mig vid motellet nästa morgon (jag checkade ut) och vi körde till hans landskontor i Learned, cirka 20 mil utanför Jackson. Han ägde en liten tegelbyggnad helt ute på landet. Han hade köpt den för obetalda skatter ($30) cirka 20 år tidigare och rustat upp den förfallna lilla byggnaden för att tjäna som sitt kontor. Som jag förstod det skulle vi ha ett stort möte med hans anhängare i hans valkampanj, där jag skulle delta. Samtidigt skulle vi diskutera den huvudfråga jag hade rest hela denna väg för att träffa honom om, nämligen huruvida han kunde vara rätt man att leda Creativity-rörelsen.

Istället, när vi kom dit, tog han ut sin gräsklippare ur skjulet och började klippa gräset på den buskiga hektaren eller så av mark som hörde till byggnaden, sedan gick han in på sitt kontor och arbetade med en sändlista. Detta gjorde han växelvis med sin medhjälpare. Däremellan pratade vi i avbrutna sekvenser om våra angelägenheter, vilket inte gav någon mening alls. Mitt förslag var att jag letade efter en kompetent ledare, den "Store Främjaren", för att ta över

ledarskapet för min kyrka. Jag hade klargjort detta under våra tidigare samtal på telefon. Han lade fram något slags förvirrat förslag om att vi skulle föra in C.O.T.C. under "ett paraply" med hans nationalistiska rörelse, bilda en styrelse med honom som ordförande, och han skulle sedan välja en ny Pontifex. Kyrkan skulle då vara något slags dotterbolag eller bihang till hans nationalistiska rörelse, vad nu hans rörelse än stod för. Även efter att ha läst hans bok kunde jag inte få någon som helst bild av vad hans nationalistiska rörelse stod för, om den ens stod för något. Själva det faktum att den var nationalistisk och betonade nationalism, var i sig självt en tydlig motsägelse till Creativity, som strävade efter att förena hela den vita rasen under en fana. Egentligen var det han predikade samma gamla skräp om Gud och fosterland, flagga och konstitution som hade utgjort grunden för den vita rasens fall under de senaste 50 åren. Efter att periodvis ha suttit bredvid och sett honom klippa sitt gräs och lyssnat på hans propaganda, fick jag slutligen nog och bad om att bli skjutsad tillbaka till motellet där min bil stod parkerad. Uppgiven satte jag mig åter i min Pontiac stationsvagn och gav mig ut på vägarna, och lämnade Jackson klockan 16.00.

Jag stannade i Meridian för att äta en god middag på restaurang Shoney's, och fortsatte sedan för att ta in på LaQuinta Motor Inn i Tuscaloosa för natten. Efter att ha ätit frukost på det närbelägna Holiday Inn, gav jag mig ut på vägarna igen klockan 09.00 och bestämde mig för att stanna på I-20 mot Atlanta, istället för att följa den tidigare rutten via I-59 och Chattanooga. Jag stötte på en grupp på cirka 20 brandmän som också åt lunch. De bekämpade några bränder som var utom kontroll i närområdet.

Under resan hem försökte jag analysera Richard Barrett och hans motiv. Var han en uppriktig vit rasist eller var han kanske en agent för JOG, som ledde det vita folket in i återvändsgränder och slösade bort deras pengar på meningslösa valkampanjer som han inte hade någon avsikt att vinna? Han hade upprepade gånger kandiderat till det ena ämbetet efter det andra, alltid med katastrofala resultat. Han hade kandiderat till guvernör i delstaten Mississippi, han hade kandiderat till amerikansk senator och till många andra ämbeten, och alltid slutat som en stor förlorare. Nu, medan jag hade besökt honom, kandiderade han till domare i delstatens högsta domstol. Hans motståndare var en nigger, och lite senare när resultaten kom in, förlorade han återigen med jordskredssiffror. Var han där bara för att avskräcka de vita rasisterna från att kandidera och tömma deras finanser, eller var han på riktigt? Efter att ha talat med mannen kom jag fram till slutsatsen att

hans pro-kristna fasad var falsk, och han trodde inte på det där skräpet själv. Ändå var hans inställning till C.O.T.C. öppet fientlig, och hans förslag var sådana att de skulle förstöra och stänga ner oss. Var han kanske en JOG-agent som utförde sitt jobb, som flera personer som känt honom i åratal senare informerade mig om? Jag var inte säker, men jag hade tagit reda på en sak: han var ingen vän till oss, och han främjade inte den vita rasens bästa. Det var varken första eller sista gången som jag skulle ge mig ut på en lönlös jakt i försöken att hitta rätt man att efterträda mig.

Jag kom hem klockan 16:30 och stannade till vid kyrkan för att prata med Carl. Han hade fått mycket post under de få dagar jag varit borta, och hade satt in 718 dollar i donationer. Saker och ting gick ganska bra på högkvarteret.

Kapitel tjugotvå

Trakasserier och fyrverkerier

Från den tidpunkt då vi började bygga vårt högkvarter hade judarna och de kristna börjat sprida upprörande lögner och vilda rykten om oss, vilket snart kulminerade i en elak, fientlig artikel mot oss i Franklin Press den 13 maj 1982, med rubriken "Pro-Hitler, antikristen ledare har högkvarter här." Denna artikel, anstiftad av judiska ADL och modellerad efter Miami Herald-artikeln från den 7 juli 1981, retade upp lokalbefolkningen i Macon County i sådan utsträckning att inte bara lögner, rykten och anklagelser flög över hela länet, utan vi blev snart fysiskt hotade med dödligt våld. Som jag har beskrivit i det sista kapitlet i min självbiografi, *Against the Evil Tide*, blev vår byggentreprenör för högkvarteret, Billy Sanders, hotad med eldgivning riktad mot sina arbetare om de fortsatte arbeta med konstruktionen av vår byggnad. Detta stoppade deras arbete under några dagar, men när de kom tillbaka beväpnade med sina egna vapen fortsatte de arbetet och slutförde jobbet före slutet av 1982. Som jag också har berättat i samma kapitel, den 15 juni, medan vår nya Hasta Primus, Richard Becker, var bosatt i den nya högkvartersbyggnaden, klockan 01:45 på morgonen blev vår kyrka brandbombad med en molotovcocktail, vilket genom pastor Beckers snabba agerande tillkallade både Ottos brandkår och även Dillards brandkår, som släckte elden och räddade kyrkan. Men innan vandalerna gav sig av avlossade de ett hagelskott mot vår logotyp-skylt med åtta fots diameter på den övre delen av framsidan av vår byggnad, med en dubbel-nolla hagelladdning. Hålen finns fortfarande kvar i plastskylten och vi tänker låta dem vara kvar som en del av vår färgstarka historia. Trots att ett antal personer i länet visste vilka de skyldiga var, hävdade sheriffens avdelning okunnighet, och de skyldiga greps aldrig.

Vi utsattes för andra mindre attacker och trakasserier från tid till annan, men trots att vi underrättade sheriffens avdelning blev ingen någonsin åtalad, ingen större skada

resulterade, inte heller tvekade vi någonsin att ge ut och distribuera vår flaggskeppstidning, *Racial Loyalty*, varje månad. Vi växte, och som jag sa i förra kapitlet efter att ha kommit tillbaka från Jackson i april 1986, så gick saker och ting ganska bra. Pastor Carles Messick hade varit Hasta Primus i över två år.

Under de tidiga timmarna den 14 juni 1986 väckte Henrie mig klockan 03:10 på morgonen och varnade mig för att Carl just hade ringt och hade hört några högljudda röster som pratade och skrattade i området mellan kyrkan och skolan. Det var en varm, mörk natt och Carl hade sovit utomhus på däcket på andra våningen. Han hade hört dem säga att de tänkte skjuta sönder gårdsbelysningen och spränga kyrkan. Om den flintskallige snubben (vilket betydde Carl) skulle komma utspringande skulle de skjuta honom också. Han ville att jag skulle ringa sheriffens avdelning medan han hämtade sitt vapen och annan utrustning för att kontrollera området och se vilka som var där ute. Detta gjorde jag omedelbart, men jag var tvungen att ringa fyra gånger innan jag kom fram. (Upptagen linje. Sammanträffande?) Slutligen klockan 03:20 kom jag fram och pratade med vice sheriff Jim Barker. Jag berättade historien för honom och bad honom att omedelbart skicka ut en patrullbil. Jag klädde mig snabbt och tog mitt vapen, när jag mycket riktigt såg en bil komma uppför vägen, stanna vid korsningen vid vårt hus, vända och köra tillbaka ner mot kyrkan. De stannade framför kyrkan ett ögonblick och släckte sina strålkastare, men när de såg mina strålkastare dundra nerför vägen mot dem, drog de iväg som en skållad råtta. Men låt oss höra direkt från Carl, här är hans officiella rapport till sheriffens avdelning.

Min rapport om det försöka övergreppet mot Church of the Creator under de tidiga morgontimmarna den 14 juni 1986

av pastor Carles C. Messick III

Under den varma natten mellan den 13 och 14 juni sov jag under öppen himmel på däcket på andra våningen i Church of the Creator. Ungefär klockan 03:10 väcktes jag av några högljudda och bullriga röster. Två mansröster pratade och skrattade i mörkret. Även om jag inte kunde fastställa deras exakta position, verkade ljudet komma från någonstans nära vår skola, eller nära infarten till vår privata väg.

Även om jag inte kunde förstå allt, hörde jag följande brottstycken av konversationen som oroade mig.

"Något måste göras åt den där kyrkan. Först ska jag skjuta sönder lampan." (Det finns en gårdsbelysning på norra sidan av kyrkan.) "Låt oss blåsa bort det där 'W':et från kyrkan." (Vi har en cirkulär logotyp på åtta fot på framsidan av kyrkan.) "...brandbomba och bränna ner kyrkan. Om den där flintskallige snubben kommer ut så tar vi hand om honom också."

Efter att jag hade hört så mycket, klev jag upp och kröp in i lägenheten på övervåningen genom köksfönstret, eftersom jag inte ville exponera mig i ljuset, och jag tände inte heller några lampor i lägenheten. Det första jag gjorde var att försöka ringa sheriffen, och jag använde min ficklampa för att se vägen. Jag försökte ringa sheriffen två gånger, men linjen var upptagen. Jag ringde då till herr Klassens hus. Hans fru svarade i telefonen. Jag berättade för henne om vad jag hade hört, och frågade om herr Klassen kunde ringa sheriffen medan jag ville undersöka vilka personerna var som hotade att bränna ner kyrkan och förmodligen döda mig också.

Herr Klassen ringde faktiskt till sheriffämbetet vid ungefär 03:20 på morgonen och pratade specifikt med vicesheriff Jim Barker, som var i tjänst. Han berättade för honom att det fanns några inkräktare runt kyrkan som hotade att bränna ner byggnaden och ställa till med annat ofog.

Under tiden tog jag mitt vapen och gick runt i ängen till baksidan av skolan och så småningom ut till huvudvägen (Old 441), men jag kunde inte lokalisera personerna som hade pratat så högt tidigare. När jag närmade mig infarten till vår privata väg hörde jag en bil komma upp bakom mig från söder och såg strålkastare närma sig. Jag gömde mig i diket vid huvudvägen när de passerade. Jag såg dem svänga in på vår privata väg och göra det klassiska som vi har märkt att de flesta tidigare terrorister har gjort. De körde uppför den privata vägen till Klassens och Bergströms infarter, vände om och körde sedan tillbaka till framsidan av kyrkan. Där stannade de och släckte bilens lampor.

Under tiden var herr Klassen, som vid det här laget hade kontaktat sheriffens kontor och klätt på sig, i sin bil och på väg nerför vägen för att se vad som pågick.

De satt framför kyrkan i sin bil (i ungefär 20 sekunder). När de såg herr Klassens strålkastare komma nerför kullen, körde de iväg i hög hastighet. Vid det här laget var jag placerad vid infarten vid skylten där det tydligt stod "PRIVAT VÄG — ENDAST FASTIGHETSÄGARE — ÖVERTRÄDELSE BEIVRAS." Jag hade för avsikt att stoppa dem och göra ett civilt gripande, eftersom ingen hjälp ännu hade anlänt från sheriffämbetet. Detta är inte bara en medborgares konstitutionella rättighet, utan i själva verket hans plikt när han tror att ett brott pågår. Jag avlossade ett varningsskott, men de fortsatte att köra rakt mot mig. Jag avlossade då ett antal skott (mer än ett dussin) mot fordonet i ett försök att skjuta sönder deras däck och tvinga dem att stanna. Men de fortsatte bara att köra och försökte köra över mig, och passerade inom två fots avstånd från mig. De flydde söderut mot Dillard, Georgia.

Vid det här laget anlände herr Klassen och vi möttes vid kyrkan och jag berättade för honom vad som hade hänt. Vi satte oss sedan i bilen och körde nerför Old 441 till bron för att se om vi eventuellt kunde hitta förövarens bil på vägen, men det gjorde vi inte. Vi körde sedan tillbaka till kyrkan och tittade på klockan. Den var 03:51. Vi gick sedan ur och gick nerför vägen för att se om det fanns några tecken på skador på bilen. Med hjälp av ficklampan såg vi ett spår av vatten på huvudvägen i en oregelbunden bana, och vi antog att kylaren hade blivit genomborrad. När jag avlossade skotten hade jag försökt hålla dem lågt i däcknivå, och inte siktat på de åkande. Detta bekräftas väl av det faktum att mer än ett dussin skott avlossades, två däck sköts sönder och ingen i bilen skadades.

Vi gick sedan tillbaka till kyrkan, satte oss i bilen och väntade på att sheriffens patrullbil skulle anlända. Vid ungefär 04:05 anlände patrullbilen och två vicesheriffer, och vi gav frivilligt vicesherifferna en kort sammanfattning av vad som hänt.

Ungefär en timme senare kom de tillbaka och berättade för oss att den tillhörde Wm. J. och Patricia A. Trusty från Dillard, Georgia. En annan patrullbil anlände från sheriffens kontor med ytterligare två vicesheriffer. Vicesherifferna berättade också paret Trustys historia för oss. De hävdade att de hade varit här för att leta upp några "gamla vänner", familjen Lent, för att ta en drink med dem och fråga dem om att gå i borgen för ett lån till en pickup-bil, en historia som i bästa fall är en vild fantasi och så långsökt att den gränsar till det orimliga. Familjen Lent hade flyttat från vårt grannskap för nio månader sedan.

Vad oss beträffar förblir nyckelfrågan fortfarande obesvarad, och det är denna: OM DE INTE VAR EN DEL AV KONSPIRATIONEN, VAD GJORDE PARET TRUSTY FRAMFÖR KYRKAN VID DEN OGUDAKTIGA TIDPUNKTEN 03:30 PÅ MORGONEN? Detta är särskilt relevant eftersom jag i förbigående hade upplyst fru Trusty (och andra) vid flera tillfällen om att det kunde vara något hälsovådligt för oidentifierade inkräktare att påträffas drivande i närheten av kyrkan under orimliga tider på natten.

Vi har mer än tillräckliga bevis för att dra slutsatsen att paret Trusty ljög när de sa att de bara letade upp "gamla vänner" för att ta en drink klockan 03:30 på morgonen och prata om ett lån. Vi har edsvurna intyg som tyder på motsatsen, och i vilket fall som helst, med tanke på de högljudda och ordrika hot jag hörde klockan 03:10, vore det höjden av godtrogenhet att tro att de körde upp till kyrkan bara 15–20 minuter senare och var helt orelaterade till de hot jag hade hört i mörkret bara 20 minuter tidigare.

Även om vi inte vet vilka de två mansrösterna tillhörde, är bevisen överväldigande för att paret Trusty är en integrerad del av konspirationen. Vi anklagar dem därför för följande påståenden:

1. Olaga intrång på privat egendom som är adekvat skyltad som sådan.
2. Konspiration för att begå mordbrand och bränna ner vårt religiösa center.
3. Mordförsök genom att försöka köra på mig med ett fordon i rörelse.
4. Konspiration för att terrorisera en religiös grupp.
5. Kränkning av mina religiösa, medborgerliga och konstitutionella rättigheter så som de garanteras av det första tillägget (First Amendment).
6. Terroristiskt hotande och trakasserier.
7. Konspiration för att snärja mig i en kriminell handling.

Avslutningsvis vill jag till protokollet anföra:

Genom att göra det jag gjorde hade jag ingen avsikt att tillfoga någon person kroppsskada, och gjorde det inte heller. Jag gjorde det jag gjorde lagligt och medvetet, och det var att försöka gripa de skyldiga som var inblandade i en kriminell konspiration för att kränka mina medborgerliga, religiösa och konstitutionella rättigheter och min kyrkas rättigheter, vars detaljer jag redan har listat.

Jag gjorde det jag gjorde för att försvara mitt liv, vår egendom och mina konstitutionella rättigheter. I mer än tre år nu har vi blivit hotade, trakasserade, förtalade, beskjutna, brandbombade och terroriserade. Sheriffens avdelning och domstolarna har vänt ett dövt öra och ett blint öga till vår svåra situation. Hade detta varit en judisk synagoga, eller en svart kyrka (eller till och med en kristen kyrka) som blev beskjuten och brandbombad som vår blev för tre (3) år sedan, skulle FBI ha haft en styrka på 50 man här ute som undersökte och spårade upp de skyldiga. Men inte för Church of the Creator, trots det faktum att den har trakasserats och hotats upprepade gånger, och så nyligen som för ett år sedan greps fyra pojkar på väg att spränga vår kyrka i luften med sex lådor dynamit. Men de greps inte för sina avsikter att spränga kyrkan — endast för att ha skjutit mot den patrullbil som såg dem köra ryckigt och försökte stoppa dem. Deras avsikter blev i själva verket diskret tystade, och i slutändan kom de undan med en lätt örfil. Sheriffens avdelning brydde sig inte ens om att underrätta oss medan allt detta pågick.

Och vad är då, förutsatt, vårt brott? Vi står för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, något som NAACP har främjat i mer än 50 år för de svarta, och judarna har gjort samma sak med extrem fanatism för sitt folk i mer än 5 000 år. Sedan när är det ett brott att vara en stolt medlem av den vita rasen, en ras som har byggt Amerika och varje anständig och progressiv civilisation under de senaste 6 000 åren?

Jag gjorde endast vad varje klok och rimlig medborgare skulle ha gjort under liknande omständigheter: och det är att skydda sitt eget liv, sin egendom och sina konstitutionella rättigheter när de juridiska myndigheterna och de brottsbekämpande organen underlåter att göra det, när de har blivit partiska,

diskriminerande och fördomsfullt mot en viss religion bara för att de råkar inte hålla med om den.

Vi i Church of the Creator har inte gett oss ut för att söka problem, för att inkräkta på eller invadera andra människors kyrkor, hem eller egendomar. Vi har varit offren, inte förövarna, för terroristiska aggressioner och attacker, och uppenbarligen utan någon rättslig prövning, och vi börjar bli jävligt trötta på det.

Därför kommer vi slutligen till den avgörande punkten: Om de lagligt instiftade myndigheterna inte ger lika skydd under lagen, som garanteras av det 14:e tillägget, då åligger det varje rimlig, förnuftig, självbejakande medborgare att göra vad han är skyldig att göra: skydda sitt liv, sin frihet och sin egendom på bästa sätt han kan. Detta har jag försökt göra inom de lagliga ramarna för konstitutionen så som de uttrycks i det första, andra, fjärde och fjortonde tillägget.

Vi kräver därför respektfullt att våra konstitutionella rättigheter respekteras och att arresteringsorder utfärdas för gripandet av konspiratörerna och överträdarna, och att deras fortfarande oidentifierade kumpaner hittas och även de arresteras.

Carles C. Messick III

Jag tog några hastiga anteckningar för egen del senare den morgonen och noterade dem i min dagbok. För eftervärldens skull anser jag det vara relevant att jag upprepar dem i denna bok, även om de kanske inte exakt stämmer överens med Carls version. Jag fortsätter därifrån jag dundrade fram längs vägen mot kyrkan och inkräktarna "stack iväg som en skållad råtta." Här är mina anteckningar från morgonen den 14 juni:

Otydligt hörde jag ett antal skott som avlossades av Carl när de försökte fly förbi honom vid grindingången. (Han var stationerad vid skylten "Tillträde förbjudet".) Tiden precis innan jag lämnade huset var 03:37. Jag stannade framför kyrkan och hörde Carl ropa medan han kom mot min bil. Han berättade då vad som hade hänt, och vi beslutade oss för att köra efter inkräktarna (i min bil) ifall de hade fått motorstopp längre ner på vägen. Vi körde till bron (på County Rd. 1102) och vände och körde tillbaka till kyrkan, utan att hitta förövarna. Vi gick sedan nerför 1102 med en ficklampa i handen och såg vatten på vägen söderut, i ett sicksackmönster. Vi gick sedan tillbaka till kyrkan och väntade på att poliser från Sheriffens avdelning skulle anlända, vilket de gjorde klockan 04:05. Vi berättade för dem vad som hade hänt. De åkte sedan för att leta efter bilen och hittade den uppenbarligen vid Dillard med (sa de) omkring 30 kulhål i den. Den tillhörde Wm. J.

och Patricia Trusty som hävdade (de sa) att de var där för att besöka sina "gamla vänner" Rollie Lents, ta en drink med dem och sedan fråga om att medunderteckna ett lån. Snart anlände även en annan patrullbil från sheriffens kontor, och en av biträdena föreslog att vi skulle lämna ett skriftligt uttalande till sheriffen på morgonen. En annan anmärkte "om vi inte vore här, skulle sådana här saker inte hända", som om det vore vårt fel att vi blev överfallna av terrorister.

Jag ringde sheriff George Moses klockan 09:20 (lördag) och sa att vi skulle samarbeta fullt ut med hans avdelning, men att vi först ville få tag på en advokat och ha honom närvarande när vi gjorde det. Han sa att han behövde prata med "min unge man" och att de skulle vara här om ungefär en timme.

De kom inte förrän strax före klockan 18:00 medan jag åt middag. De anlände i tre patrullbilar, sex män, såvitt jag minns. De hävdade att de hade en husrannsakningsorder och de gick igenom hela första och andra våningen i vår kyrkobyggnad och tog rikligt med bilder av allt under tiden. Jag misstänker att dessa bilder var till förmån för ADL, som jag också misstänker låg bakom hela historien från början, av tre skäl (eller fler) (a) för att snärja oss i en position där vi var tvungna att använda skjutvapen för att försvara oss själva, (b) för att ta ifrån Carl hans vapen och ammunition, och (c) för att få detaljerade bilder av det inre och planlösningen av vår kyrka. Carl ringde mig medan jag åt middag och när jag kom dit hade de hämtat hans vapen och ammunition, tagit sina bilder och höll på att föra Carl till Franklin under arrest. Jag sa till dem att jag skulle följa efter i min bil och kort därefter träffa dem vid domstolsbyggnaden.

Carl blev bokförd, fick lämna fingeravtryck och blev fotograferad och sattes i förvar i väntan på rättegång. Jag ansökte om borgen, vilket beviljades av domare Waldroop. Borgenssumman var på 20 000 dollar, och jag garanterade den personligen med egendom jag ägde i Macon County. Vid 20:30-tiden körde jag tillbaka med Carl i min bil och släppte av honom vid kyrkan.

Jag hade pratat med min advokat, Richard S. Jones, medan jag var vid domstolen, och bokat ett möte med honom till onsdag klockan 14:30. (Slut på mina anteckningar för lördagen.)

När jag säger "min advokat" använder jag termen löst, eftersom jag sällan anlitade honom, men hade känt honom i ungefär 15

år. Det var av honom och hans familj som jag hade köpt de ursprungliga 160 tunnlanden i North Carolina redan 1971.

* * * * *

Några månader tidigare hade jag fått ett samtal från en viss Don Johnson, som bodde i utkanten av Houston, Texas. Han sade att han var vän till Gale Bailey, som hade kommit för att besöka mig under det föregående året. Förutom några mindre donationer tidigare, var Gale Bailey den förste att ge en donation på ett tusen dollar till kyrkan. Lite tidigare hade vi invigt ett program där vi erbjöd oss att plantera ett träd längs **Leadership Lane** med en plakett som hedrade donatorn om donationsbeloppet var 1000 dollar eller mer. Gale Bailey hade äran att vara den förste mannen att göra det, och Carl planterade vederbörligen ett persikoträd och placerade Gale Baileys namn bredvid det. Det fanns flera andra donatorer som följde efter, för vilka vi planterade träd under de följande åren.

Hur som helst, för att återgå till Don Johnson, så resonerade jag som så att en vän till Gale Bailey måste vara en vän till oss, och jag var mottaglig för att lyssna på vad han hade att säga. Han sade att han hade läst flera av mina böcker och att han och hans fru Bobbi var helt för Creativity. Dessutom var han en juridisk assistent (paralegal), han hade studerat och fullföljt en kurs för juridiska assistenter som gavs av Jack Gordon för några år sedan, och Don själv var nu en praktiserande juridisk assistent. Han hade alla sexton av Jack Gordons lektioner på videoband, information som han hänvisade till upprepade gånger. Allt han kunde göra för att hjälpa kyrkan med eventuella juridiska problem den kunde hamna i, skulle han med största glädje bidra med genom sin expertis. Don skickade oss till och med några av Jack Gordons videoband, kopior som Gale Bailey också innehade. Carl hade också pratat med Don flera gånger efter min första kontakt med honom och han var mycket imponerad.

* * * * *

Med detta som bakgrund dök Carl och jag upp till vårt möte med min advokat, Richard Jones, följande onsdag den 18 juni klockan 14:30. Men när vi kom fram berättade hans sekreterare att Jones var sjuk, och mötet sköts upp till klockan 13:00 på fredagen.

Jones var chef för ett partnerskap av flera advokater, som officiellt var listade som Jones, Key, Melvin och Patton, PA. När vi väl träffades på fredagen hade Jones tagit med sig Russell Bowling, en partner som specialiserat sig på straffrätt och som förmodligen skulle ta sig an fallet om vi nådde en

överenskommelse. Vi förklarade vad som hade hänt, och de verkade mycket ivriga att ta sig an fallet. Både Carl och jag insåg att deras arvoden förmodligen skulle uppgå till så mycket som 20 000 dollar i förskott och troligen mycket mer allteftersom fallet fortskred. Bowling föreslog att det fanns en ordförande domare i grannlänet som snart skulle gå i pension, och om vi skyndade oss och tog fallet inför honom och om Carl gick med på en uppgörelse (erkände sig skyldig) skulle han kunna komma undan med ett så lätt straff som sex månader. Efter ungefär två timmars diskussion kom vi slutligen fram till att vi skulle fundera på saken och låta dem veta inom några dagar. Innan vi gick ställde Jones en nyckelfråga till mig: hade jag själv vid något tillfälle sanktionerat sådan skjutning mot inkräktare? Absolut inte, svarade jag, vilket var sanning. Carl hade agerat av egen fri vilja, och det fanns ingen anledning att dra in mig eller kyrkan i fallet, vilket jag tror att både domstolen och advokaterna skulle ha älskat att se hända.

Under tiden talade Carl utförligt med juristassistenten, Don Johnson, per telefon. Carl litade inte på etablissemangets advokater, och dessutom hade han inte begått något brott, sade han. Han hade gjort det hedersamma och försvarat kyrkan, sade han. Han hade gjort det hedersamma och försvarat kyrkan mot inkräktare som hade hotat att bränna ner kyrkan och begå annan förödelse. Han tänkte inte erkänna sig skyldig när han inte hade begått något brott och bli stämplad som en brottsling. Don Johnson instämde i denna inställning och erbjöd sig att komma till Macon County och försvara honom utan kostnad, förutom resekostnader. Don hade med eftertryck förklarat tidigare att varje angrepp på kyrkan var ett personligt angrepp på honom! Vilken tur vi hade! Han var också emot uppgörelser och sa att vi borde satsa på en total seger!

Jag gjorde det klart för Carl att jag skulle hjälpa till att försvara honom och betala de juridiska kostnaderna, inklusive Jones advokatarvoden, om han valde att gå den vägen, oavsett vad dessa arvoden skulle bli. Jag klargjorde också att jag inte gjorde anspråk på att vara någon form av juridisk expert och att beslutet om vilken väg vi skulle gå helt och hållet var upp till honom. Carl bestämde sig för att han skulle agera i sitt eget försvar med Don Johnson bakom sig som rådgivare. Vi informerade Jones och Company om vårt beslut.

Så vilade målet. Rättegångsdatumet skulle fastställas senare.

Kapitel tjugotre

Juridiska manövrar, knep och förhalning

Innan jag börjar beskriva den förvirrade händelseutvecklingen i Carls fall, låt mig klargöra att rättvisa i detta land är obefintlig, att domstolarna är riggade och kontrollerade från början till slut, och att om man inte är en del av det (judiska) etablissemanget är systemet nästan omöjligt att besegra. Carl hade tre motgångar mot sig redan från början, oavsett om han var skyldig eller om han var oskyldig, och de var (a) han valde att inte anlita en advokat, något som etablissemanget vill se till att du lär dig din läxa att aldrig göra igen, annars kommer du att straffas för det. (b) Han tillhörde C.O.T.C., som var antijudiskt och (c) antikristet. Eftersom han befann sig i bibelbältet var den sista motgången ensam tillräcklig för att nästan vilken lokal jury som helst skulle fälla honom. Men ännu mer olycksbådande var det faktum att domarna, advokaterna och åklagarna arbetade som ett team och varenda en av dem tillhörde frimurarlogen, en judiskt anstiftad konspiration. De bestämde i stort sett i förväg vem de skulle sätta dit, och vem de skulle låta slippa undan.

* * * * *

Tisdagen den 24 juni ringde Don Johnson och sa att han flög in från Houston och skulle anlända klockan 9:35 i Atlanta i morgon bitti. Jag mötte honom vederbörligen där vid gate B-28 (Delta). Det var vårt första möte. Av någon anledning var mitt första intryck av honom mindre än bra. Efter att ha ätit lunch på Shoney's anlände vi till kyrkan vid 15-tiden. Efter att snabbt ha visat Don lokalerna introducerade jag honom för Carl och lämnade dem för att diskutera strategi. Eftersom Don var tvungen att vara tillbaka i Houston om några dagar var tiden knapp. En av de första sakerna Don behövde var några lagböcker om procedurer i North Carolina och några rättsfall

historier. Patsie Braswell, som hade arbetat med sin make Franks fall i några år, var ganska väl insatt i dessa procedurer, och hon hade förmodligen de rätta böckerna. Hon och Roger Ingram, en annan vän till kyrkan som också erbjöd sin hjälp, hade just gett sig av för cirka femton minuter sedan. Hur som helst bestämde sig Don, Carl och Brandy (Carls tioåriga dotter) för att åka till Penland och träffa Pat Braswell. De tog min VW Rabbit och gav sig iväg. Pat hade inte lagböckerna, men hon gav honom en fallbeskrivning som var användbar. De kom alla tillbaka till kyrkan klockan 23:15.

Nästa morgon satte vi oss alla ner tillsammans och planerade en strategi. Vi gick till Franklins juridiska bibliotek, och även till bokhandeln, men lyckades inte hitta de rätta lagböckerna. Don fick dock tag på en kopia av ett fall på juridiska biblioteket gällande misshandel med ett dödligt vapen. Den skyldige var svart och kom undan med endast sex månaders skyddstillsyn. Jag hämtade en kopia av min borgen på 20 000 dollar på kansliet. Don fick också en kopia av anklagelserna mot Carl. Vi beslutade oss för följande: (a) Försöka skjuta upp förhandlingsdatumet den 8 juli. (b) Väcka federalt åtal mot sheriffens avdelning. (c) Lämna in ett gemensamt klagomål mot familjen Trusty, som hade hotat och försökt överfalla oss under de tidiga timmarna den 14 juni.

Sedan klockan 15:00 körde jag Don tillbaka till flygplatsen och anlände dit klockan 18:00.

* * * * *

Lördagen den 28 juni, på eftermiddagen vid 14-tiden, åkte Carl och jag in till Franklin för att träffa magistraten angående att lämna in ett klagomål mot familjen Trusty. Till min förvåning fann jag att Michael Sharp, som jag hade känt i 15 år, var en av de tre magistraterna, och han var i tjänst den eftermiddagen. Han verkade mycket nervös och gav oss verkligen kalla handen. Han föreslog att vi skulle vänta till måndag morgon och ta upp det med Charles Boring, som hade all information och hanterade fallet. Vi insisterade på att det var upp till oss att framföra vårt klagomål, oavsett vilken "information" Boring än må ha. Men istället för att framhärda i att han skulle ta emot vårt klagomål, som vi hade kommit dit för att uppnå, lät vi honom naivt slippa undan.

Carl och jag gick tillbaka nästa dag och framförde vårt klagomål till den tjänstgörande magistraten, som inte var Boring, utan en tredje person vid namn Waldroop. Vi gick in förberedda med en bandspelare. Waldroop hänvisade oss till sheriffens kontor. Vi talade om för honom att vi redan hade varit på det kontoret förra veckan, men vi gick tillbaka ändå. Där berättade en blond ung man för oss att vi var tvungna att inleda våra anklagelser hos

Magistratens kontor. Och så fortsatte det, runt och runt. Sheriff Moses insisterade på att vi skulle skriva ner våra anklagelser och ge honom ett skriftligt uttalande om hela händelsen.

Detta gjorde vi och beslutade att eftersom vi inte fick annat än undanflykter, skulle vi ta vår historia till tidningarna. Vi skickade en kopia till Bob Scott på *Asheville Times*, en till Ken Sexton på *Franklin Press* och en kopia till *Clayton Tribune*.

Tidigt på tisdagsmorgonen åkte Carl, Brandy och jag till domstolen för att försöka få ett uppskov (ett dröjsmål) för Carls förhandling. Först pratade vi med distriktsåklagaren Jerry Townson. Denne antagonistiske sälle sa till oss att vi var tvungna att få det beslutet från domaren i rättssalen. Carl hade en tuff dust med både åklagaren och domaren. Distriktsåklagaren, Jerry Townson, småskrattade och sa att han älskade att lagföra "puckon" som Carl, som inte visste hur de skulle försvara sig själva. Han sa till Carl att han riskerade troligen tio år. Vi kom tillbaka till kyrkan klockan 12 på dagen. Carl var ganska skakad och upprörd, och det med all rätt.

Klockan 06:30 den 1 juli körde Carl Brandy till Ashevilles flygplats för att hon skulle återvända till sitt hem i Delaware. Han ringde Don Johnson om vad som hade hänt under dagen. Don sa att han skulle vara tillbaka om ungefär två veckor.

Jag gick upp klockan 03:40 på tisdagen den 15 juli för att hämta Don Johnson på Atlantas flygplats. Jag mötte honom vid Easterns ankomstramp klockan 06:50 och vi körde till Holiday Inn vid avfart 44 på I-85 och åt frukost. Vi checkade in honom på Best Western Motel i Dillard, och efter en utmattande nattflygning tog han en kort tupplur. Jag ersatte honom för hans flygbiljett (118 $). Carl träffade honom lite senare och de diskuterade strategi för domstolsförhandlingen nästa dag, onsdagen den 1 juli.

Jag hämtade Carl och Don Johnson vid kyrkan klockan 08:45 och vi körde till Macon Countys domstol för förhandlingen om "sannolika skäl". Där mötte vi också våra vänner, Roger Ingram, Paul Wheeler och hans fru, samt Pat Braswell och hennes dotter. Don hade sju yrkanden att lämna in för Carls räkning.

Carls tur på föredragningslistan kom slutligen klockan 15:00. Jack och Pat Trusty var där för att vittna mot Carl, liksom vicesheriff Ken Doster. Ordförande var domare Danny Davis och den biträdande åklagaren var Don Patton. Domen blev att "sannolika skäl" var motiverade och Carl skulle överlämnas till och prövas i Superior Court vid den tidpunkt han skulle bli underrättad. Han var fri mot den tidigare borgen på 20 000 $

borgenssumma jag hade betalat, med restriktionen att han inte fick kontakta familjen Trusty vid något tillfälle.

Carl och jag stannade till en kort stund för att träffa sheriff George Moses angående vår anmälan mot familjen Trusty. Han höll fortfarande på att ”utreda”. Carl körde sedan Don tillbaka till Atlantas flygplats, varifrån hans flyg var schemalagt att avgå klockan 01:00 torsdagen den 17 juli.

Kapitel tjugofyra

En resa in i historiska marker

Under några år hade Henrie och jag funderat på att besöka och utforska Pennsylvania och dess omgivningar, inbördeskrigets slagfält, såsom Gettysburg, och några av mennoniternas bosättningar, såsom Lancaster och andra. Medan vi väntade på att familjen Johnson skulle anlända, tänkte vi att det kunde vara ett bra tillfälle att göra det.

På morgonen den 8 september 1986 ringde jag Don Johnson och berättade för honom att vi hade satt upp en brevlåda vid länsväg 1102 (vid vår egen väginfart) och skickat den nya adressen till honom. Jag berättade också för honom att vi skulle åka på en resa under de kommande tio dagarna eller så, men eftersom han och Bobbi ändå inte skulle anlända på ett tag, borde detta inte utgöra något problem.

Efter att ha packat allt lämnade Henrie och jag stugan klockan 10:30. Jag hämtade vår post i Dillard, stannade till vid Drake & Co. i Franklin för att lämna Blue Ridge Villas huvudbok till Glenn Davis, revisorn, och gav mig iväg på US 441 norrut, sedan I-40 österut. Vi anlände till Mom & Pop's Restaurant (avfart 135) klockan 13:30 för att äta lunch. Vid Statesville svängde vi norrut på I-77 tills vi nådde I-81, sedan österut tills vi nådde New Market, Virginia klockan 19:15.

Här checkade vi in för natten på Quality Inn, och jag åt middag på Johnny Appleseed Restaurant. (Vi befann oss nu i Johnny Appleseed-land.) Jag åt grillade revbensspjäll, medan Henrie stannade på motellrummet och åt vindruvor. (Hon gick på en fruktbaserad diet.) Vi hade kört totalt 451 miles under dagen.

Tisdagen den 9 september. Efter att vi båda hade ätit frukost på Johnny Appleseed Restaurant körde vi till New Market, Virginia, och besökte New Market Battlefield Park. Det var här som ett slag utkämpades den 15 maj 1864 mellan 4 500 konfedererade soldater och 6 000 unionsstyrkor. Den numerärt underlägsna konfedererade armén fick sällskap av en frivillig kontingent på 247 unga och

otränade kadetter, som har gått till historien för sin enastående tapperhet och mod. Av de 247 unga kadetter som slogs mot unionens styrkor dödades tio och 47 andra sårades. Hall of Valor, som hör till slagfältet, och den 160 tunnland stora parken donerades till delstaten Virginia 1911 av George R. Collins, en utexaminerad från Virginia Military Institute. Vilket fruktansvärt slöseri, och vilken förfärlig och helt onödig tragedi var inte den vansinniga episod som nu kallas för inbördeskriget.

Vi körde vidare uppför I-81 genom delar av West Virginia, Maryland och in i Pennsylvania, och anlände till Quality Inn på Steinwehr Ave. i Gettysburg, där vi åt middag på Elby's Restaurant tvärs över gatan. Jag köpte boken *The Lincoln Conspiracy* av David Balsiger och Charles E. Sellier, Jr. i motellets lobby.

Onsdag 10 september. Åt frukost på Elby's Restaurant. Vi tog sedan en tur upp i det 393 fot höga National Tower för att se Gettysburgs slagfält och dess enorma kyrkogård. Vi tog en promenad genom kyrkogården och tog ett antal bilder, inklusive flera från toppen av tornet och även på marken, bland annat vid monumentet där Lincoln höll sitt Gettysburg-tal. Vi besökte också Jenny Wade House (hon var den enda kvinnan som dödades i slaget vid Gettysburg).

Åt lunch på The Dutch Cupboard och gick sedan för att se Old Dutch Village. Därefter körde vi fem miles väster om staden på HW 116 för att se Gettysburg Minnapure hästfarm, där de har ett antal mycket små hästar. Mycket intressant. Gick till National Park Service Visitors' Center för att se vilka andra attraktioner de hade att erbjuda.

Ringde Carl efter kl. 17.00. Han hade fått mer än 600 dollar från England och Australien i måndags, berättade han. Henrie och jag åt lunch på restaurangen Dobbin House på Steinwehr Avenue. Den kvällen började jag läsa en bok om mennonitiskt liv av John Hostettler.

Torsdag 11 september. Fortfarande på Quality Inn i Gettysburg. Efter frukost tog Henrie och jag en pendelbuss till Eisenhower-farmen. Rundturen tog ungefär en timme. Jag var särskilt intresserad av hans samling av fina vapen som visades i ett ställ på väggen. Därifrån gick vi till Cyclorama Painting and Exhibits Center, där vi också stannade i ungefär en timme.

Vi lämnade Gettysburg vid 12:30-tiden och körde längs U.S. 30 till York, Pennsylvania. Åt lunch på Quality Inn Restaurant och körde sedan vidare till Lancaster,

där vi stannade vid Pennsylvania-Dutch Information Center. Gjorde en reservation på Best Western för natten i Intercourse, cirka tio mil väster om Lancaster. Åt middag på B.W. Restaurant. Började läsa *The Lincoln Conspiracy*.

Fredag 12 september. Intercourse är en mycket etnisk stad som främst befolkats av amish- och mennonit-pionjärer, belägen väster om Lancaster. Vi slog oss ner på ett Best Western Motel där. Vi körde till ett hantverks- och köpcentrum där Henrie köpte en mycket välarbetad och vackert upplyst plastprydnad. Jag lät tillverka en träskylt till kyrkan med orden *Leadership Lane* utskurna på den.

Körde söderut på HW 896 till en amish-by. Vi fick en visning av interiören i ett typiskt amish-hem (en familj bodde i det) av en guide, sedan turade vi runt resten av gården på egen hand.

Vi körde till ett annat amish-ställe, Hershey Farm, och åt lunch där, körde sedan vidare västerut till Italian Villa East och reserverade ett rum där på Friendship Inn för natten. Vi åt middag på Denny's, cirka två mil västerut på U.S. 30. Läste ytterligare 130 sidor av *The Lincoln Conspiracy*.

Lördag 13 september. Åt frukost på Joe Myer's Restaurant på U.S. 30. Checkade ut från Italian Villa och gjorde återigen reservationer på Best Western Intercourse Motel, där vi bodde för två nätter sedan. På morgonen begav vi oss mot Hershey, Pennsylvania, cirka 30 mil bort, för att gå en guidad tur genom Hersheys chokladfabrik. Det gjordes med verklig stil. Vi satt i en liten vagn på räls (tillsammans med ett tåg av andra små vagnar) med ljud, animation och fullständig kontroll över programmeringen när vi passerade genom fabrikens olika delar. Det var alltihop mycket intressant.

Herr Milton Snavely Hershey (1857-1945), som startade detta extremt framgångsrika företag för tillverkning och marknadsföring av chokladprodukter, var mennonit och, som vi alla vet, blev han en mycket rik och framgångsrik man. Vad de flesta inte vet om honom är att han också var en mycket generös man och donerade miljontals dollar till olika samhällsprojekt som han sponsrade. År 1903 förvärvade han en tomt på 1200 tunnland som blev basen för hans tillverkningsanläggning och som senare också blev staden Hershey, som idag har en befolkning på mer än 10 000 invånare. År 1905 grundade han en skola och ett hem för föräldralösa pojkar, som senare

blev känd som **Hershey Industrial School**, som donerades av honom 1918 med en stiftelsefond på 60 miljoner dollar. Detta är bara ett av flera medborgerliga och filantropiska projekt som han sponsrade och finansierade.

Vi tillbringade de närmaste två timmarna med att gå igenom **Hershey Museum**. Utmärkta amerikanska samlingar av terriner, artefakter, möbler, familjen Hersheys historia, etc. Åt lunch i Hersheys utställnings- och butiksområde. Gick sedan igenom Hershey-fabriken en andra gång, och därefter gick vi genom de vackra Hershey Gardens. Naturligtvis är hela staden Hershey uppkallad efter honom, liksom Hershey High School och Hershey Hotel. Vi körde förbi båda de sistnämnda.

Efter det åkte vi tillbaka till vårt motell i Intercourse, och åt sedan middag på Best Western Restaurant.

Söndag 14 september. De flesta amish- och mennonitrestauranger är stängda på söndagar. Vi försökte få ett bord på Joe Myer's, sedan på Denny's. Oavsett vilket var det ungefär 15 minuters väntetid, och vi bestämde oss slutligen för Denny's. Stannade vid Mennonite Information Center. Vi blev förvånade över att se ett hebreiskt tabernakel också beläget på samma område. Båda var stängda för söndagen, så vi fick inte mycket information, förutom att det såg ut som om judarna också hade sina tentakler djupt nedsänkta i mennonitkyrkan, hade dem under sin kontroll, och lät dem utföra deras ärenden precis som alla andra kyrkor.

Körde västerut på HW 30, sedan söderut på I-83. Stannade vid en Red Lobster-restaurang för lunch. Anlände till Fredericksburg ungefär klockan 15:40 och checkade in på Johnny Appleseed Best Western Motel. Ringde Carl på H.Q. Allt under kontroll. Hade tagit emot 210 dollar från herr Nieman i Holland, och 50 dollar från en ung man i Nya Zeeland. Körde till en Safeway-butik för att handla några saker, och åt sedan middag på Johnny Appleseed Restaurant. Såg TV-programmet på CBS, *The Last Days of Patton*. Vad de försummade att nämna var att judarna avsiktligt lät mörda honom för att tysta honom.

Måndag 15 september. På Best Western Motel, Fredericksburg, Virginia. Åt frukost på Johnny Appleseed Restaurant. Efter en frustrerande och förvirrande jakt på sevärdheter i centrala Fredericksburg, bestämde vi oss för att lämna staden för Outer Banks i North Carolina. Efter att vi ätit lunch på Coppahaunk Restaurant i den lilla staden...

Waverly, Virginia, vi körde nerför HW 460 till Shirley Plantation på norra sidan av James River. Det är en av de äldsta plantagerna i USA. Den har ägts av familjerna Hill-Carter i tio generationer.

Körde vidare till Outer Banks och checkade in på Quality Inn på stranden vid Kill Devil Hill, där vi åt middag på Sea Ranch Restaurant. Trevlig matsal. Åt krabbkött inrullat i crepes. Gott. På kvällen såg vi TV-filmen, *The Ghost of Flight 340*.

Tisdag 16 september. På Quality Inn, Kill Devil Beach. Vi åt båda frukost i motellets matsal vid ett fönster med utsikt över havet. Efter utcheckning körde vi ungefär en kvarts mil till Wilbur & Orville Wright Museum. En intressant föreläsning hölls av en kvinnlig Park Ranger som berättade historien om bröderna Wright. Rummet hade en replika av deras ursprungliga "flygmaskin" och glidplan. Tog flera bilder. Köpte boken *Wind and Sand*. Körde till minnesstatyn och gick uppför kullen, cirka 120 fot. Tog fler bilder.

Efter att ha kört längs huvudgatan bestämde vi oss för att lämna The Banks. Körde ut på HW 64, men hamnade av misstag på HW 264 och körde hela vägen till Raleigh, North Carolina. Checkade in på Cricket Inn, ett trevligt nytt motell på U.S. 1, North. Åt middag på Denny's Restaurant vägg i vägg.

Onsdag 17 september. På Cricket Inn, en ganska ny kedja, bra, anständigt stora rum, sköna sängar, till ett rimligt pris av 34,50 dollar. Åt frukost på Denny's i närheten, checkade sedan ut vid 08:45-tiden. Vi begav oss ut på I-40, men den tog snart slut. Vid den tiden var varken I-40 eller I-85 färdigställda mellan Raleigh och Burlington som det då visades på vägkartan. Slutligen kom vi ut på I-40 igen före Greensboro. Stannade vid avfart 135 vid Mom and Pop's Restaurant för lunch. (Det heter nu inte längre Mom & Pop's, bara Mom's.)

När vi anlände till Franklin stannade jag och stämde av med Troy Whiteside angående grindstolparna i metall. De var redo att även inkludera det elektriska låset. Lät Troy lägga till ytterligare sex tum på längden till låsstolpen.

Stannade vid Winn-Dixie för livsmedel, hämtade sedan posten i Dillard. Kom hem vid 17-tiden.

Stämde av med Carl vid kyrkan. Fick ett intressant brev från K. Bolton från Nya Zeeland. Ringde Ralph Allen, stängselkillen, för att börja installera stängselstolparna för orkanstängslet runt kyrkan.

Tillägg: Under den föregående tiodagarsresan fick jag idéerna för att skriva tre artiklar för framtida utgåvor av Racial Loyalty:

(a) Den heliga treenigheten: Tillbe den inte — bli en del av den.

(b) Kriget mot Mexiko och inbördeskriget — en skarp kontrast.

(c) Vem dödade Kennedy? Vi har svaret. Även likheter med lönnmordet på Lincoln.

Kapitel tjugofem

Att bygga ett nytt hem

När vi bestämde oss för att sälja vårt hem i Lighthouse Point, Florida, 1983, och göra flytten till North Carolina permanent, hade Henrie och jag också i åtanke att bygga ett bättre och större hus än den stuga vi flyttade in i. Stugan, som byggdes 1974 som ett sommarställe (och ibland julställe), var en fin tvåvåningsbyggnad i schweizerstil. Den hade tre sovrum och två och ett halvt badrum. Den hade till och med ett biblioteksrum i källaren, och även om resten av väggarna i källaren var oavslutade, erbjöd den gott om förvaringsutrymme för våra många tillhörigheter. Allteftersom tiden gick lade vi till ett inbyggt garage, som snart förvandlades till en verkstad istället. Sedan, ett år eller så senare, byggde vi även ett fristående garage för två bilar. Med sina två utvändiga däck och sitt chalet-liknande branta sluttande tak, sina chalet-liknande detaljer, hade "stugan", som vi gillade att kalla den, verklig stil, och bäst av allt var dess utmärkta läge. Den byggdes mitt i en cirkel av sju enorma ekträd som någon pionjär uppenbarligen hade planterat hundra år tidigare. Troligtvis hade han byggt sitt hemman där, men alla spår av själva byggnaden var sedan länge borta. Till detta kom den utmärkta öppna utsikten över dalen nedanför och den vackra profilen av bergen ungefär en och en halv mil österut.

Ja, stugan och läget var utmärkta för vad dess ursprungliga syfte var, nämligen en semesterort. Men som ett fullfjädrat, rymligt, permanent hem, påminde Henrie mig ständigt om att det var för litet och otillräckligt. Särskilt nu när vi hade en gift dotter, en svärson och tre barnbarn som kom och hälsade på oss då och då. Hon ville ha ett större sovrum för sig själv, med ett tillhörande eget solrum. Hon ville ha ett större vardagsrum. Hon ville ha ett större kök. Hon ville ha en helt färdigställd källare som inte bara skulle ha det nuvarande biblioteket, utan tre fina sovrum och ett komplett badrum för att rymma Kim och Walt och barnbarnen när de kom på besök. Kort sagt, hon ville ha betydligt mycket mer hus, och jag var helt enig. Den enda anledningen till att vi hade dröjt så länge var att jag var så upptagen med min

projekt i kyrkan, och för det andra, då vi var i slutet av sextioårsåldern, fasade vi för utsikten att packa ihop alla våra tillhörigheter igen och lägga dem i lådor och i förråd, en prövning vi just hade gått igenom när vi flyttade från Lighthouse Point. Och utöver det skulle vi behöva bo i några provisoriska hyresbostäder under de cirka sju månader det skulle ta att bygga huset.

Men 1986 bestämde vi oss för att bita i det sura äpplet och göra det. Den 2 oktober 1986 kallade vi vår ordinarie entreprenör, Billy Sanders, som hade byggt kyrkan och flera andra byggnader åt oss, till vår stuga för att diskutera saken i detalj. Vi hade nämnt idén för honom tidigare, men nu började vi gå ner på djupet med detaljerna.

Det första beslutet vi var tvungna att fatta var vad vi skulle göra med stugan. Dess läge var så idealiskt att vi inte tvekade om att det var där huset skulle byggas. Vi debatterade för och emot. Skulle vi modifiera och bygga ut den befintliga stugan? Skulle vi palla upp den på hjul och flytta den till en annan plats? Eller skulle vi riva den och börja från början? Det sistnämnda verkade vara ett sådant slöseri och en skam. Men i slutändan var det den slutsatsen vi slutligen kom fram till.

Den 7 oktober tog vi in vår arkitekt som vi också hade gjort betydande affärer med tidigare. Hans namn var Jack Patton, med vilken vi också hade diskuterat de olika alternativen tidigare. Vi meddelade nu vårt beslut att vi skulle riva stugan och bygga det nya huset på dess plats.

Vi var begränsade av vissa restriktioner på grund av de vackra stora ekarna som omgav oss. Vi kunde inte göra huset bredare, men vi kunde förlänga det tio fot ytterligare framåt. Dessutom hade vi betydande utrymme på baksidan för att bygga Henries större sovrum och det angränsande solrummet, samt ett förstklassigt eget badrum åt henne. Med dessa beslut fattade gick vi sedan in på ett antal detaljer om resten av de saker vi ville ha i det nya huset, och bad honom sätta igång och ta fram några preliminära ritningar. Detta gjorde han, och efter flera ytterligare samråd och revideringar var vi äntligen redo att förhandla med Billy Sanders, entreprenören, om priset.

Sanders sa att det skulle ta honom ungefär två veckor att riva stugan och röja platsen. För detta skulle han debitera oss 2 500 dollar. Vi kom slutligen överens om det totala priset för själva byggnaden och upprättade ett kontrakt för detta ändamål.

Nu kom den svåra delen. Vi flyttade ut alla våra möbler och packade alla böcker och mindre föremål i dussintals lådor, samma trista rutin som vi hade gått igenom i Florida innan vi flyttade hit. Vi förvarade alla dessa föremål antingen i garaget för två bilar (som inte påverkades av byggnadsändringen), eller i lagret bakom kyrkan, och/eller i kyrkans källare. Vi planerade vår avresa till den 14 november, så att vi kunde utnyttja vår tvåveckors tidsdelningsvistelse i vår Hawk's Nest-lägenhet i Florida Keys till fullo. Så nästa dag, den 15 november, var Billy Sanders och hans manskap redo att sätta igång och påbörjade processen med att riva vår älskade stuga.

Lite mer än två veckor senare var vi tillbaka, och entreprenören och hans män hade mycket riktigt rivit stugan till grunden. Innan vi åkte hade vi gjort upp med John Dillard (som äger Best Western Motel, restaurangen och ett antal andra fastigheter i och omkring Dillard) om att hyra en av hans stugor på den norra sidan av vägen som går mot Highlands. Så det var här vi bodde i några veckor, vilket gav oss en möjlighet att ytterligare övervaka och diskutera byggutvecklingen med entreprenören. Vid det här laget hade Don och Bobbi Johnson flyttat in i kyrkans övervåningslägenhet, och stackars Carl satt redan bakom galler i fängelset. Gale Bailey, Dons vän, fastade och bodde i lokalerna vid skolan. Men mer om allt det senare. Vi höll på att få vårt hus byggt och vi flyttade till olika anläggningar som var tillgängliga för oss där vi valde att bo för tillfället.

För en tid sedan hade vi bestämt oss för att tillbringa en månad av den tiden i vår Maryland Lakes-lägenhet i Phoenix, Arizona, under julhelgen och in i januari. Men mer om det senare.

Under tiden hämtade Bobbi posten på postkontoret och besvarade den, Don höll ställningarna och verkade arbeta på sitt juridiska utbildningsprogram, medan Gale Bailey upprätthöll sin 30-dagarsfasta vid skolan. Gale sa att han kände sig utmärkt. Jag höll kontakt per telefon med Billy Sanders angående byggprogrammets framskridande och eventuella problem som kunde uppstå.

Billy var en ganska trevlig man att arbeta med, men som med alla andra entreprenörer var man tvungen att bevaka varje steg han tog. Ett bråk jag särskilt minns handlade om takspånen. Kontraktet föreskrev specifikt takspån av cederträ, den tjocka sorten, sådana som redan fanns på taket till det fristående dubbelgaraget. Under byggprocessen

Billy berättade för mig att det nu fanns en syntetisk typ av takspån tillgänglig som såg exakt ut som de äkta tjocka cederträspånen. Han lovordade dessutom dess fördelar, att det var eldfast och även mycket billigare. Jag sa O.K., ta med några prover så ska jag ta en titt. Men på något sätt kom han sig aldrig för att ta med några av de nämnda proverna, och när det blev dags att lägga spånen på taket var hela lasset med syntetmaterialet redan avlastat och ett dussin buntar hade redan släpats upp till taket på andra våningen. Jag slet upp en av buntarna som fortfarande låg på marken och tog en nära titt. De var inte annorlunda än de tunna tjärpappspån vi hade på skolans tak och hade ingen likhet med de tjocka cederträspånen. Jag var arg. Jag lät honom lasta på alla syntetspån igen och hämta de äkta tjocka cederträspånen, vilket han gjorde. (Denna händelse inträffade en ganska bra tid efter vår återkomst från Arizona.)

När vi återvände från Phoenix i slutet av januari var stommen i stort sett färdigställd, och husets form och rummen började bli synliga. Beklädnaden, isoleringen och panelerna kom snabbt på plats. En hel del av de mer detaljerade besluten var nu tvungna att fattas och vi var tvungna att hålla oss nära bygget. Vi var också tvungna att hitta ett ställe att bo på under tiden. Vi gick tillbaka till vår gamle vän, John Dillard, på Dillard Motel (Best Western). Han råkade ha ett helt hus att hyra ut, känt som Sellers-stället, som han nu också ägde. Det låg på toppen av en rund kulle med en vacker utsikt i vilken riktning man än ville titta. (Det hade tre sovrum, fler än vi behövde), flera badrum, ett stort gammaldags kök, ett stort vardagsrum, hela paketet. Framför allt hade det hela kullen runt omkring för sig själv, och det var vackert anlagt. De gamla människorna som hade bott där i många år hade lagt ner mycket tid på att bygga stenmurar och odlingslådor, och planterat alla typer av blommor och blommande buskar. När påsken kom var platsen en fröjd att skåda. Kim och de tre barnbarnen kom för att hälsa på oss under påskhelgen och tillbringade flera dagar med oss, vilket vi alla njöt av oerhört. John Dillard var mycket rimlig när det gällde hyran, som vi betalade på veckobasis. Men vår vistelse var begränsad till två och en halv månad, tror jag, då någon annan hade en option på att flytta in. Det var helt eluppvärmt och elräkningen var avsevärd, vilket vi förstod skulle tillkomma. Vi betalade varje veckas hyra i förskott, men märkligt nog nämnde John Dillard aldrig elräkningen igen. När vår tid var

upp, hittade han en annan stuga åt oss på norra sidan av vägen mot Highlands, inte alltför långt från där vår första hyresbostad låg, stället vi bodde på före jul. Men även här var vår tid begränsad till endast en månad, då det tidigare hade reserverats för någon annan. Vi flyttade då in i ett rum på själva Dillard Best Western och stannade där tills några veckor innan vi flyttade in i vårt nyligen färdigställda hem. Henrie och jag tillbringade de sista tre dagarna med att sova i våningssängarna i skolan, för att vara på plats och övervaka arbetet med byggarna in i minsta detalj.

Slutligen, den 21 juni 1987, var huset färdigt till den grad att vi kunde börja flytta in. Detta i sig var en rejäl procedur, men det var ett mycket glädjefyllt tillfälle. Egentligen var inte allt helt färdigt. Mattläggarna hade klantat till det med fel sorts heltäckningsmatta på hela andra våningen, men underlaget var på plats. Vi flyttade in ändå, och jag sov mycket gott i mitt fina stora nya sovrum, trots att den rätta mattan dröjde ytterligare tre veckor.

Kim och Walt och barnen skyndade över för att se vårt nya hus den första helgen efter att vi flyttat in. Eftersom Walt på sådana helger först var tvungen att avsluta sin dag på kliniken och de alla var tvungna att göra sig i ordning efter att han kommit hem, var det sällan före klockan 19 eller 20 som de kunde komma iväg från Martinsville, Virginia på sådana fredagskvällar, och de brukar vanligtvis komma hit vid halv två-tiden på morgonen. Och det var då de anlände den sista veckan i juni. Henrie sov och jag släppte in dem alla, och varnade dem tyst för att Henrie sov och att vi alla skulle gå igenom huset tillsammans på morgonen. Men Kim ville inte veta av detta, och Henrie väcktes snart och vi gick igenom varje rum i huset. Det dröjde ytterligare en och en halv timme innan vi alla kom i säng. Men det var en tid av firande och jubel. Vi var alla lyckliga och mycket lättade över att vi nu verkligen hade vårt stora nya drömhus och plats för alla.

Kapitel tjugosex

Familjen Johnson, Don och Bobbi

Hur jag någonsin trasslade in mig med familjen Johnson, frågar jag mig ständigt. Nu när jag ser tillbaka på situationen är svaret relativt enkelt. Jag hade att göra med en expertbedragare och jag insåg det inte förrän jag var långt inne i spelet. Jag har redan berättat om några av detaljerna kring mötet med honom, hans diskussioner med Carl inför förhandlingen om "sannolika skäl" och andra ärenden i de föregående kapitlen. Allt började med ett telefonsamtal i början av 1986. Från ingenstans ringde Don mig från Houston, Texas, och sa att han var en vän till Gale Bailey. Gale, som ni minns, hade äran att vara den förste mannen som donerade 1000 dollar till kyrkan och fick ett träd planterat längs Leadership Lane till sin ära, när vi började sponsra det programmet. Inte nog med att han gjorde det, han hade även gjort flera mindre donationer tidigare efter att ha läst mina tre första böcker, och han hade kommit ner för att besöka mig personligen. Han var en lång, smal, blond, stilig ung kille, omkring 30 år, som tidigare hade varit en Identity Christian, och han var nu så tacksam för att jag hade fört honom på rätt väg angående detta judiska svindleri. Han hade en framgångsrik egen verksamhet inom elreparationer och det gick ganska bra för honom. Han var ogift.

Nu fick jag detta samtal från Don Johnson, som jag redan har berättat, där han sa att han är en nära vän till Gale Bailey och att han också hade läst mina tre böcker och djupt beundrade det jag gjorde. Han ville också bli medlem i kyrkan och göra vad han kunde för att hjälpa till. Han sa att han var en juridisk assistent (paralegal), och allt han kunde göra för att hjälpa till med kyrkans juridiska problem skulle han gärna bidra med, utan kostnad. Dessutom ville han starta en C.O.T.C.-grupp där borta i Texas.

Tja, allt detta lät mycket bra och jag var mycket glad över att höra från honom. Varje vän till Gale Bailey var en vän till mig och kyrkan. Efter en del korrespondens fram och tillbaka skickade han den 19 juni till och med en check på 535,54 dollar till kyrkan för att erhålla ett helt lager av våra

böcker, broschyrer, vår tidning och hans medlemskap. Allt detta var mycket uppmuntrande.

Bara några dagar tidigare, som ni säkert minns, hade Carl precis haft sin skottväxling med Trustys, och vi kunde sannerligen behöva all juridisk hjälp vi kunde få. Jag har redan berättat om händelserna som följde, om hur han flög ner hit två gånger och hans samarbete med Carl. Vi fortsätter berättelsen därifrån.

Don var 51 år gammal, han hade varit gift två gånger tidigare. Båda äktenskapen hade slutat i skilsmässa. Han hade en son som var i slutet av tjugoårsåldern, och han hade två döttrar från sina tidigare äktenskap. Hans son satt i fängelse på ett 50-årigt straff för vissa vapenbrott, vars detaljer inte är klara för mig. Bobbi hade också varit gift tidigare. Hon hade en 30-årig son och en 24-årig dotter. Både hennes exman och hennes son gick på droger, berättade hon för mig, men trots det var hennes son effektivt och dugligt kapabel att arbeta som förare för UPS. Låt mig säga vid det här laget att jag aldrig var säker på om Don och Bobbi någonsin var gifta med varandra, eller om de bara bodde tillsammans efter alla sina tidigare misslyckade äktenskap. Inte heller efter att jag lärde mig hur manipulativ Don var, blev jag någonsin övertygad om att hans riktiga namn var Don Johnson, vilket, som vi alla vet, också är namnet på en välkänd TV-stjärna, och jag misstänker att han antog det som en pseudonym eftersom det lät som ett bra namn i hans öron. Vid den tidpunkt som vi nu diskuterar bodde Don, Bobbi och den 24-åriga dottern (som Don skämtsamt kallade för 24, på väg mot 12) alla i ett enplanshus på två tunnland som Gale Bailey hade hyrt, och varifrån han drev sin elfirma. På något sätt hade Don och Bobbi nästlat sig in i hans verksamhet och i hans hyrda hus.

Någon gång i slutet av juli kom Don med förslag om att han och Bobbi skulle överväga att komma till vår kyrka och flytta in permanent, hjälpa till med Carls juridiska försvar, och bäst av allt, han skulle starta en juridisk assistentutbildning vid kyrkan för att lära våra medlemmar grunderna i hur man försvarar sig mot JOG-övergrepp och de orättvisor som vi alla vita rasister nu led av. Han hade redan gått en liknande kurs som den han hade i åtanke för Jack Gordon, bara det att han skulle omarbeta den på ett sätt så att den passade harmoniskt ihop med vår religiösa trosbekännelse, Creativity, så att det skulle bli en konsekvent och dynamisk lära och ett program. Han sa att han hade alla sina idéer samlade i huvudet, och han ville spela in hela kursen på videoband, allt

vilket han skulle göra i vår kyrka. Det skulle inte kosta oss någonting. Han skulle driva det som sin egen självförsörjande verksamhet, förutom naturligtvis att vi skulle tillhandahålla utrymmet, och även, naturligtvis, att vår rörelse skulle stärkas avsevärt därigenom. Under tiden skulle han också ge kyrkan gratis juridiska tjänster närhelst det behövdes sådana, och samtidigt skulle han tillhandahålla juridiska tjänster till allmänheten i stort och bygga upp en egen kundkrets. Det enda undantaget från detta skulle vara Carls kommande fall, för vilket han inte skulle ta betalt, eftersom det naturligtvis var ett kyrkligt problem. Allt lät bra för mig och jag sa att vi borde träffas och diskutera det mer i detalj. Han gick med på det och bjöd in mig att komma över till deras "ranch" strax norr om Houston och träffa hans fru Bobbi och hans dotter. Gale skulle naturligtvis också vara där.

Jag accepterade hans erbjudande och lämnade kyrkan på morgonen onsdagen den 6 augusti 1986, efter att ha stannat till vid kyrkan och gett Carl instruktioner i sista minuten. Efter att ha kört totalt 463 miles checkade jag in på Best Western i Mobile, Alabama. Jag lämnade motellet klockan 07:40 nästa morgon (torsdag) och efter att ha ätit frukost på Ramada Inn körde jag västerut på I-10. Efter att ha kört 463 miles och tagit flera bivägar nådde jag slutligen Spring, Texas, klockan 17:35, vilket ligger cirka 20 miles norr om Houston och nära deras ställe. Här checkade jag in på Cypress Court Quality Inn och omedelbart efter ankomsten ringde jag Don. Han och Bobbi tittade in på mitt rum klockan 19:40 och Don och jag tog en drink för att fira tillfället. Sedan körde vi till restaurangen Red Lobster och åt middag. Vi fick snart sällskap av Jeff och Darlene Sanderson. Jeff var Gales förman i elbranschen.

Nästa morgon tittade Don förbi mitt rum och vi två gick för att äta frukost på Champ's Restaurant ungefär en mile bort. Efter att ha gått tillbaka till motellet följde jag Don till deras två hektar stora komplex i Miracle Lakes. Jag träffade Gale, även Bobbis dotter, och Richard, en annan elektriker. Efter att ha sett lokalerna pratade Don och jag på hans kontor i ungefär två timmar angående arrangemang för att flytta till vårt högkvarter i North Carolina. Under denna tid lyckades Don också sälja mig ett HK 91 tyskt halvautomatiskt gevär för 750 dollar. Jeff Sanders var också intresserad av att komma till kyrkan, och när han kom tillbaka vid middagstid bjöd jag ut honom på lunch och vi pratade i ytterligare några timmar. Sedan körde jag honom tillbaka till Gale Baileys center och jag gick tillbaka till mitt motell. Jag ringde

Carl vid 17-tiden för att kontrollera om allt var under kontroll och rapportera om våra förehavanden så långt.

Klockan 18:30 kom Don och Bobbi förbi mitt rum och vi körde till Steak and Ale Restaurant för att äta middag. Jag åt högrev. Vi körde sedan över till Jeff och Arlene Sandersons hem och hälsade på i ungefär en timme. Don rekommenderade varmt Jeff som en mycket kapabel administratör och menade att vi borde låta honom ansluta sig till oss i kyrkan. Jag var tillbaka på mitt motell vid 22:45-tiden.

Nästa morgon, lördag, checkade jag ut från Quality Inn och begav mig hemåt, med min nya HK 92 halvautomat i baksätet på bilen. Jag stannade till vid Holiday Inn i Evergreen, Alabama, för natten, efter att ha kört 557 miles. Nästa morgon gav jag mig av hemåt och anlände på kvällen söndagen den 10 augusti. Uppenbarligen hade våra förhandlingar varit framgångsrika, och familjen Johnson skulle ansluta sig till vår verksamhet i North Carolina. Hittills verkade allt gå alldeles utmärkt. Familjen Johnson förväntades ge sig av inom kort, ungefär i slutet av augusti. Sedan tillkom ett nytt villkor. Don ringde mig och frågade om jag ville betala för transportkostnaderna? Tja, ja, jag gick motvilligt med på det, men inte något över 2000 dollar.

Deras möbler och ”tillhörigheter” anlände i en enorm flyttbil den 3 september, men av någon anledning skulle familjen Johnson inte komma riktigt än, faktum var att det skulle dröja ett bra tag. Bobbis mors man (han var inte hennes far) hade just dött, så hon var tvungen att åka och tillbringa lite tid med sin mor. Don hade många lösa trådar att knyta ihop, besöka sin son i fängelset, etc. Så här stod vi, Carl och jag och lastbilschaufförен, fast med en enorm billast med grejer att lasta av som inkluderade allt från stora fågelbad i betong till en värdelös tryckpress av dinosaurietyp som vägde ett ton, men inga Johnsons. Till det kom lastbilschaufförens räkning, som uppgick till 3845,80 dollar, och han tog inte check. Han insisterade på antingen kontanter eller en bankväxel. Men inga Johnsons. Inte nog med att de lyste med sin frånvaro, de hade inte ens hövligheten att ringa oss eller låta oss veta var de kunde nås. Som den lättlurade person jag alltid är, betalade jag räkningen, och Carl och lastbilschaufförен släpade alla deras tonvis med prylar och tillbehör uppför utomhustrappan och staplade allt över hela andra våningen i kyrkans vardagsrum. Under tiden flyttade Carl själv och alla sina tillhörigheter in i skolan. Och vi väntade.

Till slut fick vi besked och lama ursäkter om att de skulle anlända någon gång i mitten av oktober. Söndagen den 18 oktober, mer än en och en halv månad efter att deras grejer hade lastats av, körde de äntligen upp i sin bil. Hur var det med de extra fraktkostnaderna? Tja, de hade inte pengarna just nu, men han skulle sätta igång med Carls fall och juridikkursen inom kort. Naturligtvis kom han sig aldrig för att betala för mellanskillnaden.

Kapitel tjugosju

Rättegången mot pastor Carles Messick

Byggandet av vårt nya hem var en stor händelse i våra liv, och en historia i sig. Jag ville inte avbryta mitt i den historien för att gå in på detaljerna kring Carls rättegång, som ägde rum i början av vårt byggprojekt. Jag anser att denna rättegång är en av de mer dramatiska händelserna under vår vistelse i North Carolina, och den förtjänade en egen berättelse.

Efter hans ogynnsamma förhandling om "sannolika skäl" den 16 juli 1986, schemalades Carls rättegång i domstolskalendern. Han skulle inställa sig i Superior Court i Macon County i Franklin den 15 december, trots alla de yrkanden och den strategi som han och Don Johnson hade utarbetat och planerat. Åklagaren var den där otrevliga idioten vid namn Jerry Townson, samma JOG-hantlangare som hade åtalat Carl vid förhandlingen den 16 juli. Den presiderande domaren var C. Walter Allen, ännu en medlem av frimurarkonspirationen, och rättegången skulle hållas i Superior Court, som jag redan har nämnt.

Åklagarsidan inledde med den löjliga historien om hur paret Trusty helt oskyldigt råkade befinna sig där ute framför vår kyrka med släckta lampor klockan 03:30 på morgonen den 14 juni. Jag har redan berättat i ett tidigare kapitel om hur Carl hade hört höga röster utanför på kyrkans område, som hotade med att skjuta sönder vår gårdsbelysning, bränna ner byggnaden och skjuta den flintskallige snubben när han kom utspringande. Jag har också berättat om hur vi ringde sheriffens avdelning och informerade dem om hoten, och hur de tog god tid på sig att komma dit, och fördröjde insatsen tills efter att skadan var skedd, och detta är jag säker på var planerat och avsiktligt.

Fru Trusty intog vittnesbåset och rabblade i en sjungande och saklig ton upp en förklaring som skulle ha varit otrolig till och med för ett sexårigt barn. Hon hade dock blivit väl instruerad och hennes berättelse var väl inövad. Hon och hennes man hävdade att de hade

komma vår väg för att träffa sina kära "nära" vänner, paret Rolley Lents, som vid ett tillfälle hade bott i huset tvärs över vägen från oss, men som hade flyttat nio månader tidigare. Familjen Trusty hävdade att de bara var på väg för att ta en vänskaplig drink med paret Lents och fråga dem om att gå i borgen för ett lån till en lastbil tillsammans med dem. Kan ni tänka er? De kände knappt varandra och familjen Trusty visste inte ens att de hade flyttat för flera månader sedan. Och att bara klampa in hos dem klockan 3:30 på morgonen!

För det första var paret Lents ett äldre par i sjuttioårsåldern och drack inte, de var inte heller benägna till några sådana utsvävningar klockan 3:30 på morgonen, eller vid någon annan tidpunkt. För det andra kände de knappt till familjen Trusty, som var en generation yngre och hade nästan ingenting gemensamt med dem. Det faktum att familjen Trusty inte ens visste att de hade flyttat för flera månader sedan, gjorde det ganska uppenbart att de hade lite, om ens något, gemensamt. Sannerligen, att familjen Trusty skulle hävda att de var "nära" vänner som kunde dyka upp oanmälda klockan 3:30 på morgonen skulle tänja på vilken rimlig persons trovärdighet som helst bortom bristningsgränsen. Men den riggade domstolen svalde allt som om det inte fanns en skugga av tvivel kring hennes idiotiska berättelse.

Paret Lents hade varit grannar till oss i åratal innan de flyttade till en annan plats väster om Franklin. Jag åkte över för att träffa dem i deras nuvarande bostad och frågade dem om de var villiga att skriva under en skriftlig försäkran om att inget av familjen Trustys påståenden om nära vänskap ägde någon giltighet och att ett sådant besök vid en sådan ogudaktig tidpunkt skulle ha varit extremt löjeväckande. De sa att de gärna skulle göra det, och om familjen Trusty hade dykt upp vid deras dörr vid den tiden skulle de förmodligen ha motats bort med ett hagelgevär i handen.

Fru Lent var särskilt upprörd över att familjen Trusty skulle dra in dem i en sådan oerhörd lögn, och de skrev gladeligen under en försäkran om detta, och vi lät notarieföra den. Jag lade fram den som bevis i målet för Carls räkning, i den fasta övertygelsen om att det skulle bli ett kraftfullt avvisande av familjen Trustys idiotiska berättelse.

Men inget sådant hände. Trots att många vittnen framträdde för Carls räkning, inklusive min fru och jag själv, skrek åklagaren "invändning!" mot varje betydelsefullt bevis som presenterades, och domaren godtog omedelbart invändningen. Paret Lents försäkran avfärdades rakt av som ett meningslöst stycke papper eftersom paret Lents inte var där personligen för att

bekräfta det (trots att de tidigare hade undertecknat det inför en notarius publicus). Inte nog med att domaren ansåg det vara meningslöst, han förklarade det som otillåtligt, och när jag i mitt vittnesmål ens nämnde det, skrek åklagaren omedelbart "invändning", och domaren biföll denna.

Trots att Don Johnson inte var en legitimerad advokat, hade han valts av Carl som hans juridiska ombud, vilket han har rätt till i enlighet med konstitutionen. Men bland detta klick av frimurarhyenor betydde konstitutionen inte ett dyft. Domaren och åklagaren bestämde, och vad de än sade var lag och rådde utan något meningsfullt motstånd från någon. I detta avseende klandrar jag Don Johnson, som kunde ha, och borde ha, insisterat på sin klients konstitutionella rättigheter. Don Johnson tilläts inte ge Carl råd, inte ens tala med honom, eller ens sitta nära honom. Och så fortsatte det. Denna konspiratoriska klick var ute efter att sätta dit Carl eftersom han var fientlig mot det judiska etablissemanget, och struntade fullständigt i lagen. På två dagar var allt över och Carl förklarades skyldig och dömdes på alla punkter. Han dömdes till totalt sju år — tre år för avfyrande av skjutvapen in i ett ockuperat fordon, och två år för vardera av två punkter av misshandel med dödligt vapen; straffen skulle inte avtjänas samtidigt, utan efter varandra, till totalt sju år.

Carl låstes omedelbart in i häktet i Macon County. Han är övertygad om att de försökte lura honom till ett flyktförsök, eftersom de mitt under en natt lämnade fängelsedörren olåst och på glänt, utan någon annan synlig person förutom en ensam kvinnlig biträdande sheriff i tjänst. Han tror att de försökte fresta honom att försöka fly, varpå de andra icke-synliga poliserna snabbt skulle ha dykt upp och haft en ursäkt att skjuta honom.

Han gick dock inte i fällan, och han stannade i Macon County-häktet i en vecka, sedan överfördes han till Swain County-häktet för ytterligare en vecka, därefter till Shelby, North Carolina-fängelset under ett antal månader, och sedan till Newton, North Carolina-häktet. Henrie och jag besökte honom i både Shelby- och Newton-fängelserna. Efter att ha avtjänat 20 månader blev han slutligen frigiven.

Kapitel tjugoåtta

I Phoenix under helgerna, 1986-87

Under de sista två veckorna i november och några veckor före Carls rättegång hade uppmärksamheten kring rättegången väckt intresse hos ett antal av våra fiender i Macon County och utanför. En av dessa var skattemyndigheten, Internal Revenue Service. Don Johnson informerade mig när vi var tillbaka att en polisbil med fyra tjänstemän hade kommit och letat efter mig, nämligen den lokale I.R.S.-agenten från Franklin, distriktschefen för I.R.S. från Asheville, sheriffen i Macon County, George Moses, och en annan biträdande sheriff. Don sa till dem att min fru och jag reste runt i landet och att han inte hade någon aning om var vi befann oss. För tillfället gav de sig av.

Det var ingen hemlighet för I.R.S. att jag vägrade betala ytterligare inkomstskatt. Jag hade öppet och trotsigt skrivit ett brev till dem om detta i mitten av 1981, där jag hävdade att den personliga inkomstskatten var grundlagsvidrig, och bifogade ett antal juridiska utläggningar om varför. Dessutom krävde jag återbetalning av de pengar jag redan hade betalat in. Jag vägrade att skicka in fler 1040-blanketter, och jag har aldrig gjort det sedan dess. Utöver de andra konstitutionella argumenten klargjorde jag att Federal Reserve var ett olagligt gäng judiska falskmyntare, och att vår judekontrollerade regering beskattade oss vita människor och använde våra egna pengar för att utrota och förgöra den vita rasen, och jag skulle vara fördömd om jag bidrog ytterligare till förstörelsen av mitt eget folk. Varje 15 april, istället för att skicka in en 1040, upprepade jag mitt krav på återbetalning av de pengar jag redan betalat in, och mina skäl för det. Egentligen är detta en lång historia av juridiska manövrer och korrespondens fram och tillbaka, en strid som fortfarande pågår, men jag vill inte gå in på det här. Jag skrev en broschyr om den bedrägliga judiska Federal Reserve-konspirationen så långt tillbaka som 1976, och hela historien finns detaljerad som kapitel 40 i *The White Man's Bible*, och kan läsas i sin helhet.

Poängen är att jag inte önskade göra min närvaro alltför uppenbar under perioden för Carls rättegång, även om jag

närvarade vid stora delar av rättegången och vittnade till och med till Carls förmån. Under samma period talade jag med domaren, med åklagaren och till och med med sheriffen till Carls försvar. Det var faktiskt skottlossningsincidenten med Carl Messick som utlöste skattemyndighetens (IRS) förnyade förföljelse av mig, men jag var fast besluten att stå på mig, oavsett konsekvenserna.

Efter att Carl blivit dömd och fängslad fanns det inget mer jag kunde göra. Om det hade funnits det, skulle Don Johnson, i egenskap av juristassistent, kunna ta hand om det och göra det bättre. Hur som helst, detta kapitel var inte avsett att handla om min långvariga och fortfarande pågående strid med IRS, utan om vår resa till Phoenix, Arizona. Redan i juli förra året hade vi planerat att tillbringa ungefär en månad i Phoenix under vintern, och nu när vårt husbygge var igång, tänkte vi göra just det, oavsett vad som hände. Dessutom hade vi inte gjort några andra arrangemang för att bo någon annanstans när vårt hyresavtal för John Dillards stuga löpte ut. Så den 17 december, när domen var avkunnad, var vi redo att resa till Arizona, men vi ville åka till Martinsville, Virginia först, och träffa våra barnbarn och Kim och Walt. Det hade varit sedvänja för oss att fira jul tillsammans, och nu när vi skulle tillbringa denna i Arizona, ville vi byta gåvor och ge dem våra julhälsningar innan vi gav oss av.

Efter att ha stämt av med Billy Sanders, entreprenören, var vi färdigpackade och lämnade huset klockan 14:00 på väg till Kim och Walts. Vi stannade vid Red Lobster i Winston Salem för middag och anlände till familjen Moores hus klockan 20:30, bytte presenter och lämnade andra saker hos dem. Vi kom slutligen i säng vid midnatt.

Torsdag 18 december. Henrie och jag lämnade Kim och Walts hus klockan 08:30 och körde till Dutch Inn (Martinsville) och åt en god frukost. Sedan var vi på väg och snart körde vi västerut på I-40. Vi gjorde en avstickare från I-40 vid avfart 64 och åt en god lunch på Western Steer Steakhouse. Vi fortsatte sedan genom Knoxville och avslutade slutligen dagen klockan 16:45 och checkade in på Thunderbird Inn (Best Western) i Cooksville, Tennessee. Jag åt en god rib-eye steak på Thunderbird, medan Henrie bestämde sig för att hoppa över middagen och nöja sig med ett äpple på rummet.

Fredag 19 december. Vi lämnade Cooksville på morgonen och fortsatte ner längs I-40, och stannade för att äta lunch på New England Seafood House i Jackson, Tennessee, ett

riktigt bra ställe att äta på. Vi hade planerat att stanna och besöka Casey Jones-museet i Jackson, och/eller Mud Island i Memphis, men bestämde oss för att det började bli för sent, så vi körde vidare. Vi tog slutligen in på Interstate Inn (Best Western) i Carlisle, Arkansas, ungefär 30 miles öster om Little Rock.

Jag ringde Don den kvällen. Han sa att jag hade fått ett rekommenderat brev från IRS som krävde att vi skulle ha ett möte inplanerat till den 6 januari. Jag sa åt honom att svara på det och säga till dem att jag omöjligen kunde komma.

Lördag 20 december. Vi lämnade Carlisle klockan 09:00 och körde nerför I-40 till Texarkana och stannade vid Texas Information Center för att hämta en Texas-karta. Lämnade I-40 och styrde söderut på US 271. Vi stannade vid ett litet ställe som hette Pittsburg och åt lunch. Sedan vidare till Tyler, Texas, och tog förbifarten för att komma fram till Corsicana. Här stannade vi vid Collin Street Bakery och köpte en av deras berömda Corsicana Fruit Cakes. Körde tillbaka österut på Main Street där motellen låg och checkade in på Best Western. Åt middag på restaurangen Catfish King tvärs över parkeringen. De serverar "odlad" mal som sin specialitet. Körde 381 miles.

Söndag 21 december. Lämnade Best Western i Corsicana och åt en riktigt bra frukost på Holiday Inn. Körde 60 miles nerför US 31 till Waco, Texas och checkade in på Texian Motel. Åt en god lunch på restaurangen Tanglewood Farms, körde sedan en kort sträcka norr ut på I-35 till Belmead till H.E.B.-butiken för att handla lite förnödenheter. Till middag gick vi tillbaka till restaurangen Tanglewood som ligger precis söder om Texian Motel.

Måndag 22 december. Som jag nämnt tidigare hade jag haft en pågående strid med IRS i åratal, men den hade varit relativt lågmäld tills skjutningen av Carl Messick rörde upp förnyade fientligheter. De medel jag hade vid denna tidpunkt hade jag spritt ut på fem olika banker i Florida, med det tveksamma resonemanget att om dessa IRS-pirater beslagtog ett konto, skulle det kanske ge mig tillräckligt med tid att omedelbart ta ut de andra. IRS-tjuvarna kallar detta att göra ett "utmätningsbeslut", men vad det egentligen innebär är ett olagligt beslagtagande utan rättslig prövning, även känt som stöld, piratkopiering, tjuveri och flera andra välvalda definitioner. I vilket fall som helst kände jag mig inte särskilt trygg med att pengarna fanns där de fanns, då jag var väl medveten om att bankerna, Federal Reserve och de judiska piraterna alla var sammansvurna i samma konspiration, nämligen hur man rånar det amerikanska folket totalt. Jag diskuterade detta ämne med Don Johnson en dag, angående hur

där han trodde att det kunde vara den minst riskfyllda platsen att förvara de medel du eventuellt fortfarande hade kvar. Jag var vid det här laget väl medveten om att Don var en fullfjädrad bedragare, och att han troligen kände till alla knep.

Nåväl, han hade ett svar på även detta. Han informerade mig om att han hade fått höra ”ryktesvägen” att det fanns en liten oregistrerad bank i den lilla staden Chilton, Texas, som hade varit privatägd sedan 1914, och som inte lättvindigt eller frivilligt samarbetade med skattemyndigheten (IRS) på begäran, som de andra bankerna i systemet gjorde, och att det bara fanns fem sådana privata banker kvar som fortfarande verkade under undantagsregeln (grandfather clause). Inte för att IRS inte kunde komma åt dina pengar i deras bank, men IRS skulle tvingas gå till domstol först, och en insättare skulle få gott om förvarning för att ta ut sina pengar innan rättsfallet någonsin var avgjort. Vidare sa han att de investerade alla sina insättares pengar i statsobligationer, samtidigt som man hade alla bekvämligheter med ett lönekonto. De betalade också ränta på din insättning, och deras rörelsevinst kom från skillnaden mellan den ränta de betalade insättaren och vad statsobligationerna gav. Så man hade också försäkringen att till skillnad från många andra banker som gick i konkurs på grund av riskfyllda lån, var denna backad till 100 % av statsobligationer. Så sa han, och jag tänkte på hur slug denne bedragare var som kände till alla dessa okonventionella knep.

En av anledningarna till att vi gjorde denna avstickare var att åka till Chilton och prata med chefen för Chilton Private Bank själv, och se om allt stämde överens med vad Don hade berättat för mig.

Henrie och jag lämnade Texian Motel i Waco och körde de 21 milen till Chilton, och anlände till banken klockan 09:10. Där träffade vi en stilig och mycket vältalig ung man vid namn James T. Davis, omkring 30 år gammal. Han var inte ägaren, eller ens delägare, utan den anställde chefen. Han bekräftade allt Don hade berättat för mig, förutom att familjen De Graffenreid, som hade ägt banken sedan 1914 och vars huvudintressen låg inom bomullsbranschen, under senare år hade sålt banken till en viss affärsman vid namn John Landon, som nu var bankens verkliga ägare. Landon kom in två eller tre gånger i veckan och kontrollerade all verksamhet. Enligt Davis var Landon en skarpsinnig affärsman med resurser, och bankens verksamhet hade tiofaldigats sedan han hade tagit

över. Vi pratade med Davis i ungefär en timme och tog med oss ett checkhäfte och insättningsblanketter.

Efter att ha lämnat Chilton, en liten skruttig stad med cirka 300 till 500 invånare, åkte vi tillbaka till I-35 och körde vidare mot Austin, Texas. Vi tog sedan Hill Country Trail (US 290) till Fredericksburg, där vi stannade och åt lunch på restaurang Golden Corral. Vi körde vidare västerut och anslöt till I-10 och fortsatte till Ft. Stockton. Vi anlände klockan 18:10 och checkade in på Sunday House Motor Inn (B.W.) och upptäckte att vi hade det finaste rummet vi haft under hela resan, ett stort rum med king-size-sängar. Vi åt middag på en närliggande restaurang, spansk biff, soppa och salladsbar. Körde totalt 460 miles.

Tisdag 23 december. Efter att ha checkat ut från Sunday House körde vi tvärs över gatan och åt en god frukost på Holiday Inn. Lämnade stället klockan 08:45 och körde västerut på I-10. Gjorde en tidsomställning några miles väster om Van Horn, Texas (vann en timme) och fortsatte till El Paso. Åt lunch på Red Lobster (avfart McRae) och vidare till Willcox, Arizona, där vi checkade in på Plaza Inn (Best Western). Hade kört totalt 474 miles under dagen.

Ringde Don Johnson. Allt O.K. Han lämnar in en Habeas Corpus och förväntar sig att få ut Carl, säger han. Ringde Billy Sanders. Har arbetat på huset varje dag utom måndag. Grunden är lagd, septiktanken är på plats, vattenledningar indragna. Gav mig sin nya hemadress. Pratade med Kim och Walt. Kim är upptagen med att leverera presenter.

Onsdag 24 december. Lämnade Willcox tidigt efter att ha ätit en gratis "kontinental" frukost. Körde till Tucson och åt en god frukost på Denny's (avfart St. Mary's). Körde vidare norrut på I-10 och anlände till vår lägenhet i Maryland Lakes klockan 10:45, efter att ha kört 196 miles. Vädret var klart och soligt, men svalt. Efter att ha lastat ur ett ton varor körde vi till Fry's Supermarket för att ladda upp med livsmedel för 70 dollar, och åt sedan en god lunch med kalkonsmörgåsar och annat gott. Henrie bäddade sängarna osv. Vi var båda ganska utmattade efter en lång dag och gick och lade oss klockan 19:00.

Torsdag 25 december, juldagen. Gick upp sent i vår nya lägenhet. Henrie hade bunkrat upp med matvaror igår och lagade en god hemlagad julmiddag, en välkommen omväxling efter att ha ätit på alla restauranger längs vägen. Vi hade ingen TV-apparat ännu, så vi kunde inte se programmen och andra händelser, vilket vi saknade. På eftermiddagen gick vi till några

av de olika köpcentrumen för att leta efter möbler, TV-apparater och en mängd andra nödvändigheter.

Fredag 26 december. Försökte få tag på vaktmästaren för att laga lamporna i det nedsänkta taket i köket, men allt var stängt. Fick ett brev från pastor Rick Harp. Han sa att han skulle vara här i Phoenix för att hälsa på mig om ungefär en vecka. Svarade honom och sa att jag föredrog den 5 januari, och ritade ett diagram som visade honom var han kan hitta oss. Skrev ett brev till Claude Curtis, postmästaren i Otto, och gav Don Johnson fullmakt att hämta ut rekommenderad post. Skickade en check till Billy Sanders och betalade hela kontraktssaldot på huset (innan det ens var till hälften färdigt). Pratade med telefonbolaget om en telefon. Kostar 50 $ för installation, 27,50 $ för att sätta den på semestertaxa och 4,75 $ för att ha den i beredskap, eller 27,50 $ för att få den återansluten. Beslutade att det inte var värt att ansluta den under detta besök. Henrie och jag letade efter en TV-apparat. Tittade på flera ställen, inklusive två ställen i Maryvale Shopping Center på Indian School Road och 51st Ave.

Lördag 27 december. Postade tre brev till tre olika banker och instruerade dem att föra över alla medel till våra konton i Chilton Private Bank. Ringde Don Johnson. Ingen domare är tillgänglig för att utfärda Habeas Corpus, säger han. Han hade ännu inte skrivit till skattemyndigheten (IRS), som jag hade sagt åt honom att göra, men sa att han skulle göra det.

Efter lunch körde Henrie och jag till den nya Safeway-butiken och handlade mat för 65 $. Sedan till Appliance-TV City vid Cactus och 43 Ave., och köpte en 25-tums Sharp TV-apparat, pris 369 $. Därefter åkte vi till K-Mark vid Northern och 27 Ave. och köpte ett TV-bord, en uppsättning tallrikar och två set med nya bestick.

Söndag 28 december. Hämtade söndagstidningen Arizona Republic från andra sidan gatan. På morgonen monterade jag TV-stativet jag köpte igår och läste söndagstidningen. På eftermiddagen åkte Henrie och jag till Levitz (Indian School och 27:e) och valde ut en uppsättning sovrumsmöbler.

Läste ut Going Like Sixty av Richard Armour. 133 sidor om att njuta av livet under senioråren.

Måndag 29 december. Ringde James T. Davis och informerade honom om att jag hade fört över medlen från tre olika banker i Florida till Chilton Private Bank. Kontaktade Hahnenberg, projektledaren för Maryland Lakes, för att laga taklamporna i köket. Han och en annan

unge mannen bar upp TV-apparaten för trapporna och tog även de nödvändiga måtten för att byta ut panelerna i köket. Ringde Alan Tanner på Republic Cable för att ansluta vår nya TV. Detta gjorde han samma dag, mellan kl. 11:00 och 12:30. Anslutningsavgift 5 $, plus 10,95 $ per månad.

Henrie och jag gick till Red Lobster vid 53:e och Indian School för lunch. Sedan gick vi till Target Department Store och köpte en skrivbordslampa och andra saker. Därefter till Levitz Furniture Store, där Henrie valde ut en annan sovrumsmöbel istället för den hon valde igår. Stannade till vid Map Store och köpte en fin 15-tums jordglob till mitt arbetsrum i North Carolina. På kvällen tittade vi på vår nya TV för första gången.

Tisdag 30 december. Kl. 10:00 gav sig Henrie och jag iväg på en tur till Sedona, Arizona (110 miles) och åt lunch på Orchard Inn and Grill i matsalen känd som L'Auberge de Sedona. Vi tittade i butiker upp och ner längs huvudgatan. Vacker dag. Körde tillbaka via Jerome, en historisk gammal gruvstad. Stannade till vid museet och såg en intressant film och skildring av den tidiga gruvdriften i Jerome.

På vägen tillbaka körde vi genom Prescott Valley (US 89), tog sedan HW 69 tillbaka till I-17 och anlände till lägenheten kl. 19:00.

Onsdag 31 december. Ringde James T. Davis, chef för Chilton Private Bank. Bekräftade att två av kontona från Florida hade mottagits, men det tredje hade inte det. Tittade på Fiesta-paraden i Phoenix från kl. 11:30 till 13:30. Körde till Fry's Supermarket och lastade upp med matvaror. Kl. 20:00 tittade vi på King Orange-paraden i Miami (1 timme), och såg sedan Dynasty och Hotel.

Torsdag 2 januari 1987. Tittade på Cotton Bowl-paraden, Dallas, Texas, från kl. 08:00 till 09:30. Tittade på Tournament of Roses-paraden, Pasadena, Kalifornien, från kl. 09:30 till 11:30. Körde över till Smitty's vid West Plaza Shopping Center och köpte en pyjamas, en långärmad skjorta och en röd och marinblå morgonrock.

Tittade på matchen mellan Arizona State University Sun Devils och Michigan Wolverines. Sun Devils vann med 22 mot 15, till stor glädje för Arizonaborna.

* * * * *

Även om jag har detaljerade anteckningar i min anteckningsbok om resten av vår vistelse i Phoenix, ska jag försöka sammanfatta och korta ner den sista delen av vårt besök för korthetens skull.

Fredag 2 januari. Levitz levererade fem delar av Henries sovrumsmöbler. Klockan 18.00 såg vi fotbollsmatchen mellan Miami Hurricanes och Penn State. Penn vann med 14-10.

Lördag 3 januari. Henrie och jag åkte till Reliable Furniture och hämtade en sittpuff, ett litet bord och en lampa till Henrie.

Söndag 4 januari. Körde till Christown Shopping Center och köpte ett matbord i ek och fyra stolar.

Måndag 5 januari. Pastor Rick Harp från Kalifornien tittade förbi vid 17:30-tiden. Hjälpte mig att bära upp Henries skänk för trapporna och in i hennes sovrum. Han och jag gick och åt middag på Denny's. Vi pratade fram till klockan 21.00, sedan gick han för att hitta ett rum på ett "6" Motel på Bell Road.

Tisdag 6 januari. Rick var tillbaka vid lägenheten klockan 09:30. Hade glömt bort tidsomställningen och var ungefär en timme sen. Hur som helst, vi åt frukost tillsammans och han stannade till klockan 15.00. Han hade tagit med sig sitt omfattande album med bilder och klipp från sina yngre dagar när han var medlem i George L. Rockwells nazistparti, och även om sitt engagemang i andra rasrörelser. Jag visade honom min främsta julklapp från Henrie — en äkta replika av general George Custers armérevolver, reproducerad av Franklin Mint.

Torsdag 8 januari. Vid 10:30-tiden åkte Henrie och jag till mormontemplet i Mesa, cirka 27 miles från vår lägenhet. Vi fick ett intensivt indoktrineringsprogram vid deras besökscenter och såg fyra olika audiovisuella program i lika många olika teatrar (de hade sex stycken). Jag fick ett exemplar av Mormons bok. Centret byggdes sex år tidigare och representerade det senaste inom sofistikerad indoktrinerinsteknik. Efter det gick vi tvärs över gatan till mormonernas släktforskningsbibliotek. Det innehöll en enorm mängd data och det var mycket folk där, alla var väldigt upptagna. Senare på eftermiddagen åt Henrie och jag en stor lunch på Red Lobster.

Lördag 10 januari. Vid 10:30-tiden, enligt överenskommelse, kom Alan Tanner förbi och hämtade kontrollenheten till kabel-TV:n. Vi packade och åt vår sista lunch på

lägenheten, och lämnade Glendale klockan 13:10 för resan hemåt, som nu skulle bli till en av de hyrda stugorna från John Dillard.

Klockan 15:00 var vi i Tucson och stannade till vid Denny's för förfriskningar. Körde totalt 281 miles, och tog sedan in på Best Western American Motel i Lordsburg, New Mexico, klockan 18:30. Åt en lätt middag bestående av överblivna grönsaker på rummet och gick och lade oss tidigt.

Söndag 22 januari. Gick upp tidigt och åt frukost i motellets matsal. Väldigt "Western", drivet av mexikaner. Gav oss av klockan 08:00 och körde österut på I-10. Åt lunch på Holiday Inn klockan 14:00 (ny tid) i Van Horn. (Det fanns många fina målningar utställda där vid den tiden, men det är inte längre ett Holiday Inn.) Körde vidare till Big Spring, Texas på I-20, och anlände dit klockan 18:20 efter att ha kört 504 miles. Åt en biffmiddag på Ron Griffin's Restaurant i närheten. Stort, livligt ställe, fler mexikaner.

Måndag 12 januari. Åt frukost på Ron Griffin's Restaurant. Ringde James T. Davis på Chilton Bank och bad honom att även öppna ett konto i C.O.T.C:s namn och skicka ansökningshandlingar. Lämnade Big Spring klockan 10:15 och körde västerut på I-20, stannade i Grande Prairie, Texas, för att äta lunch på Denny's. Åt kycklingfiléer och räkor, varm äppelpaj med kolasås och glass. Klockan 18:20 tog vi in på Contessa Inn (Best Western) i Longview, Texas efter att ha kört 418 miles. Efter den stora lunchen hoppade vi över middagen och gick och lade oss tidigt.

Tisdag 13 januari. Gick upp tidigt och lämnade motellet utan frukost klockan 07:00. Klockan 11:00 stannade vi för lunch på den prestigefyllda restaurangen Red Snapper i Pecanland Mall på östra sidan av Monroe, Louisiana. Mitt på eftermiddagen stannade vi igen, denna gång på Shoney's, för paj och kaffe. Tog in på Bessemer Inn klockan 18:45 i Bessemer, Alabama. Körde totalt 514 miles.

Onsdag 14 januari, 1987. Åt frukost på loungens restaurang och lämnade motellet klockan 08:30. Körde västerut på I-20 och använde ringleden I-495 för att passera Birmingham. Vägytan var utmärkt härifrån och hela vägen in till Atlanta, i motsats till den ojämna ytan genom Mississippi, Louisiana och Alabama. Åt lunch på Red Lobster i Pleasant Hill-gallerian norr om Atlanta.

Kom tillbaka till Dillard efter att ha kört 285 miles och stannade till vid Best Western Motel för att fråga om vår stughyra. Flickan i receptionen sa att stuga nr 20 var

redo att flytta in och gav mig nyckeln. Vi hämtade sedan posten, handlade lite matvaror på marknaden och körde till stugan. Vi fann allt i gott skick. Jag körde över till vårt hus som nu är under byggnation för att se vilka framsteg som hade gjorts. Vi tillbringade resten av kvällen med att sortera och öppna en stor låda full med post.

Kapitel tjugonio

1987: En bedömning av det förflutna och framtiden

Efter att ha återvänt från Arizona satte jag mig ner och försökte göra en utvärdering av hur långt vår rörelse hade kommit, och hur dess utsikter kunde tänkas se ut för det kommande året och därefter. Skjutincidenten med Carl Messick och Johnsons ankomst hade kastat ett grus i maskineriet för vår verksamhet och förändrat bilden avsevärt. Att arbeta med Carl kan ha varit svårt ibland, men han var genuint intresserad av att främja Creativity-rörelsens framsteg och bevaka kyrkans bästa intressen. Hans omdöme kan ibland ha varit bristfälligt, och var det ofta, men hans hjärta var med hela vägen. Fram till juni 1986 hade vi gett ut och distribuerat 36 nummer av *Racial Loyalty*, och vi hade aldrig missat en månad, förutom den månad då jag hade fastat. Vi växte för varje månad och våra bidragsgivare stödde oss mer generöst allt eftersom tiden gick.

Med Johnsons ankomst förändrades saker och ting. Jag hade förväntat mig stora ting av Don Johnson, eftersom han hade lagt fram så långtgående planer, som jag tidigare har nämnt. Men ända sedan jag fick den där överföringsfakturan på 3845,80 dollar från åkaren och man inte hörde av Johnsons på en och en halv månad, började jag misstänka att jag hade att göra med en bedragare av rang. Men ändå tänkte jag att jag skulle ge honom tvivelsmålet till godo och se hur väl han skulle, eller inte skulle, leverera på alla sina bombastiska löften och förutsägelser. Hans insats vid rättegången hade varit allt annat än heroisk, och Carl satt i fängelse. I och med att Bobbi nu hade full lön, var hennes insatser med att besvara post och ge ut tidningen i bästa fall mediokra och oinspirerade. Med Carl hade vi gett ut vårt sista kontinuerliga nummer i juni, men nu...

lyckades inte ge ut ett nytt nummer av *Racial Loyalty* förrän i november 1986, nästa nummer fördröjdes till februari 1987, och nästa nummer gavs ut i juni samma år. Det skulle bli det sista numret vi gav ut med Bobbi vid datorn. Det skulle dröja ett helt år innan ett nytt nummer trycktes, men inte av Bobbi. Många saker skulle hända däremellan.

Bobbi var en extremt effektiv maskinskriverska, och i själva verket en mycket kapabel chef. Hon satte faktiskt två bokserier under sin tid här, nämligen *The Klassen Letters*, volym ett och två. Under tiden fick jag känslan av att varken Don eller Bobbi var särskilt intresserade av att främja kyrkan, utan snarare av att främja paret Johnson och göra det som gynnade dem själva, och om möjligt ta över kyrkans egendom från mig. Bobbi verkade ha den där olyckliga, dystra och outgrundliga utstrålningen, och man visste aldrig vad hon tänkte. Plötsligt, utan någon som helst konsultation, skaffade de en hund, och sedan en katt. Därefter dök det upp en stor hundkoja bakom kyrkan, och ett katthuset på trappan som ledde till biblioteket. Sedan flyttades den stora hundkojan upp till toppen av trappan och till avsatsen bredvid dörren till andra våningen. Allt detta trots att jag från början hade klargjort för dem att inga djur var tillåtna på kyrkans egendom. Fastän jag hade lånat ut min personliga VW Rabbit till dem, som jag förvarade i lagret bakom kyrkan, tog de snart över den och körde den som de ville, som om de ägde den. Jag blev till slut tvungen att klargöra att det inte var deras egendom att köra och tog ifrån dem nycklarna.

Hur gick det under tiden för Don med att sammanställa sin juridikkurs? Inte särskilt bra. Varje gång jag frågade honom hur mycket längre det skulle dröja innan han hade den klar, blev hans svar: om ungefär en månad. Han hade allt sammanställt i sitt huvud, sa han. Och så fortsatte det, månad efter månad. Det kom aldrig ut ur hans huvud, och inte ett enda videoband spelades någonsin in. Dessutom fick jag snart känslan av att det rådde en djup fientlighet mellan Don och Bobbi, även om de aldrig visade det offentligt. Vid ett tillfälle åkte Don till Texas i en månad, av okänd anledning, och Gale Bailey, som hade bott på skolan under hela denna tid, följde med honom. Under tiden bytte Bobbi sitt telefonnummer vid kyrkan, och även om hon berättade för mig vad numret var, bad hon mig att inte avslöja det för någon annan. En dag fick jag ett samtal från Texas där de frågade vad Bobbis nya nummer var, och i min naivitet tänkte jag att "någon annan" inte inkluderade hennes

make. (Vad jag inte visste var att det var på grund av hennes make som hon hade ändrat det.) Jag gav honom hennes nya nummer eftersom jag inte visste att de inte talade med varandra. Sådan var situationen fram till sommaren 1987. Vi gjorde inga framsteg i vårt medlemskap, vi gick bakåt. Allt detta ledde fram till en ännu mer drastisk händelse som snart skulle inträffa senare samma år.

Men låt oss först göra en avstickare till två andra angelägenheter som också nystades upp vid den här tiden.

Kapitel Trettio

Avtalet med konstföretaget

Det verkar som om jag, ända sedan jag startade Church of the Creator, upprepade gånger lyckats bli måltavla för olika bedrägerier, och ibland arbetade mer än en svindlare på mig samtidigt. Om detta bara hände av en slump, eller om JOG (den judiska ockupationsregeringen) pekade ut mig för dem, lyckades jag aldrig lista ut, men det verkade sannerligen som om jag hade blivit en huvudmåltavla.

Tillbaka i omkring 1980, tre år innan vi flyttade till North Carolina, blev jag introducerad för en person vid namn Tad Galin av min vän Chet Sasadu, som ägde ett apotek i Pompano Beach, precis söder om Lighthouse Point. Chet var en vänlig prick och vi hade känt varandra i åratal. Vi tog en kopp kaffe vid lunchdisken i hans butik när han berättade för mig att där borta fanns den här mannen Tad, en vän till honom, som var intresserad av min kyrka och gärna ville träffa mig. Visst, låt honom göra oss sällskap över en kopp kaffe.

Tad var en liten men skarp person i trettiofemårsåldern. Han hade kommit från Polen, där hans familj enligt honom hade tillhört någon form av aristokrati. Hans engelska var bra, även om han fortfarande talade med en tydlig brytning, och han var en ganska sympatisk person. Han var verksam inom Amway-branschen, sade han, och även om han fortfarande hade det kämpigt gjorde han snabba framsteg. Han berättade för mig om alla de enastående framgångar som hade vuxit fram ur Amway-systemet, och att han en dag skulle vara ekonomiskt oberoende. Han ville gärna komma hem till mig någon gång och förklara hela Amway-upplägget, och han ville att jag skulle gå med. Han hade också stora planer på hur detta samtidigt skulle kunna gynna tillväxten av min kyrka, som han sade sig redan vara någorlunda bekant med. Han verkade vara en intressant person, och han hävdade att han höll med mig till 100 % när det gällde judarna. Det var judarna och kommunisterna som hade rånat hans en gång aristokratiska familj på deras mark och ägodelar. Jag sade, visst, kom över någon gång så kan vi prata om det mer i detalj.

Han spillde ingen tid på att göra just det, och gick in på stora detaljer om hur många människor han nu kände som var oberoende förmögna efter att de hade gått in i Amways spelplan. För närvarande bedrev han handel från sitt sovrum och hade ont om kapital, men han tänkte bli en av de framgångsrika. Dessa besök fortsatte under några månader, och varje gång han kom över visade han mig hur stora framsteg han hade gjort. Samtidigt hade han läst fler av mina böcker, och han lät mig veta hur entusiastisk han blev över att hjälpa till att främja Kreativitet. Han fortsatte att betona att om han bara hade några tusen i rörelsekapital, skulle han kunna ha ett bra lager av varor redo till hands för att leverera omedelbart och han skulle kunna röra sig mycket snabbare. Hittills var det hans fru, June, som hade ett välbetalt jobb som arbetsledare på ett privat sjukhus i Pompano Beach som verkligen bar familjens börda, och som samtidigt hjälpte honom att främja hans Amway-verksamhet. Jag var övertygad om att den här lille polacken hade mycket innanför pannbenet, och jag tyckte synd om honom på något sätt. Han verkade försöka så hårt. På hans ihärdiga begäran lånade jag honom slutligen, den 2 juni 1981, initialt 3 000 dollar. Han fortsatte att besöka mig och visa hur hans verksamhet växte, men egentligen skulle han kunna gå mycket snabbare om han hade mer lager och om jag lånade honom ytterligare 7 000 dollar. När allt kommer omkring tjänade hans fru 2 000 dollar i månaden, och hon skulle skriva under skuldebrevet som medlåntagare. Dumsnällt nog lånade jag honom ytterligare 7 000 dollar den 23 september. Faktum var att hans verksamhet ökade avsevärt.

Sedan kom en tredje part in i bilden. En ung vän till Tad, vid namn William P. Therrien, sålde billiga målningar dörr till dörr, och han tjänade ihop nätta 100 dollar om dagen i vinst, med mycket liten investering från sin sida. Detta gav Tad en storslagen idé. De skulle kunna bilda ett företag och starta konstcenter över hela landet och tjäna miljoner. De behövde mig för att finansiera affären, men mitt bidrag skulle bara vara minimalt vad gäller tid och arbete. Genom att bilda ett trevägsbolag skulle vi kunna främja Amway, vi skulle kunna främja konstprojektet (som skulle vara ryggraden i vår finansiella drivkraft) och bäst av allt, vi skulle kunna använda vart och ett av dessa konstcenter som mötesplatser för främjandet av Church of the Creator. Hur mycket skulle det krävas? Ytterligare 9 000 dollar skulle få vårt första center utrustat, ombyggt och renoverat här i Ft. Lauderdale. Tad hade redan hyrt en lokal på 50 E. Prospect Road, Ft. Lauderdale, och

hade han själv och några snickare som febrilt sågade och hamrade på den för att få den i ordning. Han hade också köpt en vit skåpbil som han använde för att frakta målningarna. Han satte igång med en rasande fart.

Det rådde ingen tvekan om saken, den lille mannen hade mycket energi.

Den 12 januari 1982 upprättade vi ett arbetskontrakt. Huvudmännen var Tad Galin, William P. Therrien, Church of the Creator och jag själv som ordförande. Företaget var känt som The Art Co. Jag lånade dem 9 000 dollar, men den här gången var det från de medel som jag hade donerat till Church of the Creator, eftersom vi förväntade oss att kyrkan skulle gynnas av denna handling. Skuldebrevet garanterades mig och undertecknades personligen av Tad Galin, hans fru June och av William Therrien. Vi var igång och allt såg bra ut. Vi höll till och med två COTC-möten i den nya lokalen. Det första var söndagen den 10 januari 1982, med mig som ordförande och föreläsare under två sessioner på cirka två timmar vardera. Det var 18 personer närvarande, och vi värvade tre nya medlemmar. En av de framstående personerna vid det mötet var Dr. Herbert Poinsett från Hollywood, som för närvarande (1992) har en talkshow på TV i Tampa-området, och som tidigare under en tid hade varit aktiv i både ras- och ateistiska kampanjer på egen hand. Ett andra möte hölls på Art Center ungefär en månad senare, söndagen den 7 februari, vid vilket jag inte var närvarande, eftersom jag befann mig i North Carolina vid den tiden och arbetade med de många projekt jag då hade på gång. Men jag tyckte att det var bra, jag skulle ändå snart flytta till North Carolina, och de borde lära sig att hålla sina möten utan mig.

Sedan kom en chock. Plötsligt sa Tad att de var pank. Hans Amway-verksamhet föll samman eftersom han hade lagt all sin tid på Art Co., men han höll på att bygga upp den igen med stor flit, sa han, så jag skulle inte oroa mig. Var William Therrien befann sig hade jag ingen aning om, och Tad var mycket svävande om det. Han var "ute på vägarna".

Vid det här laget var vi inne i senvåren 1982, och jag var djupt upptagen med att få COTC-centret i North Carolina byggt. (Grundstensdagen var den 10 mars 1982.) Henrie och jag planerade att flytta upp till North Carolina så snart vi kunde få vårt hus sålt. När kunde jag få mina lån återbetalda? Snart, fortsatte Tad att försäkra mig. Sedan slog en annan katastrof till. June hade privat gett en av sina kvinnliga "vänner" på sjukhuset ett exemplar av White Man's

Bible, i hemlighet, i ett brunt kuvert, efter att ha blivit försäkrad om att hon sympatiserade med våra läror. Nästa sak June visste var att hon fick sparken och förlorade sitt jobb som gav 2000 dollar i månaden, utan någon angiven anledning.

Tiden gick, och allt jag någonsin fick från Tad var otaliga försäkringar om att han skulle betala tillbaka till mig "snart". Hans fru, June, fick ett annat jobb, men det betalade inte lika bra som det hon hade haft. Jag försökte ge den stackars karln en chans att återhämta sig och infria sina löften. (Han var också skyldig mig de 9000 dollar som jag hade lånat honom tidigare.) Slutligen, tre år och 50 löften senare, var mitt tålamod slut. Vi var nu inne i 1986 och bodde i North Carolina, och jag hade inte fått en cent, inget annat än löften. Vad kunde jag göra? Jag beslutade mig för att ta min förlust och lämna över ärendet till en inkassobyrå. Var kunde jag hitta en som jag kunde lita på i Broward County? Jag ringde min gamle vän, Jim Hundley, som ägde lagret och hyreskomplexet i Pompano Beach, där jag under min sista vistelse i Florida hade förvarat mina tusentals exemplar av *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*, och även förvarat mina affärshandlingar och filer. Jag hade känt Jim i minst 15 år. Jag beslutade mig för att ringa honom och fråga honom — kände han till någon ärlig inkassobyrå i Broward County? Visst, hans svärdotter, Geri Lamb, ägde en som hette Professional Credit Control, Inc., och hon skulle gärna ta hand om mitt fall.

Så jag ringde henne och hon skickade mig de nödvändiga papperen att skriva under och hon skulle ta det därifrån. Hon var inte advokat själv, men byrån anlitade en som skötte allt det juridiska arbetet åt dem. Byråns provision för att genomföra en inkassering var ganska saftig — 50 % om de drev in pengarna, och ur det betalade de alla advokat- och andra juridiska kostnader. Om de inte drev in något, var jag inte skyldig någonting. Gott nog. Bättre att försöka rädda något ur affären än ingenting. Jag visste att familjen Galin ägde ett hus och måste ha åtminstone visst eget kapital i det. Dessutom hade June ett ganska välbetalt jobb, och de måste också ha ett betydande lager av Amway-varor.

Inkassobyråns advokats namn var Alton A. Linn, Jr., vars kontor låg i Pompano Beach. Han lämnade vederbörligen in en stämningsansökan för min räkning, som ett fall, och en annan för kyrkans räkning, som ett andra fall, i Circuit Court i Ft. Lauderdale.

Vårt fall var schemalagt till den 27 januari 1987.

Vid denna tid höll vårt nya hus fortfarande på att byggas och vi bodde i John Dillards stuga nr 20 i Georgia. Den

Den 25 januari, efter att ha tittat förbi kyrkan (Don Johnson hade precis återvänt från Texas), hämtade jag "Art"-filen från skåpet i kyrkan och Henrie och jag gav oss av mot Florida klockan 10:20. Det regnade kraftigt när vi åkte och när vi stannade för lunch på Red Lobster i Atlanta regnade det fortfarande. Vi anlände till Lakeland, Florida och körde in vid Holiday Inn klockan 17:50. Vi åt middag i Holiday Inns matsal.

Mary Wimmer, som fortfarande bodde i Lighthouse Point på den tiden, hade bjudit in oss att bo hos henne när vi kom ner. (Hennes man, Bill, hade dött bara några månader tidigare.) Vi anlände dit på kvällen och hon hade förberett en god middag åt oss. Nästa morgon åt vi frukost vid hennes bord, och hon gick vidare för att ta hand om en mängd sysslor som väntade på henne, och vi förberedde oss för vårt möte i domstolsbyggnaden.

Efter att ha ätit lunch på Denny's i Lighthouse Point körde vi till Broward County Courthouse. Vi fann att mycket byggarbete pågick vid den expanderande domstolsbyggnaden och den närmaste parkeringsplatsen vi kunde hitta låg ungefär en kvarts mil bort. Vi gick till rum 920, domare Linda A. Vitales tjänsterum. Vår advokat, Alton A. Linn, Jr., anlände snart. Det var första gången vi träffade honom, och vi diskuterade några detaljer i målet, även om fakta redan var väl kända för oss alla. Tad och June Galin var redan där, tillsammans med en anhängare som egentligen inte hade något med målet att göra. Snart anlände domare Vitale och rättegången började. Faktum var att det var ett helt klart fall. De hade lånat 19 000 dollar och skrivit under 90-dagars skuldebrev för återbetalning. Fem år hade gått och de hade inte betalat tillbaka ett öre. Tad hade redan skickat in ett långt, tröttsamt skriftligt försvar om att hans koppling till kyrkan hade förstört hans verksamhet, och att allt var mitt fel. När rättegången inleddes fortsatte han att gnälla och upprepa samma visa i oändlighet. Då och då ingrep domaren och frågade: "Men ni lånade väl pengarna och skrev under skuldebreven som vi har här framför oss?" Han svarade: "Ja, men...", och började sedan gnälla igen. Jag började bli rejält irriterad och ville flika in att han kom till mig och att det var hans idé att gå med och att han lånade och gjorde av med pengarna. Min advokat puffade mig dock i sidan och sa åt mig att förbli tyst, vilket jag gjorde. Slutligen tog gnällsessionen slut, och domaren sa: "Ni lånade pengarna, ni betalade inte tillbaka dem", och avkunnade dom mot dem.

Så vi hade vunnit vårt mål, fått en dom registrerad mot dem och åkte tillbaka till North Carolina.

Vad hände sedan? Ingenting. Jag hörde aldrig ett svar från advokaten, inte heller från inkassobyrån, under vad som verkade vara en orimligt lång tid. När jag hörde mig för på båda ställena per telefon var de svåra att nå. När jag väl fick kontakt var svaren vaga, märkliga och tvetydiga. En av dem sa att familjen Galin hade ansökt om konkurs, men om det var före eller efter domstolsbeslutet lyckades jag aldrig få reda på. I vilket fall som helst vidtog ingen av dem den minsta åtgärd för att driva in skulden, och efter ett tag gav jag upp. Jag misstänker att Tad köpte ut dem till rabatterat pris, och att de, advokaten och inkassobyrån, behöll de pengar de kunde få för egen räkning. Jag fick i alla fall aldrig se ett öre och jag ville inte slösa mer tid på att driva ett hopplöst fall 120 mil bort när jag hade viktigare saker att göra.

Finns det en ärlig inkassobyrå i Broward County? Inte vad jag vet.

Kapitel Trettioett

The Natchez Pilgrimage Tour Plus

Före inbördeskriget var delstaten Mississippi en av de rikaste, om inte den rikaste, i nationen, och staden Natchez sägs ha haft fler miljonärer i sina omgivningar än någon annan stad, inklusive New York. Som vi alla vet förändrade judarna allt detta, och idag är Mississippi en av de fattigaste och mest efterblivna i unionen. Hur det än må vara med det, har staden Natchez en stolt tradition och många av dess gamla herrgårdar står fortfarande kvar som sevärdheter och utställningar av den Gamla Södern. Varje år under hela mars månad håller staden en "Pilgrimage Tour" som speglar glansen från svunna tider, även om stadskärnan är lika sjabbig som vilket annat slumområde som helst bebott av n-ordet. Icke desto mindre är dess pilgrimsfirande varje år en sällsynt juvel, och min fru och jag har besökt det mer än en gång. Vi har märkt att det under de senaste tio åren eller så har vuxit upp flera nya förortsområden runt stadens omgivningar som inte fanns när vi först besökte den.

I mars 1987, medan vårt nya hus höll på att byggas, bestämde vi oss för att ta oss tid att besöka det igen. Henrie och jag planerade att resa den 27 mars. Efter att ha rådgjort med Billy Sanders, entreprenören, om val av kakel, träslag och andra detaljer, gick vi upp tidigt för att ta oss till kakelaffären. Vi valde typ och färg på kakel till alla 3,5 badrummen, och även till foajén vid entrédörren. Vi stannade också till vid Macon Supply och valde ut modellnummer för VVS-armaturer (mestadels borstad brons). Vi förde anteckningar om valen av alla dessa föremål och skyndade tillbaka till byggplatsen, men Sanders var inte där. Vi lämnade dem alla i en aktmapp och spikade fast den på en regel. Vi var säkra på att han skulle se den.

Vi bodde fortfarande i John Dillards stuga nr 20 vid denna tid. Efter att ha hämtat posten på postkontoret åt vi lunch i stuga nr 20 och packade för att åka. Vi stannade och betalade vår hyresräkning fram till den 27:e, och pratade med John

Dillard om att ge oss någon form av eftergift under vår frånvaro. På denna punkt vann vi en partiell eftergift.

Vi stannade till vid Clayton Motors och lämnade en depositionscheck på 100 dollar för en affär vi hade gjort med dem gällande en ny 1987 Pontiac 6000 LE kombi.

Lämnade Clayton vid 12:45-tiden och begav oss söderut mot Atlanta, sedan österut på I-20 hela vägen till Tuscaloosa, Alabama, och checkade in på Stage Coach Inn för natten. Vi hade kört 314 miles och anlände klockan 18:00 (CST). Henrie åt ett äpple på rummet, medan jag gick till loungen och åt en smörgås och så mycket räkor jag orkade.

Fredag 27 mars 1987. Vi kom iväg tidigt och körde västerut genom Jackson, Mississippi, och svängde sedan av på Natchez Trace Parkway, söderut mot Natchez. Det var en vacker dag och en vacker biltur. Henrie var särskilt imponerad av all blommande kornell, även många andra blommande träd och klätterväxter, inklusive kvitten (lila), några oidentifierade gula klättrare och många utmärkta arter av blåregn. Såg även en vild kalkon på nära håll som gick på vägen. Många vråkar syntes till, både i träden och i luften.

Vi gjorde en avstickare till en sidoväg som ledde till Port Gibson, körde sedan ner för en annan sidoväg i åtta miles, vilket ledde till ruinerna av den storslagna gamla herrgården Windsor Plantation, byggd 1859–61 och förstörd i en brand 1890. De enorma och vackra korintiska pelarna (jag tror vi räknade till 14) som står kvar är några av de mest enastående av alla herrgårdar från söderns antebellum-period.

Vi anlände till Natchez vid 15-tiden och checkade in på Scottish Inn. Henrie och jag åt middag på Chug's Restaurant några kvarter bort. Jag åt grillad mal och hon åt crab Augustin.

Lördag 28 mars. Henrie hoppade över frukosten. Jag körde tvärs över vägen (US 61) och åt frukost i Best Westerns matsal. En stor baptistgrupp var också där, de höll precis på att gå. Framåt middagstid körde vi upp till Natchez Pilgrimage Tour Center och köpte biljetter till "Green Tour" — fyra av antebellum-hemmen för den eftermiddagen, och även biljetter till Confederate Pageant den kvällen. Samtidigt gjorde vi reservationer för att äta middag på Carriage House klockan 19:00. Vi åt lunch på Post House, bredvid Pilgrimage Center, där vi åt Crayfish Étouffée. Jag har glömt vad det var, men Henrie tyckte det var utmärkt.

Efter lunch besökte vi de fyra hem som vi hade biljetter till, (a) Parsonage, (b) Rosalie, (c) Richmond och (d) Dunleith. Det var stora folkmassor överallt. Vädret var soligt och började bli ganska varmt. Klockan 19:20 åt Henrie och jag middag på Carriage House på Stanton Halls ägor. Därifrån skyndade vi oss till City Auditorium för att se huvudevenemanget — Confederate Pageant. När vi kom tillbaka till bilen upptäckte vi att batteriet var dött, men en vänlig sydstatare kom till vår undsättning med startkablar och vi fick snart igång bilen.

Söndag 29 mars. Efter att ha checkat ut från Scottish Inn åt vi frukost på Best Western tvärs över gatan, och klockan 08:50 begav vi oss mot Texas. Korsade Mississippi in i Louisiana på US 84, sedan vidare till I-20 och åt lunch på Denny's i Shreveport. Vidare till Tyler, genom Corsicana, sedan US 31 hela vägen till Waco, Texas. Checkade in på Lexington Motel, som hette The Texian när vi bodde där i december förra året. Vädret hade blivit ovanligt kallt och vi såg lite snö på vägen. Körde 410 miles.

Måndag 30 mars, i Waco, Texas. Åt frukost på Tanglewood Farms Restaurant, ett kvarter från motellet. Ringde Chilton Bank. Pratade med Janice, bokade ett möte med James Davis, chefen, till klockan 10:00. Pratade med honom i ungefär en timme, ämnet var hur man hindrar IRS (skattemyndigheten) från att lägga vantarna på de tillgångar jag kan tänkas ha. Diskuterade att starta "offshore-stifterlser", vars ränta inte skulle behöva rapporteras till IRS. Davis gav mig namn och telefonnummer till en advokat som specialiserat sig på sådant: en Richard Moore i Clearwater, Florida. Han informerade mig också om att John Landon, bankens nuvarande ägare, befann sig i Hongkong för att undersöka möjligheter att växla amerikanska dollar till schweizerfranc, på konton som skulle ge ränta. Han sa att jag var den förste som gjort en sådan förfrågan. Fick reda på att Landon bara var 39 år. Träffade Janice.

Körde norrut på I-35E. Stannade vid ett nytt Holiday Inn som precis skulle öppna och fick en "kostnadsfri lunch".

Körde norrut och österut från Dallas på I-30 och checkade in på Continental Motor Inn (Best Western) i Arkadelphia, Arkansas, ankomst klockan 18:30. Åt en stor buffémiddag på en tillhörande restaurang. Körde 401 miles.

Tisdag 31 mars. Frukost på motellets restaurang. Checkade ut klockan 8:50 och körde nerför I-30, anlände till Memphis vid middagstid. Vi ville återbesöka Mud Island, ett intressant museum från inbördeskrigets dagar, men också en nöjespark och lekplats av något slag. Det hade byggts till betydande kostnader på vad som förr inte var mer än vad namnet antyder, en lerö i Mississippifloden, belägen ungefär en kvarts mil från den östra stranden och lite söder om huvudbron. Vi hade båda besökt den tidigare, men inte tillsammans.

Vi lämnade bilen parkerad på parkeringsplatsen som byggts speciellt för Mud Islands besökare, men som låg på fastlandet, köpte biljetter till Mud Island-turen och tog monorailen över till ön. Där åt vi lunch, bara smörgåsar, på Meagher's Restaurant. Stället hade också två andra restauranger, som verkligen är förstklassiga, men de var båda stängda eftersom turistsäsongen ännu inte var i full gång. River Terrace Restaurant var planerad att öppna den 11 april.

Henrie och jag gick sedan genom museet under nästa en och en halv timme. Vi märkte att personalen var praktiskt taget helt svart, och att hela stället hade förfallit avsevärt sedan förra gången vi besökte det.

Gav oss av klockan 15:00 och körde söderut och österut på US 78 hela vägen till Hamilton, Alabama, invånarantal 4500. Vi checkade in på Holiday Inn, där jag åt middag i deras matsal, medan Henrie fastade på ett äpple på rummet. Körde 352 miles.

Onsdag 1 april 1987. Henrie och jag åt frukost i Holiday Inns matsal, checkade sedan ut och åkte klockan 09:00, färdades söderut på US 73. Ganska bra väg, hälften av den fyrfilig. Efter att ha stannat för lunch i Anniston, Alabama (Shoney's), körde vi vidare till Atlanta och anslöt till I-85. Körde norrut på US 441, tog sedan en avstickare för att träffa Bill Stratton på Currahee Printing Co., Toccoa. De höll på med tryckningen av *RAHOWA! This Planet is All Ours* för oss vid den tiden. De hade dock fortfarande ingen maskin för att göra bokbindningen då, och var tvungna att låta ett externt företag sköta bindningen. (De har en bindningsmaskin nu.)

Körde vidare till Clayton, där vi åt middag på Burrell's Junction, och handlade sedan lite matvaror på Winn-Dixie. Körde vidare till skolan för att slå på värmen. Tittade på byggarbetet på huset för att se om några framsteg hade gjorts i vår frånvaro. Inte mycket, frukosthörnan hade

hade stängts in. Henrie hämtade sin bil vid kyrkan. Vi pratade en kort stund med familjen Johnson, och körde sedan till vår stuga nr 20. Körde totalt 378 miles.

Kapitel Trettiotvå

Chilton Private Bank-katastrofen

Denna nästa stora episod i Church of the Creators historia är mycket smärtsam för mig att rapportera. Det är inte första gången jag har blivit lurad och gillrad i en fälla, och det är inte heller den sista. Jag har redan berättat om mitt intensiva sökande efter en relativt säker hamn för de resurser jag ägde personligen, och de i kyrkans namn, och hur man skulle förhindra IRS långa och krokiga arm från att lägga beslag på dem när som helst utan förvarning. Jag har också berättat om hur jag blev rådd av Don Johnson att en privat bank i Texas, som inte stod under federal jurisdiktion eller Texas delstatsmyndigheter, förmodligen var mitt bästa alternativ, eftersom de hade varit verksamma sedan 1914 och inte samarbetade med JOG. Dessutom låg alla deras tillgångar i statsobligationer eller statsskuldväxlar, som antogs vara de säkraste av alla fonder, och om några IRS-agenter kom förbi och ville snoka i någons specifika konto, skulle bankens ledning ge investeraren gott om varning för att ta ut sina medel. Jag har också beskrivit mina två besök på själva banken för att prata med ledningen och göra mitt bästa för att kontrollera dessa påståenden. Som ett resultat av alla dessa rekommendationer flyttade jag en betydande del av de likvida tillgångarna, mina egna och kyrkans, från fem stora banker i Florida till Chilton Private Bank. Dessa var inga små konton; mina uppgick till 262 649,68 dollar och kyrkans till 231 572,60 dollar, vilket tillsammans uppgick till nästan en halv miljon dollar.

Ungefär en månad innan vi flyttade in i vårt nybyggda hem, någon gång under den tidigare delen av maj, skickade jag ytterligare en stor insättning till Chilton Bank, en check på ett belopp av cirka 35 000 dollar, som jag hade erhållit från min senaste stora fastighetsförsäljning i Collier County, Florida. Checken och insättningsblanketterna returnerades till mig av The Republic Bank of Waco, genom vilken Chilton Private Bank av någon anledning körde alla sina insättningar. Det fanns ingen förklaring i kuvertet till varför insättningen blev

återvände. Uppskrämd försökte jag omedelbart ringa Chilton Bank, men deras telefon, sa den inspelade rösten, hade kopplats ur. Jag ringde då Republic Bank för en förklaring och fick veta att Chilton Private Bank var insolvent och att Texas Banking Commission hade tagit över den. Nu var jag verkligen i ett tillstånd av desperation, och jag gick ut för att berätta nyheterna för Don. Han verkade varken förvånad eller oroad. Han fällde någon dum kommentar om att det utan tvekan snart skulle ordna upp sig. Jag försökte få ytterligare information från Republic Bank, men allt de kunde säga mig var att jag snart skulle få ett officiellt brev från Texas Banking Commission. Inom en vecka fick jag mycket riktigt två brev, ett för min egen räkning och det andra adresserat till kyrkan. Breven bekräftade alla mina värsta farhågor. Banken var i konkurs och under likvidation.

I och med att två konton involverade stora summor pengar, både våra och kyrkans, ville Henrie och jag ta reda på så snabbt som möjligt vad som hade hänt, och vad, om något, som kunde göras. Eftersom ingen information kom från Chilton-banken, och eftersom Texas Banking Commission inte erbjöd något annat än det formella tillkännagivandet i formulärbreven, beslutade vi att det var absolut nödvändigt att vi gjorde en resa till Texas och samlade in den information vi kunde från olika källor. Var skulle vi börja? Vi skulle bege oss till själva brottsplatsen, till Texas, och ta det som det kom när vi väl var där.

Chilton ligger cirka 28 miles söder om Waco, Texas, i Hall County, vars huvudort är Marlin, ett obetydligt landsbygdsområde, ett område som inte innehåller mycket av värde. Vi bestämde oss för att länets register över Chilton Bank-fallet skulle vara platsen att börja på.

Henrie och jag lämnade vårt nya hem lördagen den 8 augusti 1987, och vår första etapp på 502 miles tog oss hela vägen till själva staden Marlin, där vi checkade in på Metro Inn (Best Western) och anlände dit klockan 19.00. Nästa morgon körde vi till sheriffens kontor för att få en bild av läget. Där, i ett litet förrum, fanns en flott klädd svart vakt, som berättade för mig att sheriffen hade varit borta i en vecka, och i vilket fall som helst hade sheriffmyndigheten ingen del i Chilton Bank-fallet.

Därefter gick vi till länets domstolsbyggnad, där vi rådfrågade domstolssekreteraren. Hon sa att de inte heller hade någon del i fallet, men pekade mot distriktsdomstolen på tredje våningen. Vi gick upp till tredje våningen och där distrikts-

Domstolstjänstemannen hade Texas Banking Commission-fallet arkiverat, i en mapp redo för mig att granska. Jag frågade om jag kunde få en kopia av den, och tjänstemannen sa ja, för 1 dollar per sida. Jag sa, sätt igång, ge mig hela filen, 20 sidor och värd 20 dollar. Jag försökte få ytterligare information från tjänstemannen, men han låtsades vara okunnig om allt. Han föreslog att den lokala tidningen kunde ha mer information, eftersom de hade följt fallet noga.

Jag gick för att prata med redaktören för Marlin Democrat. Han var mycket samarbetsvillig och erbjöd en mapp med en samling klipp om Chilton-fallet, varav de flesta var tagna från Waco Tribune Herald. Jag satte mig vid ett skrivbord han erbjöd och började skumma igenom artiklarna. Jag valde ut fyra artiklar och frågade om de kunde göra kopior av dem, vilket de gjorde.

Jag gick sedan tillbaka till motellet och checkade ut. Henrie och jag åt sedan lunch på Plantation Inn Restaurant och gav oss av mot Waco, Texas, cirka 28 miles bort. Vi anlände dit vid 14:30-tiden och hittade slutligen den federala konkursdomstolens kontor på tredje våningen i den stora posthusbyggnaden vid Austin Blvd. och 5th St. Vi sökte igenom indexet över fall och hittade slutligen Chilton Bank-fallet — Konkurs nr 8760550, registrerat den 22 juni 1987. De kvinnliga tjänstemännen (tre stycken) lokaliserade sedan snabbt filen och lät oss göra kopior på deras kopieringsmaskin, totalt 72 sidor à 25 cent per sida, 18 dollar. Det tog oss cirka 40 minuter. Vi lämnade sedan Waco och begav oss mot Austin, cirka 100 miles bort. Vi anlände klockan 17:45 och valde att bo på Quality Inn, South. Jag åt en god Chef's Salad till middag och avslutade det hela med äppelpaj à la mode. Henrie valde att bara äta ett äpple och dricka lite juice på rummet.

Advokaten som utmanade Texas Banking Commission i deras åtgärder mot Chilton Bank var Joe Alfred Izen, vars kontor låg i Houston. Jag studerade Izens rättsutlåtande resten av kvällen.

* * * * *

Vid det här laget, utifrån de olika filer jag hade samlat in från Marlin District Courts register, berättelserna i Marlin Democrat och Waco Herald Tribune, samt den federala konkursdomstolens register i Waco, framträdde en helt annan historia än den jag hade fått berättad för mig av Don Johnson och av James T. Davis i Chilton Bank. Det mesta av vad de hade berättat för mig var sant och gällde ledningen av banken under 70- eller

så många års ägande av familjen De Graffenreid, som drev banken hederligt och använde den främst som ett komplement och en bekvämlighet för sin huvudsakliga verksamhet, som var bomull. Men under de senaste åren hade den bytt ägare två gånger och tagits över av bedragare vars avsikt var att kapitalisera på familjen De Graffenreids 70-åriga rykte och lura intet ont anande investerare. John F. Landon tog över kontrollen över Chilton Private Bank så sent som 1986. In i denna bild träder en före detta fånge, den 44-årige John Peter Galanis, vars register innehåller för många svindlar för att listas här. Det verkar som om han hade en fantastisk talang för att samla in pengar i enorm skala.

För att nämna ett exempel: enbart i fallet Transpac Oil Co. överfördes 172 miljoner dollar i bedrägliga partnerskapsförluster till investerare genom en bluff som hanterades av Galanis. Hans fru ägde en Rolls-Royce Corniche för 156 000 dollar. Deras sju hektar stora egendom i Greenwich, komplett med en privat sjö och en uppvärmd inomhuspool, värderades till 3 500 000 dollar. Men detta var bara en del av tillgångarna och en bråkdel av de bedrägliga svindlar som han var inblandad i. Det räcker med att säga att han var en "vän" till John Landon, och hans och hans fru "överdrag" i Chilton Bank uppgick till hela 1 492 000 dollar under 1986. Men det fanns dussintals andra bedrägliga konton som var överdragna och osäkrade lån som gavs under dessa korta år under Landons ägande, vilket gjorde bankens insolvens oundviklig. Detta är den del av historien som jag inte fick höra av varken Don Johnson eller James T. Davis. Frågan är: hur kom de undan med det, och varför spreds historien om hur banken var så ovanligt säker eftersom alla dess investeringar förmodligen låg i statsobligationer och amerikanska statsskuldväxlar?

* * * * *

Detta var vad jag ville ta reda på härnäst. När Henrie och jag anlände till Austin tisdagen den 11 augusti 1987, sökte vi upp Texas Banking Commission, som låg på 2601 N. Lamar Blvd. Vi anlände till State Finance Building klockan 11.00. Vi blev förvånade över de lyxiga faciliteterna och byggnadens rymliga layout. Vi tog hissen till tredje våningen där bankkommissionen huserade och gick över en stor yta av heltäckningsmatta till receptionen där det satt en tjock liten svart tjej. Jag bad att få träffa Carlos J. Contreras III, som var biträdande chefsjurist. Kenneth W. Littlefield, som var kommissionär, var utanför staden. Efter att ha frågat oss

ett antal meningslösa frågor, sa den tjocka lilla niggerflickan att Contreras var upptagen i ett möte och omöjligen kunde ta emot oss. Efter att ha insisterat på att vi skulle vänta ut Contreras, och medan jag var i telefon för att försöka boka ett möte med regiondirektören Jimmy Parker (i en annan byggnad cirka fyra mil bort), dök plötsligt både Carlos Contreras och hans sekreterare upp och sa att de kunde träffa oss nu.

Klockan 11:20 gick vi in på hans kontor och påbörjade vårt möte. Henrie satte i hemlighet på den lilla Sony-bandspelaren i sin handväska, som jag hade instruerat henne kvällen innan om hur den skulle användas.

Följande samtal utspann sig. Jag kommer endast att gå igenom delar av höjdpunkterna.

(a) **John Landon.** Jag frågade var han befann sig, om han var på fri fot eller i fängelse, och vilka tillgångar han kunde tänkas ha utanför banken? Contreras svarade att Landon hade blivit åtalad och arresterad, men för närvarande var ute mot borgen. Han var bosatt på Manhattan, NY, och de hade kontakt med honom genom hans advokat.

Landon hade visserligen ett antal tillgångar, men de var svåra att fastställa. Det fanns en lägenhet i Utah värd 400 000 dollar. Det fanns en tredje panträtt i en bostad (inte Landons) i Palo Alto, Kalifornien, värderad till 1 000 000 dollar. Det fanns en rad andra poster. Contreras hävdade att de (bankkommissionen) hade koll på dem alla.

(b) **Överdrag.** Jag frågade hur det var möjligt att tillåta dussintals överdrag, som uppgick till så mycket som 250 000 dollar, eller till och med 800 000 dollar, utan att dessa checkar studsade. Contreras sa att det uppenbarligen var slarvig bankpraxis, men att Landon tydligen hade valt att tillåta det. I vissa fall där överdragen förblev obetalda, omvandlades de till lån.

Var några av dessa lån säkrade, och skulle de kunna återvinnas, frågade jag. Lånen var inte säkrade och han visste inte om de skulle kunna återvinnas.

(c) **Kontanter.** Jag påminde Contreras om att jag hade pratat med honom i telefon i maj och att han då hade sagt till mig att det fanns 700 000 dollar i kontanter på banken, men nu när rapporten hade publicerats visade den endast 413 000 dollar. Varför denna skillnad? Han sa att det inte fanns några faktiska kontanter på banken, men att det fanns insättningar vid andra institutioner, såsom Merrill Lynch, den största, och Republic Bank i Waco, med flera. Han förklarade aldrig skillnaden, men

sade att de hade funnit nya insättningar sedan rapporten, och siffran var nu troligen större än 413 000 dollar.

(d) Statsskuldväxlar. Contreras sade att inga statsskuldväxlar påträffades i bankens ägo. När jag frågade om De Graffenreid, den tidigare ägaren, hade säkrat sina insättningar med statsskuldväxlar, sade han att han inte visste, det var före hans tid. Uppenbarligen hade Contreras inte varit där i mer än ett år.

(e) James T. Davis. Han hade åtalats för en mindre förseelse genom att inte ha rapporterat en insättning på över 10 000 dollar till skattemyndigheten (IRS) och hade använt sig av undanflykter genom att dela upp den på två konton. Han levde fritt och obundet någonstans i närheten av Chilton. När jag frågade vilken tänkbar vinst det skulle kunna innebära för Davis att bli involverad i en sådan röra när han uppenbarligen kände till alla de ohederliga skumraskaffärer som pågick, sade han att han inte visste. Contreras sade att de inte gick vidare med straffrättsliga anklagelser, då det föll under den federala åklagarmyndighetens jurisdiktion, troligen i San Antonio.

(f) International Risk Assurance. För några veckor sedan hade jag blivit kontaktad av herr Reinhold Sommerstedt från Santa Ana, Kalifornien, som ville att banken skulle försättas i konkursdomstol, och efter att ha förklarats i konkurs var deras avsikt att köpa den och kreditera alla insättare det fulla värdet av deras konton. Men uppenbarligen motsatte sig bankkommissionen detta förnuftiga drag. Jag frågade Contreras, varför? Jag frågade honom också vems intressen International Risk Assurance var mest intresserade av att skydda, och Contreras sade, insättarnas, naturligtvis. Jag sade att jag förstått att International Risk Assurance var villiga att täcka ett underskott på 5 eller 6 miljoner dollar och ersätta insättarna till 100 %, men bankkommissionen ville inte tillåta det, och inte heller låta dem köpa den. Varför inte?

Hans svar var att när John Landon meddelade att banken stängdes den 15 maj, upphörde banken att existera, och det var då mot lagen att sälja den. Jag hävdade att detta i bästa fall var en bräcklig teknikalitet, och om bankkommissionen verkligen ville komma till insättarnas räddning, skulle de enkelt kunna arrangera ett sådant övertagande. Han insisterade på att det var mot lagen, och att de i vilket fall som helst aldrig hade mottagit ett sådant erbjudande, varken muntligen eller skriftligen. Det lät rent ut sagt dumt i mina öron, även om jag inte sade det högt. Om de alls var intresserade av att lösa problemet, skulle erbjudandet från I.R.A. enkelt ha kunnat följas upp och antingen bekräftas eller avvisas.

Hela tiden fick jag intrycket av att Contreras och bankkommissionen fördröjde processen, och i själva verket var

försvarade Landons handlingar, i själva verket medvetet ville att insättarna skulle förlora sina investeringar, och var i maskopi med Landon, Galanis och Co. Vid samtalets slut berättade jag för honom att jag hade tre möjliga teorier om hela affären.

1. Att Landon kanske bara var en inkompetent klåpare och hade klantat till det.
2. Att Landon och Galanis var genomärliga skurkar och hade planerat att lura insättarna från första början.
3. Den tredje möjligheten, och den jag ansåg vara den mest troliga, var att de alla var i maskopi, att det var en operation av C.I.A.-typ, utformad för att snärja och ruinera en viss grupp medborgare som de betraktade som skatteprotestanter. När jag lade fram den senare möjligheten bleknade Contreras mörka ansikte, och till och med Henrie märkte det, sa hon senare. Han förnekade den senare möjligheten häftigt, som vilken god JOG-agent som helst naturligtvis skulle göra.

* * * * *

Henrie och jag stannade slutligen för lunch på en restaurang vid namn Pat's Barbecue i en liten stad som heter Giddings, Texas. Vi åt varsin god B.Q.-smörgås och en persikopaj toppad med glass. När vi nådde Houston checkade vi in på Comfort Inn, Galleria/Westchase.

Onsdagen den 12 augusti. Jag ringde Joe Izens kontor klockan 08:45 för att försöka boka ett möte med honom, men nådde bara hans telefonsvarare. Jag lämnade mitt namn och sa att jag skulle ringa tillbaka senare. Under tiden gick Henrie och jag över till Denny's och åt frukost. Jag ringde igen klockan 09:30, sedan igen 11:56 och igen 14:12. Varje gång sa sekreteraren att han snart skulle vara inne, men visste inte när. Slutligen klockan 15:30 ringde hon och sa att han var inne. Vi hittade slutligen hans ställe, en sjaskig mörkgrå bostad i det nordöstra hörnet av Ferris och Spruce. Jag var inte imponerad av varken mannen eller stället.

Det första jag försökte fastställa var på vilken grund vi kunde göra affärer om jag gick med i denna grupp mot bankkommissionen. Efter en ansenlig mängd förhalande sa han att jag kunde gå med i gruppen för 3000 dollar i förskott, eller för 150 dollar i timmen, allteftersom ärendet fortskred.

Jag sa till honom att jag kände till historien om vad som hade hänt ganska väl, och att det inte fanns något behov av att återberätta historien för mig. Jag berättade för honom om alla filer jag redan hade samlat in, inklusive en kopia av hans konkursfall. Efter att ha skummat igenom alla mina filer, han

sa att jag inte hade hans senaste Brief (fem sidor, 10 aug -87). Han kopierade upp dem åt mig. Frågan jag ville ha svar på var denna: exakt vad hade han och hans grupp för avsikt att göra åt alltihop?

Hans svar var att de hade för avsikt att låta domstolarna tvinga banken i konkurs och att de, insättargruppen, skulle välja sin egen förvaltare, snarare än att låta Texas B.C. "stänga" banken och "likvidera" tillgångarna. På så sätt skulle de beslagtagna tillgångarna kunna spåras mer grundligt med insättarna vid rodret, hävdade han. Vidare skulle banken kunna återköpas av en privat grupp som skulle kunna ersätta det mesta, eller till och med allt, av insättarnas kapital. När jag presenterade Izen för de tre teorier jag hade gett Contreras om varför Landon & Co. hade gjort som de gjort, sa han att han inte visste, men lutade åt "sting"-teorin. Det blev mycket mer samtal, men efter att vi gått (klockan 5:25) och funderat över saken, undrade jag om inte den här typen var lika benägen att plundra de återstående tillgångarna som staten Texas var, men att han dessutom med största sannolikhet skulle dra ut på slutförandet av fallet i all oändlighet.

Henrie och jag gick upp tidigt nästa morgon (kl. 06:00) och checkade ut från motellet. Vi åt frukost på Denny's och körde österut på I-10 genom centrala Houston och vidare mot Lake Charles, Louisiana. Här stannade vi för lunch på restaurangen Catfish Connection och avnjöt en delikat måltid med skaldjur. Maten var het (kryddstark) och det var vädret också, men än så länge inget regn. Vi stannade för natten på Hampton Inn i Pascagoula, Mississippi och åt biffmiddagar. Jag åt ryggbiff. Henrie åt oxfilé.

Nästa morgon vid 6-tiden vaknade jag av ljudet av en åskknall och mycket blixtar. Ett fullskaligt skyfall pågick och fortsatte i flera timmar. Vår bil stod parkerad en bit bort från vårt rum på övervåningen, och våra regnrockar och paraply låg i den. Så jag gick till receptionen, hela vägen under skydd av takfoten, och frågade den söta blonda expediten om någon tillfälligt kunde låna mig ett paraply. Den snälla flickan sa att jag kunde använda hennes. Under skydd av paraplyet rusade jag till bilen och körde den under taket vid den större entrén framför motellet. Efter en gratis frukost gav vi oss av på I-10, sedan norrut på I-65 mot Montgomery, Alabama.

Vi anlände dit vid 2:45-tiden och körde söderut på East Blvd. för att utforska ASF, Alabama Shakespeare

Festival. Vi köpte två biljetter till kvällens pjäs, *Othello*. (Ordinarie pris 16 $, AARP-rabatt 14 $.) Vi checkade sedan in på Hampton Inn, men åt middag på det närbelägna Ramada Inn.

Klockan 19:40 körde vi över till ASF för att se en professionell uppsättning av *Othello*. Vi hade bra platser, fyra rader från scenen. Men allt eftersom pjäsen fortskred började Henrie känna sig sjuk, svag och darrig. Vi gick därför i pausen och återvände till motellet utan att se den andra hälften.

Lördag 15 augusti 1987. På morgonen kände sig Henrie bra igen. Vi åt den vanliga kostnadsfria frukosten på Hampton Inn, checkade sedan ut och gav oss av. Vi stannade till igen i Auburn, Alabama, och åt en andra frukost på Denny's. Vi körde österut på I-85, genom Atlanta och vidare hemåt.

På vägen tillbaka satt jag och funderade över hela fiaskot med Chilton Private Bank. Jag kunde inte låta bli att undra vilken roll min främsta församlingsbo, Don Johnson, kan ha haft i hela bedrägeriet. Av alla tusentals banker i USA, varför hade han styrt mig till en liten, obetydlig bank som ingen annan någonsin hade hört talas om, belägen i Texas ödsliga bakvatten, och gett den en så strålande recension precis vid en tidpunkt då den ruttna strukturen var nära att kollapsa? Jag visste att Don var en bedragare, att han kunde alla tricken, men jag trodde inte att han skulle använda dem till skada för kyrkan, som han sa att han hade kommit för att hjälpa till att bygga upp. Nu började jag undra om han inte var en viktig del av fiendens komplott. Hur kom det sig att han kände till banken överhuvudtaget, och hur kom det sig att han kände till hela bankens historia så långt tillbaka som 1914, men underlät att nämna att den hade tagits över av ett gäng skurkar under de senaste åren? Det hände trots allt inte över en natt. Det hade publicerats i Texas-tidningarna, och bankinspektionen hade i åratal känt till de ohederliga skumraskaffärer som pågått. Om Don visste så mycket om banken att han rekommenderade den till mig, kunde han knappast ha varit ovetande om vad som pågått under de senaste åren. Han hade precis kommit från Texas och rekommenderade den bara några veckor efter att han anlänt till kyrkan. Uppenbarligen var han väl informerad om dess nyligen timade historia och dess förestående kollaps. Hans strålande rapport om att alla deras tillgångar var säkrade genom statsskuldväxlar och statsobligationer var exakt samma lögnaktiga historia som James T. Davis hade berättat för mig, när han för bövelen visste...

väl att hela upplägget var ett svindleri. Det kunde knappast vara en tillfällighet.

För att runda av historien gjorde Texas Banking Commission vissa ansträngningar för att återvinna de tillgångar som var lätt tillgängliga, men de kunde ha gjort mycket mer om de hade velat. Efter ungefär ett år fick vi faktiskt en check för vad de hade återvunnit vid den tidpunkten, fördelat proportionellt mellan insättarna i förhållande till deras investering. Sex månader senare fick vi ytterligare en check. Totalt fick vi tillbaka ungefär 28 cent på dollarn. Resten kunde vi kyssa adjö för alltid.

Jag kunde inte låta bli att dra den enda slutsats som var logisk: Don Johnson hade flyttat in i kyrkan av ingen annan anledning än att hjälpa JOG att krossa vår rörelse, och som han verkligen hade lurat oss!

Vi stannade vid Winn-Dixie-butiken i Clayton för att ladda upp med matvaror, stannade sedan vid Dillards postkontor för att hämta en stor kartong full med post, och kom hem klockan 16.00. Hemmet har aldrig sett bättre ut. Efter att vi tagit varsin highball lagade Henrie en god middag med kycklingsoppa, kycklinggratäng med vattenkastanjer och persikopiroger med glass.

Kapitel Trettiotre

Döden på kyrkans andra våning

Eftersom familjen Johnson spelade en så viktig, om än destruktiv, roll i vårt program under deras vistelse i kyrkan, ankommer det på oss att ta en närmare titt på deras bakgrund, varav jag redan har berättat delar i tidigare kapitel. Som jag nämnde tidigare, vann Don Johnson mitt förtroende genom att hävda att han var en nära vän till Gale Bailey, som var den första att skänka 1 000 dollar till kyrkan och till vars minne vi planterade det första trädet på Leadership Lane.

Don och Bobbi, den senare hans påstådda fru, var båda i sina bästa år, i början av femtioårsåldern. Huruvida de verkligen var gifta med varandra, eller bara bodde ihop, var jag aldrig helt säker på. Inte heller var jag helt säker på om Don Johnson var hans riktiga namn, eller en pseudonym han tagit från TV-skådespelaren med samma namn. Både Don och Bobbi hade varit gifta tidigare, hon åtminstone en gång och han åtminstone två gånger. Båda hade barnbarn.

Hon hade en son, 30 år gammal, och en dotter, 24 år gammal. Hennes son, sade hon, gick på droger, men var fullt kapabel att sköta ett jobb som chaufför hos UPS. Hennes exman gick också på droger. Hennes 24-åriga dotter hade, enligt Don, en mognadsnivå som en tolvåring. Jag träffade henne när jag besökte dem i Texas, och hon var en ganska attraktiv kvinna. Faktum är att för en kvinna på 50 år var Bobbi också det. Bobbi var inte bara ganska attraktiv, utan också mycket kompetent och intelligent, och hård som flinta.

Don hade en son och två döttrar. Sonen satt i ett fängelse i Texas och avtjänade ett 50-årigt straff för något brott kopplat till olagligt vapeninnehav, en anklagelse som Don sade att han var oskyldig till och att han hade blivit ditsatt för. Med några veckors mellanrum åkte Don tillbaka till Texas och besökte honom i fängelset. Enligt Don hade hans rättegång varit...

helt klantigt utfört av den advokat Don hade som försvarade honom, och det var detta som fick honom (Don) att studera juridik och bli en paralegal. Nu hade han kommit till vår kyrka, inte bara för att skydda den från illegala ränker, utan för att starta en paralegalkurs som han inte bara skulle spela in på video, utan också undervisa i kyrkan för våra medlemmar, mot en avgift förstås. Kyrkan behövde inte betala honom någonting, bara tillåta honom att använda våra lokaler för att bygga upp sin videokurs, och även locka till sig och undervisa studenter i vår helgedom. Han hade redan gått en sådan kurs för Jack Gordon och praktiserat juridik som paralegal. Dessutom, då Carl Messick var i svårigheter angående skottlossningen mot bilen, hävdade han att han tappert skulle försvara honom utan kostnad för oss. Det hela lät mycket lockande för mig, och efter det personliga besök jag gjorde i Texas var jag helt såld på hans erbjudande. Vi kom överens, som tidigare beskrivits. Jag har också berättat hur deras billast med ägodelar anlände den 3 september 1986, utan familjen Johnson, men med en frakträkning på 3845,80 dollar, som jag var tvungen att betala. De skulle komma senare, sa de, när vi slutligen hörde av dem.

En av anledningarna till förseningen var att Bobbis mors man (men inte hennes far) just hade dött. Han hade varit 68 år gammal och vid god hälsa, när han fick en plötslig hjärtinfarkt och dog. Med tanke på vad som hände senare, låt oss lägga detta faktum på minnet. Familjen Johnson själva anlände inte till kyrkan förrän den 18 oktober 1986, mer än sex veckor efter att allt deras bagage anlänt. Don förlorade ingen tid på att be om en lön för Bobbi för att hjälpa till med sättningen av tidningen och allmän korrespondens, och så snart Carl var ur vägen och säkert bakom galler, bad han om de fulla 1000 dollar i månaden som jag hade betalat Carl som Hasta Primus.

Familjen Johnson förlorade inte heller någon tid på att göra sig hemmastadda och möblera om och ändra upplägget i byggnaden. De hade snart en katt och en enorm hund i lokalerna, trots att jag uttryckligen hade sagt till dem att vi inte ville ha några djur på kyrkans område. Istället för att använda ett av de fyra kontoren i den bakre delen av bottenvåningen som Carl och andra hade gjort, flyttade Don sitt skrivbord (han hade tagit med sitt eget tillsammans med allt annat) till själva helgedomen, eller kyrkans mötesrum, tillsammans med alla sina arkivskåp och annan utrustning. Huvudsyftet med att han kom till kyrkan, förutom att försvara Carls fall (vilket jag redan har beskrivit och som avslutades efter de första två månaderna), var att sätta upp sin juridiska kurs, spela in den på

videoband, och upprätta en regelbunden läroplan för lektioner i juridik. Efter att Henrie och jag kommit tillbaka från Phoenix den 19 januari 1987, frågade jag honom hur det gick med hans satsning, och om han var redo att börja spela in en del av materialet. Svaret var nej, men han hade allt i huvudet. När trodde han att han skulle kunna börja filma? Om ungefär en månad, dristade han sig att säga. En månad gick, och ingenting hände. Två månader gick, sex månader gick, och alltid samma svar — om ungefär en månad. Han bara satt där vid sitt skrivbord med en fånig mössa på huvudet (den hade något som såg ut som hebreiska bokstäver inskrivet, men om man vände den i 90 graders vinkel var det i själva verket ett grovt skällsord på engelska).

Under tiden skrev Bobbi olika material. Medan vi var i vår lägenhet i Arizona hade jag skrivit en stor del av min självbiografi *Against the Evil Tide* på gula ark. Bobbi skrev rent allt detta i god form så att jag kunde sammanställa hela manuskriptet i god ordning i en treringad lösbladsperm. Hon skrev också rent det material jag skrev efter att vi kommit tillbaka. Vid denna tid lät jag henne även typsätta allt material som ingick i *The Klassen Letters*, både volym ett och två.

Under tiden satt Don bara vid sitt skrivbord som en zombie, och kom aldrig ut med någon maskinskriven läroplan, och filmade inte heller ett enda kapitel av sin prestigefyllda juridikkurs.

* * * * *

Mitt i natten den 3 november, klockan 12:30 för att vara exakt, tyckte jag att jag hörde min telefon ringa. Jag var halvsovande, och telefonen fanns i mitt arbetsrum på övervåningen, ett rum och en korridor bort från mitt sovrum. Min hörsel är inte särskilt bra till att börja med, och det var en ren slump att jag hörde den överhuvudtaget. När jag lyfte luren hörde jag Bobbi skrika för full hals: "För Kristi skull! Kan någon hämta en ambulans! Don har slutat andas!" Hon skrek hysteriskt, och jag slösade ingen mer tid på att fråga henne varför hon inte redan själv hade ringt efter en ambulans, istället för att slösa en massa tid på att försöka nå mig. Jag sa att jag skulle ringa efter en ambulans direkt, och att Henrie och jag skulle komma över så snart vi kunde. Jag letade upp ett nummer till en ambulanstjänst i Franklin i Gula sidorna, förklarade situationen och bad dem skynda sig till Church of the Creator, 13 miles bort. De sa att de visste var det låg och skulle försöka ta sig dit så snart de kunde.

Henrie och jag klädde på oss så snabbt vi kunde, hoppade in i bilen och skyndade bort till kyrkan. Vi fann Bobbi i hysteri, och Don låg på sängen i bara kalsonger. Hans ögon var halvslutna och jag märkte att hans läppar började bli blå. Henrie försökte omedelbart ge honom mun-mot-mun-metoden. Hon hade gått en kurs i första hjälpen vid Pompano Beach brandstation cirka 20 år tidigare. Jag försökte dunka honom i bröstet med min knytnäve som jag hade sett läkare göra på film. Bobbi bara skrek — när kommer den där förbannade ambulansen? Slutligen, ungefär en halvtimme efter att jag hade ringt, kom ambulansen med tre ambulanssjukvårdare. De försökte arbeta med honom en kort stund, gav sedan upp och bar ner honom för utomhustrappan till ambulansen och for iväg som ett blixtnedslag. Henrie, Bobbi och jag hoppade in i min bil och följde efter dem i ungefär 80 miles i timmen. Personligen kände jag vid det här laget att allt var över, men vi skulle naturligtvis alla göra vad vi kunde.

På sjukhuset hade de Don på akutmottagningen i ytterligare en halvtimme eller så, och slutligen kom en av läkarna ut för att meddela Bobbi nyheten att de hade gjort allt de kunde, men att Don var borta.

Efter flera minuters gråt från Bobbis sida bestämde vi oss för att allt vi kunde göra den natten (klockan var ungefär 03:00) var att ta Bobbi hem igen. Henrie stannade hos henne i lägenheten och vakade med henne resten av natten. Bobbi började ringa ett antal telefonsamtal.

Vi tog henne till Bryants begravningsbyrå i Franklin nästa morgon, dit Dons kropp hade förts, för att göra arrangemang. Hon bestämde att hans kropp skulle kremeras. Kroppen gjordes dock först i ordning för visning och placerades i en kista. Henrie och jag gick till visningen vid den utsatta tiden, och träffade där Bobbis mor och även hennes syster. När sjukhusmyndigheterna informerade henne om att de under omständigheterna var skyldiga att utföra en obduktion, protesterade Bobbi länge och högljutt. Obduktionen genomfördes dock trots detta. Kroppen kremerades sedan vid ett krematorium i Asheville.

Dons systrar kom också till kyrkan några dagar senare och pratade med Bobbi, men vad som försiggick vid de mötena vet jag inte. De var inte vänliga mot Bobbi, enligt Gale Bailey. Gale kom också ner ungefär två veckor senare för att hjälpa Bobbi att reda ut Dons filer och angelägenheter.

Enligt Gale misstänkte några i Dons familj att Bobbi kan ha haft något att göra med hans bortgång.

Det fanns betydande indicier i den riktningen. Även om Don och Bobbi inte visade sin fientlighet offentligt, fanns det uppenbarligen en bitter schism mellan dem. Ungefär två månader tidigare hade Don åkt till Texas och stannat hos en vän i ungefär en månad, förmodligen "i affärer". Gale var också där med honom. Under denna tid bytte Bobbi sitt telefonnummer, och när jag insisterade på att jag borde veta var jag skulle kunna nå henne, gav hon mig det numret, men insisterade dock på att jag inte skulle lämna ut det till någon annan. Vid den tiden insåg jag inte att det fanns någon fientlighet mellan dem, och när Gale en dag ringde och frågade mig vad Bobbis nya nummer var, gav jag det oskyldigt till honom. När Bobbi fick reda på detta blev hon rasande.

Den andra märkliga omständigheten kring denna affär var att bara ett år tidigare hade Bobbis mors man dött under mycket liknande omständigheter. Han var 68 år, till synes vid god hälsa, men hade dött av en plötslig hjärtinfarkt. Nu hade Don, 52 år gammal, också varit vid till synes god hälsa, och även han hade dött av en plötslig hjärtinfarkt. Sammanträffande, eller delade de någon hemlig formel?

Hur som helst var Henrie och jag extremt sympatiska mot henne och försökte hjälpa henne på alla sätt vi kunde. Vi bjöd över henne på Thanksgiving-middag.

* * * * *

I åratal hade jag letat efter den "store promotorn" (se Racial Loyalty nr 10) utan större framgång, och nu när Carl var borta hade jag inte ens en Hasta Primus som kunde hjälpa mig att sammanställa tidningen och få den distribuerad. Som ett resultat av detta vacklade vår rörelse. Det sista numret av Racial Loyalty som vi gav ut innan familjen Johnson anlände var numret för juni 1986. Under den tid som Johnsons var här tills Bobbi fick sparken, en period på 18 månader, gav vi bara ut tre nummer. De var nr 37, 38 och 39, och huvudartiklarna var respektive "Den heliga treenigheten", "Jag talade med Gud" och "Sinnlig förorening — Att rensa ut de augiska stallen". Vår post minskade, och efter att Bobbi hade skrivit rent de manuskript jag nämnde tidigare fanns det inte mycket för henne att göra. Dessutom blev hon alltmer självständig och var sällan på kontoret, då hon tog ledigt några veckor för att gå på sin dotters bröllop, eller vad det nu var. Efter att hon kommit tillbaka från bröllopet sa jag till henne att jag tänkte sätta henne på halvtid; hon behövde bara komma till kontoret en halvdag tre dagar i veckan, tre timmar på morgonen, 9 till 12. Hennes lön

skulle också halveras. Eftersom hon ändå sällan var på kontoret, sa jag till henne att jag förväntade mig att hon skulle vara på arbetet punktligt under de angivna tiderna. Hon var ganska förargad över förändringen och i kombination med det ständiga besvär som hennes hund orsakade, utvecklades vår relation från tolerans till fientlighet. Hennes handlingar tydde sannerligen på att hon inte hade det minsta intresse av att främja kyrkans välbefinnande, utan bara vad hon själv kunde få ut av det. Till slut fick jag nog av hela situationen och jag gav henne 30 dagars uppsägningstid för att lämna lokalerna senast den 1 maj 1988. Därifrån och framåt var det totalt krig, och hon bestämde sig för att gå ett steg längre och sluta 15 dagar före tidsfristen. En bekännelse hon gjorde, som indirekt implicerade Don i Chilton-fiaskot, var hennes påstående att hon inte var ansvarig för något som Don hade gjort, ett erkännande som jag tolkade som att hon varit med på Chilton Bank-affären hela tiden.

Hon hyrde en stor U-Haul, med ett tvåhjuligt släp kopplat baktill på U-Haulen för att lasta sin bil. Hon hyrde också ett par från Franklin för att hjälpa till att lasta deras enorma samling av bagage. Hon gav sig av den 16 april 1987, med fågelbad i betong, hund, bil och allt. Och så slutade affären Johnson på en bitter ton, en som verkade ha lovat så mycket innan de ens anlände från Texas.

Kapitel Trettiofyra

Phoenix, AZ och Fallbrook, CA

17 dec. 1987 till 19 jan. 1988

Som var vår vana sedan vi förvärvade lägenheten i Phoenix, planerade Henrie och jag att tillbringa ungefär en månad borta från North Carolina och dra nytta av värmen och solskenet i det soliga Arizona. Vi brukar förlägga detta till delar av månaderna december och januari. Detta år, 1987, lämnade vi huset klockan 11:30 på torsdagen den 17 december. Vi stannade i Atlanta och åt lunch på Red Lobster i Gwinnet Shopping Center, tog sedan I-20 från ringleden och körde till Meridian, Mississippi, där vi checkade in på Hampton Inn efter att ha kört totalt 408 miles.

Nästa dags stopp var i Marshall, Texas, där vi bodde på Best Western Motel. Därifrån ringde jag George Arlen i Lewisville, Texas, en förort till Dallas. George hade hanterat vårt juridiska krångel med IRS i åratal. Under tiden hade han tillbringat cirka tio månader i fängelse på grund av någon teknikalitet vid skilsmässan från sin fru, och hade nu gift om sig och flyttat från Ft. Lauderdale till Dallas, Texas. Henrie och jag hade slutat betala skatt och skicka in våra 1040-blanketter sedan 1981, och jag hade fått några nya problem med detta gäng judiska pirater som jag ville diskutera med George. Enligt överenskommelse hämtade George Arlen upp mig vid vårt motell klockan 7:30 och vi åt middag på Golden Corral i Lewisville. Vår diskussion varade i ungefär tre och en halv timme. Eftersom processen är alltför invecklad är detta inte platsen att gå in på detaljerna i fallet. Låt mig sammanfatta med att säga att Arlen inte var till någon hjälp, och jag har haft hjälp av flera andra juridiska ombud sedan dess för att försöka avvärja dessa judiska gangsters.

Efter att ha stannat i El Paso nästa natt tog vi en omväg för omväxlings skull och körde från Lordsburg, New Mexico till Globe, Arizona, sedan till Mesa och körde upp på Superstition Speedway, I-10. Vi anlände till vår lägenhet

kl. 17.00 måndagen den 21 december. Efter att ha slagit på strömmen och funnit allt i god ordning, lastade vi ur våra tillhörigheter, gick sedan till Fry's Supermarket och handlade matvaror för 55 dollar. Efter att vi tagit varsin highball, lagade Henrie soppa och en smörgås och vi avslutade dagen. Vi hade kört exakt 2000 miles sedan vi lämnade vårt hem i North Carolina.

* * * * *

Ett sekundärt mål med denna resa var att försöka träffa Tom Metzger och hans son John. I åratal hade jag försökt övertala honom att gå samman med Church of the Creator. Vi hade tron, programmet och en mängd böcker som i kortfattad och konsekvent detalj lade fram precis vad den tron och det programmet innebar. Tom och hans grupp saknade alla dessa nödvändigheter, förutom att Tom var en kraftfull och flamboyant främjare och var 20 år yngre än jag. Han strävade passionerat efter att komma med i varje TV-talkshow och program han överhuvudtaget kunde, och lyckades till stor del med det. Jag kände att han behövde oss, och vi behövde honom. Faktum är att kort efter att ha medverkat i hans program Race and Reason i december 1984, sträckte jag ut en vänskaplig hand och skrev följande brev till honom, vilket talar för sig självt.

25 januari 1985

Mr. Tom Metzger
P.O. Box 65
Fallbrook, CA 92028

Käre Tom:

Jag har haft för avsikt att skriva till dig ända sedan jag återvände från min resa till södra Kalifornien och tacka dig för din gästfrihet och inspelningen av programmet. Så tillåt mig att nu säga — stort tack.

Efter att ha träffat dig är jag övertygad om din uppriktighet och hängivenhet för den sak som jag tror att du och jag båda har gemensamt — och det är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg — ett mål som vi inom The Church of the Creator formulerar upprepade gånger.

Men tiden håller snabbt på att rinna ut för oss och huruvida vi kommer att uppnå detta under vår livstid beror på hur snabbt vi, den vita rasen, kan få ordning på vårt agerande. Låt mig tillägga att om vi inte gör det under vår livstid (och jag tror att vi i bästa fall har bara ytterligare 5 eller 10 år på oss att göra det) så kommer det inte att göras under våra barns livstid heller. Om ytterligare ett decennium eller

annars kommer helvetet att braka loss och ett världsomspännande raskrig kommer att följa, vars mål kommer att vara att fullständigt förinta den vita rasen och blanda upp de förfallna rester som överlever. Det kommer inte att finnas någon återkomst, ingen andra chans. Det andra alternativet är att krossa det monster som är fast beslutet att förgöra oss.

Jag har predikat upprepade gånger att det enda sättet den vita rasen kan besegra monstret och överleva är genom ren kraft — att bygga ett kraftcentrum som är större och starkare än det judiska kraftcentrumet och krossa skiten ur det. För det andra har jag predikat att det enda sättet det kan göras på är på samma sätt som de eländiga parasitära judarna har byggt sitt — genom polarisering och spridning — kring en dynamisk, kraftfull rasreligion. Se återigen "Dispersion and Polarization" i Racial Loyalty nr 14.

Inom Creativity har vi allt — hela paketet — för att bygga det kraftcentrumet. Den vita rasen har också arbetskraften, rikedomen, resurserna, intelligensen och antalet för att göra jobbet. Det största hindret enligt min mening är högmodet hos tiotusentals smågrupper som vill vara så förbannat oberoende och individualistiska att de hellre ser den vita rasen gå under än att erkänna att deras egna små satraper kanske inte är vuxna uppgiften.

Mitt mål med att skriva detta brev till dig är att övertyga dig — att bönfalla dig — att gå med oss i Creativity-rörelsen och bilda en Church of the Creator i ditt område. Det skulle vara ett stort steg i riktning mot polarisering, och eftersom du är en ledare, en man med en betydande anhängarskara, skulle detta skaka om hela den vita rasrörelsen så att de tar en andra titt och tar sitt förnuft till fånga — till insikten att vi måste polariseras till en enda enorm, kraftfull murbräcka. Fragmenterade och splittrade är vi lätta byten. De senaste 50 årens historia har bevisat det med all önskvärd tydlighet. I kontrast härtill bevisade Hitler i Tyskland kraften i polariseringsmetoden, den katolska kyrkan har bevisat det under århundraden, och judarna har med eftertryck demonstrerat det i tusentals år.

För de som hävdar att vi måste vara spridda för att judarna inte ska kunna krossa oss i ett enda slag — det fina med Creativity är att vi kan göra båda: polarisera kring en lojalitet — en trosbekännelse — ett program, och samtidigt vara spridda i tusentals olika kyrkogrupper — precis som judarna har gjort i årtusenden.

Vad jag säger, Tom, är detta. Vad hindrar dig från att bilda en Church of the Creator-grupp i Fallbrook, eller var som helst i södra Kalifornien, och fortfarande vara din egen herre? Du kan ge ut din egen tidning, eller så kan du ge ut vår, eller så kan du ge ut båda, om du vill. Du kan ställa upp med kandidater till politiska ämbeten eller vilka aktiviteter du än finner lämpliga och konstruktiva. Du kan prästvigas som pastor i vår kyrka, eller så kan vi till och med skapa en högre titel (motsvarande en biskop, kardinal, etc., i den katolska kyrkan, förutom att vi skulle komma på...

något latinskt namn för det) vilket allt skulle ge prestige och visst rättsligt skydd. Ni skulle vara anslutna till oss, (men vi beviljar inte franchiser som sådana, eftersom IRS betraktar detta som en belastning mot en "icke-vinstdrivande" organisation).

Allt detta skulle skapa en betydande början mot att kristallisera och polarisera hela den vita rasrörelsen mot att verkligen bygga en meningsfull, varaktig maktstruktur. Det skulle också köpa oss alla mycket mer säkerhet som rörelse. Till exempel, om vi (här i North Carolina) utplånades från kartan (vilket skulle kunna hända) skulle det finnas tusentals andra kyrkogrupper som kunde och skulle fortsätta, ta över ledarskapet och i själva verket genom vårt martyrskap piskas upp i ett kallt flammande raseri av beslutsamhet och vedergällning.

Hur som helst, detta är den enda vägen att gå. Historien har bevisat att en formlös fragmentering av smågrupper som går i hundratals olika riktningar inte kan mäta sig med en enad, polariserad armé som har ett specifikt mål, syfte och trosbekännelse.

Jag skulle kunna fortsätta, men jag tror att ni har läst tillräckligt av min litteratur, inklusive "The Pole Star" nummer 20, för att veta vad jag talar om.

Varför sätter ni er inte ner, låser in er på ert kontor som ni gjorde angående kristendomsfrågan, och tänker igenom det här. Ni skulle kunna vara en nyckelfigur i att sammanslå och galvanisera den vita rasrörelsen, och jag inbjuder er att ansluta er till oss för att uppnå detta oerhört avgörande mål.

Må den SKAPANDE KRAFTEN förbli hos er!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,

B. Klassen, P.M.

* * * * *

Efter Carls fängslande hade jag förgäves letat efter en kapabel ersättare till den nu vakanta positionen som Hasta Primus, med liten framgång. I åratal hade jag hoppat att Tom Metzger skulle ansluta sig till Church of the Creator och hade uppmanat och bönfallit honom att göra det. Hans son John hade ansökt om att bli en av våra präster nära början av vår flytt till North Carolina, (den 7 juli 1984, för att vara exakt) när han bara var sexton år gammal. Vi var glada att kunna bevilja honom ett prästcertifikat, och han har varit en av våra vördnadsvärda (Reverends) sedan dess. Personligen hade jag hoppats att detta skulle hjälpa till att förbättra vår relation med hans far, Tom, och hans grupp, som hette WAR, eftersom våra mål verkade löpa parallellt, även om vår filosofi och trosbekännelse

verkade ha några allvarliga meningsskiljaktigheter. Medan vår trosbekännelse och vårt program från första början var tydligt utstakat i våra grundböcker (vid den tiden hade vi bara gett ut tre böcker, *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*) och förblev konstanta, tydliga och fasta, verkade Toms ändra riktning med varje vindpust.

Låt oss gå igenom några av hans förändringar vid den tiden, och även de före och efter.

När han namngav sin rörelse WAR, stod det först för White American Resistance. När det påpekades för honom att ordet "American" var för svagt och för allmänt och kunde inkludera n-ordet och judar, ersatte han ordet "Aryan" med "American", vilket, även om det uteslöt "mud races", fortfarande var ett meningslöst ord, vilket jag har lagt ut texten om i stor detalj i ett tre sidor långt kapitel med titeln *A Choice of Terms — Aryan, White Race, or White Volk?* Det återfinns i *The Klassen Letters*, Vol. One, med början på sidan 10. Artikeln visar ganska tydligt att en kolsvart hindu har mer anspråk på att vara en "arier" än en blond engelsman eller tysk, och ordet arier är inget annat än en språklig beskrivning, inte alls rasmässig.

Detta är dock en mindre punkt, och det fanns flera viktigare motsägelser och förvirringar. När han var medlem i Klanen var han prokristen och försvarade ivrigt kristendomen. Sedan lämnade han Klanen och efter ett tag förkunnade han öppet att han var antikristen. Sedan gick han samman med Gary Gallo och förespråkade att vi skulle dela upp USA i geografiska sektioner, där varje ras (indianerna, n-ordet, mexikanerna, etc.) skulle bo i sina respektive tilldelningar enligt sin procentuella andel av befolkningen, och den vita rasen skulle nöja sig med något nordvästligt eller sydostligt hörn av USA. När jag kritiserade denna politik som ren galenskap och ställde frågan: vem skulle bestämma vem som skulle få vad och vem skulle flytta folket in i deras apartheid i sydafrikansk stil, fanns inget svar. För att ytterligare understryka idiotin i ett sådant förslag skrev jag boken *RAHOWA! This Planet is All Ours*. Efter det ändrade han sig igen och gick ut högt och tydligt med: "Ja, vi vill ha allt!"

Hur det än må vara med det, var Tom vid 1988 starkt antijudisk och antikristen, och hans politik hade, så långt det kunde fastställas, kommit till en punkt där han förkunnade i stort sett samma trosbekännelse och program som Church of the Creator gör, och vi var på ganska vänskaplig...

villkor. Vid det här laget var jag 70 år gammal, min energi höll på att sina, och jag letade efter en ledare som kunde ta över och föra vår rörelse vidare.

Jag hade talat med både Tom och John om denna fråga under hösten 1987, med förslaget att jag var villig att kliva åt sidan och låta John ta över ledarskapet för Church of the Creator, boende här i vårt världshögkvarter. Vi verkade komma till en överenskommelse och en samstämmighet. Jag föreslog att min fru och jag under helgerna återigen skulle besöka vår lägenhet i Phoenix, och att jag skulle köra ner därifrån till Fallbrook så att vi kunde diskutera det ytterligare. Jag hade aldrig träffat John personligen, och detta var en av de saker som låg mig varmast om hjärtat att göra innan vi gick vidare.

Nästa dag, efter att ha anlänt till vår lägenhet, ringde jag familjen Metzger och pratade med både Tom och John. Jag berättade för dem att jag hade anlänt till Phoenix och vi bestämde att vi skulle träffas i deras hem i Fallbrook, Kalifornien, kort efter den första januari. Jag ville försäkra mig om att John skulle vara där, eftersom det var viktigt att jag träffade honom och kunde göra min egen bedömning av hans lämplighet. Allt gick bra, och jag gick med på att vara på plats i Fallbrook på eftermiddagen den 3 januari.

Under tiden gjorde Henrie och jag de vanliga sakerna i Phoenix. Vi firade jul i lägenheten och Henrie lagade en god hemlagad middag, bättre än någon man kan hitta på en restaurang. Vi reste runt till flera intressanta platser i Phoenix och även utanför, såsom Sedona, Cottonwood, Prescott, Grand Canyon och andra platser. Vi tillbringade återigen nyårsdagen i lägenheten och tittade på Rose Parade i Pasadena, och en del av de andra programmen som visas på tv på nyårsdagen.

Söndagen den 3 januari 1988 gav jag mig av mot Fallbrook. Jag lämnade lägenheten klockan 07:40, åkte söderut till Buckeye Road, sedan I-10 västerut. Vid middagstid stannade jag i Indio för att äta lunch på Denny's Restaurant. Stället var fullsatt, bullrigt och den stora mängden mexikaner var en olycksbådande påminnelse om att jag nu befann mig i Kalifornien. Vid Beaumont svängde jag av på US 60, till I-215, som blev I-15 vid Rancho California. Här stannade jag till igen vid ett annat Denny's för att njuta av min efterrätt: äppelpaj med kolasås och glass. Det förra stället hade varit för bullrigt och trångt för att man skulle kunna njuta.

Efter en bilfärd på 360 miles anlände jag till Fallbrook klockan 14:30 (MST), något tidigare än jag hade förväntat mig och

ringde Tom från ett köpcentrum. Han anlände i sin rostiga röda gamla Cadillac ungefär tio minuter senare, bärandes sin tupé. Det första jag frågade var — var är John? Han var i San Francisco, och han skulle förklara senare. Jag var besviken och arg. Detta var andra gången han hade lurat mig.

Vi körde i våra två separata bilar till hans bostad. Denna bestod av ett förfallet gammalt hus på en gata som såg mer ut som en gränd än en gata. Jag har förstått att det fanns sju mexikanska hus på samma gata.

Hans huvudkontor var ett garage som byggts om till en arbetsplats. Det var fyllt med ett stort sortiment av böcker, inklusive några av mina, på hyllor som bestod av enkla brädor med betongblock som distanser. Det låg papper (WAR, etc.) strödda överallt.

När jag frågade honom varför John inte var där när jag specifikt hade kommit för att prata med honom, sa han att John hade åkt till San Francisco för att prata med några skinheads. Jag fick intrycket att frånvaron var avsiktlig, och Toms snarare än Johns idé. Medan jag var där ringde John, och jag pratade kort med honom i telefonen, och lämnade situationen så att vi skulle ordna att träffas i North Carolina om några veckor. Tom och jag tillbringade resten av eftermiddagen med att diskutera människor och händelser, mestadels gällande våra respektive rörelser. Innebörden var att han och John fortfarande var mycket positiva till att John skulle komma till North Carolina och att vi skulle arbeta tillsammans. Slutligen vid 19:30-tiden gick han och jag för att äta middag på The Packing House. Han tog en bourbon och jag tog ett glas vin. Vi åt båda en kalkonmiddag, och jag tog notan.

När vi kom tillbaka gick vi uppvåningen, där det fanns ett slags vardagsrum, en alkov som hade en stor kopiator och en tältsäng. Vardagsrummet hade en TV-apparat med en stor projektor som visade bilden på en separat skärm. Den kunde även spela videoband. Han bjöd mig på en demonstration av ett tal han hade hållit vid ett Aryan Nations-möte. Det handlade helt om hur de rika vita, inte judarna, var de verkliga syndabockarna som orsakat den röra vi befinner oss i, och att det handlade om att få de vita arbetarna att göra uppror mot dem och göra sig av med dem. Jag kunde inte låta bli att kommentera "Du låter som en kommunist!" Vi pratade fram till 23:30, då jag drog mig tillbaka till tältsängen.

Måndag 4 januari 1988. Jag tillbringade en eländig natt på tältsängen. Filtarna var ett sortiment av stickade ylleplädar. Rummet var kallt och jag hade glömt att ta med

mina pyjamasar, så jag sov med mina underkläder och mina strumpor på, plus min röda och blå morgonrock. Ändå var jag kall och eländig, och fick förmodligen inte mer än en timmes sömn på hela natten.

Jag förstod att barnen skulle använda samma badrum på övervåningen och matsalsbord, men att de skulle vara borta vid 08:00. Vid ungefär 10 minuter i 8, när ingen var i närheten, gick jag till badrummet och rakade mig. När jag gick därifrån cirka 15 minuter senare, fann jag att Tom väntade i sina pyjamasbyxor på att få använda badrummet härnäst. Fastän han bara hade byxorna på sig, bar han en keps på huvudet för att dölja sin kala hjässa.

Hur som helst, vid 08:30 var vi båda redo att äta frukost. Vi körde till Village Shop, sedan tillbaka till hans hus. Jag gav honom en komplett uppsättning av mina böcker (utom NER, som han hade fått tidigare) och en komplett uppsättning av mina häften.

Vi sa adjö och jag gav mig av vid 09:25-tiden, då jag bestämt mig för att ta en annan väg tillbaka till Phoenix för att se lite annan natur. Jag åkte söderut på I-15 till San Diego, och tog sedan I-8 österut. Jag förvånades över de mil efter mil av intressant stenig terräng som inte bestod av annat än enorma runda stenblock, många av dem stora som hus. Den enorma kostnad och ansträngning det måste ha krävt av vägbyggarna att anlägga en jämn fyrfilig motorväg genom och över en så svår terräng slog mig flera gånger medan jag susade fram. Efter att ha stannat i El Centro för att äta lunch, fortsatte jag till Gila Bend, norrut på US 85 till I-10, och vidare in i Phoenix. Jag kom hem klockan 18:30 efter att ha kört 404 mil (ca 650 km). Det var skönt att vara hemma igen och träffa Henrie. Efter att vi båda tagit en highball, åt vi en god middag bestående av fläskkotletter med äppelmos, och en dessert med blåbärspiroger med glass.

Slutsatser. Tom M. hade en hel del egna problem. Hyran för hans möteslokal var i fara, och han hade fortfarande ett rättsfall hängande över sig angående något gammalt KKK-möte han varit på för flera år sedan. Skattemyndigheten (IRS) låg fortfarande på honom (precis som de gjorde på mig). Gatan han nu bodde på hade sju mexikanska familjer, alla fientliga, och hans var den enda vita familjen. Han hade ett enormt ego, men hans ekonomiska resurser är små, och jag tvivlar på att vi någonsin kommer att gå samman, eller att John någonsin kommer att sträva efter att ta över ledarskapet för COTC. Även om Tom är glödande hängiven den vita rasens sak, är han ingen intellektuell av något värde. Han har inte skrivit några böcker, och hans trosbekännelse och program ändras från dag till dag. Vid den tidpunkt jag

såg honom var hans argument mot de "rika vita", inte judarna som var problemet. Hans linje är inget annat än den gamla sortens gnäll och klagan, beklagande och jämmer, en sort som har uttömts utan framgång under de senaste 50 åren. Till hans fördel ska sägas att Tom är aggressiv, energisk och en ganska bra talare, och framför allt har han en förkärlek för att få publicitet och medverka i varje TV-talkshow och/eller program han överhuvudtaget kan. Vi behöver fler sådana människor, men vi behöver också få Tom på rätt spår och få honom att hålla sig till det.

* * * * *

Tillbaka i lägenheten njöt Henrie och jag av att besöka så många sevärdheter i och runt Phoenix som vi hade tid kvar till. Vi sprang dock runt mindre än vi hade gjort vid våra tidigare besök. För det första hade vi i stort sett färdigställt möbleringen av vår lägenhet, och behövde därför inte fortsätta med den strävan mycket längre. Jag hade börjat skriva på min självbiografi ungefär två månader tidigare, och jag fortsatte nu den vägen med stor iver och skrev ner allt på gula pappersark. När vi kom tillbaka till North Carolina hade jag mängder av material som Bobbi kunde skriva in på datorn i mitt arbetsrum och få ordning på. Det var dock på intet sätt slutet på det, och det tog ytterligare ett och ett halvt år att slutföra den.

Onsdagen den 13 januari städade vi ur lägenheten, lät Allen Tanner hämta kabel-TV-boxen, stängde av elen och gav oss av mot Tucson klockan 12:45. När vi kom dit ungefär två timmar senare åt vi lunch på Denny's och körde sedan ut på St. Mary's Road till International Wildlife Museum. Det var en mycket intressant utställning av vilda djur från hela världen, vackert monterade, många placerade i väldesignade dioramor. Själva byggnaden är ett konstnärligt mästerverk. Museet ligger ungefär fem miles väster om Tucson.

Museet stängde klockan 17:30 och vi hann knappt se alla utställningsföremål. Vi körde ytterligare några miles västerut för att se solnedgången från Gates Pass Road, ett vackert skådespel, och fann många andra människor som redan var där i samma syfte. Efter det avslutade vi dagen och checkade in på Executive Inn vid Speedway-avfarten.

Torsdagen den 14 januari. Efter att ha checkat ut från motellet körde vi vidare västerut över Gates Pass till det som en gång byggdes som en filmkuliss (1939) för Arizona och som nu kallades Old Tucson. När det förföll och övergavs köptes det av Robert Shelton och återuppbyggdes som en...

allround-miljö för filmer och TV-program, och blev snart en stor turistattraktion i sig själv. Vi åt en stor lunch med B-Q spare-ribs på Red Dog Restaurant, och såg även två skottväxlingar, en medicinshow och flera andra utställningar.

Vi gav oss av klockan 15.00 och körde österut på I-10, sedan söderut på US 80 till Tombstone, AZ, där vi checkade in på Look Out Motel och åt middag på Nellie Cashman's Restaurant. Nellie var en irländsk tjej som hade en ganska intressant historia att lämna efter sig.

Nästa morgon, efter att ha ätit frukost på The Wagon Wheel Restaurant, tog vi en rundtur i den gamla Birdcage Theater från 1880-talet, och sedan en annan tur till Tucsons berömda Boot Hill. Medan vi var i Tucson köpte jag en vacker uppsättning monterade långhorn, 80 tum från spets till spets, ($70) på Linsey's Trading Post. Vi lämnade Tucson vid 15-tiden, körde vidare till den gamla gruvstaden Bisbee, såg Lavender Pit-gruvan och körde sedan vidare till Douglas, AZ, ytterligare 23 miles. Därifrån anslöt vi till I-10 och körde till Las Cruces, New Mexico, där vi checkade in på Mesilla Valley Inn för natten.

Vi gav oss av nästa morgon och körde västerut på I-10, och följde i stort sett de rutter vi hade använt tidigare. Vi anlände slutligen till vårt hem i North Carolina på tisdagen den 19 januari, efter att ha varit borta i 33 dagar och kört totalt 2106 miles på hemresan, och totalt 4106 miles för hela resan.

Kapitel Trettiofem

Lucinda och Will Williams

Bobbi Johnson gav sig av med sin bil, U-Haul-släpet och hela sitt pick och pack den 16 april 1988. (Jag kommer aldrig att glömma den dagen!) Som av en tillfällighet, och kanske var det så, hann hon knappt ge sig av förrän ett ungt par (i slutet av trettioårsåldern) dök upp vid huset en söndagseftermiddag och sa att de hade hört talas om vår rörelse och var mycket intresserade av att lära sig mer, och kanske gå med. Deras namn var Lucinda Coleman och Will White Williams. De kom från Raleigh, North Carolina, och Will sa att han hade varit aktiv i olika vita rasrörelser under flera år. Faktum är att han hade varit ganska aktiv i Glenn Millers grupp tills den rörelsen krossades av JOG.

Den unge mannen och den unga kvinnan var inte gifta, men sa att de hade varit tillsammans och bott ihop i sex år, till och från, även om det ibland hade varit ganska motigt. Cindy, som Lucinda kallades, hade varit gift tidigare och hade en 11-årig dotter vid namn Heather, men hade varit frånskild en tid. Heather bodde vid denna tid hos sin far. Will var Vietnamveteran och hade aldrig varit gift. Han hade bara läst en av mina böcker, *Building a Whiter and Brighter World*, som någon händelsevis hade gett honom. Det var dock tillräckligt, sa han, för att verkligen få honom att komma igång och att han äntligen hade hittat den rörelse han letade efter. Alla de andra rasrörelserna han kände till antingen omfamnade eller tolererade judisk kristendom, och han hade bestämt sig för länge sedan att han inte ville ha någon del av det judiska skräpet. De sa att de hade stannat till vid vår kyrka för några veckor sedan när Bobbi var där, men inte hade fått mycket samarbete eller information. Nåväl, sa jag, de hade kommit till rätt ställe den här gången.

Uppenbarligen hade erfarenheterna från Vietnamkriget, där Will hade tjänstgjort inom arméns underrättelsetjänst, lämnat ett djupt intryck på honom, så pass att han efter alla dessa år inte hade återhämtat sig från dess psykologiska ärr. Det fanns

gånger när han talade om det var han på gränsen till tårar, och det hade påverkat hela hans syn på världen, på den amerikanska regeringen och på hans moraliska attityder i allmänhet. Jag har tidigare berättat om alla de bedragare som kommit i min väg, och som jag tidvis hade varit ett offer för. Det fanns dock ingen tvetydighet i denna fråga med Will. Han erkände öppet att han var en bedragare, och skröt faktiskt med att man inte kan lura en bedragare. Dessutom hävdade han att varje man (eller kvinna) hade några hemliga skelett i garderoben, och han erkände öppet att han tänkte ta reda på vilka mina var. Will hade varit i arkitekt- och byggbranschen i ett antal år efter att han kommit ut ur armén, men hade till slut gett upp kampen och gått i konkurs. Han hade också haft några bittra möten med skattemyndigheten (IRS), och vad som gjorde honom ännu bittrare var att de hade skickat en dum nigger för att granska hans deklarationer. Efter det hade han mer eller mindre kastat in handduken och börjat måla (porträtt, etc.), inte bara som en hobby utan som ett sätt att tjäna sitt levebröd. Och så levde han och Cindy ett slags oordnat och bekymrat liv, tillsammans en del av tiden, separat resten av tiden, när de landade vid Church of the Creator våren 1988.

Jag berättade för honom om de erfarenheter jag just hade gått igenom med familjen Johnson, att vi bara hade gett ut tre nummer av *Racial Loyalty* på mer än ett år, när vi tidigare hade gett ut tidningen regelbundet varje månad. En av de grundläggande sakerna jag letade efter var en bra maskinskrivare för att sätta artiklarna. Tidigare hade jag skrivit de flesta artiklarna och gjort layoutarbetet med att sammanställa tidningen själv. Från och med nu ville jag dock ha en kompetent man för att göra det jobbet. Jag behövde dock också mycket hjälp med att besvara de stora mängderna post, skicka ut bokbeställningar och skicka ut högarna av *Racial Loyalty* till våra prenumeranter varje månad, för att inte tala om att klippa gräsmattorna, tillhandahålla säkerhet för våra lokaler och tusen andra saker som krävde arbete och uppmärksamhet. Jag letade efter en bra, hängiven man som kunde göra alla dessa saker, och tidigare hade en sådan man burit titeln Hasta Primus, vilket på latin betydde Spjutspets. Jag berättade för honom att sådana Hastas tidigare hade fått ett arvode på 1000 dollar i månaden, och att vi inte gjorde några skatteavdrag, och inte heller skickade vi in några ekonomiska rapporter.

När jag visade dem tvårumslägenheten på övervåningen blev de förtjusta. Den var sannerligen långt överlägsen den lilla skjulet utan elektricitet ute i skogen

runt Raleigh någonstans som de hade övervägt att flytta in i. Det fanns ett problem — Will var ingen maskinskrivare, och typsättning var den mest väsentliga färdigheten som krävdes för att ge ut tidningen. Men inga problem. Cindy kunde skriva, och han var kapabel att sköta layoutarbetet och sammanställa tidningen. Om de tog sig an jobbet skulle jag få ett fynd, sa de — två till priset av en. Jag påminde dem då också om fallet med Keith Williams för tre år sedan, som ville flytta in med sin flickvän, och jag gjorde det klart att jobbet endast var tillgängligt för ett par som var gifta. Inga problem där, de skulle snart gifta sig ändå. Det fanns ytterligare ett förbehåll jag klargjorde från början — inga husdjur, inga hundar eller katter på området. De skulle tänka över det och låta mig veta inom kort.

De lät mig veta inom kort och de flyttade in den 15 maj 1988, och vi fick snart fart på saker och ting. I slutet av maj hade vi juniutgåvan av *Racial Loyalty* klar för utskick. Jag hade redan skrivit huvudartikeln "I Never Invented the Wheel," men jag lät publicera den under Will Williams byline med tillkännagivandet att han nu var den nye Hasta Primus. Därefter publicerade vi regelbundet en utgåva av *Racial Loyalty* varje månad under de följande 16 utgåvorna, även efter att paret Williams hade slutat.

Cindy var en ganska bedrövad och gråtmild personlighet, medan Will inte bara var en bedragare utan han hade också ett elakt och envist drag i sig. Han kom från en förmögen familj, hans far och bröder var i försäkringsbranschen och tillhörde miljonärsklassen, men Will var inte en av dem. Han erkände att han var familjens "svarta får", och på grund av sin envishet, på grund av sina rasistiska åsikter, på grund av sitt förakt för kristendomen, gjorde hans far honom arvlös och de hade inte talat med varandra på flera år. Det dröjde inte länge förrän jag började märka tydliga friktioner mellan Will och Cindy, men icke desto mindre skulle de snart gifta sig och de bestämde datumet. Eftersom Will var en stor beundrare av Adolf Hitler, som många i rörelsen refererar till som "88" för "Heil Hitler" (H är den 8:e bokstaven i alfabetet), bestämde Will att bröllopsdatumet skulle vara 8 minuter över klockan 8 den 8:e dagen i den 8:e månaden (8 augusti). Han ville att jag skulle förrätta ceremonin, och jag ställde gärna upp. Det var en ganska välbesökt tillställning, med många av deras vänner från Raleigh, liksom många andra medlemmar av kyrkan på plats. Till och med Wills mor var där (till skillnad från hans far var hon på god fot med honom). Heather, Cindys

elvaåriga dotter var också där. Hon var en söt, begåvad och snygg flicka.

Artikeln i septembernumret av *Racial Loyalty* om bröllopet, skriven av Will själv, bar titeln "Bruden var vacker i vitt". Förfriskningar serverades i helgedomen, och alla verkade ha leenden på läpparna och ha trevligt, förutom att jag aldrig såg Lucinda le. Jag undertecknade deras vigselbevis och jag tänkte göra en kopia av det för våra register, som vi gjorde med alla andra bröllop vi förrättade i kyrkan. Jag fick dock aldrig göra någon kopia av det, och jag såg det aldrig igen, trots att jag bad om det flera gånger. Det registrerades inte heller någonsin i Macon Countys register, som vigselbevis bör göras.

Redan före bröllopet, faktiskt inom en vecka efter att de anlänt dit, märkte jag en liten vit kattunge i kyrkans källare. Därefter märkte jag fyra små vita kattungar i källaren, trots att jag uttryckligen hade fastställt regeln om "inga husdjur". Jag frågade: "Varifrån kom alla dessa jävla katter?" Åh, sa Cindy, de är mina. Är de inte söta?

En dag kom jag in i biblioteket, och på disken låg ett sött foto av Heather som höll i en liten valp. Eftersom jag visste hur listig Will kunde vara, insåg jag omedelbart att detta var hans lömska sätt att låta mig veta att de nu också hade en valp, och som vi alla vet växer valpar upp till hundar. Valpen växte verkligen upp till en hund, en enorm jakthund faktiskt. Alltför ofta låg han tvärs över ytterdörren och blev en veritabel plåga. Snart fanns det två hundar, en hane och en hona. Men mer om det senare. Det fanns andra problem av mer allvarlig natur.

Kort efter att de gift sig fick jag ett telefonsamtal till huset från Cindy. Hon snyftade i telefonen och ville att jag skulle komma över direkt och skydda henne från Will. De hade uppenbarligen ett helvetes gräl och Will slog henne. Om det är något jag ogillar mer än att bli involverad i ett familjebråk så vet jag inte vad det är, men eftersom hon grät och bad om hjälp skyndade jag över så snabbt jag kunde.

När jag kom dit grät hon fortfarande, och Will var fortfarande på ett ondskefullt humör medan Cindy räknade upp alla grymheter han hade utsatt henne för. Han försökte avfärda det som bara ännu ett av deras gräl, och ogillade det faktum att jag ens dök upp på platsen och blev involverad. Detta fick min ilska att koka över, och när Cindy visade några av de

blåmärken hon hade fått, läste jag lusen för dem båda. Jag sa till Cindy att jag aldrig mer ville att hon skulle ringa mig för att ingripa om de hamnade i ett nytt bråk. Vad ville hon att jag skulle göra för att skydda henne? Klå upp Will? Han var större och starkare och trettio år yngre än jag, så det var ingen lösning. Nästa gång, om det blev en nästa gång och hon var i fara, borde hon ringa polisen och lämna mig utanför det hela. Och dessutom, om det någonsin blev ett till gräl som detta, var det slut för dem båda, och kontrakt eller inget kontrakt, så skulle jag se till att de avlägsnades från egendomen omedelbart.

Saker och ting lugnade ner sig efter det, åtminstone på ytan. Jag märkte att Will flyttade ut från sovrummet på övervåningen och ställde upp en tältsäng i det lilla kontoret i det sydöstra hörnet på bottenvåningen, och situationen förblev sådan under resten av tiden. Vi gjorde dock stora framsteg inom rörelsen under 1988. För det första, med början från nummer 40 (juni 1988), gav vi ut ett nummer och missade inte en enda månad under de följande 16 numren. Detta betraktar jag som en stor bedrift, och det sträckte sig långt bortom Wills och Cindys tid. Will betraktade sig själv som en konstnär och lade till några detaljer här och där för att öka intresset. Men den största välsignelsen som kom till oss utan någon som helst begäran från vår sida var den mängd utmärkta och slagkraftiga skämtteckningar som ritades och skickades till oss av en konstnär och tecknare vid namn Ron Quinn, från Tucson, Arizona. Han skickade oss hundratals väl genomtänkta teckningar som passade in i våra artiklar, eller stod för sig själva, och som alltid slog huvudet på spiken. Stort tack, Ron. Han skickade dem fortfarande långt efter att jag hade avgått.

Under denna period av kontinuitet ökade vår upplaga, våra donationer ökade, och vi började få några av våra medlemmar från Milwaukee, Detroit, Baltimore och till och med Toronto, Kanada, att komma och besöka oss under en vecka eller så. Vi lät dem undantagslöst sova i våningssängarna i skolan. De fick naturligtvis hålla med egna filtar och sängkläder, men det var en moralhöjande upplevelse att få träffa och lära känna våra rasmässiga anhängare personligen. Vissa av dessa var ivriga och villiga att sluta med vad de än höll på med och komma och arbeta med oss vid centret för nästan vilken ersättning som helst som höll dem vid liv.

En av dessa var en 20-årig kille vid namn Allen W. Reynolds från Atlanta-området, East Point för att vara exakt. Han började hjälpa Will med korrespondensen,

adressera etiketter för utskick av tidningen, och Will var så imponerad av hans samarbetsvilja och arbetslust att han snart övertalade mig att sätta upp honom på vår lönelista för endast 250 dollar i månaden, med start sista veckan i april 1989, för att sedan snart höja det till 300 dollar i månaden. Han verkade mycket uppslukad av vår religiösa mission och var ivrig att få igång klasserna för Skolan för Begåvade Pojkar. Jag var också ivrig att få igång den och hade försökt värva kandidater under de senaste åren, men vi lyckades aldrig samla tillräckligt många pojkar för att göra det värt besväret. A.W., som vi kallade honom, sa att han skulle göra det till sitt specialprojekt att få ihop en klass. Jag sa, fint, du tar hand om det. Detta skulle innebära att sätta ihop en läroplan för två veckor, ordna med livsmedel, hålla lektioner samt hålla skolan ren och i gott skick. A.W. sa att han skulle ta hand om det hela. Han bodde själv på skolan.

Nåväl, han utarbetade ett flott och detaljerat program för varje dag i veckan, men fram till den 15 juli 1989, när klasserna skulle börja, hade vi bara tre kandidater, trots att vi hade annonserat flitigt i *Racial Loyalty*. Ingen av de tre betalade den obligatoriska avgiften på 300 dollar för tvåveckorsvistelsen. Det fanns dock andra medlemmar som bidrog med donationer för att täcka upp för dessa pojkar. Vi beslutade att gå vidare med programmet ändå och jag gick och köpte livsmedlen för att få igång programmet. De tre kandidaterna var Mark Wilson, 20; Arno Michaelis, 18; båda från Milwaukee, och Matt Hayhow, 22.

Med A.W. Reynolds som ansvarig för undervisningen och instruktionerna blev den första veckan en total flopp. Ingen av de tre pojkarna hade den minsta respekt för honom, inte heller brydde de sig om att lyssna på honom eller ta order från honom. Will Williams gav inget stöd till programmet, eftersom han ansåg att det var A.W:s idé, och han och A.W. var vid det här laget bittra fiender. Vi bör komma ihåg att det ursprungligen var Will som tog in A.W. i organisationen från första början och hade lovordat hans förmågor och hängivenhet högt. Men som Cindy sorgset varnade mig på deras bröllopsdag, förvandlas Wills bästa vänner undantagslöst till hans värsta fiender, och fallet med A.W. var inget undantag. Men med hjälp av Paul Wheeler, en äldre medlem från Andrews, North Carolina, hade de en hel del aktiviteter och roligt med camping, målskjutning med de vapen de hade tagit med sig, firning med rep i någon grotta i South Carolina och en del andra utomhusaktiviteter.

Det var dock inte den typen av aktivitet jag hade i åtanke när jag planerade skolan för ledarskapsutbildning, hur intressanta och nyttiga de än må vara för skogvaktare eller andra yrken. De var här för att indoktrineras i Creativity och lära sig hur man leder, undervisar och rekryterar andra medlemmar av den vita rasen för att förena sig med oss i spridandet av ideologin och ivern i våra religiösa läror. Så den andra veckan tog jag över och vi hade regelbundna lektioner i skolans stora matsal, där vi valde ut vissa nyckelkapitel i våra grundböcker för studier och diskussion och tilldelade kapitel för läsning och förberedelse till nästa dag. Dessa lektioner var väl förberedda och vi täckte mycket mark. Istället för att vara instruktören som ingen ägnade någon uppmärksamhet, blev Allen Reynolds nu den fjärde eleven, och alla visade strikt uppmärksamhet.

Samtidigt hade situationen mellan de två gifta inte förbättrats alls. Faktum var att den hade blivit outhärdligt värre. Även om jag aldrig mer fick ett telefonsamtal om hjälp från Cindy efter den föreläsning och varning jag hade gett de två, och Will fortfarande sov på sin separata tältsäng på nedervåningen ända till slutet, som i juli 1989 närmade sig. Bråken hade fortsatt, även om de inte drog in mig i dem. I ett bråk hade Will sparkat runt Cindy med sina spikbeslagna armékängor, och när hon försökte skydda sin bakdel med handen, sparkade han henne så hårt att han bröt ett av mellanhandsbenen i hennes högra hand. De var tvungna att gå till en läkare och få benet tillrättalagt och hela handen och armen upp till armbågen gipsad. Eftersom Cindy var vår enda typsättare, satte detta oss i ett dilemma när det gällde att få ut tidningen. Men med min fru Henrie som hjälpte till att skriva ibland, och Will som använde sin "pekfingervals"-teknik en del av tiden, och Cindy som skrev med endast en hand resten av tiden, lyckades vi få ut tidningen varje månad utan undantag, trots att hennes arm var gipsad i sex veckor.

I slutet av juli 1989 gav sig Cindy av, vart vet jag inte. Will stannade kvar lite längre för att få ordning på sina angelägenheter (han hade fortfarande sin gamla Airstream-husvagn bakom kyrkan) och han lovade att stanna kvar tills vi hade sammanställt den nuvarande utgåvan av Racial Loyalty. Men han svek det löftet och gjorde nästan ingenting mellan den 1 augusti och 19 augusti, då även han gav sig av. Jag betalade honom 400 dollar för den tidsperioden, trots att han bidrog med väldigt lite. Jag höll inne hälften av det beloppet till dess att han hade avlägsnat allt sitt

tillhörigheter från lokalerna. Detta gjorde han slutligen ungefär sex veckor senare och jag betalade honom hans sista 200 dollar och det var slutet för både Will och Cindy och alla deras kvasimartiala problem såvitt kyrkan beträffade.

Det lämnade oss fortfarande med Allen Reynolds, men inte heller han var någon maskinskrivare.

Kapitel Trettiosex

Den vita amerikanen

Pastor Victor Wolf

I oktober 1986 fick vi ett brev med titeln *En rapport från Kalifornien*, undertecknat "En vit amerikan", men utan något annat namn eller identifikation bifogad. Tillsammans med det fanns en fin donation på 200 dollar. Brevet avslutades med den eftertryckliga uppmaningen "Vita människor, vakna! Gå med i Creativity-rörelsen! Det är vår enda räddning!" Det var en fras vi skulle få höra från honom många gånger igen. Jag var både glad och förundrad över brevet. Varför skrev han inte under med sitt namn om han var så entusiastisk över rörelsen? Vi publicerade "Rapporten" på sidan 7 i novembernumret 1986, nr 37.

Detta var vid den tid då vi hade problem med Carl Messicks skjutmål, och även problem med Bobbi och Don Johnson, och vi gav inte ut nummer 38 av *Racial Loyalty* förrän i februari 1987. Under tiden fick vi ytterligare en rapport från Kalifornien från Den vita amerikanen. Den här gången tog rapporten upp hela sidan 5 (nummer 38) och den kom i fyra separata kuvert, som vart och ett innehöll en postanvisning på 250 dollar, totalt ett tusen dollar. Var och en av de fyra kopiorna av rapporten var identisk, och den enda anledningen jag kan komma på till varför han skickade den i fyra olika kuvert var för att vara säker på att åtminstone ett av dem skulle nå oss.

Vi hade fortfarande problem med att få ut vår tidning och nästa nummer, nr 39, publicerades inte förrän i juni 1987. Vid det här laget hade vi fått ytterligare en rapport från Den vita amerikanen från Kalifornien, som vederbörligen publicerades i juninumret och tog upp två sidor. Återigen skickades den i fyra separata brev, innehållande totalt 1000 dollar. Vid det här laget var min nyfikenhet verkligen väckt om vem denne generöse välgörare kunde vara som inte ville avslöja sin identitet. Var han gammal eller var han ung? Var han kanske en mångmiljonär som inte ville ha sitt namn offentliggjort?

Under det närmaste året publicerade vi inte ett enda nummer av *Racial Loyalty*, även om vi publicerade korta nyhetsbrev för att hålla våra medlemmar informerade, och vi publicerade och distribuerade tre nya böcker för att utöka vår samling under denna tid, nämligen *RAHOWA! This Planet is All Ours* (1987), *The Klassen Letters, Vol. One* (1987) och *Vol. Two* (1989). Uppehållet (under familjen Johnsons vistelse) var mycket en besvikelse för The White American (och många andra) och även om vi upprätthöll vår korrespondens, och The White American fortsatte att skicka in donationer på mellan 200 och 1000 dollar då och då, var situationen inte uppmuntrande. Det var inte förrän i maj 1989, när vi tog hjälp av Will Williams och Lucinda, som vi återigen var i stånd att ge ut *Racial Loyalty* på regelbunden basis. Det var med juninumret 1989 (nr 40) som vi fick bollen i rullning igen, till stor glädje och lättnad för The White American och en mängd andra medlemmar. I juli 1989 skickade The White American in en omfattande artikel med ett antal konkreta förslag på hur vi väsentligt kunde ”förbättra” vår tidning och vårt program för att bli mer dynamiska och effektiva. Vi ansåg det vara så viktigt att vi ägnade större delen av augustinumret (nr 53) åt de förslag han skickat in och utökade det numret till 16 sidor.

I nästa nummer, nr 54, skrev han återigen huvudartikeln med titeln *The Great Promoter — Leadership and Communion*, som innehöll många utmärkta förslag och upptog 3-1/2 sidor i septembernumret. Båda dessa nummer, nr 53 och 54, är väl värda att läsa om vid det här laget, om du fortfarande har kvar dessa exemplar. Det var också i detta nummer som han introducerade en ny artikelserie på höger sida av förstasidan i framtida utgåvor av *Racial Loyalty*, och det var att ge en grafisk bild och en kort redogörelse för mord begångna av n-ordet på medlemmar av den vita rasen, särskilt på unga vita kvinnor. Det skulle komma att bli ett effektivt och regelbundet inslag i vår tidning.

Det var vid denna tid, i början av augusti 1989, som The White American bestämde sig för att ge sig till känna och beslutade sig för att komma och besöka oss här vid högkvarteret. Detta gjorde han under den första veckan i augusti 1989. Han skickade mig också ett 16-sidigt resumé över sin livshistoria, som sannerligen är mycket intressant.

Han föddes i Litauen 1955, vilket gjorde honom 34 år gammal vid tillfället. Hans litauiska namn är så komplicerat att jag inte bara saknar förmåga att stava det, jag kan inte ens uttala det. För korthetens skull och för bekvämligheten hos...

vår organisation antog han pseudonymen **Victor Wolf**, och som ni vet har vi hört mycket från, och om honom, ända sedan dess. När han var 15 år gammal beslutade han och hans far, efter att ha lidit skoningslöst i händerna på den tyranniska kommunistregimen i Litauen, att fly landet, och mot enorma odds lyckades de med det. Efter lång tid och efter att ha övervunnit många hinder lyckades de slutligen ta sig till Kalifornien. Victor, som är betydligt mer intelligent än genomsnittet, lärde sig snabbt det engelska språket, studerade vid college och tog en C.P.A.-examen i redovisning. Jag vågar påstå att hans behärskning av det engelska språket nu är bättre än den genomsnittlige amerikanens, även om han fortfarande har en mycket svag brytning.

Vidare fick jag veta att han inte är någon miljonär, utan bara en arbetande revisor, och en mycket kapabel sådan. Efter att ha läst böckerna om Creativity har han dedikerat och vigt sitt liv åt våra egna mål, nämligen den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Han är sex fot och två tum lång, och är en enastående och högt intelligent medlem av vår organisation, i en ålder då han är i livets bästa år och fortfarande har mycket mer att bidra med till vår framgång.

I nästa nummer skrev han återigen en mycket viktig artikel till förmån för vår rörelse, kallad *The Basis of our Organization* (Grunden för vår organisation), och visar att vi genom organiseringen av primärgrupper, sekundärgrupper, enheter, sektioner och slutligen legioner kan bygga en organisationsstruktur som judarna inte kan penetrera, och inte heller kan de någonsin stoppa vår rörelses seger. På grund av dess primära betydelse återger vi artikeln i sin helhet i slutet av detta kapitel.

Eftersom Will Williams inte hade några kunskaper i maskinskrivning och redan hade vidtagit åtgärder för att sluta, var vi i trängande behov av en Hasta Primus som kunde skriva och sammanställa tidningen. När jag presenterade vårt problem för Victor Wolf erbjöd han sig att överväga att ta sig an jobbet, trots att han för närvarande var bunden till ett lönsamt redovisningspartnerskap, och han skulle bli tvungen att fatta några svåra beslut och vidta åtgärder för att genomföra övergången. Dessutom hade han nyligen köpt en egen Apple Macintosh-dator för 7000 dollar, som han skulle behöva här vid högkvarteret för att utföra typsättningen. Efter ytterligare diskussioner erbjöd han sig att, efter att ha ordnat med tjänstledighet från sin grupp borta i

Kalifornien, skulle han arbeta här i ett år, utan ersättning, förutsatt att vi köpte och betalade honom för den dator han just hade köpt. Detta lät som ett mer än rättvist förslag för mig, och vi kom överens på den grunden. Dessutom var vår gamla Compugraphic vid det här laget helt föråldrad och hörde hemma i dinosauriealdern.

Enligt avtalet köpte jag Apple Macintosh-datorn och laserskrivaren för 7 000 dollar den 15 september 1989, och pastor Victor (vid det här laget hade vi vigt honom till präst i vår kyrka) kom tillbaka med sin bil och sina personliga tillhörigheter så snart han hade ordnat med alla detaljer hemma. Han skötte maskinskrivningen för september- och oktobernumren (nr 54 och 55) av 1989, och jag sammanställde tidningen. Det första numret av *Racial Loyalty* som han sammanställde själv var nr 56, decembernumret 1989.

Efter några månader, i februari 1990, fann pastor Victor att omställningen från ett hektiskt stadsliv i Kaliforniens städer till ensamheten och isoleringen i North Carolinas lantliga berg var mer än han kunde uthärda, och han hade problem med upprorsandan hos Allen Reynolds, som fortfarande var kvar hos oss. Smärtsamt som det var för oss alla, beslutade han sig för att sluta och återvända till Kalifornien. Dessutom var hans intresse i partnerskapet där hemma i fara. Han behövde en förändring, så han åkte tillbaka, till vår stora förlust. Eftersom jag redan hade betalat för Apple Macintosh-datorn behöll vi den naturligtvis, och den stannade kvar hos kyrkan. När han kom tillbaka till Kalifornien köpte han en annan Macintosh, praktiskt taget samma modell, ny.

Efter att ha varit tillbaka i Kalifornien i ungefär en månad, och efter mycket rannsakande, beslutade han att det han hade gjort i kyrkan var av mycket större betydelse än att tjäna pengar i bokföringsbranschen. Han bestämde sig för att komma tillbaka, men vi skulle bli tvungna att köpa hans nya dator på köpet. Han skulle behöva pengarna om han skulle återvända, och även då skulle det innebära en betydande uppoffring från hans sida. Vi behövde honom och jag gick med på det. Vi kunde ändå använda två datorer, eftersom vi inte bara gav ut tidningen, utan Victor hade också börjat sätta texten till min självbiografi *Against the Evil Tide* på den andra datorn.

Vid den första april 1990 var han tillbaka, med sin nya dator med sig. Vi undertecknade gemensamt ett ettårskontrakt där vi gick med på att betala honom ett arvode på 1 000 dollar i månaden samt köpa hans nya dator till det fulla priset av 8 000 dollar. Inte nog med att vi gjorde det, utan jag insisterade på att han nu också

bära titeln Redaktör, vilket han gjorde, om än motvilligt. Så vi var igång igen. Vi hade missat numret för mars 1990, men vi fick ihop aprilnumret och ut till våra läsare innan månaden var slut. Vi hade bara missat en månad under uppehållet. Med början i aprilnumret gav vi ut det ena numret efter det andra varje månad under de följande tolv månaderna.

Det fanns några andra anmärkningsvärda bidrag som vi bör ge pastor Victor äran för. Han ansåg att alla våra nummer var av historisk betydelse och att inget borde gå förlorat för eftervärlden. Det var hans idé att de skulle sammanställas och bindas in i full portföljstorlek, gruppvis, med början från nummer 1. Detta var ett ganska dyrt företag, och vi övervägde att sammanställa de första tjugo numren i vår första Portfolio One. Jag gick till våra boktryckare (Currahee Printing Co. i Toccoa, Ga.) och fick en prisuppgift från dem. Kostnaden skulle bli 16 000 dollar för tusen exemplar, ett ganska orimligt belopp. Slutligen var pastor Victor så entusiastisk över sin idé att han erbjöd sig att bidra med 6 000 dollar av sina egna pengar till projektet. Jag gav med mig och vi gick vidare med det, och resultatet blev att vi fick den publicerad, och vi hade nu ett komplett register över de första tjugo numren exakt så som de trycktes, i en inbunden volym för all framtid. De flesta av dessa har sålts vid det här laget och finns i händerna på våra läsare och medlemmar. Men sedan dess har jag låtit föra över de första 79 numren på mikrofilm, och ett antal kopior har gjorts. Så nu har vi åtminstone de första 79 numren av *Racial Loyalty* permanent tillgängliga för eftervärlden, och alla våra medlemmar kan beställa en kopia av mikrofilmen från högkvarteret i Florida.

Den andra saken som pastor Victor uttänkte och kände var absolut nödvändig att vi placerade i händerna på var och en av våra medlemmar var *The Little White Book*. Jag gav honom ansvaret för projektet att sammanställa den, och även om den inte innehöll mycket nytt material som sådant (vi var helt överens om att den ursprungliga trosbekännelsen och programmet aldrig fick manipuleras), sammanställde han i kort och koncentrerad form kärnan i vår tro och vår lära i ett kortfattat litet häfte som varje medlem kunde bära med sig i sin väst- eller kavajficka hela tiden och referera till dagligen. På den första insidan finns en tuschteckning av vår första martyr som dödades i tjänsten. Hans namn är Brian Kozel. Han var bara 19 år och tillhörde Milwaukee-gruppen. Han sköts till döds av en smutsig liten mexikansk "greaser" medan pastor Kozel delade ut vår litteratur.

Han dog en hjältes död och vi har hedrat honom genom att ha ett helt kapitel tillägnat honom senare i denna bok.

Pastor Victor Wolf, Hasta Primus och redaktör, gjorde ett utmärkt jobb med att sammanställa häftet, och vi lät trycka tusentals exemplar. Även de blev en omedelbar framgång och finns nu i händerna på tusentals av våra vita raskamrater.

Vi lämnar nu berättelsen om *The White American* vid denna punkt (men återkommer till honom vid ett senare tillfälle) och ger erkännande till en annan av våra anmärkningsvärda medlemmar som har bidragit stort till rörelsen i en annan form, nämligen konstnären Ron Quinn. Men innan vi lämnar detta kapitel, följer här den fullständiga texten till artikeln i *Racial Loyalty* nr 55 om organisatoriska procedurer som vi nämnde tidigare att vi skulle trycka i slutet av kapitlet.

* * * * *

Grunden för Organisation

Första stadiet: Ideologi

Tack vare Pontifex Maximus enorma intellektuella ansträngningar har det första stadiet i upprättandet av vår religiösa rörelse slutförts framgångsrikt: vår religions **ideologi har formulerats och registrerats i de tre grundböckerna, fem kompletterande böcker** (goda nyheter: ytterligare tre kompletterande böcker av Pontifex Maximus kommer att publiceras inom kort!) och i ett flertal nummer av *Racial Loyalty*. För att till fullo uppskatta betydelsen och omfattningen av denna prestation måste vi komma ihåg att ingen annan religion eller ideologi under civilisationens hela 6000 år kom ens i närheten av Creativity när det gäller den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Andra stadiet: Organisation

Men även den bästa religion eller ideologi förblir ineffektiv utan ordentlig organisation av dess anhängare och aktivister. Därför, nu efter slutförandet av vår...

Religiös trosbekännelse och ideologi, vi måste gå in i det andra skedet av att etablera vår religiösa rörelse: **vi måste skapa en effektiv organisation för att uppnå målen för vår ideologi.**

Ny typ av ledarskap

Medan ledarskapet i det första skedet av vår utveckling till sin natur tillhörde filosofer/ideologer, kräver det **andra skedet i etablerandet av vår religiösa rörelse en ny typ av ledarskap — aktivister/organisatörer.** Dessutom, medan den huvudsakliga bördan under det första skedet av vår utveckling bars vid huvudkontoret nästan på egen hand av Pontifex Maximus, skiftar det andra skedet bördan och fokus för vår verksamhet till legioner av gräsrotsaktivister/organisatörer, inte bara över hela USA, utan också i varje vitt land på denna planet jorden.

Gräsrotsexpansion och självförnyelse

Vid denna tidpunkt i historien är den viktigaste uppgiften och utmaningen som vår rörelse står inför det överväldigande behovet av **snabb, aggressiv, massiv expansion av vår verksamhet och organisation på gräsrotsnivå bland de frustrerade massorna av vita människor.** Tiden är förbi då våra prenumeranter, anhängare och medlemmar ute på fältet kunde vara passiva mottagare av aktiviteter centrerade till huvudkontoret; faktum är att tiden har kommit att vända trenden och se till att rörelsens huvudsakliga aktiviteter kommer från fältet till huvudkontoret, inte tvärtom. Vi måste också se till att **vår rörelse blir en självgående, självförsörjande, självförnyande massrörelse, kapabel att motstå alla attacker från våra rasfiender**, inklusive möjligheten att vårt huvudkontor förstörs av fiendens styrkor.

Vad bör göras?

I följande frågor och svar kommer vi att skissera det organisatoriska ramverket för att uppnå vår livsviktiga,

överväldigande målen för Gräsrotsexpansion och Självförnyelse.

1. **Var börjar vi?**

   Varje Creator bör börja med att bli grundligt bekant med *The White Man's Bible*, prenumerera på tidningen *Racial Loyalty* och stödja COTC:s högkvarter med regelbundna ekonomiska donationer.

2. **Vad är det andra steget?**

   Varje Creator bör introducera våra idéer, flygblad, tidningar och böcker för så många av sina släktingar, vänner och bekanta som möjligt.

3. **Vad är det tredje steget?**

   Varje Creator bör hitta minst en annan sympatiskt inställd vit person och organisera en COTC-primärgrupp.

4. **Vad är en COTC-primärgrupp?**

   COTC-primärgrupp är den organisatoriska grundcellen i Church of the Creator. Den består av minst två personer, optimalt fem personer, maximalt tio personer.

5. **Varför är fem det föreslagna bästa (optimala) antalet personer i en COTC-primärgrupp?**

   Hela syftet med en primärgrupp är att vara ett tätt sammansvetsat team, baserat på förtrogenhet, tillit och frekvent interaktion. Studier visar att grupper med fler än fem medlemmar tenderar att ha mindre förtrogenhet, tillit och interaktion. Dessutom är en mindre grupp mycket svårare att penetrera för fiendens agenter, vilket är en omständighet av stor betydelse ifall den judiska ockupationsregeringen försöker undertrycka våra rättigheter enligt det första tillägget och tvingar oss att gå under jorden.

6. **Vem kan organisera en COTC PG?**

   Varje Creator har en rättighet och en skyldighet att organisera en COTC-primärgrupp (eller utöka en befintlig COTC PG) genom att omvända minst en vit person till den vita rasreligionen — Creativity.

7. **Vem väljer en COTC PG-ledare?**

Medlemmar i varje COTC-primärgrupp väljer en ledare bland sig själva.

8. Vilket är det föreslagna sättet att lösa konflikter inom en primärgrupp?

Varje medlem i en PG kan lämna den och bilda en ny PG. Liksom alla levande celler måste COTC-primärgrupper växa, dela sig och föröka sig, men ändå förbli inom samma kropp — Skaparens kyrka (Church of the Creator).

9. Hur organiserar vi olika COTC-primärgrupper?

Minst två, optimalt fem, maximalt tio COTC-primärgrupper (PG) bildar en COTC-sekundärgrupp (SG), som leds av en kommitté av PG-ledare.

10. Hur organiserar vi olika COTC-sekundärgrupper?

Minst två, optimalt fem, maximalt tio COTC-sekundärgrupper (SG) bildar en COTC-enhet (Unit), som leds av en kommitté av SG-ledare.

11. Hur organiserar vi olika COTC-enheter?

Minst två, optimalt fem, maximalt tio COTC-enheter bildar en COTC-sektion, som leds av en kommitté av enhetsledare.

12. Hur organiserar vi olika COTC-sektioner?

Minst två, optimalt fem, maximalt tio COTC-sektioner bildar en COTC-legion, som leds av en legionsledare, utsedd av Pontifex Maximus och som rapporterar direkt till COTC:s högkvarter.

Ideologi utan handling är steril:

Propagandisera! Proselytisera!
Organisera!

13. Planerar vi att skapa primärgrupper för speciella ändamål?

Ja, vi kan förutse ett behov av speciella försvars-COTC-primärgrupper, vars medlemmar skulle kunna kallas Vita Gardet/Vita Tigrarna/Vita Beretterna.

Sju Operationer:
Ett Handlingsprogram

Sammanfattningsvis skulle jag vilja upprepa de huvudsakliga målen och utmaningarna som vår rörelse står inför.

Nu när det första (ideologiska) stadiet av vår rörelse har slutförts framgångsrikt, måste vårt huvudmål vara en snabb, aggressiv och massiv expansion av Creativity-rörelsen genom de samordnade programmen i De Sju Operationerna:

1. Operation "BiWeekly" — för att öka frekvensen (och volymen!) av vårt budskap genom att göra *Racial Loyalty* till en utgivning varannan vecka. Detta anser jag vara högsta prioritet nr 1: dess framgång är en förutsättning för vår framgång i alla andra projekt, vi kan till och med säga att vår expansion och vår press kommer att stå eller falla tillsammans. För att uppnå detta mycket viktiga mål behöver vi mer generöst ekonomiskt stöd från aktivisterna på fältet, eftersom våra nuvarande ekonomiska resurser vid högkvarteret inte tillåter oss att utöka vår personal. Varje Creator måste känna en helig plikt att stödja Church of the Creators högkvarter med regelbundna och generösa bidrag.

2. Operation "Primary Group" — Under detta nya (organisatoriska) stadium av vår utveckling måste alla Creators bli självgående aktivister/organisatörer för COTC-primärgrupper på gräsrotsnivå över hela USA och i alla vita länder på denna planet jorden. Varje Creator måste känna en plikt att organisera/expandera en COTC-primärgrupp som sedan kommer att organiseras i enlighet med femstegs-pyramidprincipen till en COTC-sekundärgrupp, sedan till en COTC-enhet, och därefter till en COTC-legion.

3. Operation "Strong Center" — för att säkerställa organisatorisk kontinuitet för ett starkt centralt ledarskap för Church of the Creator genom att organisera kyrkans högkvarter i enlighet med femstegs-pyramidprincipen enligt följande: Pontifex Maximus, Hasta Primus, styrelse, senat, personal. Dessutom bör vi instifta årliga medlemskongresser och konferenser för aktivistledarskap, samt utöka våra program för ungdomsläger och skolor för begåvade pojkar vid World Center.

COTC Legion:
Den femnivåiga pyramidorganisationen

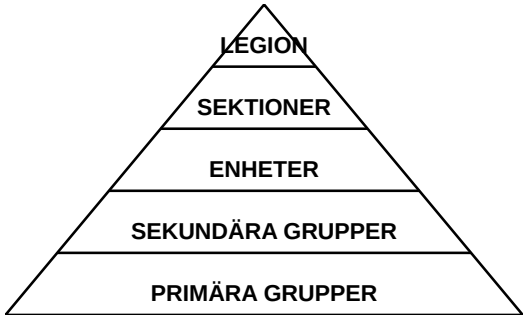

COTC Högkvarter:
Den femnivåiga pyramidorganisationen

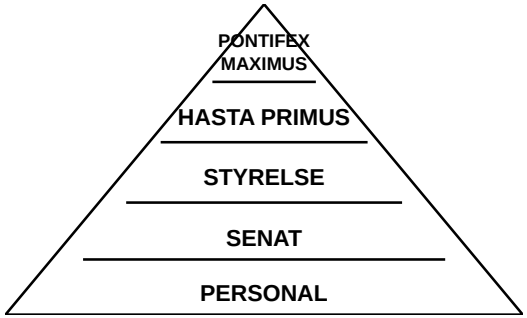

4. Operation "Gatuaktion" — organiserade i de primära grupperna eller individuellt, måste vi påbörja vår gatuaktion — för att ofta och systematiskt konfrontera de breda massorna av vita människor med vår närvaro och vårt budskap genom olika metoder och tekniker för gatuaktioner, såsom: flygblad, affischer, banderoller, skyltar, bildekaler, T-shirts, visitkort, schabloner för spraymålning på väggar och trottoarer,

skyltar på motorvägsbroar, såväl som marscherande, demonstrerande och, låt oss inte glömma, körande runt med skyltar på hyrda U-haul-lastbilar. Givetvis bör betalda annonser i olika publikationer, såsom Spotlight, också vara en integrerad del av vår intensiva expansionskampanj. Alla dessa expansionsmetoder och tekniker bör konsekvent lägga ut vårt centrala budskap:

Vita människor vakna!
Rädda den vita rasen!

Prenumerera på
den pro-vita tidningen:
Racial Loyalty

P.O. Box 400
Otto, NC 28763

Som förberedelse för Operation "Street Action" måste vi: (a) beväpna vår logotyp, flagga och tidningshuvud med vår samlande slogan: **Vita människor vakna! Rädda den vita rasen!**; (b) anta uniformen "Vit hatt"/"Vit keps"/"Vit basker"; och (c) presentera den koncentrerade essensen av våra idéer i ett lättburet eklektiskt kompendium i fickformat — *The Fundamentals of the Creativity Movement*.

5. Operation "Skinhead" — för att kontakta, attrahera och organisera under den segrande flaggan för den enda vita rasreligionen — Creativity — alla vita ungdomar, särskilt skinheads.

Framför allt måste vi vädja till vår ungdoms mäktiga armé! — Detta råd från Adolf Hitler är fortfarande giltigt idag. För att vädja till vår ungdom måste vi vidta åtminstone följande steg:

(a) skapa Racial Loyaltys ungdomssektion som skulle kunna ges titeln Skinhead — Young White Warrior;

(b) sätta upp alla kända skinhead- och vita ungdomsorganisationer samt individer på vår sändlista;

(c) organisera ledarskapsseminarier för ungdomar och ungdomsläger;

(d) organisera frekventa och systematiska "Street Actions" (utdelning av flygblad, affischering, målning av slagord på väggar och trottoarer, etc.) på universitets- och gymnasieområden;

(e) ge moralisk och materiell hjälp till fängslade skinheads och andra unga vita aktivister.

6. Operation "White Ethnic" — att kontakta och locka in stora mängder vita etniska grupper i våra led, olika kulturellt särpräglade europeisk-amerikaner, genom att rikta direkta vädjanden till dem och organisera vita etniska sektioner av Creativity-rörelsen.

Vita etniska sektioner skulle kunna koncentrera sig på: (a) att sprida vårt budskap i sina samhällen, (b) att översätta våra verk till sina egna språk, och (c) att hjälpa till att sprida våra idéer i sina "gamla länder" i Europa.

7. Operation "Global" — att organisera aktiva grenar av Creativity-rörelsen i ALLA vita länder, särskilt i större europeiska länder, Sydafrika, Kanada och Australien.

Uppenbarligen skulle framgången för vår Operation "White Ethnic" avsevärt kunna underlätta (genom översättningar och etablerade kontakter) spridningen av våra idéer över hela världen och därigenom hjälpa vår Operation "Global".

Vår Operation "Global" måste ägna särskild uppmärksamhet åt **Sydafrika**, eftersom Sydafrika är ett av de mest avgörande slagfälten i det världsomspännande **VITA RASLIGA HELIGA KRIGET (RAHOWA)**. Den sydafrikanska grenen av COTC måste omedelbart anta vårt Street Action-program och påbörja den snabba, aggressiva och massiva expansionen i Sydafrika, där vårt samlingsrop — **White People Awake! Save the White Race!** — är mer brådskande än någon annanstans i världen.

Daglig bekräftelse av våra principer

Varje Creator måste inse att hans personliga hängivenhet och engagemang för den heliga saken för den enda vita rasreligionen är nyckelfaktorn för att vinna det världsomspännande rasliga heliga kriget och säkerställa vår dyrbara vita ras överlevnad, expansion och framsteg. För ökad hängivenhet och engagemang, låt oss läsa Creativitys heliga böcker dagligen: de är de bästa böcker som någonsin skrivits under den vita civilisationens 6000 år.

Kapitel Trettiosju

Pastor Ron Quinn

Karikatyrtecknare av rang

Viss oväntad och oombedd hjälp kom till oss från en gentleman och konstnär bosatt i Tucson, Arizona. Antalet karikatyrer han har bidragit med till oss, som vi har använt i *Racial Loyalty* och många av våra böcker, är enormt. Inte bara är volymen av de karikatyrer han har skickat oss häpnadsväckande, utan hur denne man har fångat och skickligt porträtterat själva kärnan i våra idéer med en stor portion kvickhet, visdom och kraft är fantastiskt.

Vid en genomgång av gamla nummer av *Racial Loyalty* ser vi att de första karikatyrerna vi använde från pastor Ron Quinn är i nummer 43, oktober 1988, medan Will Williams var Hasta Primus. I det numret dök det inte bara upp tre av pastor Quinns karikatyrer som stödde specifika artiklar, utan vi satsade stort och fyllde större delen av baksidan med ytterligare fem av hans kvicka och slagkraftiga karikatyrer. Vi har gjort så ända sedan dess. Det är otroligt hur snabbt och exakt pastor Ron fångar varje idé som presenteras för honom. Om jag hade en specifik idé i åtanke för en artikel, behövde jag bara ringa honom på telefon och låta honom veta vad jag ville ha. Han fick ett tydligt grepp om det på bara några minuter, och inom loppet av några dagar anlände de rätta karikatyrerna i posten, tillsammans med ett par dussin andra karikatyrer av hans egen uppfinning. Verkligen fantastiskt!

Redan i maj 1985, mer än tre år innan han hade hört talas om oss, eller vi om honom, började jag skriva en serie på tolv artiklar i *Racial Loyalty* om jämförande religionsvetenskap, följt av tjugofyra artiklar om *The Wildest Stories Ever Told*. Den sista i denna serie avslutades i numret för juli 1990. Alla dessa berättelser skulle ha förbättrats avsevärt om de hade åtföljts av en eller flera karikatyrer. Tyvärr var det först under den senare delen av serien som vi kom i kontakt med pastor Ron. Men senare sammanställde jag alla trettiosex av dessa artiklar i en bok som vi senare publicerade. Vi kallade den *A Revolution of Values Through Religion*. Innan jag gjorde det skickade jag alla gamla exemplar av *Racial Loyalty* till pastor Ron och bad honom att rita

tog fram specifika tecknade serier för varje artikel, som vi sedan skulle använda i boken som skulle publiceras. Detta fullbordade han på kort tid, och boken publicerades 1991, och alla som har fått tag på ett exemplar kan uppskatta den kraftigt ökade effekten av de slående karikatyrerna.

I januari 1989 tog Henrie och jag vår årliga vinterresa till vår lägenhet i Phoenix, Arizona, och under den resan hade jag nöjet att träffa pastor Ron personligen. Jag hade fått samtal från två olika värdar för radiopratshower om att medverka i deras program. Ett var från radiostationen KNST i Tucson, och jag tänkte att jag skulle utnyttja bilresan till Tucson och träffa Ron Quinn. Vi gjorde upp planer i förväg och jag frågade honom om han ville följa med mig till radiostudion, som en sorts livvakt. Han sa att han skulle bli förtjust.

Programmet hette Teresa Blythe talkshow, och jag var inbokad till klockan 16.00, fredagen den 27 januari 1989. Jag hade varit med i en annan talkshow i Phoenix dagen innan, vilket gick mycket bra, men uppenbarligen, nu när stationen i Tucson visste att jag var högst kontroversiell och emot n-ordet och judar, bytte de värd för att verkligen ge mig en svår stund. Så istället för den ordinarie Teresa Blythe skulle jag konfronteras med en fientlig "hatchet man" vid namn Harry Alexander. Men mer om det senare.

Ron och jag hade kommit överens om att äta lunch tillsammans på Coco's Restaurant klockan 13.00, och han gav mig vägbeskrivning för att hitta dit. Jag lämnade lägenheten i Phoenix klockan 11.00, vilket gav mig två timmar att ta mig till Tucson, 117 miles söderut. När jag kom till Tucson rörde jag ihop instruktionerna hopplöst och tillbringade nästa timme eller så med att köra runt och försöka hitta Coco's Restaurant. Efter att ha ringt ytterligare ett samtal till Rons kontor för fler instruktioner, strålade vi slutligen samman på restaurangen klockan 14.00 och åt lunch. Jag hade sett en bild på Ron tidigare (på hans medlemsansökan) där han hade ett stort vitt bockskägg, men tydligen hade han nu rakat av det. Jag fann honom vänlig, att han var 55 år, singel och hade en flickvän. Han var mycket intresserad av Arizonas arkeologi och mineralogi och gjorde ett antal exkursioner när vädret var gynnsamt.

Efter en liten lunch och en stor dessert gav vi oss av mot KNST-studion vid 15.40-tiden, något senare än vi borde ha gjort. Jag följde efter hans bil och vi anlände till studion exakt klockan 16.00, där jag först av allt träffade Sandi Gregory, producenten. Hon var trevlig och tillmötesgående och

introducerade mig för Harry Alexander, som skulle vara ersättare för Teresa Blythe.

Mitt första intryck av Harry Alexander var att han var snobbig, fientlig, en liberal och förmodligen jude, trots ljus hy. När jag frågade honom vad hans etniska bakgrund var, informerade han mig bryskt om att det inte var relevant för den aktuella frågan. Det tog mig ingen tid alls att inse att han hade satts in som ersättare för Teresa Blythe för att ogöra den goda marknadsföring jag hade gjort i Phoenix dagen innan och för att attackera mig, för att nedvärdera, förtala och smutskasta mig och på alla sätt han kunde, trycka ner mig så mycket som möjligt. Han hade ett helt gäng hantlangare uppradade i sin lyssnarskara för att hjälpa honom med hans smutskastningskampanj. Med vetskap om allt detta tänkte jag göra detsamma mot honom och vi satte igång. En lyssnare ringde till och med in med det förtäckta hotet att han inte skulle vilja vara i mina kläder när jag gick ut från studion till parkeringsplatsen. Så vi höll på i en timme, med reklamavbrott insprängda då och då. Det gick hett till, och han bad mig stanna en andra timme. Jag sa, nej tack, jag kom inte hit för att bli förolämpad av en fientlig värd, och Ron och jag gick.

När vi gick till parkeringsplatsen bredvid studion, tilldelade ledningen tre beväpnade vakter med pistoler och walkie-talkies för att eskortera oss tillbaka till våra bilar, och vi körde iväg.

Eftersom jag inte hittade i Tucson, följde jag Rons bil tills vi kom till I-10, och vi vinkade adjö till varandra, och jag var på väg tillbaka till Phoenix. Det hade varit en intressant eftermiddag.

Sedan dess har vi tagit emot hundratals teckningar från pastor Ron, och hans bidrag till vårt propagandakrig har varit enormt. Stort tack, Ron. Jag hoppas att den nya ledningen i Florida kommer att göra lika värdefull användning av dina talanger som vi har funnit dem vara för oss.

Kapitel Trettioåtta

Brian Kozel

Vår martyrhjälte

237

Till minne av vår fallne kamrat,
Brian Kozel (1971–1990)

Brian Kozel, 18, en vit rasegen lojalist — Skapare — Vitbasker dödades av en grupp mexikanska "muds" den 15 september 1990 i Milwaukee, Wisconsin.

Enligt tidningsrapporter och brev från COTC-aktivister i Milwaukee, var Brian och flera andra Vitbaskrar på väg till en väns hus i Milwaukee när en bilfull "spics" körde upp till dem och skrek antivita obsceniteter. Dessa "spics" klev ur sin bil och startade ett slagsmål. Brian och hans vänner bekämpade dem tappert tills de mexikanska fegisarna sprang tillbaka till sin bil. I tron att striden var över, vände sig Brian och de andra Vitbaskrarna om och fortsatte gå nerför gatan med segerns stolthet. Men dessa "muds", som saknade heder att acceptera det uppenbara nederlaget, drog svekfullt sina vapen och började skjuta mot ryggarna på de segerrika vita. Brian blev skjuten i ryggen, genom hjärtat, och dog nästan omedelbart.

Mordet på den unge provite aktivisten var en enorm förlust och en smärtsam tragedi som naturligtvis kräver hämnd. Det bästa sättet att hämnas Brian Kozels död är dock att se till att hela det antivita JOG-systemet, som tillåter "spics" att komma in i detta land och terrorisera vita, blir totalt, fullständigt och oåterkalleligt förstört genom ett raseget heligt krig under den enda, sanna och revolutionära vita rasreligionens segerrika flagga — Kreativitet.

Vita Människor Vakna!
Rädda den Vita Rasen!

Gå med i Kreativitetsrörelsen och påskynda dagen då alla fiender till den vita rasen — "niggers", "muds" och judar — kommer att skeppas ut ur detta land.

Kapitel Trettionio

Resa Västerut, 4 jan. till 5 feb. 1989

New Orleans, The Alamo, San Jacinto, Phoenix, Talkshower och Kusiner

På denna vidsträckta resa som Henrie och jag gjorde täckte vi en hel del territorium, mer än jag bryr mig om att rekapitulera i detta kapitel. Jag kommer därför att försöka hålla mig till några av de viktigare händelserna och personerna vi träffade och utelämna resten av detaljerna.

Henrie och jag lämnade huset klockan 11 på förmiddagen onsdagen den 4 januari 1989, med vår Pontiac stationsvagn lastad till brädden, inklusive en ny Radio Shack-dator, en Tandy DWP230-skrivare, ett tungt datorbord (av den sort man måste montera själv) och en speciell stol (från Sears) som hörde till, allt vilket jag precis hade köpt för att ta med på denna resa till vår lägenhet i Arizona. Jag stannade kort vid kyrkan för att hämta fyra Phoenix-adresser från Will.

Vi satte kurs mot Atlanta och stannade till vid vår favoritrestaurang Red Lobster för lunch. Sedan tog vi ringleden, körde av på I-20 och styrde västerut.

New Orleans, 5 och 6 jan. Ända sedan jag startade Church of the Creator 1973 hade jag letat inte bara efter den Store Promotorn, utan också efter en mångmiljonär till "ängel" som skulle ha hängivenheten och modet att finansiera vår rörelse. Jag tänkte att det sannerligen måste finnas tusentals sådana människor i landet som skulle vara mer bekymrade över att rädda den vita rasen och civilisationen än om att hamstra sina judiska Federal Reserve-sedlar. Om jag, som inte var någon miljonär, var villig att spendera huvuddelen av mina tillgångar för en så stor och ädel sak, då måste det sannerligen finnas tiotusentals, hundratusentals, som hade mer pengar än jag, som skulle vara villiga att göra detsamma. En sådan tänkbar ängel jag hade i åtanke var en 50-årig ungkarl i New Orleans med det prestigefyllda namnet Prescott Rathborne, ett gott gammalt sydstatsnamn.

Jag hade aldrig träffat Prescott, men han var uppenbarligen intensivt intresserad av vår rörelse, eftersom han hade kört upp för flera månader sedan och besökt vår kyrka och stannat hos Will Williams under en period av fyra dagar för att diskutera planer för vår rörelse. Han kom från en gammal sydstatsfamilj och var arvinge till en stor förmögenhet som hade samlats ihop av hans farfar. Den förvaltades i en stiftelse för arvingarna, av vilken han hade en åttondel. Tyvärr var jag borta på någon resa vid tiden för hans besök, men jag skulle se till att träffa honom så snart som möjligt. Han var säkerligen en av de Vita Änglar som jag hade letat efter.

Innan vi gav oss ut på denna resa hade jag kontaktat Prescott i förväg och berättat att vi var på väg, och han bjöd in oss att bo på hans ställe, som låg mitt i staden. När vi körde västerut på I-10 anlände vi till New Orleans klockan 16:00 och bestämde oss för att vi istället skulle bo på ett motell, där Henrie kunde få mer vila. När vi letade efter ett motell längs I-10 såg området ganska svart, dystert och ödsligt ut, men till slut såg vi ett Holiday Inn, och vi tänkte att ett sådant motell säkert drevs väl av vita människor och var relativt säkert. Så vi körde in och checkade in i rum 617 på sjätte våningen. Jag ringde omedelbart Prescott på hans kontor och berättade om vår flytt, men tackade honom ändå för hans erbjudande. Prescott blev mycket oroad. Han sa att vi befann oss mitt i ett niggerdistrikt och om vi stannade där skulle vi säkerligen bli rånade och överfallna innan morgonen.

Han skulle komma över omedelbart för att få oss därifrån för i helvete. Vid det här laget var även vi oroliga, och eftersom jag hade min dator och andra värdesaker i bilen gick jag ner till lobbyn och höll ett öga på vår bil. Mycket riktigt, där stod redan tre eller fyra niggrer samlade och drev omkring bredvid vår bil och granskade dess innehåll. Efter ungefär 20 minuter anlände Prescott till lobbyn, och fastän vi aldrig hade träffats tidigare kände vi omedelbart igen varandra och slösade ingen tid på presentationer. På något sätt hade han fått tag på en biträdande polisbricka, som han bar med sig hela tiden. Han gick fram till den mörkhyade kvinnliga expediten vid disken, visade sin bricka och sa att vi skulle flytta ut omedelbart, och att hon skulle makulera och lämna tillbaka Visa-kvittot jag hade skrivit under. Hon gjorde det utan protester, och vi släpade tillbaka allt vårt bagage från sjätte våningen till vår stationsvagn. Så gav vi oss av, följandes Prescott i hans svarta Lincoln Continental till hans bostad.

Hela staden såg ut som en kåkstad för mig, inklusive området där Prescott bodde. Hans hemvist var en rörig plats utspridd över två tomter, men för att överhuvudtaget komma in på stället var man tvungen att passera genom en av två takskjutportar till garage, vilka båda vette mot och låg precis intill trottoaren och var elektriskt styrda. De var en del av en sammanhängande hög vägg som sträckte sig längs hela gatan, och faktum var att det vidsträckta huset, som var mycket gammalt, var byggt på ett sådant sätt att väggen var en del av det. Huset hade uppenbarligen byggts och byggts om och byggts till då och då, beroende på vem som ägt det under de senaste två århundradena. Det fanns en liten innergård och en simbassäng i mitten av byggnaderna. Han odlade till och med en liten trädgård och var mycket intresserad av fruktjuicer och ett hälsosamt leverne.

Med vår bil och våra tillhörigheter i säkerhet bakom den höga väggen visade han oss till våra kvarter, vilket faktiskt var hans eget sovrum. Han erbjöd oss lite rödbetsjuice, som jag (ensam) tog med en skvätt bourbon. Han visade oss sedan runt i huset.

Medan Henrie vilade satte jag och Prescott oss vid hans pool på innergården, han med lite fruktjuice i handen och jag med ett glas Jack Daniels som han hade hällt upp. Vi diskuterade våra olika ståndpunkter. Efter en och en halv timme bestämde vi oss för att gå ut och äta middag. Henrie bestämde sig för att stanna på rummet och äta en apelsin eller två. Vi satte oss i hans svarta Lincoln och när han backade ut på Barracks Street skrapade undersidan av Lincolnen i asfalten (djup ränna).

Vi åkte ner till centrum där alla de höga skyskraporna låg och åt en påkostad middag på Intercontinental Restaurant i hotellet med samma namn. Trots min uttalade föresats att inte ge mig in i en diskussion om vår trosbekännelse och vårt program, gled han envist hela tiden in på det ämnet och ville föra in sina invändningar, vilka de än var. Jag undvek dock ihärdigt varje konfrontation. Jag bör tillägga att Prescott var en mycket bortskämd, dogmatisk och envis man, som aldrig hade behövt arbeta för sitt uppehälle, och som därför tog för givet att hans åsikter var oantastliga.

Han betalade räkningen och gav den mulattiske parkeringsvakten 10 dollar i dricks. Han sa att detta var för att vara säker på att ingen gjorde inbrott i hans bil och att vakten själv inte stal något.

När vi kom tillbaka till hans hus visade han oss runt igen, och pekade särskilt ut alla viktiga böcker han hade, vilket inkluderade de flesta av mina. Böckerna fokuserade på

ras, religion, filosofi, historia och en mängd andra ämnen, inklusive många om hälsosamt leverne. Slutligen, vid midnatt, gick Henrie och jag och lade oss i vår king size-säng, mycket trötta.

Fredag 6 jan. Utan någon frukost, vid 9-tiden på morgonen, satte Prescott och jag oss i hans svarta Continental och körde till hans kontor i innerstaden. Hans kontor låg på 25:e våningen i den näst högsta byggnaden i New Orleans. Han lämnade över sin bil till en mulattvakt för att få den tvättad, vilket han sa skulle ta ungefär en och en halv timme. Prescott visade mig runt i sina kontor, som bestod av flera sammanhängande rum, lika vidsträckta som hans hus. De var fulla av papperstravar, kartor på väggarna, kartor över Louisiana, över New Orleans, över hans egendomar och en massiv samling av annan information. Han hade också ett helt rum ägnat åt sitt bibliotek, en stor samling böcker (inklusive mina) som handlade om judar, nigger, ras och religion, och alla möjliga sorters traktater och broschyrer. En märklig sak med hans kontor var att trots alla dessa rum och allt detta utrymme fanns det inga sekreterare eller andra anställda i närheten. Jag undrade varför han behövde allt det där dyra kontorsutrymmet i stadens dyraste område.

Han förklarade för mig alla de fastigheter som Rathborne-godset ägde, vilka alla hade byggts och förvärvats av hans farfar. Han berättade också för mig vilken samling skitstövlar hans nuvarande familj var, särskilt hans bror. Prescott sa att han hade lämnats en åttondel av kvarlåtenskapen, men att han inte hade någon kontroll över hur den förvaltades. Han låg för närvarande i rättstvist för att få sin åttondel avskild från godset, eftersom han hittills vid 50 års ålder inte hade någon kontroll över verksamhetens gång, och han sa att han blev rånad inpå bara skinnet.

Men trots det faktum att jag ihärdigt ville undvika att argumentera med honom om vår lära, fortsatte han att pressa mig i frågan om att vi borde använda ordet arter istället för ras, och att vi borde ändra våra böcker och vår litteratur i enlighet med detta. Först tyckte jag att det var en fånig och obetydlig fråga, men han fortsatte att pressa och pressa, och till slut fick jag nog. Vi satt mitt emot varandra vid bordet i ett av hans kontor, och jag lutade mig framåt och sa i praktiken till honom: lyssna, Prescott, Church of the Creator är inte till salu. Jag bryr mig inte om hur mycket pengar du har, eller inte har. Läran och programmet som de fastställts i våra böcker är okränkbara till vilket pris som helst. Oavsett om du erbjöd mig tio miljoner dollar eller hundra miljoner dollar, skulle jag inte ändra ett ord i dem. Jag behöver inte dina pengar. Läran

och programmet förblir fastställt som om det vore hugget i granit. Om du vill hjälpa till att främja det, välkomnar jag din hjälp. Om du vill mixtra med det, förfalska det och kontrollera det, slösar du bort din tid. Jag upprepar, kyrkans trosbekännelse är inte till salu till något pris. Det förekom ytterligare en hel del argumentering, men inte till den grad att det blev otrevligt. Slutligen sade han ”du vinner”, och det var slutet på det.

Klockan 12 på dagen sade Prescotts hembiträde att bilen var tvättad, och Prescott sade åt honom att köra mig tillbaka till hans hus i den, för att hjälpa oss att packa och visa oss tillbaka till påfarten för att komma ut på I-10 igen. Henrie och jag var lättade över att komma iväg igen.

Det var dock inte slutet på vår relation. Han har gett en del donationer sedan dess, och har till och med varit tillbaka för att besöka mig i kyrkan.

San Jacinto, söndag 8 januari. Från New Orleans körde vi västerut på I-10 till Beaumont, Texas och checkade in på Best Western Beaumont Inn. Nästa morgon (söndag) körde vi västerut till Battleground Road (Texas 134) i ett försök att ta oss till San Jacinto-monumentet. På grund av vägarbete upptäckte vi att färjan som behövdes för att korsa kanalen var ur drift, och vi var tvungna att vända tillbaka, köra västerut till East Belt Road och komma in från söder.

Jag tog flera bilder av monumentet (som är 15 fot högre än George Washington-monumentet), sedan gick Henrie och jag in i museet och även i souvenirbutiken. Jag köpte en stor affisch föreställande Sam Houston ($30) och Henrie köpte en texansk kokbok. Jag ville särskilt ha Sam Houston-affischen så att Ron McVan kunde återskapa en oljemålning av honom att hänga i vår helgedom i kyrkan. Detta gjorde han faktiskt senare. Vi turade på slagfältet där Houston besegrade den mexikanska armén och tillfångatog Santa Anna 1836, och därigenom vann Texas självständighet från mexikanerna.

Från San Jacinto begav vi oss mot Alamo.

Alamo och Bracketville. Hela familjen, inklusive Kim och vår hund Tammy, hade besökt Alamo sommaren 1965. Om du har läst min självbiografi *Against the Evil Tide*, kommer du kanske ihåg att jag berättade om det, och hur varmt det var och hur Tammy gick på tå när hon gick på den heta asfalten. Nu var det 1989, 24 år senare, och Kim och Tammy var inte med oss, men Henrie och jag ville besöka Alamo igen. Stackars Tammy hade dött för 17 år sedan, och Kim var nu gift

kvinna och bilda familj. Denna gång var det inte i julivärmen, utan på en kall dag i januari. Mycket hade hänt under tiden.

Vi anlände till San Antonio klockan 16:30 den 7 januari och checkade in på Comfort Inn, precis väster om staden. Nästa morgon åt vi frukost på Hailey's Pig Stand Restaurant, checkade sedan ut från motellet klockan 10:00 och körde till centrala San Antonio för att besöka Alamo. På något sätt såg det mycket annorlunda ut än vad det gjorde för 24 år sedan, men varför vet jag inte. Jag hade också velat att Ron McVan skulle måla en tavla av William B. Travis, hjälten från Alamo, till vår samling i kyrkan, så jag köpte ett vykort av honom och även en bok om Travis som innehöll hans bild. Vi ville gå till I-Max-teatern och även Tower Restaurant i närheten. Men I-Max öppnade inte förrän klockan 12:00, och vädret var riktigt stormigt och djävulskt kallt, så vi beslutade oss för att köra vidare.

En av de andra historiska platserna jag hade velat besöka under en tid var John Waynes Alamo Village, inspelningsplatsen där filmen spelades in. Den ligger sju mil utanför Bracketville, en liten plats i vildmarken i sydvästra Texas öken, och betydligt ur vägen för oss. Men vi begav oss dit ändå, bara för att se hur inspelningsplatsen stod sig i jämförelse med originalet. När vi kom dit hittade vi en man klädd som en nybyggare som kokade kaffe över öppen eld, med sin hund vid sin sida. Presentbutiken var också öppen, och en indian som skötte en indianbutik (vad annars?). I övrigt var platsen övergiven, inga kunder, och detta var på en söndag. Vi såg ungefär allt som fanns att se, tog några bilder och körde vidare västerut på I-10 till Ozona, Texas, och checkade in på Circle Bar Motel vid 19:30-tiden. Vi åt en biffmiddag på deras steakhouse bredvid motellet och avslutade dagen.

Ankomst till Maryland Lakes Apartment
10 januari 1989.

Efter att ha lämnat American Motel i Lordsburg, New Mexico klockan 09:00, begav vi oss västerut på I-10 och stannade vid Denny's Restaurant i Tucson för lunch. Sedan, på väg norrut, anlände vi till vår lägenhet i Phoenix klockan 14:30 på tisdagen. Efter att ha kontrollerat lägenheten och funnit allt i god ordning, började vi lasta ur ett vagnslass med varor, förutom datorn och alla delar som hörde till den. Vi körde sedan till Fry's supermarket och fyllde på med livsmedel för 101,70 dollar.

Medan jag var på marknaden ringde jag tre samtal från en betaltelefon. Ett var till telefonbolaget för att få en telefon installerad i vår lägenhet. De lovade oss att de skulle ha den på plats senast den 17:e. Det andra samtalet var till Allen Tanner på Republic Cable Co. för att få vår TV ansluten till deras kabelsystem. Allen, som jag hade haft att göra med tidigare, var inte där, men hans fru tog emot meddelandet. Till min stora förvåning kom Allen över klockan 19:30 samma kväll och på nolltid hade han kopplat upp oss till deras kabelsystem. Det tredje samtalet var till tidningen Arizona Republic för att påbörja leverans av deras tidning. De lovade leverans senast torsdag morgon, och levererade gjorde de.

Efter att ha lagat en god frukost åt mig själv (Henrie hade sovmorgon) började jag lasta ur all datorutrustning. Eftersom datorbordet (isärtaget och i en kartong) var för tungt för mig att bära uppför trappan, öppnade jag kartongen och bar upp det bit för bit. Jag tillbringade hela förmiddagen med att montera bordet och Sears-snurrstolen. På eftermiddagen packade jag upp de tre enheterna i datorpaketet. Sedan körde jag över till Radio Shack på Glendale Blvd. för att få information och instruktioner om hur allt skulle kopplas ihop. En kille vid namn Mitch tillbringade en del tid med mig och demonstrerade på liknande utrustning. Jag köpte en nio fots förlängningssladd med tre uttag och lite jordkabel. När jag kom tillbaka fick jag på något sätt ihop allt och det fungerade.

Vid den 19:e fick vi äntligen vår telefon ansluten. Jag ringde Will Williams på huvudkontoret för att kontrollera hur allt gick där hemma. Vi hade fått ett brev från radiostationen KFYI som bjöd in mig att medverka i Barry Youngs talkshow. Dessutom fick jag telefonnumren till Larry Pierce, Ken Schwarz och Myron K. Harshman, som alla bor i Phoenix-området. Jag ringde var och en av dessa, våra medlemmar, och ordnade så att vi skulle ha ett möte i min lägenhet söndagen den 29 januari.

Torsdag 26 januari. The Barry Young Show.
Jag hade ringt tillbaka och gjort arrangemang för att medverka i hans radiotalkshow på KFYI. Jag gick upp riktigt tidigt, 04:30, rakade mig och duschade, åt frukost och begav mig till studion på 631 No. 1st Ave. Efter att ha haft vissa problem med att hitta stället anlände jag dit klockan 06:30, en halvtimme för tidigt.

Programmet startade klockan 07:00 och gick ganska bra, och Barry Young visade sig vara en trevlig och samarbetsvillig men mycket skarp värd. Hela den första timmen ägnades åt samtal mellan Barry och mig själv. Han utforskade precis

vem och vad den "Vita Rasen" var, om vår tro eller tvivel på Gud, fokuserat på ett kapitel i *White Man's Bible* (som han hade ett exemplar av i sina händer) om *Who Needs Niggers?*, men han var inte särskilt fientlig. Faktum är att han verkade förtjust över att han här i Creativity mötte en helt annan spelplan än de vanliga Klan-intervjuerna och andra vita rasistiska intervjuer han tidigare gått igenom. Jag sköt in vår adress i Otto, North Carolina, två gånger under programmet.

Under den andra timmen öppnade han telefonlinjerna för lyssnare att ringa in. Majoriteten av samtalen var fientliga, men vissa var det inte, och vissa var rent ut sagt komiska. En ung man ringde in och sa att i en viss stad där han och hans familj tidigare varit bosatta, hade de bott i ett riktigt fint och rent vitt grannskap. Sedan hade NAHA:s flyttat in och idag var det en brottsdrabbad slum. Vad är en NAHA, frågade Barry. Inringaren sa, jag tror inte att du egentligen vill veta. Barry sa, jo det vill jag. Vad är en NAHA? Tja, svarade den unge mannen, det var vår term för *North American Hairless Apes* (Nordamerikanska hårlösa apor). En annan man ringde in och sa att han var en kristen präst och ledde ett visst samfund med ett betydande medlemsantal. Han skällde ut Barry för att han ens lät en sådan man som jag vara med i hans program och kallade mig en vit nigger. Detta fick verkligen Barry att se rött. Barry lät bilan falla över honom och kallade honom den värsta sortens bigott och hycklare. Han sa, lyssna, här sitter vi och har en intelligent intellektuell diskussion om en unik ny filosofi, och du lägger dig i och talar om för mig vem jag får eller inte får ha i mitt program. Snacka om bigotteri! Nu när vi vet vem och vad du är, försvinn för helvete från linjen!

Jag tyckte att programmet gick mycket bra, och jag fick fram de flesta av mina poänger trots en fientlig publik och nämnde två gånger vår adress där de kunde nå oss i Otto. Jag fick en inspelad kopia av programmet, som jag inte har kvar längre, men jag tror att kopior fortfarande kan erhållas från högkvarteret i Florida. När jag var redo att ge mig av sa Barry att han gärna ville ha med mig igen närhelst jag var i stan. Jag lämnade honom med exemplar av fyra av mina böcker. Jag frågade honom om det kunde finnas några fientliga niggrer där ute som väntade på mig på parkeringsplatsen. Vi gick in i nästa rum där vi kunde se både ytterdörren mot gatan och även parkeringsplatsen på en skärm. Kusten verkade klar och jag gick till min bil och åkte.

Fredagen den 27 januari, Tucson. Detta är dagen då jag hade mitt första möte med pastor Ron Quinn och var på...

Teresa Blythe talkshow i Tucson. Eftersom jag redan har beskrivit dessa händelser i ett tidigare kapitel, finns det inget behov av att upprepa dem.

Kusiner. På morgonen, när jag kom tillbaka från postkontoret, var min brorsdotter Ruby i telefon och pratade med Henrie. Hon och hennes man Bill (Sawatsky) var i stan, på väg tillbaka till Saskatchewan. De hade just varit i Mexiko och hade besökt, bland andra platser, den lilla tågstationen Rosario, där min familj och jag bodde under ett och ett halvt år när jag var sex och sju år gammal. (1924-25) Två av mina kusiner, sa hon, var också i stan, nämligen Edith Klassen och hennes man Lorne Klassen (inget släktskap), och Jack Klassen, också min kusin, och hans fru Ann. Jag tog över telefonen och vi ordnade så att vi alla skulle träffas den kommande måndagen. Vid det här laget var det bråttom för mig att börja ge mig av mot Tucson.

Söndag 29 januari 1989. Möte med mina Phoenix-medlemmar. Larry Pierce kom tidigt klockan 14:30. Han körde taxi och hade en sambo. Ken Schwarz kom näst och bad omedelbart om ett glas vatten. Jag undrade om han var påverkad av droger. Myron K. Harshman kom sist. Han var åttio år gammal och hade varit med mig i minst 15 år. Han tog med sig två böcker (a) *The Arizona Project*, om det kriminella elementet i Arizona under 1976, när en reporter mördades för att han visste och berättade för mycket, och (b) *The Hitler Century* av Leon Degrelle. Han sa att han hade en Kennedy-utgåva av en 5-dollarsedel från 1973 som han skulle ta med till mig. I mötet med de tre ovanstående försökte jag inskärpa hos dem att (a) de borde rekrytera och organisera och hålla regelbundna möten, och (b) de borde kontakta skinheads och ge vår litteratur till dem. Mötet varade till 17:30, men inte mycket blev uträttat.

Måndag 30 januari. Det första som hände, klockan 09:00, var att Myron Harshman mycket riktigt tog med sig en Kennedy-5-dollarsedel. Sedan, klockan 11:15, anlände släktingarna till vår lägenhet, alla sex i en bil. Ruby, min brorsdotter, var min bror Henrys äldsta dotter, nu 55 år, och gift med Bill Sawatsky, också han mennonit. Han brukade 1500 tunnland nära Herschel. Jack Klassen var min farbror Abes äldsta son. Han var ungefär två år yngre än jag och led av hjärtbesvär. Hans fru Ann var med honom. Edith Klassen, Jacks syster, var gift med Lorne Klassen, inget släktskap. Han brukade 1800 tunnland. Edith hade genomgått en allvarlig operation i munnen och kinden på grund av cancer som lämnade hennes ansikte

något vanställd. Mycket hade hänt sedan jag senast såg dem. Faktum är att jag inte hade sett Jack på 40 år, och jag hade aldrig tidigare träffat varken Lorne eller Ann. Under den tiden hade många i vår stora och spridda familj dött, men farbror Abe, Jacks och Ediths pappa, var fortfarande pigg vid 93 års ålder.

Klockan 13.00 körde vi alla över till Denny's Restaurant vid 43rd Ave. och Glendale Blvd. och åt lunch. Vi hälsade på i lägenheten i ytterligare två timmar, tog flera bilder av vår grupp på däcket till vår lägenhet, sa sedan adjö och skildes åt.

Avresa. Onsdag 1 februari. Kopplade ur kabel-TV-enheten och lämnade tillbaka den till Republic Cable. Kopplade ur alla apparater och huvudströmbrytaren. Med vår stationsvagn lastad lämnade vi lägenheten klockan 12:40. Vi stannade för lunch på Denny's i Tucson klockan 14:45 och körde västerut på I-10, på väg hemåt.

När vi nådde Abilene, Texas, bodde vi på Colonial Inn. Vädret höll på att bli eländigt kallt. En storm med underkylt regn och is var på gång och växte i intensitet, och täckte vägarna och landsbygden med ett lager is under natten. När vi gav oss av klockan 08:10 på fredagsmorgonen den 3 februari på I-20, blev det allt värre, och trafiken reducerades till en långsam krypkörning på mellan 15 och 20 miles i timmen. Talrika vrak av lastbilar kantade vägkanten, liksom ett antal bilar. Så sakta och försiktigt som jag försökte köra, sladdade vi själva vid ett tillfälle av vägen ner i ett gräsbevuxet dike och missade precis en vägskylt. Vi körde varsamt genom Ft. Worth och klockan 12:30 körde vi in på Denny's Restaurant precis innanför gränsen till Grande Prairie. Efter en god lunch bestämde vi oss för att vi hade fått nog, att det var för farligt att vara ute på vägarna och vi checkade in på La Quinta Motel bredvid Denny's och avslutade dagen. Vi hade kört 171 miles.

Efter att ha kontrollerat väderrapporterna verkade det klarna upp och klockan 10:00 försökte vi lyckan igen, med Henrie som var extremt orolig. Medan vi försiktigt körde vidare förbättrades både vägen och vädret, och i Longview, Texas, stannade vi vid Red Lobster och åt en god lunch.

Därifrån och framåt hade vi inga fler problem och vi fortsatte hela vägen hem och anlände till Clayton, Georgia klockan 17:45 på söndagen den 5 februari. Vi handlade matvaror och efter ytterligare 20 minuter var vi tillbaka i vårt hem ljuva hem. Vi körde 506 miles under dagen, och 5079 för hela resan.

Kapitel Fyrtio

DeWest Hooker, Washington, D.C.

Som alla som har läst mina böcker vet, insåg jag från allra första början att det fanns två speciella individer som vår rörelse behövde och som var av monumental betydelse för dess framtida framgång. Den ena var den **Store Promotorn**, och den andra var en hängiven **Finansiell Ängel**, med obegränsade finansiella resurser som kunde finansiera rörelsen för vilka behov vi än hade. Ett exempel på den förstnämnda skulle vara en personlighet av samma kaliber som en Adolf Hitler; och ett exempel på den sistnämnda skulle kunna vara någon som Henry Ford, eller Sam Walton, eller Ross Perot, eller vilken som helst av ett dussin andra vita miljonärer eller miljardärer. Med vår omfattande, dynamiska och slagkraftiga religion nu på plats, som exponerar både den lömska judiska konspirationen och det judisk-avlade kristna bedrägeriet, skulle segern för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg vara säkrad för all framtid. Jag är viss om att hundratals sådana vita människor existerar, än idag, och det är vår plikt att finna dem och värva dem till vår sak. Jag har tillbringat de senaste tjugo åren med att leta efter en av dem, eller båda, hittills utan framgång.

Hur som helst, tillbaka i 1988, påpekade Will Williams, som då var Hasta Primus vid vårt kyrkohögkvarter, för mig att George Lincoln Rockwell i inledningen till sin bok, *This Time the World*, gjorde ett uttalande om att allt han visste om judarna hade han lärt sig av DeWest Hooker. För att citera Rockwell exakt: "**DeWest Hooker, som lärde mig att känna fiendens listiga och onda vägar.**" Will informerade vidare om att DeWest Hooker var en mycket förmögen man, att han fortfarande var i högsta grad vid liv, och att han för närvarande var bosatt i Washington, D.C. Vi kom båda fram till slutsatsen att det mycket väl kunde vara värt besväret att ta kontakt med denne man och att jag skulle kolla upp honom.

Sagt och gjort. Jag fick tag på hans telefonnummer via nummerupplysningen och ringde upp honom. Han

kände igen mitt namn omedelbart och sade att han hade mycket gott att säga om mina skrifter, att jag var en berömd man. Jag förnekade att jag var berömd, men tackade ändå för komplimangen och sade att jag kände mig mycket smickrad över att han tyckte så. I vilket fall som helst föreslog jag att det skulle vara konstruktivt för oss att träffas och se vad som kunde göras. Jag erbjöd mig att gärna komma och besöka honom medan han var i Washington. (Han hade också en villa i Italien, där hans fru och familj bodde.) Han sade att han gärna ville träffa mig och skulle boka rum åt mig på ett visst hotell. Detta gjorde han, och när han ringde tillbaka till kyrkans nummer var jag inte där, och Will svarade i telefonen. Will uppfattade det som att DeWest hade bokat rum på Normandie Hotel till den 20 augusti. Jag vidtog omedelbara förberedelser för att göra resan till Washington och lämnade huset klockan 9:30 den 20 augusti 1988. Efter att ha kört 560 miles nådde jag Washington klockan 19:10. Will hade uppenbarligen missförstått och gett mig felaktig information om hotellets namn. Det fanns inget Normandie Hotel. Efter att ha slösat mycket tid på att köra runt och ställa frågor, körde jag slutligen till DeWest Hookers lägenhetshus på 2141 "I" Street och ringde honom från telefonen i lobbyn på nedervåningen. Han var mycket glad över att jag hade kommit och sade att även om han var i pyjamas och hade en flickvän i sin lägenhet, så kunde jag komma upp ändå. Naturligtvis avböjde jag, men jag fick ordning på namnet på hotellet. Det var Lombardy Hotel, inte Normandy. Han bjöd in mig att äta middag med honom senare, klockan 20:30, och jag tackade ja.

DeWest ringde på mitt hotell klockan 20:30, som avtalat, och vi promenerade över gatan till Wollensky Restaurant på Pennsylvania Ave. Det var dock så bullrigt, med en orkester som spelade, att vi beslutade att det inte var en lämplig plats för att föra ett intelligent samtal. Vi gick över till Devon Cafe, bara några kvarter bort. Det var högklassigt, lugnt, och vi åt en utmärkt middag. Jag åt Lobster Newburg, och han åt Filet Mignon. Vi hade också ett utmärkt och informativt utbyte som varade fram till 00:30, då servitörerna antydde att de var redo att stänga stället.

DeWest var en intressant och ovanligt attraktiv man. Även om han var i samma ålder som jag (vi var båda 70 vid den tiden) hade han fortfarande det där ungdomliga utseendet och figuren, lång och rak. Faktum är att han under sina yngre år hade varit professionell modell vid ett tillfälle, till och med spelat småroller i filmer, men huvudsakligen hade han också varit engagerad i flera framgångsrika affärsverksamheter. Han var gift (två gånger) och

hade sex vuxna barn, varav några bodde i hans villa i Italien, där hans fru var bosatt. Varför han befann sig i Washington vid den här tiden fick jag aldrig riktigt reda på, förutom att han försökte få till stånd några "affärsuppgörelser". Varför någon skulle tillbringa all den tiden i Washington och bo i en trång tvårummare, en så kallad "efficiency apartment", när de hade en familj och en villa i Italien, förblev ett mysterium för mig.

Klockan 12:30 avbröts vårt samtal och jag bestämde med DeWest att vi skulle träffas igen nästa dag. Innan jag gick gav jag honom ett exemplar av en huvudartikel som jag just skrivit för septembernumret (1988) av *Racial Loyalty*, med titeln **Survival, Expansion, and Advancement, Part One**, och bad honom att ta sig tid att läsa den innan vi sågs igen i morgon. Efter en lång dag gick jag direkt till mitt rum på Lombardy. Till min förtret fungerade inte luftkonditioneringen. Jag ringde receptionen och nattportieren kom upp och pillade med den en stund, men han lyckades inte heller få den att fungera. Till slut flyttade han mig från fjärde våningen till rum 1203 på andra våningen, en svit med två rum. Jag kom i säng först klockan 01:30.

Söndag 21 augusti. Åt frukost på Lombardy Restaurant, som hör till hotellet. Jag upptäckte snart att hotellet drevs av ett gäng hinduer. Efter att ha läst *Washington Post* ringde jag fröken Pauline Mackey för att äta lunch med henne. Hon var en äldre dam, men mycket aktiv i rasrörelsen. Hon prenumererade på *Racial Loyalty* och hade gjort det i flera år. Jag hade korresponderat med henne tidigare och berättat för henne att jag tänkte söka upp henne i Washington innan jag lämnade North Carolina. Jag körde till fröken Mackeys ställe på 2214 Observatory Place i min bil, en sträcka på ungefär fem miles från mitt hotell, och längs vägen observerade jag en stor del av ett förfallande Washington. Jag anlände klockan 13:00, precis enligt tidtabellen, och fann ett stort gammalt hus som verkade falla isär i fogarna. Hennes vardagsrum var översållat med papper av alla de slag, liksom varje stol, bord och soffa, så det fanns knappt någonstans att sitta. Hon var en äldre, bräcklig dam, väl insatt i rasrörelsen och blev mycket glad över att se mig. Vi pratade i ungefär två timmar, men eftersom några reparatörer arbetade med hennes luftkonditionering blev det aldrig av att vi åt lunch. Hon hade läst mycket av mitt material och var mycket stöttande, men hon sa att hon fortfarande behövde sin "lille Jesus". Det fanns några unga nazistpojkar som strök omkring i huset. Jag lämnade en komplett uppsättning av mina böcker och ett antal exemplar av *Racial Loyalty* till henne. Hon bjöd in mig att stanna

över i hennes andra hus (ungefär tio mil bort) ifall jag skulle komma till Washington igen.

Efter att jag kommit tillbaka till hotellet, vid 3:30-tiden, försökte jag ringa DeWest flera gånger, men jag kunde inte nå honom. Senare fick jag veta att han spelade tennis med sin flickvän.

Vid 6:30-tiden ringde DeWest tillbaka, och vi bestämde träff för att äta middag tillsammans igen klockan 7:30. Han fick dock ett långväga samtal från Saudiarabien och pratade i telefon i ungefär 45 minuter, sa han. Så vi strålade slutligen samman vid 8:30 och gick tvärs över gatan till Wollensky's Restaurant i källaren. Den här gången fanns där ingen orkester, och det var relativt tyst.

Jag var särskilt intresserad av hur han kom i kontakt med George Lincoln Rockwell, och vad han berättade för mig var ganska avslöjande. Det verkar som om DeWest under 1950-talet stod på ganska förtrolig fot med Arnold Forster, en höjdare inom ADL, och som under många år tjänstgjorde som chefsjurist för den olycksbådande och subversiva organisationen. Forster var, såvitt jag minns, vid den tiden en mycket högljudd och den mest synliga och aggressiva ledaren för judiska ADL, och förblev så under många år. Enligt DeWest stod han och Forster i nära kontakt och var på förnamnsbasis, men i en antagonistisk mening. Judarna ville piska upp ett mer hängivet stöd för ADL bland de sina, och för att göra det fick Forster en idé. De skulle trycka och distribuera en halv miljon nazistiska flygblad i Miami Beach, vilket skulle skrämma livet ur de vanliga judarna och få dem att punga ut med fler shekel till stöd för ADL. Men de ville ha några goyim som skulle leda detta projekt och sköta distributionen och skitgörat, även om de, judarna, skulle låta trycka flygbladen och betala alla omkostnader. Forster kontaktade DeWest Hooker och frågade honom om han ville ta sig an jobbet. DeWest sa nej, men att han kände en ung man som nyss lämnat flottan som gärna skulle ta sig an det och utnyttja möjligheten att sprida sådan nazistisk propaganda. Hans namn var kommendörkapten George Lincoln Rockwell. DeWest kontaktade Rockwell, och mycket riktigt, han var redo, villig och ivrig att utföra jobbet precis så som judarna planerat det. Och mycket riktigt uppnådde det precis de resultat som ADL hade förväntat sig. Det piskade upp judarna till vansinne, och pengarna började rulla in i ADL:s kistor i massor. Och det var så det amerikanska nazistpartiet fick sin början och fortsatte att verka.

Allt detta väckte frågan i mitt inre: var det amerikanska nazistpartiet den äkta varan, eller var det en

fordon skapat av judarna, en uppfinning av dem för att hålla den vanliga juden upphetsad och aktiv i deras sak? Om en sak kan vi vara säkra: nazistpartiets aktiviteter inbringade tusen gånger mer pengar till den judiska saken än vad de gjorde till den vita rasens sak, och blev, och förblir än idag, det bästa propagandaknepet judarna har i sin arsenal för att hålla liv i sin förintelselögn och sitt eviga krig mot den vita rasen.

Det fanns ytterligare några märkliga saker jag fick reda på om DeWest Hooker. Vi fortsatte vårt samtal på restaurang Wollensky fram till midnatt, tills servitörerna återigen informerade oss om att de var redo att stänga. Vi gick för att återuppta vårt samtal på mitt hotell, men råkade oavsiktligt vandra tvärs över gatan och befann oss framför Hookers lägenhet, och eftersom vi ändå var där bjöd han upp mig.

Det var en liten, trång tvårummare, en "efficiency apartment", och precis som hos Miss Mackey var även den översållad med papper. Han läste slutligen resten av min artikel om "Survival" som jag hade gett honom dagen innan, och jag tror att han blev lite chockad av den. Han tyckte att vi borde hålla den hemlig och inte låta juden och negrerna se den. Jag sa till honom att vi skulle publicera den i septembernumret (1988) av *Racial Loyalty*, och att det inte fanns någon möjlighet i världen att vi kunde hålla den hemlig, och att jag inte brydde mig det minsta om fienden visste vad vi hade för avsikt att göra.

Han visade mig bilder på hemmen de hade bott i under hans uppväxt, bilder på hans hus i Italien, bilder på hans första fru, på hans andra fru, på hans sex barn, och bilder på honom själv när han arbetade som modell för agenturer på 40- och 50-talet. Hans inställning verkade vara att vi borde vara vänliga mot negrerna och araberna, och samarbeta med dem (särskilt med Louis T. Farrakhan, som han också stod i nära kontakt med) och mot judarna. Det kom ytterligare några chocker. Flickvännen som han sov med i sin lägenhet var inte bara judisk, utan också medlem i ADL. Han förklarade att han använde henne, pumpade henne på information om vad judarna hade för sig, men vem som pumpade vem mest framgångsrikt var inte särskilt svårt att gissa.

Jag sa uppriktigt till honom att mitt uppdrag med att träffa honom var att finna en "vit ängel" som kunde hjälpa till att finansiera vår rörelse, den första riktiga rasreligionen den vita rasen någonsin haft under sin sex tusen år långa historia, och jag undrade vilken hjälp han kunde ge oss. Tja, sa han, han var helt på vår sida,

och han arbetade på en affär med araberna om att kontraktstyra och skeppa 25 000 fat olja om dagen till Israel, och om det lyckades skulle han få en provision på en dollar per fat. Vid framgång skulle han förse vår kyrka med riklig finansiering, eftersom han var övertygad om att vi hade det rätta och enda svaret — det var deras rasreligion som hade fört judarna till den position där de nu hade kontroll över världen, och vi kunde inte bara göra detsamma, utan vi kunde göra det bättre.

Vid det här laget började klockan bli 01:30 på morgonen och hans telefon ringde. Av vad jag kunde utläsa från hans del av samtalet var det hans judiska flickvän som ville veta om jag hade gått än, så att hon kunde komma över och krypa ner i sängen med honom och han kunde pumpa henne på mer information. Fastän jag låtsades att jag inte hade hört någonting, fattade jag galoppen, sa adjö, det började bli sent, och kort därefter gav jag mig av till mitt eget hotell.

Nästa morgon åt jag frukost på restaurang Lombardy och checkade ut från hotellet. Under bilfärden hem hade jag mycket att fundera över, om DeWest Hooker, om George Lincoln Rockwell, om Nazistpartiet, och vem som kontrollerade vem. Jag åt lunch på restaurang Wonderland vid Natural Bridge i Virginia, och efter en total körsträcka på 574 miles anlände jag hem klockan 19:00, där Henrie hade en god middag med sötsurt fläskkött väntande.

Kapitel Fyrtioett

Rudy Stanko
(Stinko, Stunko) Fiaskot

Jag blev först medveten om Rudy Stanko genom en advokat vid namn Roger C. Elletson, och detta först efter att Rudy redan hade avtjänat flera år i ett antal olika fängelser. Under början av 1980-talet började jag få finansiell litteratur, böcker och broschyrer från Roger Elletson, en produktiv författare och en advokat som var född i Australien. Elletson var en högt intelligent och välutbildad individ, vars studier fokuserade på det bedrägeri som var, och är, den (judiska) internationella finansvärlden.

År 1970 tog han examen från University of Witwatersrand, Johannesburg, Sydafrika, och 1972 från Columbia University, New York, med en MBA-examen i finans och internationell handel. År 1978 bosatte han sig i Wilson, Wyoming, och grundade The Church of the New Order of Christ, samt även The Christian Theological Seminary. Han skrev till mig första gången 1981 och berättade att han hade läst båda mina böcker, *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*. Huruvida mina idéer om att försöka lösa det judiska strypgreppet med hjälp av en rasreligion var inspirationen till hans idé om att instifta ett seminarium som kombinerade kristendom och finans, har jag ingen aning om. (Hans böcker hade vanligtvis en inskription på insidan av omslaget där det stod "Detta seminarium är tillägnat Jesu Kristi ära.") Inte heller har jag någon aning om hur han skulle kunna kompromissa mellan två fientliga idéer till en konsekvent och livskraftig formel. Medan judendomen är högst parasitär, förespråkar den kristna läran ivrigt självutplåning.

När Rudy Stanko blev åtalad och ställd inför rätta för att ha sålt förorenat kött, befann sig Roger Elletson i området och var i en position där han svårligen kunde undgå den flod av medieropaganda som spreds om Rudy Stanko. Genom att vara medveten om den makt som judarna utövar i både media och i finansiella kretsar, blev Roger snart känslomässigt och delvis juridiskt involverad i Rudy

Stanko-fallet. Han protesterade kraftfullt mot orättvisan i den förföljelse som pågick.

Rudy Stanko skrev själv en bok med titeln *The Score* i vilken han beskrev de processer judarna hade använt för att sätta dit honom och sätta honom bakom galler i sex år. Han hävdade att den främsta anledningen till att judarna hade siktat in sig på och satt dit honom var på grund av hans snabbt växande affärsverksamhet som skar djupt in i marknaden och vinsterna för den judiska köttkartellen. I boken hävdade han också att han på bara några få år hade byggt upp sina företag till en verksamhet värd 200 miljoner dollar, trots, och i ansiktet av, all judisk fientlighet. Roger Elletson skickade mig ett exemplar av hans bok, som jag läste. Jag blev mycket imponerad. Men vid det här laget satt Rudy i fängelse och avtjänade ett extremt strängt sexårigt straff. Jag resonerade som så att om han kunde bygga upp en så blomstrande verksamhet, och samtidigt sätta sig upp mot judarna, måste han vara en jäkla pådrivare, och mycket väl kunna ha alla de egenskaper hos "Den Store Pådrivaren" som vi i Church of the Creator letade efter. Kanske var han mannen som var kapabel att leda vår religiösa rörelse över tröskeln till övervältigande framgång. Jag kontaktade Roger Elletson angående var och hur jag kunde komma i kontakt med Rudy. Roger informerade mig om att Rudy för närvarande var internerad i det federala fängelset i Sandstone, Minnesota, och adressen var P.O. Box 1000. Jag skrev först till Rudy den 25 januari 1989, och talade även med honom i telefon, och antydde att jag skulle vilja komma och besöka honom. Jag fick snart veta att det fanns en viss mängd pappersarbete som måste fullföljas. Jag följde alla instruktioner och fick slutligen tillstånd för besöket.

Men knappt hade jag fått tillstånd för besöket förrän han skulle förflyttas till ett annat fängelse. Detta gjorde Bureau of Prisons (B.O.P.) mot honom upprepade gånger, och det kallas "dieseling". Under hela sin strafftid blev han "dieslad" mer än 22 gånger, till minst 15 olika fängelser. (Ibland skickades han tillbaka till ett fängelse han tidigare varit i.) Anledningen till att han upprepade gånger blev dieslad var tvåfaldig: (a) han lämnade vanligtvis in en Habeas Corpus och/eller en stämningsansökan mot fängelsenyndigheterna, och (b) han organiserade en anhängarskara bland de intagna som var antijudisk och anti-etablissemang (vid ett tillfälle hade han en grupp på 50 personer på gården som ropade "Sieg Heil!" och gjorde nazisthälsning.) Genom att diesla honom till ett annat fängelse skulle detta avbryta alla sådana aktiviteter.

Hur som helst, när jag var redo att besöka honom i Sandstone, höll han återigen på att förflyttas, med okänd destination. Slutligen placerades han i Oxford, Wisconsin F.C.I. (Federal Correction Institution, en synonym för fängelse) och jag lyckades få tillstånd att besöka honom där. Vid det här laget var han redan en certifierad präst i vår kyrka. Vi hade skickat honom ett prästbevis den 22 mars 1989.

Jag lämnade hemmet fredagen den 7 april 1989 och hittade slutligen fram till Oxford F.C.I., dit jag anlände klockan 09:30 på söndagen den 9 april. Vid denna tidpunkt piskade en snöstorm upp oväder. Jag parkerade bilen framför anstalten, gick in till receptionen och frågade efter att få träffa Rudy Stanko. Den unge mannen vid skrivbordet tittade på sin lista och låtsades som om han aldrig hade hört talas om honom. "Stanko? Vi har ingen här med det namnet." Ett långt gräl och krångel följde. Jag insisterade på att jag precis hade fått lagligt tillstånd att besöka honom. Jag bad att få tala med fader Kelly, fängelseprästen som jag hade talat med i telefon. Han visste inte heller någonting om var Rudy befann sig. Han ljög också. Uppenbarligen ville fängelseledningen inte att Rudy och jag skulle träffas, då de visste att jag var ledare för Church of the Creator och Rudy en av våra präster. Jag fick till slut veta att de hade "diesel-transporterat" iväg honom till en annan anstalt bara dagen innan. Arg som jag var fanns det inget annat för mig att göra än att åka hem igen. Jag hade kört totalt 1934 miles helt i onödan.

* * * * *

Jag skulle kunna skriva en hel bok om alla resor och besök jag gjorde för att få träffa Rudy, för att inte tala om alla brev och juridiska inlagor jag deltog i under de kommande två och ett halvt åren. Allt visade sig vara bortkastad tid och pengar från min sida, men jag ska ändå försöka sammanfatta hela fiaskot så kortfattat jag kan. Jag fick slutligen kontakt med Rudy på Seagoville, Texas F.C.I. den 3 juni 1989. Vi hade ett mycket vänskapligt besök, och jag klargjorde mitt uppdrag: att vi ville att han skulle bli ledare för vår kyrka när han kom ut, att vara den "Store Främjare" vi letade efter. Eftersom han vid det här laget redan hade läst två av våra grundböcker och vi hade haft en omfattande korrespondens i det syftet, kom detta inte som någon överraskning för honom, och han var redo och ivrig att anta utmaningen, eller så verkade det i alla fall. Vi utvecklade snart en nära relation och jag gjorde upprepade besök på vilken anstalt han än blev "diesel-transporterad" till för att hålla uppe hans

anda och hans entusiasm. Eftersom han skulle bli kyrkans framtida ledare kände jag att jag var skyldig honom så mycket. När allt kommer omkring närmade jag mig sjuttioårsåldern, och tiden var knapp.

* * * * *

För att göra en lång historia kort, här är en sammanfattning av de resor jag gjorde för att besöka Rudy, även om jag ibland gjorde en förgäves resa, som i fallet med Oxford, Wisconsin.

1. Oxford, Wisconsin, 7 till 10 april 1989. Totalt 1934 miles. Han hade blivit flyttad ("dieseled out") dagen innan.

2. Seagoville Texas, 1 till 6 juni 1989. I detta fall gjorde jag också en omväg och stannade till i Cushing, Oklahoma för att träffa Don Hart och Cynthia Casselman, som var juristassistenter och vid den tiden arbetade med Rudys fall. Totalt 2195 miles för den resan.

3. Bradford, Pennsylvania F.C.I. 14 till 19 december 1989. Rudy hade bett mig komma upp och träffa honom så snart som möjligt, då han hade ett speciellt meddelande att ge mig. Detta var mitt i vintern, men jag ordnade så att jag kom dit så snart jag kunde. Hans speciella meddelande var (löften! löften!) att han hade guldmynt begravda och att han tänkte donera en miljon dollar till Church of the Creator, en kvarts miljon omedelbart, och resten så snart han var ute och hade tagit över ledningen. (I sin bok, *The Score*, hade han gett samma löfte till ett visst annat religiöst samfund, vilket han aldrig uppfyllde.) Men i rättvisans namn mot Rudy skickade han faktiskt COTC två checkar på 5000 dollar vardera kort därefter, varav han bad mig bidra med 1500 dollar till någon skojaradvokat (på vilken han slösade bort 50 000 dollar) och 500 dollar som han bad mig använda för att trycka några värdelösa klistermärken. Jag efterkom villigt båda dessa önskemål. Men jag spenderade förmodligen mer tid och pengar av det som var kvar på att följa honom runt i landet på stödjande besök. På just denna resa blev jag insnöad och fick stanna över i ett litet hål kallat Zelienople, Pennsylvania. Den totala körsträckan på denna resa var 1690 miles.

4. Ashland, Kentucky. 5 till 9 september 1990. Stannade även för att träffa Kim och Walt i Martinsville, Virginia. Total körsträcka 1008 miles.

5. Butner, North Carolina. 7 och 8 februari 1991. Total körsträcka 630 miles.

6. 31 augusti 1991. Jag fick information om att Rudy snart skulle släppas och att de höll...

honom vid det enorma federala fängelset på 601 McDonough Blvd., Atlanta, som betraktades som en anhalt innan man blev inskriven. När jag kom dit sa de till mig att ja, de höll honom där mycket riktigt, men jag fick inte träffa honom. Det fanns bara vissa besöksdagar, och detta var inte en av dem. Detta trots att jag hade kontaktat myndigheterna i förväg och fått tillstånd att besöka honom den dagen. Dessutom informerade de mig om att han snart skulle flyttas till ett annat fängelse. Ännu en bomkörning.

7. Marianna, Florida, 20 till 22 november. Vi hade en lång diskussion om framtidsplaner för kyrkan, och han såg entusiastiskt fram emot att ta sig an sitt livs viktigaste och mest utmanande uppdrag, sa han. Han var nu helt säker på att han skulle vara ute före jul, och efter att ha tillbringat lite tid med sin familj och avtjänat de få månaderna av skyddstillsyn, skulle han vara nere vid kyrkan, redo att sätta igång.

På vägen tillbaka utnyttjade jag denna resa till att stanna i Atlanta och ordna så att de första 79 numren av *Racial Loyalty* spelades in på mikrofilm.

8. Columbus, Georgia. Den 13 december 1991 fick jag ett samtal från Rudy om att han faktiskt hade blivit frigiven, och han var nu på utsidan och ringde detta samtal. Fängelsenyndigheterna hade gett honom bussbiljett för att ta honom tillbaka till Scottsbluff, Nebraska, men han sa att han bara tänkte åka så långt som till Columbus, Georgia, och om jag ville hämta honom där vid busstationen, skulle han stanna hos mig i mitt hus över natten och han skulle föredra att flyga tillbaka till Nebraska, hellre än att uthärda den långa bussresan. Jag blev överlycklig över att han äntligen var ute, och jag sa att jag gärna skulle hämta honom.

Jag åkte klockan 10:00 och mötte honom vid Columbus Greyhound-busstation klockan 13:45. Efter en glad återförening körde vi till Atlanta och åt en stor skaldjurslunch på restaurang Red Lobster. När vi kom hem till mig visade jag honom runt i kyrkan och tog honom sedan till vårt hus. Jag presenterade honom för min fru, Henrie, som låg till sängs och snart skulle dö i cancer.

Efter en god natts sömn i ett av våra sovrum på nedervåningen lånade Rudy 500 dollar av mig för att betala för sitt flyg till Scottsbluff, och jag körde honom till Asheville flygplats, cirka 85 miles bort. Han lovade att han skulle vara tillbaka så snart hans villkorliga frigivning var över, om cirka tre månader.

* * * * *

Den 24 januari inträffade den mest tragiska händelsen i mitt liv när min kära, ljuva hustru genom 45 år dog i cancer. Jag blev förkrossad av sorg, och nu, ett år senare, är jag det fortfarande. Under de få återstående åren kommer livet för mig aldrig att bli detsamma igen.

Men jag hade fortfarande ansvaret för kyrkan på mina händer, och jag kunde knappt bärga mig tills Rudy skulle vara här för att ta över. Min hustrus tragiska död förtjänar ett eget kapitel, och för att hålla denna historia i sin rätta tidsföljd kommer jag att berätta de smärtsamma detaljerna om denna tragedi i ett separat kapitel om denna sorgliga vändpunkt i mitt liv.

Jag höll kontakten med Rudy, och i varje nummer av *Racial Loyalty* hade vi fortsatt att lovprisa Rudy Stankos ankomst, ungefär som de kristna gör angående Kristi återkomst, vilket vi hade gjort under de senaste två åren eller mer. Under tiden, sent i februari, hade jag fått ett samtal från en Paul Jackson från Rapid City, South Dakota, som sa att han hade läst min första bok, *Nature's Eternal Religion*, för ungefär 18 år sedan och att den helt hade förändrat hans liv. Han sa att han var evigt tacksam mot mig för att jag en gång för alla hade befriat hans sinne från den där bedrägliga judiska villfarelsen om kristendom, helvete och allt det andra skräpet. Han var nu gift och hade en härlig familj på tre, varav den andra var en dotter på 16 år. Han sa att sedan han läst min bok hade han strikt levt efter dess principer och uppfostrat sin familj på samma sätt. Hans 16-åriga dotter, vars namn var Mary, hade skrivit till oss tidigare som kandidat till "Cupid's Corner" och skickat med sitt foto i brevet. Lou Durrence, som då arbetade vid kyrkan, hade inlett en korrespondens med Mary och blivit förtjust i henne. Nu ringde hennes far mig och sa att även om han aldrig hade skrivit till mig tidigare, så skulle han, eftersom jag hade haft ett så kraftfullt inflytande på hans liv, vilja komma ner och träffa mig. Jag sa, utmärkt, men att Rudy Stanko, som bodde inte alltför långt ifrån honom, skulle komma ner om ungefär en vecka, och varför slår ni inte följe och kommer ner i samma fordon. Jag pratade med Rudy och gav honom samma förslag. Rudy åkte mycket riktigt och träffade Paul Jackson, och när han såg Mary blev även han förtjust i henne och sa till mig "det där är flickan jag ska gifta mig med." Precis så.

Rudy och Paul Jackson anlände vid 3:30-tiden på eftermiddagen måndagen den 9 mars 1991 i Rudys Chevrolet Suburban-van. Den hade ett släp kopplat till sig bestående av en gammal skrothög med motorn borttagen och resten av...

fordon kopplat till baksidan av skåpbilen med hjälp av en specialdragkrok. Både skåpbilen och släpvagnen var lastade med lådor. De innehöll inte personliga tillhörigheter, såsom kläder etc., utan var proppfulla med tonvis av juridiska dokument, en rest av hans juridiska manipulationer under hans fem och ett halvt år i fängelse.

Lådorna i skåpbilen lastades av i kyrkans källare, och den gamla skrothögen full med lådor lämnades stående framför lagret bakom kyrkan.

Efter att all avlastning hade slutförts gick vi fyra, inklusive Lou Durrence, ut för att äta middag på Dillard Restaurant. Rudy verkade vara i ett stridslystet humör och försökte starta någon form av gräl om att jag ägde upphovsrätten till mina egna böcker. Jag förstod aldrig vad hans poäng var vid tillfället, men som efterföljande händelser utvecklade sig, står det klart för mig nu att han ville ha dem för sig själv. Varför är fortfarande ett mysterium. Kanske för att ändra innehållet, och kanske för att sälja upphovsrätten till judarna själva.

Lou Durrence och Chris Peronto hade flyttat sina tillhörigheter från kyrkans lägenhet på övervåningen till skolan som förberedelse för Rudys ankomst. Paul och Rudy sov i lägenheten över natten. Rudy hade gett alla indikationer på att han nu var här för att stanna och tog över omedelbart.

Ungefär en timme efter frukost kom Rudy över till mitt hus, och vi satte oss båda vid matbordet för vad jag trodde skulle bli en diskussion om våra framtidsplaner. Men inget sådant hände. Rudy förlorade ingen tid på att släppa bomben som han hade planerat hela tiden. Arrogant och med ett uttrycklöst ansikte berättade han för mig att han återvände till Scottsbluff idag, och att han inte hade någon avsikt att ta sig an jobbet i kyrkan. Jag var mållös. Jag var lamslagen. Detta ovanpå att ha förlorat min dyrbara hustru bara sex veckor tidigare. Vad händer med kyrkan? Inga problem, sa Rudy, vi kan sälja den. När allt kommer omkring var det bara ytterligare en fastighet, såvitt han var bekymrad. Jag tänkte för mig själv, din förbannade jävla lögnare! Nu när jag kände till hans sanna natur, skulle jag inte vilja ha honom för allt te i Kina! Efter all tid och marknadsföring vi hade lagt ner på att odla honom och prisa honom inför våra medlemmar, alla resor jag hade gjort för att besöka honom på åtta olika platser under de senaste två och ett halvt åren, efter de dussintals löften han hade gett inte bara till mig, utan till hela vårt medlemskap, lät han mig nu veta att

veta att han aldrig hade haft någon avsikt att ägna sitt liv åt rörelsen. Han var på väg tillbaka till sina gamla vanor att slakta boskap och tjäna pengar. Han hade ljugit för oss alla! Han var inte bara en förbannad lögnare, utan en slipad bedragare när han gick in i fängelset och kom ut oförbättrad och hade lärt sig dussintals nya knep under tiden. Han hade använt kyrkan och mig som ett ytterligare medel (hoppades han) för att få komma ut ur fängelset tidigare.

Efter att ha släppt bomben gav han sig snabbt av och lämnade alla sina förbannade juridiska papper i vår källare och i sin gamla skrothög till bil. Paul Jackson, en ganska hygglig prick, var lika mållös som jag, men hade inget annat val än att ge sig av med honom. Jag fick snart reda på varför Rudy hade så bråttom att lämna lokalerna. Han hade stulit vår sändlista under den timmen innan han kom för att träffa mig, och han hade bråttom att ge sig av innan jag upptäckte det. Han hade lurat Janet Quaife, som var min tillfälliga maskinskriverska och visste hur man skötte datorn, att han nu var ansvarig och det första han ville att hon skulle göra var att köra ut en kopia av vår sändlista (cirka 30 sidor). Hon, som trodde att han var här för att stanna, precis som resten av personalen, lydde naivt. När han sedan kom över till mitt hus för att berätta att han svek sitt löfte, hade han redan sändlistan säkert undanstoppad i sin skåpbil. Tala om en förrädisk, ohederlig, ljugande bedragare, detta var svårt att överträffa.

* * * * *

Det är min otvetydiga slutsats att Rudy Stanko var en född, medfödd bedragare långt innan han någonsin hamnade i de 15 olika fängelser som han cirkulerat i. När han kom ut efter fem och ett halvt år hade han plockat upp ett antal ytterligare knep och metoder, och förblev oförbättrad. Jag är övertygad om att han kunde bygga upp den stora köttverksamheten innan han dömdes eftersom han var mer skicklig och en vassare bedragare än de människor han hade att göra med, särskilt boskapsuppfödarna och ranchägarna. Nu när jag känner till hans sanna natur och har läst hans bok, har jag många tvivel angående giltigheten i hans många påståenden om oskuld. Jag tror inte att han var hängiven kristendomen (i sin bok *The Score* säger han att den var tillägnad Jesus Kristus) och jag har inte heller någon tilltro till hans hängivenhet för Creativity och den vita rasens överlevnad, inte heller tror jag att han någonsin hade någon avsikt att leda vår ras ur judarnas grepp. Att de förrädiska judarna satte dit honom och ville ha honom ur vägen, det är jag

utan tvekan, men det ändrar inte eller fritar Rudy från att själv vara en skurk. När allt kommer omkring finns det också många ohederliga judar som också hamnade i fängelset, och som sitter där idag. Men jag blev krossad över att en vit man, som jag hade så stor tilltro till, slutade som en svikare och en lögnare när han hade en sådan underbar möjlighet att bli en stor välgörare och en hjälte för den vita rasen.

Kapitel Fyrtiotvå

Skattestriden med Macon County

När vi beslutade att bygga vårt kyrkohögkvarter i Macon County, North Carolina, fanns det en viss oro bland en liten minoritet av lokalbefolkningen. Dessa bestod främst av kristen-judiskt orienterade predikanter, av det lilla antalet judar och av nyhetsmedierna, som bestod av Franklin Press (främst) och några av de kristet orienterade radiostationerna. Men majoriteten av människorna var inte ovänliga, utan mestadels nyfikna. Personligen kan jag inte minnas ett fientligt möte med någon granne, eller individer som jag gjorde affärer med, eller någon som jag kom i kontakt med. Det som rörde upp ett getingbo var den illvilliga smutskastningsartikel som trycktes av Franklin Press den 13 maj 1982, när de gick ut med en skrikande rubrik på förstasidan som förkunnade "Pro-Hitler, Anti-Krist ledare har högkvarter här." Detta var helt och hållet anstiftat av judiska ADL, och följde samma linje som Miami Herald-artikeln hade spridit ett år tidigare. Vi var mitt uppe i byggprogrammet när Franklin-artikeln kom ut, och jag har redan beskrivit det tidigare i denna bok.

En av de första sakerna jag gjorde 1983 var att gå till Macon Countys skattemyndighet och ansöka om skattebefrielse för vår kyrkoegendom, vilket vi hade rätt till enligt konstitutionen och Bill of Rights, på samma sätt som vilken annan kyrka som helst. Skattetjänstemannen vid den tiden var Jim Shope, född i countyt, som i likhet med de flesta vanliga människor i Macon County var en hygglig karl och inte alls ovänlig. Han sade att visst, vi hade rätt till skattebefrielse och han skulle ta bort vår egendom från skattelängden, vilket han gjorde. Vid 1984, då vi fick mer press och publicitet från olika nyhetsmedier, inklusive Franklin Press, gick jag till honom och bad honom att ge oss vår skattebefriade status skriftligen, så att om det hela ställdes på sin spets, skulle vi ha en skriftlig befrielse att luta oss mot. Detta sade han att han skulle göra. Efter att ha dragit ut på det ett tag satte han det till slut i

skriva, men märkligt nog, istället för att låta sin sekreterare skriva ut det på maskin, skrev han prydligt ut det med sin egen handstil. Vi återger hans anteckning i sin helhet på nästa sida.

Efter några år efterträddes han av en kvinnlig skattetaxerare, men vår skattebefrielse förblev intakt och ifrågasattes inte. Det fanns dock ett fortsatt tryck från judiska ADL och de kristna predikanterna, som uppmanade County Commissioners att, lag eller ej, vi inte borde tillåtas trycka vår antikristna och antijudiska ”hatpropaganda” och fortfarande erhålla officiell skattebefrielse.

Slutligen, till 1988, lyckades konspirationen installera en ny skattetaxerare vid namn Richard Lightner, som jag är säker på valdes ut och tränades av våra fiender för att ge sig på Church of the Creator. Det inledande draget var ett brev vi fick från honom den 14 februari 1989. Det börjar oskyldigt med uttalandet ”Vårt kontor håller på att se över skattebefriade fastigheter för att se om de fortfarande kvalificerar sig för skattebefrielse... Det verkar som om er fastighet inte längre uppfyller kraven. Efter att ha besökt er plats flera gånger under det gångna året verkar det som om platsen inte används för någon typ av aktivitet...” Det fanns fler meningslösa, petiga antydningar i brevet. Det slutade med det kalla konstaterandet att deras kontor inte hade något annat val än ”att ta er ur skattebefriad status.”

Detta brev väckte min vrede av flera skäl. För det första var vår kyrka öppen och bemannad sju dagar i veckan, och inte en enda gång hade Richard Lightner visat sitt ansikte inne i eller utanför vår byggnad, eller pratat med oss. Om han hade gjort alla de undersökande besök han påstod, kunde han åtminstone ha pratat med oss och vi kunde ha visat honom att vi under den period han nämnde aldrig hade varit mer aktiva än under de gångna åren. Dessutom, vad i helvete hade han med att göra hur ”aktiva” eller ”inaktiva” vi var? Hur bra gick hans egen usla kyrka eller synagoga? Vi gick inte och snokade runt i periferin av deras egendom och övervakade effektiviteten eller fliten i deras aktiviteter. Jag skrev ett skarpt brev till honom om detta, och att vi skulle uppskatta om han höll näsan borta från våra angelägenheter. Jag påminde honom om att vi hade samma konstitutionella rätt till skattebefrielse som alla de andra hundra eller så kyrkorna i Macon County, och att vi inte skulle tolerera någon fördomsfull selektiv diskriminering eller kränkning av våra konstitutionella rättigheter.

MACON COUNTY SKATTEKONTOR

5 WEST MAIN STREET
FRANKLIN, NC 28734
(704) 524-6421

JIM SHOPE
SKATTETILLSYNSRÅD
ANK. 274

24 FEBRUARI 1984

MR. BEN KLASSEN
P.O. BOX 400
OTTO, N.C. 28763

BÄSTE MR. KLASSEN,

SOM SVAR PÅ ER FÖRFRÅGAN ANGÅENDE MACON COUNTYS AD VALOREM-SKATTEBEFRIELSE FÖR "THE CHURCH OF THE CREATOR, INC."

VAD GÄLLER DETTA KONTOR HAR NI ANSÖKT KORREKT OM DENNA BEFRIELSE (BLANKETT AV-10) OCH HAR BEVILJATS NÄMNDA BEFRIELSE ENLIGT BESTÄMMELSERNA I N.C. GENERAL STATUTE 105-278.3 (FAST OCH PERSONLIG EGENDOM SOM ANVÄNDS FÖR RELIGIÖSA ÄNDAMÅL).

DETTA INNEBÄR ATT "... BYGGNADER, MARKEN DE FAKTISKT UPPTAR, OCH YTTERLIGARE INTILLIGGANDE MARK SOM ÄR RIMLIGEN NÖDVÄNDIG FÖR DEN BEKVÄMA ANVÄNDNINGEN AV VARJE SÅDAN BYGGNAD SKALL VARA BEFRIAD FRÅN BESKATTNING OM DEN HELT ÄGS AV EN ORGANISATION SOM LISTAS I UNDERAVSNITT (C), NEDAN, OCH OM..." (SE BILAGA)

SAMMANFATTNINGSVIS ÄR KYRKOBYGGNADEN OCH DE 1,16 ACRES — ENDAST — SKATTEBEFRIADE.

BILAGA: Kopia av G.S. 105.278.3

VÄNLIGEN,

SKATTETILLSYNSRÅD

Även om jag insåg hur meningslösa, dyra och tidskrävande rättsprocesser kan vara, förstod jag inte helt den ändlösa inveckling som vårt judiska rättssystem kan dra in vem som helst i, oavsett anklagelse, hur trivial den än är, eller hur tidskrävande och dyra sådana engagemang kan bli.

Vi hade rätt att överklaga ärendet inom 30 dagar inför den samlade County Commission. Vi överklagade, hade en hetsig diskussion och fick avslag. Det var naturligtvis en riggad affär från början till slut.

Nästa steg var att vi kunde överklaga till North Carolina Property Tax Commission, som var belägen i Raleigh, North Carolina, ungefär 300 miles bort. Men nämnden på sex medlemmar och deras advokat träffades på olika platser i delstaten och vid tider som de själva valde. Vi lämnade in en begäran om överklagande till kommissionen. För att få framträda inför dem var vi tvungna att ha en licensierad advokat från North Carolina närvarande som representerade oss. Det var lagen, sa de. Vid det här laget var vi ute på djupt vatten.

Jag försökte hitta en advokat i Macon County som var villig att representera oss. Ingen var villig att göra det, och de föreslog att vi skulle anlita en advokat utanför countyt. Uppenbarligen var de rädda att fläcken skulle skada deras verksamhet, eller så utövade ADL påtryckningar på dem.

Nästa möte med North Carolina Property Tax Commission skulle hållas i Boone, North Carolina, den 30 augusti 1989. Jag kontaktade olika advokater i Boone, och en svarade positivt, det vill säga fram till sista stund, uppenbarligen när han blev informerad om vilka vi var och att han inte fick representera oss.

Mina tankar gick då tillbaka till Don Hart, en juristassistent som arbetade med Cindy Casselman i några av Rudy Stankos fall, och vid den tiden bodde han och Cindy i Cushing, Oklahoma. Han var inte en licensierad advokat i någon delstat, men han hade imponerat på mig genom att kunna lagen kanske bättre än de flesta advokater. Som ni minns stannade jag till vid deras ställe i Cushing på väg tillbaka från att ha besökt Rudy i Seagoville, Texas. Jag resonerade då som så att om Rudy hade förtroende för honom, så måste han vara okej, och i vilket fall som helst hade han gjort ett mycket gott intryck på mig.

Don Hart, som själv hade avtjänat ett långt fängelsestraff för flera år sedan, var en slipad typ, och han var också en skicklig bedragare. Han utstrålade självförtroende. Visst, han skulle inte bara vara glad att representera vår kyrka, utan han skulle också garantera en framgångsrik dom i vår favör eller

våra pengar skulle återbetalas. Han skulle dock behöva 5 000 dollar kontant i förskott innan han kunde, eller ville, göra någonting. Hur var det med kravet på att ha en licensierad advokat från North Carolina närvarande för att representera oss? Inga problem. Han skulle ha en när tiden var inne. Eftersom mötet i Boone nu bara var en dag eller så bort, skulle han ordna per telefon med North Carolinas skattekommissionärer att få vårt ärende uppskjutet, och sedan representera oss vid deras nästa möte. Vi skulle inte ens behöva infinna oss i Boone, som låg cirka 200 miles norr om oss. Men först var jag tvungen att leverera de där 5 000 dollarna kontant i förskott. Hur skulle jag kunna göra det? Tja, hade jag ett Visa eller annat kreditkort? Ja, det hade jag. Tja, jag kunde ringa till något Visa-kontor (han nämnde platsen) och ge honom fullmakt att hämta ut kontanterna. Givetvis skulle Visa debitera oss ytterligare 200 dollar för denna typ av ovanlig transaktion. Vi gjorde precis så och han skyndade till det utsedda kontoret cirka 60 miles från hans plats för att hämta pengarna.

Efter att han fått pengarna ringde han mig i sista stund, klockan 19 kvällen före mötet, och informerade mig om att kommissionen trots allt krävde min närvaro vid mötet klockan 9 nästa morgon, men att allt annat skulle vara i sin ordning. Under tiden skulle han faxa ett uttalande till kommissionen som förklarade vår situation.

Jag var desperat och förbannad som fan. Här var klockan sju på kvällen, och jag skulle infinna mig på det där förbannade mötet klockan nio på morgonen, vilket skulle innebära körning under större delen av natten. Jag var 71 år gammal och jag var trött. Min fru, Henrie, ville inte att jag skulle köra så långa sträckor på natten helt ensam. Jag letade rätt på A.W. Reynolds, en ung kille på 20 år, som var den enda hjälp jag hade vid den tiden. Jag hittade honom på ett av matställena i Dillard. Jag berättade för honom om situationen och att vi skulle åka till Boone, North Carolina den natten. Vi packade våra resväskor, jag samlade ihop mina papper och vid 21-tiden var vi ute på vägarna.

Efter att ha kört i timmar på krokiga landsvägar rullade vi äntligen in vid ett motell i Boone klockan 01:30 på morgonen, och jag försökte omedelbart ringa Don Hart för att låta honom veta var vi var och fråga honom vad vårt nästa drag borde vara. Allt jag fick var hans telefonsvarare. Jag försökte flera gånger till, men fick inget svar. Jag hade åtminstone lämnat namnet på vårt motell på hans maskin. Reynolds sov som en stock, men jag fick väldigt lite sömn den natten. Jag försökte ringa Don igen på morgonen, men utan framgång.

Vid kvart i nio nästa morgon, när Reynolds och jag höll på att lämna motellet för att gå till mötet, sa motellets receptionist att han hade ett sexsidigt faxmeddelande till mig. Det var naturligtvis från Don.

Vi träffade kommissionen på sex man, deras advokat och deras sekreterare. Vi var det enda fallet på dagordningen. Jag läste upp uttalandet för dem som Don hade skickat, vilket i princip sa samma sak som jag själv var beredd att berätta för dem, nämligen att vi inte kunde hitta någon licensierad advokat i Macon County som ville representera oss, trots det faktum att vi inte hade något brottsregister, inte drev något brottmål och endast krävde våra grundläggande medborgerliga rättigheter; att jag hade hittat en advokat här i Boone, men han hade svikit oss i sista stund och lämnat oss i sticket. Vi bad därför om ett anstånd (uppskov) tills vi kunde hitta en advokat. De samtyckte (vad annat kunde de göra?) och det hela var över på ungefär tio minuter. Vi hade alla kört hundratals mil och slösat bort hela dagen för ingenting. Det var ungefär tio personer som representerade kommissionen. Richard Lightner från Macon County var där tillsammans med en advokat vid namn John W. Alexander, länets inhyrda torped. Sedan var det vi två. Vilket slöseri med tid och pengar!

Nästa förhandling beordrades till den 21 september 1989, att hållas i Raleigh, North Carolina. Macon Countys nya inhyrda torped, advokat John T. Alexander, hade en hel tvättlista med föremål han ville begära utlämnade, inklusive vår medlemslista, våra bolagsordningar, protokoll från våra möten, etc. Listan innehöll 17 punkter. Dessutom blev min fru stämd att infinna sig, eftersom hon ursprungligen hade listats som sekreterare när vi ansökte om registrering 1981. Hon hade för länge sedan ersatts av någon annan som sekreterare. Min fru dök upp, men under stress och protest, eftersom hon inte längre var sekreterare och inte ville göra den långa resan. A.W. Reynolds från vår kyrka var också där för vår sida. Vi ignorerade dock alla andra krav, eftersom vi visste, och de visste, att allt var ren trakasseri.

Denna gång var alla på plats, inklusive Don Hart. Han hade flugit in med en licensierad kvinnlig advokat vid namn Mary T. Klockner, från Cheyenne, Wyoming, som han nu uppenbarligen levde tillsammans med. Hon var ung, vacker och hade rödblont hår. Uppenbarligen hade Don dumpat Cynthia Casselman, eller vice versa, som han bodde tillsammans med när jag senast såg dem i Cushing, Oklahoma. Han

sade att Ms. Klockner var en expert på denna typ av medborgarrättsfall, och han tog med henne på egen bekostnad, utan extra kostnad för oss. De tidigare 5 000 dollarna täckte allt. Sedan anlitade han även en lokal advokat från Raleigh, North Carolina, för att uppfylla kommissionens krav. Hans namn var William D. Harazin. Detta skedde dock på vår bekostnad. Han tog inledningsvis 100 dollar i timmen, men höjde det senare till 125 dollar i timmen. Vi var förmodligen tilldelade tre timmar, men mötet varade hela dagen.

Slutligen, den 22 december, kom kommissionen med sitt beslut. Det var till vår fördel. Länet hade begått ett fel i sitt beslut att återkalla vårt undantag. Vi hade vunnit en seger. Men det var bara en delseger. Den gällde endast skatter fram till och med år 1989. När Lightner skickade oss det där återkallelsebrevet den 14 februari 1989, var han för sent ute. Det borde ha skickats i januari, när alla skatter ses över. Men det avgjorde inte huvudfrågan om huruvida vi var, eller inte var, berättigade till skattebefrielse i sig.

Om skattetjänstemannen skickade oss en ny återkallelse i januari 1990, skulle vi bli tvungna att utkämpa hela striden på nytt. Denna juridiska strid hade redan kostat oss 8 000 dollar, och länet hade troligen redan spenderat över 20 000 dollar.

Men judarna och Richard Lightner var ihärdiga. De väntade inte till 1990 utan överklagade till nästa högre instans, som var North Carolina Court of Appeals. Detta hanterades nu av vår nyligen funna legitimerade advokat, William D. Harazin från Raleigh, North Carolina, och granskades helt genom korrespondens. Ingen behövde infinna sig vid några möten. Advokaten skötte allt. Don Hart och Mary Klockner blev inte ens rådfrågade och var helt utanför fallet. Men icke desto mindre kostade denna vända oss återigen en förmögenhet.

North Carolina Court of Appeals kom med sin dom den 16 april 1991, och även den dömde till vår fördel. Det var slutet på 1989 års fråga. Men det betydde inte slutet på vårt problem med länet. Allt det innebar var att länet var för sent ute för att annullera vårt undantag för år 1989. Frågan om huruvida vi var berättigade till skattebefrielse som en kyrka i sig hade inte behandlats. Länet drev aggressivt fallet vidare för de efterföljande åren och skickade oss skatteräkningar för 1990 och 1991, som vi betalade under protest, och meddelade länets kommissionärer att vi skulle stämma dem individuellt på ett belopp av en miljon dollar vardera för brott mot

av våra medborgerliga rättigheter, och diskriminering mot vår religion och vår kyrka.

Vi genomskådade deras spel. När vi återigen ansökte om skattebefrielse hos County Commissioners (länets kommissionärer), nekade de oss återigen våra rättigheter, och en ny förhandling bokades in hos North Carolina Tax Commission, med skillnaden att denna gång hade länet skickat oss avslaget i god tid, i januari. Vi visste nu vad deras spel gick ut på, och att de var väl medvetna om det faktum att de kränkte våra medborgerliga rättigheter. Vad de var beslutna att göra var att fortsätta dra ut på detta genom domstolarna, vars kostnader betalades av länets skattebetalares pengar, medan vi var tvungna att betala våra utgifter ur egen ficka för att försvara oss. De kunde och skulle fortsätta med detta och spela denna lek av "bro, bro breja" tills de knäckte oss ekonomiskt, även om de förlorade varje gång.

En ny förhandling bokades in hos North Carolina Property Tax Commission i Raleigh, North Carolina. Vi brydde oss inte om att närvara. Vi skickade inte ens ett meddelande om att vi inte skulle komma. Låt Richard Lightner, den inhyrda torpeden, John W. Alexander och kommissionärerna använda sin tid och sina pengar för att träffas. Vi tänkte inte vara där och slösa vår tid och våra pengar. Vi skulle istället följa linjen att stämma varje enskild länskommissionär som privatpersoner istället. Rudy Stanko skulle snart vara på plats, antog jag, och han skulle vara väl lämpad att driva ett sådant mål. Och hur som helst började jag bli för gammal och trött för att fortsätta en så utdragen strid.

Emellertid förändrade ett antal händelser situationen snabbt, och det kom aldrig till en slutgiltig uppgörelse. Jag kommer att berätta om dem i de sista kapitlen. Men innan jag gör det vill jag i sin helhet citera den inlaga jag skrev till länskommissionärerna vid den tidpunkt då vi gjorde den andra ansökan om skattebefrielse, och som jag anser bäst beskriver vår inställning.

En Inlaga

från Church of the Creator
som åtföljer ansökan om skattebefrielse

Introduktion

Macons läns taxeringsinspektör har, i sitt försök att återkalla vår tidigare status som skattebefriade, skenheligt pladdrat om att han endast är intresserad av att varje fastighetsägare i länet plikttroget betalar "sin

rättmätiga andel" av skatterna. Vi har inget emot en sådan ståndpunkt. Låt oss säga redan från början att vi, som kyrka, med glädje kommer att betala vår "rättmätiga andel" av skatterna om de cirka hundra andra kyrkorna i Macon County också betalar sin "rättmätiga andel" av skatterna. Faktum är att vi inte ens är emot idén att kyrkliga fastigheter beskattas på samma sätt som alla andra fastigheter. Men vi ska bli förbannade om vi kommer att pekas ut som undantaget medan de andra kyrkorna går helt fria. Vi kommer att betala skatt om de andra kyrkorna betalar skatt, och vi kommer orubbligt att vägra göra det om de inte gör det. Vi kräver "lika skydd" inför lagen så som garanteras av det fjortonde tillägget i USA:s konstitution, och ingen obetydlig byråkrat kommer godtyckligt och kapriciöst att förneka oss den rätten bara för att bigotten hatar den Vita Rasen och inte gillar våra religiösa övertygelser. Vi kanske inte gillar hans heller, men vi skulle inte drömma om att kränka hans konstitutionella rättigheter på grund av det. Vi håller med Voltaire när han konstaterar: "Jag kan våldsamt ogilla vad du säger, men jag kommer att försvara din rätt att säga det intill döden."

Bigotteri, fördomar och religiös förföljelse

Vi har dock goda skäl att tro att det ligger mer bakom detta än illviljan, bigotteriet och fördomarna hos en viss Richard Lightner, nuvarande skattemätare. Vi är övertygade om att det bakom rökridån av religiöst bigotteri lurar den kriminella påtryckningen från judiska Anti-Defamation League av B'nai B'rith, kort sagt ADL. Vi har goda och tillräckliga skäl att tro att det är de som anstiftat kravet på återkallelse, att det är ADL som står bakom Richard Lightner, pådrivande, hotande och orkestrerande denna olycksbådande och illvilliga manöver. Det är deras syfte att förstöra Church of the Creator med vilka medel som helst, vare sig de är olagliga, kriminella eller vad som helst. Varför? För att vi genom att kämpa för den Vita Rasens överlevnad också exponerar deras uråldriga konspiration att krympa den Vita Rasen till glömska, att rasblanda den Vita Rasen och i processen förslava de bastardiserade hybriderna som själlösa bruna zombier. De har febrilt arbetat med detta olycksbådande program i århundraden, och nu, som vem som helst som bryr sig om att titta på demografin i världen (och USA) tydligt kan se, lyckas de med enastående snabbhet. De förverkligar denna avskyvärda konspiration inom detta årtionde, eller nästan inom denna generation.

Vi är lagliga och ärliga

Vi — Church of the Creator — kommer att bekämpa denna avskyvärda styggelse att rasblanda den Vita Rasen till glömska med varje uns av energi i våra kroppar, och vi kommer att göra det intill vårt sista andetag. Vi är lagliga i ordets alla bemärkelser och vi avser att använda lagliga medel för att föra kampen vidare, så som fastställs i Creative Credo nr 64 i White Man's Bible, som är en av vår kyrkas heliga böcker. Skulle våra lagliga prerogativ förvägras oss, kommer vi dock att återgå till artiklarna 7 och 8 i det tidigare nämnda Creative Credo nr 64 och åberopa Naturens Högsta Lag, vår arts överlevnad till varje pris, med alla medel.

Vi är en Religion i ordets alla bemärkelser

Vad skattebedömaren och ADL försöker göra är att förinta oss genom att först och främst försöka kategorisera oss som att vi inte är en religion.

Tja, vi har nyheter för dem. Vi är inte bara en fullt strukturerad legitim religion, utan vår religion, som baseras på Naturens Eviga Lagar, är mer förnuftig, mer logisk, mer målmedveten och inspirerande än den uppsjö av "spöken-i-skyn"-bedrägerier som förorenar etern och genomsyrar sinnena hos vidskepliga och lättlurade individer som tror på andar, spöken, gastar, änglar, demoner, gudar och alla de andra övernaturliga varelser som hopkokats av en mängd bedragares avvikelser. (För ytterligare granskning av detta område, se Bilaga A — "Vad är en Ande?")

Försök att definiera en Religion

Innan någon, inklusive Richard Lightner, kan avgöra vem eller vad som är en religion och vem eller vad som inte är det, är det först nödvändigt att definiera ordet "religion". Detta har Lightner aldrig gjort, och vi tvivlar personligen på att han är kapabel till det. Vad han försöker göra är att godtyckligt och nyckfullt förklara oss som en icke-religion från början, och därmed, ipso facto, förklara oss icke-berättigade till skattebefrielse. Han är dock ute på extremt tunn is i detta ärende och vi kommer inte att acceptera ordet eller beslutet från en obetydlig småbyråkrat vars kvalifikationer för att fatta ett så monumentalt beslut är mindre än noll.

Här är vad den federala domaren James F. Battin i huvudsak har att säga om att döma någon annans religion:

> *"Varken denna domstol eller någon gren av denna regering kommer att överväga förtjänsterna eller bristerna i en religion. Inte heller kommer denna domstol att jämföra övertygelser, dogmer och sedvänjor i en nyligen organiserad religion med dem i en äldre, mer etablerad religion. Inte heller kommer domstolen att prisa eller fördöma en religion, oavsett hur utmärkt eller fanatisk eller orimlig den kan verka. Om domstolen skulle göra det, skulle det inkräkta på garantierna i det första tillägget (First Amendment)." (Se Bilaga B för den fullständiga texten.)*

Även om den federala domaren i sin fulländade visdom avböjer att fälla ett sådant omdöme om någon religion, anser vår lokala obetydliga skattebedömare uppenbarligen att han är kvalificerad och har ett sådant gottfinnande till sitt förfogande, ett sannerligen arrogant och tyranniskt antagande.

Det är vår avsikt i denna diskussion att inte bara fastställa att vi är lika väl kvalificerade att göra anspråk på att vara en religion som någon annan på denna jord, utan också att fastställa det faktum att vi i många avseenden är bättre kvalificerade än de flesta andra religioner.

Vad är en religion? Websters stora ordbok (Webster's Third New International Dictionary, 1961) presenterar sju olika definitioner och man kan välja själv. Colliers Encyclopedia hävdar att forskare har erbjudit ett femtiotal definitioner av religion, och inte ens dessa uttömmer ämnet. Vi väljer godtyckligt Websters definition nr 7, som säger att "religion är en sak, princip, system av lärosatser som omfattas med iver, hängivenhet, samvetsgrannhet och tro: ett värde som anses vara av högsta betydelse."

Denna definition beskriver Creativity, vår religion, ganska adekvat. Den sak, den princip, som vi omfattar med iver, hängivenhet, samvetsgrannhet och tro är överlevnaden, expansionen och främjandet av vår dyrbara ras, den Vita Rasen. Grundsatserna i vår tro framställs i våra tre grundläggande böcker, nämligen *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*. Vi har också våra Sexton Budord, Daglig Bekräftelse och Bön, samt vår Gyllene Regel, som är: "Vad som är bra för den Vita Rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata synden."

Jämförelse av vår religion med andra stora religioner

Medan domare Battin förklarar, och det med rätta, att inget rättsligt eller statligt organ har någon rätt att bedöma meriterna hos någon religion, och att göra det är ett brott mot det första tillägget (First Amendment), är vi, som en religion, fria att jämföra, prisa, fördöma eller bedöma vilken religion vi vill, vår egen eller andras. Varje religion hävdar att de är den bästa, den enda "rätta" religionen, och vi kan göra samma anspråk. Faktum är att vi har gjort det i en serie om tolv artiklar med titeln "Comparative Religions", som har publicerats från tid till annan i vår månadstidning "Racial Loyalty", och som nu är permanent fastställda i några av våra religiösa böcker, nämligen "Building a Whiter and Brighter World" och "Rahowa!". I dessa artiklar jämför vi meriterna i vår egen religion, Creativity, med meriterna i några av de äldre, sedan länge etablerade religionerna. Den logik och det sunda förnuft som finns i vår religion, Creativity, jämfört med vidskepelsen och myterna i de flesta andra "spöken-i-skyn"-religioner, tror jag kommer att segra i sinnet hos varje intelligent läsare. (Se bilagorna C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M och N.)

Vi har också analyserat villfarelserna, myterna och de falska påståendena i de judiska och kristna religionerna som de framställs i Gamla och Nya testamentet i en serie om tjugo artiklar med titeln "The Wildest Stories Ever Told". Vi bifogar de tre första av dessa artiklar härmed. (Se bilagorna O, P och Q.)"

Vissa juridiska beslut som styrker och stödjer vår status som en fullvärdig religion skyddad av det första tillägget

> *Det första tillägget i USA:s konstitution säger tydligt: "Kongressen skall inte stifta någon lag som innebär upprättande av en religion eller som förbjuder fritt utövande därav; eller som inskränker yttrandefriheten eller tryckfriheten; eller folkets rätt att fredligt samlas och att vända sig till regeringen med begäran om rättelse av missförhållanden."*

Utöver konstitutionen vill vi också rikta er uppmärksamhet på de många prejudicerande domstolsbesluten:

1. Vi har redan citerat domare Battins beslut att inget rättsligt eller statligt organ har rätt att fälla några omdömen om meriterna hos någon religion. Detta inkluderar kongressen, federala domstolar, delstatsdomstolar, delstatslagar,

och säkerligen också alla lokala County Board of Commissioners. Det inkluderar även varje obetydlig liten skattetjänsteman som har mage att utnämna sig själv till domare och jury.

2. Domare Fern Smiths beslut. (Se Bilaga R.) Domare Smith konstaterar i praktiken att även om Creativity förespråkar "raslig renhet" (ja, det gör vi verkligen. Vem vill ha en värld befolkad av en hord av rasblandade bastarder?), så förespråkar "The White Man's Bible" ändå inte våld, och utgör inte heller något meningsfullt hot mot fängelsesäkerheten.

3. Till och med Madelein Murray O'Haires "ateistiska" religion har av domstolarna förklarats vara en legitim religion och skattebefriad.

4. Det har uppenbarligen även religionen "Häxkonst". (Se Bilaga S.)

5. Vi skulle kunna fortsätta listan i oändlighet, inklusive den högst rasistiska religionen Black Muslims, den våldsbenägna och högst rasistiska religionen judendom, och "svetttältsceremonierna" hos vissa indianstammar, vilka alla har godkänts och bedömts som legitima religioner, skattebefriade och skyddade av det första tillägget (First Amendment). Vi, som förespråkare för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, nöjer oss inte med mindre.

6. De två föregående skattetjänstemännen i Macon County, med början med Jim Shope, bekräftade och godkände skattebefrielsen för vår kyrka med början år 1983, och genom åren 1984, 1985, 1986, 1987, 1988 och 1989. Det bekräftades skriftligen av Jim Shope 1984. (Se Bilaga V.)

Ingenting har väsentligt förändrats i vår kyrkas verksamhet sedan 1983, förutom att vi har vuxit och expanderat och lagt till en ledarskapsskola för begåvade pojkar till vårt program. Lightner har inte lagt fram något giltigt, meningsfullt eller intelligent argument för varför de två föregående skattetjänstemännen hade fel, eller varför eller hur våra kvalifikationer för skattebefrielse har minskat sedan 1983.

Inga fler KGB-taktiker.

Det är en sak till jag vill klargöra för Richard Lightner och hans "lejda mördare", John Alexander. Fullständigheten eller ofullständigheten i våra bolagsordningar, våra stadgar eller protokollen från våra möten har absolut ingen betydelse för vår giltighet som religion, inte heller för våra rättigheter enligt det första tillägget, eller för vår rätt till skattebefrielse, tillsammans med de hundra eller så andra kyrkorna i Macon County. Inte heller är vi skyldiga att presentera namn och adresser på våra pastorer, eller våra medlemmar, eller någon av de andra oändliga detaljer som Lightner och hans "lejda mördare" är så ivriga att få sina smutsiga händer på. Faktum är att om vi inte var inkorporerade alls, inte hade några stadgar, inga mötesprotokoll överhuvudtaget, skulle vi fortfarande vara kvalificerade som en legitim religion och som en kyrka.

Hur många av de andra hundra kyrkorna har du, Richard Lightner, försökt dra igenom kostnaderna för en juridisk urvridare i syfte att ge dig ut på en fiskeexpedition? Så förfölj oss inte med den här typen av KGB-taktik någonsin igen! Vad du egentligen vill med våra medlemslistor är att överlämna dem till...

ADL, så att de i sin tur kan förfölja våra medlemmar, få dem avskedade från sina jobb och orsaka annat illvilligt ofog.

Slutsats

Sammanfattningsvis hävdar vi att förföljelsen av vår religion, Creativity, och vår kyrka, Church of the Creator, inte är något mer, och inte heller något mindre, än en illvillig, hämndlysten häxjakt, en inkvisition som påminner om den mörka medeltiden. Vi är övertygade om att den anstiftades av judiska ADL, att den orkestreras av dem i bakgrunden och att Richard Lightner är deras hantlangare, deras nickedocka, som tvingas följa deras olycksbådande instruktioner. Vi hävdar vidare att det totala judiska nätverket är det främsta maktetablissemanget som tyranniserar och förslavar USA och världen. Vi har rikliga bevis för att styrka detta påstående och avser att fullfölja vår kurs för att exponera denna olycksbådande konspiration för världens vita folk. (Se Bilaga T, "Operation Rip-off", och Bilaga U, "The Federal Reserve Board: the most gigantic Counterfeiting Ring in the World".)

Vi kräver
att countyt ersätter kyrkan
för onödiga kostnader som uppstått

North Carolinas skattekommission har slagit fast att skattebedömaren och Macon Countys kommission begick ett fel när de återkallade vår skattebefrielse för 1989, att de inte följde lagliga procedurer och överskred sina befogenheter. Med andra ord, de gjorde ett jäkla misstag. Det var dock ett misstag som kostade oss mer än 7000 dollar i juridiska avgifter och resekostnader, för att inte tala om all den irritation de orsakade och den tid de slösade bort för oss.

Vi kräver att countyt ersätter oss för de utgifter och den skada de har orsakat. Countyt kan göra upp i godo, eller — om vi måste gå till domstol — kommer vi också att kräva skadestånd i avskräckande syfte för kränkningen av våra medborgerliga rättigheter, våra religiösa rättigheter och intrång i våra rättigheter enligt det första författningstillägget. Detta, försäkrar jag er, kommer att röra sig om belopp i den övre sexsiffriga klassen.

Till vilken kostnad
för skattebetalarna i Macon County?

Som skattebetalare har vi rätt att få veta vad denna vansinniga och hämndlystna eftergift åt en personlig vendetta av en maktgalen byråkrat kostar skattebetalarna i Macon County. Countykommissionen verkar mycket förtegen om kostnaden och ljuger om uppskattningar av framtida kostnader. Vi uppskattar att de redan har spenderat någonstans mellan 30 000 och 40 000 dollar i juridiska avgifter och resekostnader för att driva in vad som skulle vara mindre än 800 dollar i skatt från vår kyrka.

De begav sig långt bort, ända till Morgantown, N.C., mer än 100 miles bort, för att hitta den bästa "hyrda torped" pengar kunde köpa. Precis som

"Palladin" i den tidigare Western-TV-eposet "Have gun, will travel", John Alexander från det avlägsna Morgantown, anställdes för att han hade "erfarenhet av den här typen av fall." Vilken typ av fall? Uppenbarligen var han den typen av kringvandrande lejda mördare som effektivt kunde lönnmörda (genom juridiska knep) den sortens människor som var "rasister", med andra ord, de som hade stoltheten och modet att försvara den Vita Rasen. Åtminstone Richard Lightner och ADL trodde att han var den bäste "yrkesmördaren" för att utföra ett jobb. Uppenbarligen var han inte en så rak skytt som de hade hoppats, och North Carolinas skattekommission köpte inte hans skräp.

Icke desto mindre, med resor till möten i Boone, N.C., till Raleigh, N.C., flera konsultationsresor till Franklin, hela vägen från Morgantown, kostar den "hyrda pistolen", John Alexander, skattebetalarna i Macon County en rejäl slant.

Om skattebedömaren och County Commissioners — dessa förrädare mot den Vita Rasen — driver detta ärende vidare, kommer det att kosta countyt inte 3 000 dollar som de bedrägligt ljög om, utan någonstans runt 100 000 dollar. Detta är mer än de kan hoppas på att samla in från vår kyrka under de kommande hundra åren. Vi skattebetalare vill ha en redovisning av hur mycket de redan har spenderat på detta dumma påhitt, och varför de flagrant slösar bort skattebetalarnas pengar på sådana idiotiska personliga hämndaktioner.

Under de senaste 20 åren har jag personligen betalat in tiotusentals dollar i skatt till Macon County. Jag ska vara fördömd om jag nu tänker tillåta dessa slösaktiga rasförrädare att använda dem mot mig eftersom jag kämpar för den Vita Rasens överlevnad.

Kanske borde vi bilda en county-omfattande skattebetalarkommitté för att undersöka den korrupta och hämndlystna byråkrati som med berått mod ansvarslöst och godtyckligt spenderar våra skattebetalares pengar på slösaktiga projekt för att tillfredsställa sina egna personliga hämndbegär och egon. Sannerligen, en maktgalen liten småbyråkrat, Richard Lightner, som uppenbarligen är en förrädare mot den Vita Rasen, kan inte tillåtas spendera 100 000 till 150 000 dollar av skattebetalarnas pengar för att hänge sig åt sina egna nycker och hämndlystnad utan att ställas till svars. Och alla County Commissioners som stöder honom i hans vansinniga förföljelse av dem som älskar den Vita Rasen, måste också tvingas betala för sina synder.

Ben Klassen
Pontifex Maximus
The Church of the Creator
P.O. Box 400
Otto, North Carolina 28763
30 januari 1990

Kapitel fyrtiotre

Min älskade hustrus död

När jag skriver detta har ett år gått sedan min älskade hustru gick bort den 24 januari 1992. I och med hennes bortgång, efter mer än 45 år av kärlek, lojalitet och kamratskap, avslutades också ett stort kapitel i mitt liv, och min livsvilja har bleknat bort i glömska. Redan ett år eller två före hennes död kände jag att mitt syfte i livet närmade sig sitt slut, och mina intressen och min drivkraft tynade snabbt bort. Vid 74 års ålder har ålderdomen hunnit ikapp mig, och jag har nu uppfyllt den naturliga livslängd som Naturen har tilldelat mig. Det finns en tid att så och en tid att skörda; en tid att födas och en tid att dö, och döden är en naturlig kulmen för varje levande varelse. Jag har ytterligare belyst detta ämne i kapitel 59, Liv, död och odödlighet, i *The White Man's Bible*, och det jag nu säger är inte en ny inställning eller filosofi från min sida. Vi måste alla dö, och som den odödlige Horatius vid bron citeras: "för varje människa på denna jord kommer döden, förr eller senare." De enda frågorna där vi ibland har ett val är när och hur. Jag skrev det kapitlet för mer än 15 år sedan, och redan då, när jag var vid utmärkt hälsa och vid gott mod, bestämde jag mig för att när tiden var inne skulle jag göra mitt eget val beträffande när och hur, förutsatt att jag fick chansen. Icke desto mindre, när en älskad dör är det en tragedi av stora proportioner, och det finns föga som kan göras för att lindra sorgen.

Min hustrus problem började tidigt på våren 1991, när hon började få milda smärtor i nedre delen av buken. Först trodde vi att det inte var något annat än matsmältningsbesvär eller en orolig mage, men allteftersom tiden gick och de började bli värre, började vi misstänka cancer som en möjlighet. Om så var fallet var det bäst att vi fick en diagnos, och det snabbt. Där vi bodde hade vi två val: antingen kunde vi åka till klinikerna och sjukhuset i Toccoa, Georgia, 40 miles bort, eller åka till Martinsville, Virginia, där Kim och Walt bodde och där det fanns fler och bättre

medicinska faciliteter, ifall det verkligen skulle bli allvarligt. Henrie, min fru, och Kim bestämde att Martinsville, trots att det ligger 280 miles bort, var det bättre valet. För det första var Walt, i egenskap av kiropraktor, redan ganska bekant med läkarkåren i området, och för det andra, om Henrie skulle behöva läggas in på sjukhus, skulle Kim hela tiden vara nära för att besöka och se till henne.

Fredagen den 19 april 1991 lämnade Henrie och jag Martinsville och anlände till Kim och Walts hus klockan 17:20. Kim tog mig till Walts klinik där Walt tog fyra röntgenbilder av min ryggrad och gav mig en kiropraktisk behandling. Varför, det vet jag inte.

Nästa dag tog Kim och jag Henrie till Stuart, omkring 30 miles bort, där hon genomgick klinisk diagnos av flera läkare. Dessa preliminära indikationer var inte särskilt tydliga men de var ganska oroande. Tillbaka från Stuart, den kvällen, gick vi alla för att se musikalproduktionen av "Hello, Dolly!", vid Carlyle School, en privatskola som alla tre av våra barnbarn gick i. Scott var till och med en av skådespelarna i produktionen.

Två dagar senare, måndagen den 22 april 1991, tog Kim och jag återigen Henrie till Stuart, där Dr. Rick Cole undersökte hennes tjocktarm med ett stereoskopiskt ljus, och återigen var diagnosen inte särskilt lovande. Hon gick sedan till sjukhuskliniken, fick en injektion av bariumsalter och röntgenbilder tagna av hennes tjocktarm. Detta gjordes av en Dr. Khan, och resultaten undersöktes av Dr. Rick Cole igen. Diagnosen denna gång: ingen tumör, ingen operation behövs! Vi var alla jublande glada!

Vi bestämde oss för att stanna en dag till. Kim och Henrie gick på loppis och kom tillbaka med en bunt kläder. Henrie bestämde sig för att stanna några dagar till ändå, medan jag beslöt mig för att åka hem och ta hand om kyrkans angelägenheter. Jag ringde Henrie nästa kväll. Hon kände sig inte helt kry.

Onsdagen den 24 april ringde jag Henrie igen hos Kim och Walt. Hon sa att hon inte mådde så bra. Men när jag pratade med henne igen två dagar senare, sa hon att hon planerade att komma hem på lördag och att de skulle möta mig i Hickory. Kim ringde mig sedan tillbaka lite senare samma dag och sa att de senaste rapporterna från labbtesterna såg dåliga ut, att Henrie borde göra fler tester, och att hon skulle stanna ytterligare en vecka.

När jag pratade med Kim den 1 maj verkade Henries situation inte förbättras. Ytterligare tester visade att hon hade en stor tumör i nedre delen av tjocktarmen, och en operation verkade förestående. Jag bestämde mig för att lämna vad jag än höll på med och åka

tillbaka till Martinsville. När jag kom dit var Henrie redan på sjukhuset, och efter middagen gick Kim och jag för att träffa henne. Hon informerade oss om att hon var inbokad för en operation klockan 8 nästa morgon, den 10 maj 1991. Trots detta verkade hon vara vid gott mod, med tanke på vad som väntade.

Jag gick upp klockan 6 på morgonen och en timme senare körde Kim och jag till Martinsville Memorial Hospital. Vi gick till Henries rum och hälsade på henne i ungefär tio minuter. Sedan kom sjuksköterskan in och förberedde Henrie för att rullas in i operationssalen. Dr Fox var den opererande läkaren, och operationen startade på utsatt tid. Medan vi väntade på resultatet gick Kim och jag till sjukhusets cafeteria och åt frukost, i väntan på besked med stor oro. Sedan gick vi till operationsavdelningens väntrum och väntade. Efter två timmar kom Dr Fox tillbaka för att informera oss om att tumören även hade spridit sig till urinblåsan och att det uppstått komplikationer. Han höll på att tillkalla Dr Andy Gherkin, en specialist inom urologi, för att assistera. Kim och jag pratade med honom om den fasen av operationen.

Klockan 12 på dagen, efter fyra timmar, var operationen klar och Dr Fox sa att det gick mycket bra för Henrie. Hon fördes sedan till intensivvårdsavdelningen, fortfarande medvetslös. Kim och jag gick till Shoney's för att få oss en bit mat. När vi kom tillbaka vid 14-tiden för att träffa Henrie var hon fortfarande ganska omtöcknad av alla lugnande medel och hela prövningen. Efter ungefär en timme gick Kim och jag och uträttade några ärenden. Jag köpte ett stort mors dags-kort till Henrie, som jag planerade att ge henne på söndag den 12 maj.

Jag gick upp klockan 7:30 på söndagen, men alla andra i hushållet Moore sov fortfarande. Som vanligt under sådana förhållanden körde jag över till Shoney's, läste söndagstidningen och åt frukost själv. Jag tittade förbi sjukhuset vid 10-tiden för att försöka träffa Henrie, men hon höll på att få ett bad vid tillfället så jag bestämde mig för att komma tillbaka senare. När jag kom tillbaka till huset hade alla i familjen Moore gett sig av till sin kyrka.

Vid 11-tiden körde jag till sjukhuset för att träffa Henrie. Efter ungefär 15 minuter anlände även Kim och Walt, Maika (en tysk student som bodde hos familjen Moore) och pojkarna. Jag gav henne det stora mors dags-kortet, vilket hon uppskattade mycket.

Maika och pojkarna lagade till en stor middag med BBQ-kyckling. Efter middagen gick vi alla tillbaka för att träffa Henrie igen. Kim visade Henrie alla kort som barnen i söndagsskolan hade gjort till henne, och alla kort som hon och Walt

och pojkarna hade för henne. Detta hjälpte verkligen till att höja hennes humör.

Vid 22-tiden den kvällen fick jag ett samtal från min syster Katie från Niagara Falls, som informerade mig om att hennes dotter Anita hade fött en liten pojke. Jag uppdaterade Katie om Henries operation.

Under tiden återhämtade sig Henrie långsamt. Måndagen den 13 maj åt jag frukost själv på Shoney's, och klockan 9:30 gick jag till sjukhuset för att träffa Henrie igen. Medan jag var där tog de röntgenbilder av henne igen (med en bärbar enhet) och jag pratade med Dr. Fox ännu en gång, som besökte henne vid tillfället. Hon verkade göra goda framsteg. Jag bestämde mig för att jag lika gärna kunde åka hem igen i några dagar och sedan återvända. Jag åkte vid 10:30-tiden, stannade vid Red Lobster i Hickory för lunch och var tillbaka i mitt eget hem vid 16:30. Jag plockade upp Franklin Press, som hade en nyhetsartikel om vår kyrka.

Jag ringde Henrie och Kim nästan varje dag för att få veta hur Henrie mådde. Lördagen den 18 maj verkade rapporterna från Dr. Fox, och från Kim och Henrie, gynnsamma och de trodde att Henrie kunde lämna sjukhuset på måndagen. Hon lämnade sjukhuset på tisdagen och ville komma tillbaka hem till North Carolina. Jag var tillbaka i Martinsville nästa dag och anlände till Kim och Walts vid 18-tiden på onsdagen. Efter några dagar åkte jag hem igen, men Henrie stannade kvar hos familjen Moore. Torsdagen den 6 juni var jag där igen för att träffa Henrie. Hon kände sig något bättre, och vi gick till och med ut och handlade tillsammans. På söndagen åt vi frukost tillsammans på Shoney's, och sedan åkte jag hem igen.

Nästa söndag, en vecka senare, var rapporterna negativa igen, och jag satte mig omedelbart i min nyligen inköpta Buick och skyndade tillbaka till Martinsville igen. Nästa dag var Henrie tillbaka på sjukhuset igen för ytterligare prover. De gav henne ännu en injektion med bariumsalt och tog fler röntgenbilder. Det verkar som om hon hade en partiell blockering i tarmkanalen. Nästa dag, enligt Dr. Mlot, hade blockeringen öppnat sig och Henrie kände sig bättre.

Nästa morgon, onsdagen den 19 juni, var jag packad för att åka hem igen. Jag gick för att träffa Henrie klockan 8:30 och saker och ting verkade sämre igen och Henrie kräktes. Samma kväll fick jag ett samtal från Kim. Hon var i Brevard och på väg hem till mig. Hon ville få lite affärsinformation och åkte klockan 10:00, medan jag

gav sig av mot Toccoa. Henries tillstånd verkade gå upp och ner, och den 29 juni kände hon sig tillräckligt bra för att skriva ut sig från sjukhuset igen.

Under tiden hade vi en del spänning här i kyrkan. Den 2 juli tog vi emot ett stort paket på postkontoret utan avsändaradress. Jag misstänkte ofog, att det kunde vara en brevbomb, och ringde sheriffens avdelning. Deputerade Andy Shields och Jim Ker kom ut, och de drog samma slutsats som jag och var rädda för att öppna lådan. Nästa dag berättade de för mig att en bombexpert från delstaten North Carolina i Raleigh flögs in.

Vid 20-tiden hade en hel skara på cirka 15 personer samlats bakom kyrkan (cirka 100 meter bort) och övervakade den mystiska lådan. Deputerade var där, sheriff Homer Holbrook var där, brandkåren och manskapet hade sin bil där ute, och slutligen anlände bombexperten. Jag stod kvar till ungefär klockan 22, gick sedan till huset och gick och lade mig.

Nästa morgon stämde jag av med Ron McVan, och han berättade för mig att de alla var upptagna med lådan fram till midnatt. Slutligen öppnade bombexperten lådan medan alla stod tillbaka, och fann att den var full av strimlat papper (inklusive en del av vår egen *Racial Loyalty*) och fientliga brev. Tjänstemännen tog med sig materialet för vidare analys.

Samma dag klockan 14 ringde jag Henrie. Hon sa att hon ville komma hem nästa dag. Klockan 11:30 nästa morgon gav jag mig återigen av mot Martinsville och anlände dit klockan 17:30. Den kvällen tog jag med Kim, Walt, Henrie och barnbarnen ut på middag (det var skaldjurskväll) på Dutch Inn.

Nästa morgon, lördagen den 6 juli, åt Henrie och jag frukost på Shoney's och gav oss av hemåt. Familjen Moore åkte till sjön cirka 40 mil bort för en dag med båtliv. Henrie och jag kom hem vid 15:30-tiden. Hon lagade middag till oss två — köttgryta, framtagen ur frysen.

Henries besvär blev inte värre, men de blev inte heller bättre. Vi körde till mataffären och några andra närliggande platser, i övrigt tog hon det lugnt. Två månader senare, den 22 september, kände sig Henrie tillräckligt bra för att vi skulle ta en tvådagarsresa till Pigeon Forge, Tennessee, och åka över krönet vid Smoky Mountains National Park, utan att hon kände alltför mycket obehag.

Under tiden hade Henrie och Kim pratat om att göra en sista stor resa till Henries älskade västern — Colorado, Utah och några av de andra vackra platserna och miljöerna som Henrie älskade så mycket. Henrie och jag åkte till Kim och Walt på lördagen den 28 september. Vi stannade hos familjen Moore i två dagar och hade det trevligt, sedan åkte jag hem på måndagen.

Kim och Henrie lyfte från Greensboros flygplats klockan 8:30 nästa morgon, den 1 oktober, mot västliga mål och anlände till Las Vegas, Nevada vid middagstid. De hyrde omedelbart en bil och var snabbt på väg. De tog den natursköna vägen genom Virgin River Gorge till St. George, Utah, en av de dyraste vägarna som någonsin byggts, berättade Kim för mig. Här besökte Henrie en viss Dr. Graff, som hon hade bokat tid hos i förväg. Han använde en del mycket oortodoxa metoder, men Henrie hade varit hos honom tidigare och hade stort förtroende för att han kunde hjälpa henne. Senare åt de alla middag på en mycket färgstark mexikansk restaurang, belägen på en hög klippa med utsikt över staden. De tillbringade nästa dag med att besöka museer i St. George, besöka det helvita mormontemplet, och båda träffade Dr. Graff igen.

Därefter täckte de ett enormt område av natursköna trakter, och Kim skrev ett 18 sidor långt sammandrag av vad de ansåg vara en av de mest färgstarka och njutbara resorna i deras liv. Jag har inte utrymme här för att rekapitulera allt, utan kommer bara att försöka nämna några av de höjdpunkter de besökte.

Från St. George körde de norrut på I-15, svängde österut på I-70 och landade sent på natten i Green River, Utah. De besökte **John Wesley Powell Museum** och såg filmerna om hans upptäcktsresor på Green- och Coloradofloderna. Därifrån åkte de till Moab, Utah, tog in på ett motell och utforskade de färgstarka bergerosionerna i området, körde till **Dead Horse Point** och betraktade den slingrande floden och landskapet långt där nere. De åkte tillbaka in till staden och hyrde en röd jeep och utforskade **Arches National Park**. Stor stekmiddag den kvällen, sedan nästa morgon in i jeepen igen, till kanten av Coloradofloden och indianska hällristningar. De lämnade tillbaka jeepen, och nästa natt åkte de på en "Sound and Light"-tur på en flotte nerför Colorado.

Detta ger er en viss uppfattning om deras upptäckarlust, men på grund av begränsat utrymme kommer jag bara att nämna de många platser de också besökte och utforskade. Ouray, Colorado, där de bodde på Swiss Chalet, där Henrie och jag

stannade cirka 20 år tidigare när vi först upptäckte den vackra och unika miljön i denna lilla stad i Colorado. Till Telluride; Kim bokade ett möte för att träffa en gammal vän på Larimer Square i Denver; vidare till Salida, sedan Buena Vista, Colorado; vidare över bergen och slutligen in i Denver, där de tog en svit på det exklusiva Embassy Suite (sista rummet kvar, ingen extra kostnad) där Kim träffade och åt middag med vännen hon hade ringt några dagar tidigare.

Nu var det dags att bege sig tillbaka till Las Vegas och återlämna hyrbilen. De tog I-70 genom Vail och vackra Glenwood Canyon. De tog en omväg på 13 mil för att besöka Henries barndomshem i Craig, Colorado, vilket Henrie betraktade med mycket nostalgi och tårar i ögonen. De stannade i Vernal Falls, Utah, för natten. Nästa dag hamnade de på något sätt på fel väg och hamnade i Provo. Medan de var där besökte de Brigham Young University och kårhusbyggnaderna. De kom slutligen fram till Las Vegas och åt frukost på Excalibur Hotel, det största i Vegas. Sedan tillbaka på planet och tillbaka till Martinsville.

Kim sa att Henrie kände sig pigg och livfull under hela resan fram till den allra sista dagen i Vegas, då hennes tillstånd försämrades. Men även om hon insåg att detta skulle bli hennes sista resa av det slaget, var den ytterst upplyftande för både henne och Kim, och fram till dagen för hennes död tre månader senare fortsatte hon att ofta prata om den underbara tiden och de minnesvärda upplevelser de båda delade på denna sista resa västerut.

* * * * *

Henrie och Kim återvände till Martinsville fredagen den 11 oktober via Greensboros flygplats. Henrie ville komma tillbaka till sitt eget hem. Jag åkte nästa dag och anlände till Kim och Walt kl. 19:20 och vi stannade över söndagen. Sedan på måndagen åkte Henrie och jag.

Onsdagen den 16 oktober ringde jag Kim och berättade att Henrie hade betydande smärtor. Kim sa att hon skulle lämna allt och hämta Henrie nästa dag. Hon anlände kl. 16:35 och de två gav sig av mot Martinsville kl. 18:00. Nästa dag ringde jag Kim och hon berättade att de hade varit hos Dr. Mlot som hade tagit några blodprover för analys som skulle skickas till labbet, och att Henrie var inbokad för en skiktröntgen på fredagen. Jag ringde Henrie igen nästa dag och vi pratade i ungefär 20 minuter. Hon sa att hon kände sig dåsig och tog smärtstillande tabletter för att dämpa smärtan. Nästa dag ringde hon mig vid lunchtid och lät ganska glad och sa att hon kände sig något bättre.

Fredagen den 25 oktober fick Henrie resultaten från blodproverna och skiktröntgen, och nyheterna var inte goda. Uppenbarligen fanns det cancer på höger sida av hennes buk. Jag reste till Martinsville på söndagen. På måndagen åkte Henrie och jag tillbaka hem till North Carolina.

Henries tillstånd verkade inte förbättras, men hon trodde att hon kände sig tillräckligt pigg för att åka till Kim och Walt över Thanksgiving. Det gjorde vi, och vi åt alla en stor kalkonmiddag. Nästa dag skulle alla i familjen Moore resa till Myrtle Beach, och Henrie och jag åkte hem klockan 10 på förmiddagen, precis innan de gav sig av.

När julen närmade sig undrade Kim om vi skulle fira med dem som vanligt. Henrie tvekade, men bestämde sig slutligen för att hon helt enkelt inte orkade göra resan igen och vi tackade nej. Hon tillagade dock en god middag med majskyckling åt oss två. Det var vår sista jul tillsammans.

Den 30 december anlände Kim, Amy och pojkarna till vårt hus och vi firade nyår tillsammans. De stannade i fem dagar. Henries tillstånd försämrades snabbt, och vi visste att slutet inte var långt borta. Lördagen den 11 januari kom Kim för att stanna hos oss den sista tiden. Henrie var mestadels sängliggande, och för att göra hennes sista dagar ljusare dekorerade Kim Henries sovrum med alla de gamla fotografier och målningar som Henrie älskade. Torsdagen den 16 januari kom Mary Wimmer, en gammal nära vän till Henrie, på besök, vilket muntrade upp henne enormt. Hon stannade i flera dagar och de mindes gamla tider, till Henries stora glädje. Hon reste hem den 20 januari.

Klockan 8:30 på morgonen den 24 januari 1992 dog Henrie. När jag såg att hon hade slutat andas tycktes hon ha ett så lugnt och fridfullt uttryck i ansiktet att jag nästan avundades henne. Och varför inte? Hon hade levt sitt liv med värdighet och dog på samma sätt. Alla hennes bekymmer, smärta och ångest var över och borta.

Vi ringde Bryant Funeral Mortuary i Franklin, där Kim och jag redan hade gjort förberedelser. Två av deras medarbetare anlände klockan 13:00 och medan de sakta rullade ut henne genom vardagsrummet omfamnade Kim och jag varandra och grät. Vi visste att vi aldrig skulle se henne igen.

De tog henne först till Dr. Charles Pennington i Dillard för att fastställa dödsfallet, sedan kremerades hon i enlighet med Henries önskemål vid Daniel-Mize Mortuary i Clayton. Hon hade bett oss att sprida hennes aska

i den natursköna skönheten i Rocky Mountains i Colorado, en önskan som Kim och jag uppfyllde några månader senare.

En minnesstund hölls i Bassett, Virginia, (nära Martinsville) lördagen den 1 februari. Dr. Walter S. Moore, hennes svärson, höll minnestalet.

Kim höll sedan ett känslosamt men glatt tal om alla de underbara stunder de hade haft tillsammans, hur mycket de älskade varandra och vilken underbar mor Henrie hade varit. Även Mary Wimmer höll ett tal om vilken underbar vän Henrie hade varit under de 25 år de hade känt varandra, ända tillbaka till Lighthouse Point, Florida, där de först träffades. Mellan talen spelade fru Dianne Moran orgel och ackompanjerade solisten Susan Stone i två vackra framföranden efter Henries eget val. Dessa var *Whispering Hope* och *Springtime in the Rockies*.

Kapitel fyrtiofyra

Flytt av huvudkontoret till Milwaukee

Jag har redan berättat om Rudy Stanko-fiaskot i avsevärd detalj i ett tidigare kapitel. När han kom till mitt hus den 10 mars och satte sig vid mitt matbord och rent ut sa till mig att han drog sig ur sitt löfte att ta över ledarskapet för kyrkan, förändrades hela bilden av våra framtidsplaner på ett ögonblick. Jag hade väntat på och sökt efter den "store promotorn" i åratal, och på grund av min ålder var jag fast besluten att överlämna min mängd av plikter och tunga arbetsbörda (jag skrev även på ytterligare två böcker) till en yngre och mer energisk ledare under detta år 1992, vad som än hände. Nu var jag tillbaka på ruta ett.

Vem kunde jag anförtro detta stora ansvar? Jag gick igenom min medlemslista. Jag rannsakade min hjärna. Det fanns inte en enda villig, kvalificerad volontär. Icke desto mindre var jag på gränsen till att göra en av två saker, antingen hitta någon, eller slå igen butiken. Jag var extremt motvillig till att göra det senare. Slutligen kom jag att tänka på pastor Charles Altvater från Baltimore.

Charles Altvater var ingalunda den idealiske kandidaten, men han hade flera saker som talade för honom. Han var djupt hängiven vår religiösa trosbekännelse och hade sagt till mig flera gånger att om det inte vore för Creativity, skulle han inte ha haft några mål, inga ambitioner i livet, faktum var att han skulle ha blivit en uteliggare, sa han till mig. Men när han läste mina böcker inspirerade det honom till att vända hela sitt liv, och det betydde allt i världen för honom. Dessutom hade han varit en av de mest aktiva distributörerna av vår tidning, *Racial Loyalty*, och hade värvat flera av sina kamrater för att hjälpa honom i denna strävan. Viktigast av allt var att han var den ende jag kände till som inte bara var mycket vältalig, utan också var villig att lämna det jobb han hade och ta sig an ledarskapet. Han och hans flickvän bodde tillsammans och hade en tvåårig dotter, men de hade inte gift sig, av någon anledning.

Jag ringde Charles angående situationen och han och hans vän, Frank Cook, kom till huset klockan 18.00 söndagen den 5 april. Efter ungefär en timmes samtal om detaljerna kring jobbet gick vi alla ut för att äta middag på Dillard's Restaurant och fortsatte våra förhandlingar. När vi kom tillbaka visade jag honom övervåningens bostadskvarter och möblemang. Till min förvåning arbetade Lou Durrence och Chris Peronto fortfarande med layouten för *Racial Loyalty* vid denna sena timme. Charles och Frank Cook tillbringade natten i kyrkans övre lokaler, och nästa morgon diskuterade vi ytterligare detaljer kring att ta sig an uppdraget som Pontifex Maximus. Han gick med på att ta jobbet och skulle anlända hit den, eller omkring, 5 eller 6 maj, utan sin flickvän och bebis de första två månaderna. Sedan reste de båda till Baltimore den morgonen.

Några veckor tidigare hade jag pratat med några advokater och även med en viss J.R. Wright, en biträdande jurist som specialiserat sig på kyrkorätt och strukturella upplägg. Han hade rekommenderat att en bolagsform inte var den bästa juridiska formen för en kyrka, utan rekommenderade snarare att den skulle ägas av ett förvaltarskap.

Klockan 15.00 gav jag mig av till Kim och Walt, och anlände klockan 20.20. Jag var på ett ganska deprimerat humör. Nästa morgon tog jag med Kim ut till Shoney's för frukost och berättade för henne hur nere jag kände mig och frågade henne om jag ändrade kyrkans struktur till en stiftelse (Trust) om hon var villig att vara förvaltare. Hon sa att hon skulle prata igenom det med Walt och återkomma till mig. Detta gjorde de, och Kim sa att hon och Walt båda skulle ställa upp som volontärer, om det var till någon hjälp för mig.

Vid denna frukost erkände jag också för Kim att jag var uttråkad på livet som sådant, och att jag någon gång under det närmaste året eller så, efter att jag hade slutfört publiceringen av de två böcker jag arbetade på och hade fått ordning på kyrkans organisation och lagt den i rätt händer, någon jag kunde lita på för att föra fram och expandera den ordentligt, att jag hade funderat på att frivilligt göra ett slutgiltigt utträde från denna korrupta och degenererande värld. Kim blev chockad och bröt ihop och grät, och berättade för mig om alla de goda saker jag hade att leva för. Kanske var det grymt av mig att göra denna bekännelse för henne, men jag hade tänkt på detta under en tid och tyckte det var bättre att låta henne få veta mina tankar en tid i förväg snarare än att det skulle hända och komma som en plötslig och oväntad chock.

Jag lämnade Martinsville klockan 12.30 och stannade till för att träffa Kirk Lyons, en advokat, i Black Mountain, North Carolina på vägen tillbaka och diskuterade förvaltarskapet med honom.

också. Jag donerade 100 dollar till honom och hans sak, eftersom han verkade ansluta sig till våra led i kampen för den vita rasens sak. Han hade flera reservationer angående idén om stiftelsen.

Charles Altvater anlände slutligen hit till högkvarteret vid middagstid den 8 maj, några dagar försenad. Ungefär en och en halv vecka senare var han tvungen att åka tillbaka till Baltimore för att infinna sig i rätten gällande ett trafikmål. Han var tillbaka några dagar senare. Vid det här laget hade jag hunnit bilda mig en ganska god uppfattning om honom och beslutat att han var en bra karl, men helt okvalificerad för att ta över ett så viktigt jobb som Pontifex Maximus för kyrkan. Inte nog med att han saknade den intellektuella kapaciteten, han verkade dessutom paranoid gällande farorna med att ta hit sin familj. Han ville till och med att jag skulle spika igen källarfönstren, eftersom det skulle vara lätt att kasta in en bomb genom dem, men han kunde inte utsätta sin lilla dotter för en sådan risk. Jag sa till honom att vi hade varit här i tio år nu, och även om faran alltid var närvarande, hade ingen här blivit skadad än så länge. Men om någon ville spränga kyrkan, eller mitt hus för den delen, fanns det hundratals sätt att göra det på, utöver att förhindra dem genom att spika igen källarfönstren. I vilket fall som helst började vi båda ömsesidigt känna att Charles Altvater inte var rätt man för jobbet.

Den 20 maj körde jag ner för att träffa Sam Dickson, en advokat i Marietta, angående upprättandet av en juridisk stiftelse. Jag hade redan en schablonartad stiftelsehandling i min hand från juristassistenten J.R. Wright, som kostade mig 300 dollar, men jag ville att en riktig advokat skulle göra ett ordentligt jobb. Sam Dickson var den enda legitimerade advokaten jag kände till som var sympatiskt inställd till vår sak. Jag hade besökt honom tidigare och diskuterat stiftelseidén med honom över telefon. Han sa att postorderstiftelsen hade många brister och att han skulle göra jobbet ordentligt för 1500 dollar. Jag sa åt honom att sätta igång.

Under tiden hade några av killarna från Milwaukee anlänt för att ta sin kostnadsfria årliga "semester" här vid skolan. Matt Saladin och Randy Kastner höll redan på att packa ur när jag stannade till vid skolan. Snart anlände Paul Leach. När jag kom tillbaka från att ha handlat matvaror och stannade till vid skolan igen, hade Arno Michaelis och hans gravida flickvän anlänt. Jag hade hoppats att Mark Wilson, ledaren för Milwaukee-gruppen, också skulle komma, eftersom det fanns en allvarlig fråga jag ville diskutera med honom.

Jag började sakta inse att även om vi hade gjort ett fantastiskt jobb under de senaste nio åren, från en liten isolerad plats på landsbygden, i det att vi hade överlevt och att vi hade

nu tjänat vårt syfte. Vi var nu i det skede där vi behövde vara lokaliserade på ett antal platser i stora stadsområden där stora grupper kunde samlas och mötas regelbundet, som de gjorde i Milwaukee, om vi skulle växa till en massrörelse. Varken Charles Altvater eller någon annan kunde göra det i ett lantligt, isolerat område som det vi innehade i Macon County, särskilt i Bibelbältet. Vem hade gjort det bästa jobbet med att locka till sig och bygga upp en sådan grupp? Utan tvekan Mark Wilson i Milwaukee. Eftersom jag var 74 år och besluten att kliva åt sidan, var det högst osannolikt att någon "stor främjare" skulle komma till detta isolerade område, och även om han gjorde det, skulle han inte stanna länge, vilket Victor Wolf, Ron McVan och andra hade bevisat. Det var därför jag ville prata med Mark Wilson, och det jag ville prata med honom om var att flytta hela vårt högkvarter till Milwaukee, ett stort befolkningscentrum. Det var också ett stort beslut. Jag försökte ringa Mark, och efter vissa svårigheter lyckades jag slutligen nå honom.

Jag förklarade situationen för honom. Inte bara ville jag flytta högkvarteret, utan jag ville gå i pension och överlämna ledarskapets tyglar till honom, eftersom han verkligen hade byggt upp den största och mest aktiva gruppen av Creators i landet. Detta var fredagen den 22 maj, och eftersom vi hade en bra representativ grupp här, ville jag hålla ett allmänt möte på söndagen för att diskutera denna fråga och, om möjligt, komma fram till ett beslut. För att komma ner hit i tid skulle han naturligtvis vara tvungen att flyga. Detta medförde vissa problem, eftersom anledningen till att han inte hade kommit med resten av gänget var att han var tvungen att arbeta den helgen, och för det andra hade han inte tillräckligt med pengar för flygresan. Efter att ha betonat mötets betydelse för honom och erbjudit mig att betala hälften av kostnaden för flyget, bestämde han sig för att komma. Han anlände till Atlanta klockan 13:03 på lördagen, och Lou Durrence hämtade upp honom.

Han checkade först och främst in hos pojkarna i skolan, även om varken han eller jag vid det här laget hade diskuterat detta med någon. Jag bjöd över honom till huset så att vi kunde diskutera flytten privat mellan oss, innan vi presenterade den på mötet nästa dag. Vi pratade i ungefär två timmar.

Samma eftermiddag anlände Kim och Walt med en bil full av krukväxter, som Kim var redo att sätta i jorden i de talrika planteringskärlen runt mitt hus och på olika platser i trädgården. Detta genomförde hon som en expert och avslutade hela jobbet på söndag eftermiddag. Inte

inte bara planterade hon dussintals och åter dussintals blommor medan hon var här, utan hon var även så snäll att hon lagade ett antal olika rätter som jag kunde förvara i frysen och njuta av under nästa månad. Vilken god dotter! Tack, Kim.

Jag ringde Charles Altvater nästa morgon och hade ett privat samtal med honom på mitt kontor i kyrkan. Jag informerade honom om mina avsikter att flytta till Milwaukee, och att jag ämnade utse Mark till Pontifex Maximus. Jag ville inte genera honom eller låta det komma som en överraskning för honom vid mötet vi skulle ha i eftermiddag. Han var varken överraskad eller missnöjd med det. Faktum är att han var helt för det och verkade snarare lättad. Klockan 15:30 på söndagseftermiddagen den 24 maj hade vi ett möte med alla närvarande medlemmar, vilket inkluderade några från Baltimore, från Milwaukee med omnejd, från Toronto, från Jacksonville, såväl som vår egen personal.

Jag lade fram hela historien för alla medlemmar och berättade för dem om våra planer på att flytta vårt högkvarter från North Carolina till Milwaukee, Wisconsin. Jag berättade för dem att efter att ha kämpat för att bygga upp rörelsen i 20 år och vid 74 års ålder, var jag trött, utbränd och hade inte längre energin att dynamiskt driva vår stora rörelse framåt med den ökande fart den förtjänade. Vi hade kommit en lång väg under de senaste 20 åren sedan jag först skrev *Nature's Eternal Religion*. Vi hade publicerat 81 nummer av *Racial Loyalty* och spridit våra idéer och vårt budskap inte bara till varje stat i unionen, utan till världens alla hörn. Och framför allt, i detta avlägsna hörn av North Carolina, trots brandbombningar, trots att ett hagelskott avlossats mot vår logotyp, trots att vi förlorade vårt försäkringsskydd 1986 efter skjutincidenten med Carl Messick, hade vi inte bränts ut, ej heller hade vi retirerat. Vi hade överlevt, en stor prestation i sig. Vi skulle förmodligen aldrig ha överlevt om vi hade stannat kvar i den polyglotta miljön av judar, n-ordet, kubaner och andra "mud races" som strömmade, och strömmar, in i södra Florida, där vi ursprungligen startade. Men nu när vi hade etablerat baser över hela världen, var tiden inne att gå vidare och expandera in i storstadsförorterna och hålla massmöten, såsom vissa av er nu gör i Milwaukee. Detta är något vi inte kan göra i ett isolerat område som Macon County, där vi nu befinner oss. Jag tror starkt på att världen, efter alla lögner, det kaos och den anarki som judarna har tillfogat oss, nu mer än någonsin är redo att ta emot vårt budskap. Vi

måste nu gå vidare och sörja för rörelsens kontinuitet, arbeta ännu hårdare och lämna över ledarskapet i yngre och mer energiska händer. För att kunna göra detta måste vi hålla massmöten och sammankomster.

Jag avgår därför och överför titeln Pontifex Maximus till pastor Mark Wilson, som har gjort ett så fint jobb i Milwaukee. Vidare säljer jag marken, byggnaderna och vårt dyrbara bibliotek, och kommer att donera alla intäkter till det nya högkvarteret i Milwaukee. Dessutom kommer vi att skicka och överföra vårt stora lager av Creativity-böcker till ert kontor utan kostnad för er, förutom att ni betalar fraktkostnaderna vid er ände. Detta är naturligtvis en bråkdel av värdet på de böcker värda hundratusentals dollar som vi ger er. Vidare låter jag trycka upp tio tusen nya exemplar av *Nature's Eternal Religion* just nu, vilka också kommer att skickas direkt till er. Detta kommer att följas av en ny tryckning av tio tusen exemplar av *The White Man's Bible*, som också kommer att skickas direkt till er. Det var ett mycket generöst erbjudande, ett erbjudande de svårligen kunde tacka nej till.

Efter viss diskussion om överlåtelsen röstade vi, och alla var för, utan någon avvikande röst. Efter att ha nått en enhällig överenskommelse upplöstes mötet, och jag gick tillbaka till huset för att se hur det gick för Kim med att plantera blomrabatterna. Hon skötte sig utmärkt.

* * * * *

Nästa dag, måndag, lämnade hela Milwaukee-gruppen för att åka hem och förbereda sig för övertagandet. Under tiden hade jag fortfarande Lou Durrence, Chris Peronto och Charles Altvater på min lönelista arbetande för mig. Charles Altvater insåg att han inte längre behövdes och sa att han lika gärna kunde ta sig hem till Baltimore så snabbt som möjligt. Jag höll med honom och sa att jag uppskattade hans samarbete, gav honom en check på 350 dollar för den korta tid han varit här och han gav sig av den 25 maj.

Under tiden åkte Chris Peronto och jag ner till U-Haul i Clayton och förhandlade om hyran av den största lastbil de hade, en 18-fotare. Lou och Chris började sedan lasta lastbilen med det enorma lager av böcker vi hade till hands. Eftersom Chris hade erfarenhet från åkeribranschen körde han till Milwaukee ensam. Det krävdes tre lastbilslass för att utföra jobbet. Transportkostnaderna skulle betalas i andra änden, och eftersom Mark ringde mig och sa att de inte hade pengarna, som vanligt, förskotterade jag kostnaderna,

senare skulle regleras när vi sålde fastigheten. De två enorma leveranserna av *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible* skickades senare när de var klara, men de skickades direkt från tryckeriet i Toccoa, Georgia till Milwaukee via vanliga kommersiella fraktlinjer i större lastbilar. Även där var jag tvungen att förskottera fraktkostnaderna, som skulle justeras senare, om och när fastigheten såldes.

Vid den 15 juni hade allt vid vårt högkvarter skickats iväg. Jag betalade Lou och Chris enligt avtal, och de gick var och en sin väg. Chris åkte tillbaka till Milwaukee, och Lou gav sig omedelbart av till Rapid City, South Dakota för att börja uppvakta Paul Jacksons dotter Mary, som Rudy också aggressivt eftersträvade, som jag nämnde tidigare. Dessutom hade Paul Jackson, som godkände Lou, ett jobb åt honom med att hjälpa Paul att rusta upp ett gammalt motell. Ironiskt nog lyckades i slutändan varken Rudy eller Lou i sin uppvaktning.

Kapitel fyrtiofem

Att sälja kyrkans egendom

När vi gick med på att flytta högkvarteret till Milwaukee, gick vi också med på att sälja kyrkans fastighet här i Otto och överlämna intäkterna från försäljningen till deras grupp, så att de kunde finansiera sina olika behov av utrustning, utgivning av tidningen och andra krav för att driva sitt program. Den 15 juni hade vi redan skickat hela vårt boklager till deras center. Det var nu nödvändigt att avyttra fastigheten så snabbt som möjligt för att få fram medlen så att deras program kunde läggas i högsta växel. Eftersom de flesta av deras medlemmar bestod av skinheads och andra unga män som var nästintill luspanka, hade de lite kontanter till hands, och som jag redan har påpekat hade de inte ens tillräckligt med pengar för att betala för transporten av böckerna till sitt högkvarter. Alla såg till mig för att finansiera allt, som om jag hade en bottenlös guldgruva till mitt förfogande.

Jag har blivit tillfrågad av olika personer: varför sålde jag kyrkan överhuvudtaget? När allt kommer omkring var kyrkan vigd mark, vår startpunkt, vårt geografiska heliga center, ungefär som Mecka är för muslimerna, Jerusalem för judarna och Nürnberg för nazisterna. Allt detta är sant, och det smärtade mig mer än någon annan, eftersom jag hade lagt ner så mycket av mig själv i centret. Jag hoppas att vi en framtida dag, när vi har blivit den vita rasens världsomspännande religion, kommer att kunna återta den och återställa den till dess ursprungliga, orörda form. Hur mycket det än smärtade mig att göra det, fanns det flera tvingande skäl till varför jag gjorde vad jag var tvungen att göra.

För det första, vid 74 års ålder, smög sig ålderdomen på mig, och då jag är dödlig som alla andra, ville jag inte trilla av pinn och lämna rörelsen famlande utan en utsedd ledare. Som ni minns hade jag letat efter den "store främjaren" under de senaste tio åren, utan framgång.

Nu, under 1992, var jag fast besluten att avgå och göra vad jag kunde för att sörja för kontinuitet. Milwaukee verkade vara min bästa chans.

För det andra var fallet George Loeb på väg till rättegång, och vem kunde förutse vilka konsekvenser det skulle kunna medföra. Jag insåg att våra fastigheter var byggda för ett specifikt ändamål (att främja Church of the Creators sak) och att hitta en köpare kunde bli svårt och kanske ta åratal. Jag visste att för att göra affären attraktiv skulle jag vara tvungen att erbjuda den till ett pris långt under dess verkliga värde. Men under omständigheterna var tiden av avgörande betydelse, och på sätt och vis mycket viktigare än att vänta i åratal, kanske, för att erhålla ett försäljningspris som återspeglade dess verkliga värde.

Lyckligtvis dök en seriös köpare upp på scenen inom kort till utgångspriset på 100 000 dollar. Hans namn var Dr. William Pierce, som hade en verksamhet liknande vår vid sitt bergskomplex nära Hillsboro, West Virginia.

Även om det bara var på avstånd, har jag känt Dr. Pierce i ungefär 18 år, men hade bara träffat honom två gånger tidigare under 1975 när han fortfarande var verksam i utkanten av Washington, D.C. Våra ideologier gällande ras löpte parallellt, även om jag, vad beträffar religion, aldrig förstod logiken i vad han kallade sin Cosmotheism-religion, oavsett hur många gånger han försökte förklara den i sin litteratur. Men det har inte haft någon betydelse så vitt våra gemensamma mål att främja vit raslig solidaritet beträffade. Jag har alltid beundrat Dr. Pierce som en stor man och en enastående intellektuell tänkare, och som en av oss. Jag hade korresponderat med honom, om än sällan, och till och från så långt tillbaka som 1975, och några av dessa brev förekommer i mina böcker, *The Klassen Letters*.

När han flyttade från Washington till sitt bergskomplex i West Virginia ringde jag honom och hade varje avsikt att besöka honom där, men på något sätt blev det aldrig av. I början av 1992 bjöd jag in honom att komma och besöka oss här i North Carolina istället, och söndagen den 22 mars 1992 kom han verkligen ner och tillbringade dagen här. Vi åt lunch tillsammans, hade ett trevligt besök, och jag visade honom våra lokaler. Han lämnade en samling av sin fina tidskrift *National Vanguard*, (1982-1985), till mig, och även ett 6" x 48" plaströr för att gräva ner vapen eller andra värdesaker. Vid den tidpunkten (22 mars) hade jag ännu inte ägnat någon tanke åt att flytta vårt högkvarter till Milwaukee, eller någon annan plats.

Men ungefär två månader senare, efter min erfarenhet med Charles Altvater när jag testade honom som en efterträdande Pontifex, kom jag till den oundvikliga slutsatsen att även om vår plats här hade varit extremt produktiv, så hade den nu, när jag var fast besluten att gå i pension, överlevt sin användbarhet. Jag vidtog förberedelser för att flytta högkvarteret till Milwaukee, som jag har beskrivit i föregående kapitel, och sälja fastigheten för fyndpriset 100 000 dollar. Ungefär tre veckor senare försökte jag ringa Dr. Pierce för att låta honom veta att stället var till salu och fråga om han ville sprida ordet. Istället fick jag Will Williams som svarade i telefonen och bad honom att låta Dr. Pierce ringa tillbaka. Under tiden blev vi invecklade i ett samtal (Will Williams, som ni kanske minns, var min Hasta Primus vid ett tillfälle) och jag nämnde för honom att jag höll på att flytta högkvarteret och bjöd ut stället till försäljning för fyndpriset 100 000 dollar.

Ungefär en timme senare (detta var den 6 juni) ringde Dr. Pierce faktiskt tillbaka och överraskade mig genom att säga att han var villig att köpa lokalerna för det priset, och att han omedelbart skulle skicka mig ett brev om detta, med 1 000 dollar i handpenning bifogat.

Klockan 11 på förmiddagen, söndagen den 21 juni, anlände William Pierce, hans nya ungerska fru Susan och Will Williams i en stor vit skåpbil för att återigen inspektera fastigheterna, sortera upp saker och gå igenom ägorna, inklusive gränslinjerna. Dr. Pierce och jag hamrade ut detaljerna i transaktionen och fastställde dem skriftligen. Det skulle vara en kontantaffär via bankcheck, och slutdatumet skulle vara den 17 juli.

Trogen sitt ord, klockan 9 på morgonen, anlände William Pierce, hans fru och Will Williams till mitt hus. De hade faktiskt planerat att vara här tidigare föregående kväll, men hade drabbats av ett växellådsfel på den stora vita skåpbilen. Klockan 10 träffades vi alla på min advokats kontor, Bobby Key, hos Jones, Key, Melvin och Patton, i Franklin. Dokumenten var alla förberedda i förväg och undertecknades vederbörligen. Allt gick smidigt, förutom när det gällde proportioneringen och justeringen av skatterna. Kommunen hade en överraskning i beredskap för mig. Macon Countys skattekontor hade, utan min vetskap, delat upp kyrkans fastigheter i två paket: Paket ett, där kyrkan låg, och en annan räkning för Paket två, för de övriga 20 tunnlanden. Paket ett hade varit skattebefriat fram till de senaste två åren, men nu när de ansåg det skattepliktigt hade de skickat räkningarna till Lighthouse Point, Florida, som de mycket väl visste att jag hade lämnat för nio år sedan och posten skulle inte eftersändas. Jag är inte säker på vad deras plan

planen var, men tror att de konspirerade för att om jag aldrig såg dessa räkningar, och därför inte kunde betala dem, skulle de förr eller senare utmäta huvudkyrkobyggnaden. Det var utan tvekan ett av Richard Lightners trick. Men vid avslutningen, när advokaten frågade om de totala skatterna som skulle betalas, avslöjade de att de hade skickat dessa räkningar till Florida, och att jag låg efter med betalningarna för åren 1990 och 1991, och jag var tvungen att få fram oväntade 2 133,54 dollar för att kunna slutföra affären.

Som överenskommet kom Dr. Pierce med två bankväxlar på totalt 100 000 dollar. Jag betalade de extra skatterna och undertecknade handlingarna, och affären slutfördes. Medan vi var på domstolens skattekontor för att betala de ytterligare skatterna, sa Will Williams högt: "Jag undrar var Richard Lightner bor." Lightner var den skurk som hade anstiftat återkallelsen av vår skattebefriade status, medan alla de andra kyrkorna i countyt åtnjöt befrielse utan några problem.

Vi fyra, Dr. Pierce, hans fru, Will Williams och jag, gick sedan tvärs över gränden från domstolen för att äta lunch på Courthouse Plaza Restaurant. Vi njöt av vår måltid, och var ungefär halvvägs igenom, när sheriff Homer Holbrook släntrar fram till vårt bord med Richard Lightner i hälarna, och sa till mig i en utmanande ton: "Jag har förstått att du undrade var Richard Lightner bor. Varför ville du veta det?" Jag blev något förvånad, eftersom jag alltid hade betraktat oss som vänskapliga i alla våra tidigare möten. Jag sa nej, jag har aldrig sagt det. Vid denna tidpunkt avbröt Will och svarade med en trotsig röst: "Det var jag som sa det." Holbrook vände sig mot honom och frågade: "Varför vill du veta det?" Will svarade nonchalant: "Åh, det är bara en hobby jag har." Då började sheriff Holbrook verkligen skälla ut Will och jag trodde att ett riktigt slagsmål skulle utbryta, men Will behärskade sig och tog emot det. Det förstörde liksom vår lunch, men å andra sidan gav det oväntad underhållning. Egentligen var sheriffen ute på djupt vatten och utanför sitt territorium, eftersom vi inte befann oss i countyt utan inom stadens jurisdiktion, och om någon hade något otalt med att Will utövade sina rättigheter enligt det första författningstillägget, borde det ha varit Franklins stadspolis. Jag var något irriterad över sättet de stormade in på vår lunch, men å andra sidan var jag bara en oskyldig åskådare.

Så slutade vår affärstransaktion i en ton av både bitterhet och nöje. Dr. Pierce, hans fru och Will gick tillbaka till kyrkan för att avsluta affärerna och ta ner vår stora

en åtta fot hög logotyp och de stora bokstäverna runt den, där det stod THE CHURCH OF THE CREATOR. Efter ytterligare lite städning gav sig sällskapet på tre av mot West Virginia, med sin skåpbil lastad till brädden.

Kapitel fyrtiosex

Spridning av Henries aska i Klippiga bergen

Flera år innan hon dog uttryckte Henrie sin önskan att när den stunden kom, ville hon bli kremerad och att hennes aska skulle spridas i några av de mest natursköna områdena i Klippiga bergen i Colorado. Hon föddes i Colorado och hon älskade Colorado. Tjugo år tidigare, när vi lät vår åldrande och älskade hund Tammy somna in, begravde vi Tammy vid ett stort pinyonträd på en sluttning i Ouray County med utsikt över den vackra Uncompahgre-dalen och Sawtooth-bergen i öster. Redan då anmärkte Henrie att hon inte skulle ha något emot att själv bli begravd på den platsen.

Innan hon dog den 24 januari 1992 upprepade hon den begäran till Kim och mig, och vi lovade henne dyrt och heligt att vi skulle uppfylla hennes önskan. Efter att hon dött blev hon vederbörligen kremerad i Clayton, Georgia, och Kim och jag bestämde att vi skulle utföra hennes önskan om att sprida askan vid en tid på året då vädret och landskapet i Colorado var som vackrast. Den tiden var ungefär densamma som när de två hade gjort den där stora resan västerut föregående år, som jag beskrev tidigare. Den tiden på året var i början av oktober.

För att utföra vårt uppdrag körde jag över till Kims och Walts hus i slutet av september 1992.

Torsdagen den 1 oktober 1992. Kim och jag lämnade Moores hus i Martinsville klockan 09:10 och körde till Triad Airport nära Greensboro, North Carolina. Vår destination var Albuquerque, New Mexico, men vi var tvungna att göra flera flygbyten för att komma dit. Vi åkte med United Flight 1625V klockan 10:48, fick ett mellanmål och landade på O'Hare 50 minuter senare. Vi lyfte från Chicago med United Flight 147V, åt lunch ombord och anlände till Denver klockan 13:52. Därifrån flög vi till Albuquerque och nådde vår...

slutdestination kl. 15:58. Kim gick direkt till Avis och hyrde en bil, en pigg fyrdörrars Chevy Corsair. Hon verkade hitta bra i området. Hon hade varit där förut.

Vi körde till Hampton Inn på 7433 No. American Freeway, N.E., där vi hade en reservation. ($50,50 plus skatt.) Och det var tur att vi hade det, eftersom staden var fylld till brädden med turister som var ivriga att se den stora luftballongsfestivalen (Balloon Fiesta). Efter att ha packat upp och vilat lite, och efter att jag tagit en highball, körde Kim och jag till Holiday Inn Restaurant och åt en överdådig middag. Eftersom rum var svåra att få tag på, bad vi om och fick en reservation även för nästa natt på Hampton Inn.

Fredag 2 oktober. På morgonen besökte Kim och jag Albuquerque Museum of Art, History and Science. Vi åt en äkta mexikansk lunch på Montoya Patio Cafe — tacos, enchiladas och tamales. Efter lunchen besökte vi New Mexico Museum of Art and Natural History. Kl. 17:00 såg vi Imax-filmen om Niagarafallen (stor duk, ca 45 minuter).

Vi vandrade sedan över till Gamla Albuquerque och besökte de många pittoreska mexikanska butikerna, som det fanns gott om på platsen. Det vimlade också av hundratusentals människor. Slutligen, trötta, åt vi middag på Black Kettle Restaurant. Innan vi gick tillbaka till motellet försökte Kim ordna så att vi kunde åka upp i en luftballong nästa dag när den stora uppvisningen skulle börja, men på grund av tidsbrist blev det inte av att hon fick den turen. Vi köpte också två vidvinkelkameror av engångstyp för att fånga den färgstarka scenen. Det fanns totalt 640 ballonger på området som förbereddes för att värmas upp och flyga upp i det blå nästa morgon.

Lördag 3 oktober. Eftersom detta var den stora dagen då alla dessa färgglada ballonger skulle stiga upp mot den klara blå himlen, gick vi upp klockan 5. Kim och jag åt en gratis frukost i Hampton Inns frukostlobby (fler alternativ än vad de flesta erbjuder). Vi checkade ut klockan 6:30 och körde till området där 640 luftballonger ställdes upp och värmdes. Trafiken till området var tät, men vi tog oss sakta fram till skådespelet där alla dessa ballonger var packade på marken och höll på att göras i ordning för start. De fanns i alla former och storlekar. Vissa var formade som en enorm ko, vissa som en whiskyflaska med deras varumärke på (helt klart), vissa som ett slott, ja, vad som helst. Det sades också vara 1,1 miljoner människor på festivalområdet.

Kim och jag tog massor av bilder, vissa vanliga och vissa med vidvinkel. Jag köpte ytterligare en engångskamera. Vid 10-tiden var showen i stort sett över. Det var fantastiskt hur så många ballonger kunde ha värmts upp och kommit upp i luften på så kort tid. Det var något jag aldrig hade förväntat mig att få se och förmodligen aldrig kommer att få se igen, men det var en respektingivande syn att se himlen fylld av alla dessa färgglada ballonger.

Eftersom Kim och jag redan hade checkat ut från motellet körde vi norrut på I-25 mot Antonito, Colorado, där vi skulle ta en tur på den smalspåriga järnvägen. Men först stannade vi i Santa Fe. Jag ville se Palace Restaurant igen, där Henrie och jag brukar äta minnesvärda måltider för många år sedan. Jag ville se om den fortfarande var igång och fortfarande lika lyxig som den brukade vara. Den fanns kvar, men under ny ledning. Kim och jag åt lunch där i trädgårdsrestaurangen och till efterrätt delade vi på en speciell paj de gjorde. Jag brukade njuta av deras Napoleons, men de gjorde dem inte längre. Efter lunchen pratade vi med den nya ägaren som var från Tyskland. Vi besökte sedan flera konstgallerier runt Plaza och blev särskilt imponerade av verk av en konstnär och skulptör vid namn Ken Payne, som vi hade ett intressant samtal med.

Efter två timmar gav vi oss av, och när vi körde norrut på Hwy 84, sedan in på Hwy 285, såg vi ett antal älgar på ängarna längs vägen. Vi anlände till Antonito klockan 17:15. Det var en sliten liten stad i Colorado nära gränsen till New Mexico. Den är känd som slutstation för en gammal malmförande smalspårig järnväg som går till Chama, New Mexico och är känd som Toltec & Cumbres smalspåriga järnväg. Idag fraktar den inte längre malm, utan är en turistattraktion på grund av sin pittoreska karaktär, eftersom den skär genom så vild och vacker natur, och är en av de få sådana järnvägar som finns kvar i västern. (En annan är Silverton till Durango, som vi alla hade rest med år tidigare, Henrie och jag två gånger, en gång med familjen Moore när pojkarna bara var småttingar.)

Det första stället vi gick till var Antonitos järnvägsstation och köpte två biljetter till nästa morgon för den smalspåriga järnvägsresan till Osier och tillbaka. (29 dollar för Kim, 26,10 dollar för pensionär.) Osier ligger bara halvvägs till Chama, men om vi åkte hela vägen skulle vi vara utan vår bil, behöva stanna över natten och komma tillbaka samma väg nästa dag. Därefter checkade vi in på Park Motel, ett

ganska nergången håla, men själva rummet var inte så tokigt. Vi hade inte mycket till val. Vi åt middag på Dutch Mill Restaurant, där jag valde en Chef's Salad för att få i mig mina grönsaker.

Söndag 4 oktober. Checkade ut från Park Motel. Kim tog ett foto av mig när jag stod framför en stor väggmålning på ena sidan av motellet. Vi åt sedan en rejäl frukost på samma Dutch Mill Restaurant, där vi också hämtade upp vårt "lunchpaket" för när vi skulle stanna till i Osier.

Vi gick ombord på tåget (vagn E, plats 3 och 4), och klockan 10:00 startade det långsamt sin gnisslande resa. Landskapet var vilt och vackert. Vi färdades genom oländig bergsterräng på en genomsnittlig höjd av mellan nio och tio tusen fot. Klockan 12:45 anlände vi till Osier för ett uppehåll på en timme, då vi skulle ta det andra tåget tillbaka. Vi tog våra små bruna lunchpåsar och gick in i en stor sal som hade många matbord. Vi valde ett vid ett fönster där vi kunde se det vackra landskapet nedanför och åt vår lunch bestående av smörgåsar, söta bullar och frukt. Sedan tog vi ett antal bilder utomhus med både den vanliga kameran och den nyinköpta vidvinkel-engångskameran.

När vi lämnade Osier (höjd 9600 fot) hade vi gjort slut på all film och köpte en till engångskamera för de natursköna vyerna på vägen tillbaka, och anlände till Antonito klockan 17:20. Vi sa adjö till några av våra nyfunna vänner och gav oss iväg i vår hyrda Corsair, med kurs norrut mot Alamosa. Vi körde in på väg 160, svängde västerut, körde över Wolf Creek Pass och vidare till Pagosa Springs, dit vi anlände klockan 20:00.

Vi checkade in på Oak Ridge (Best Western). Eftersom vi var ganska utmattade efter en lång dag och mycket bilkörning, fick vi vår middag uppburen till rummet från restaurangen på andra sidan parkeringsplatsen. Jag åt en "prime rib"-smörgås och äppelpaj, och Kim åt en mexikansk rätt.

Måndag 5 oktober. Vi åt frukost på Best Western i Pagosa Springs. Vi flanerade sedan över till Wagon Wheel Art Gallery, där Kim köpte ett tryck av en målning av Milton Lewis, ägaren, som också var vän till Ken Payne, konstnären som vi hade pratat med i Santa Fe. Vi körde sedan ungefär fem mil längre ner längs vägen till Pagosa Lakes, ett enormt exploateringsområde där Kim och Walt köpte en fyra tunnland stor tomt för många år sedan, och där de hoppas kunna dra sig tillbaka en dag. Kim besökte också försäljnings-

kontoret och även husägarföreningens kontor för att få reda på det senaste om vad som pågick. Exploateringen hade bytt ägare flera gånger.

Vi körde sedan vidare västerut till Durango, där vi åt lunch på Denny's. Där svängde vi norrut på Hwy 550 (Million Dollar Highway). Det pågick mycket nytt vägarbete på den. Vi körde genom den nostalgiska gamla staden Ouray, och vidare till Ridgway där vi en gång ägde en ranch på 160 tunnland (sedan dess såld som hustomter på 35 tunnland). Efter att ha kört en mil norrut till Owl Creek Road och sedan ungefär en mil österut, hittade vi det stora pinjeträdet där vi hade begravt Tammy cirka 20 år tidigare. Vi utförde nu den sorgliga uppgift vi hade kommit hit för att göra. Vi spred ut ungefär hälften av Henries aska nära Tammys grav och runt trädet. Kim bad om att få vara ensam i ungefär fem minuter för att meditera, medan jag gick tillbaka till bilen vid vägkanten och väntade på henne, reflekterande över mina egna tankar.

Vi åkte sedan tillbaka till Ridgway och tog Hwy 64 västerut, tills vi kom till en plats där vi tyckte att utsikten över San Juan-bergen var särskilt inspirerande, och spred ytterligare några nävar aska i ängen. Efter att ha kört ytterligare cirka fem miles kom vi till en annan enastående vy över San Juan-bergen i söder och spred ytterligare några nävar. Jag sparade ungefär en kopp av hennes aska, som jag vill förvara i en bronsurna och få placerad i min egen kista precis bredvid mitt hjärta när jag begravs, så att vi kommer att vara tillsammans i all evighet.

Vi körde tillbaka till Hwy 550 och norrut till Montrose. Vid det här laget var klockan ungefär 18:20 och vi stannade vid Baskin Robbins för en bägare glass. Jag tog sedan över ratten och vi körde hela vägen till Gunnison och checkade in på Best Western för natten. Vi var trötta, men inte hungriga, och gick och lade oss utan middag.

Tisdag 6 oktober. Efter att ha ätit frukost i Gunnison körde vi västerut till Alamosa, sedan vände vi tillbaka genom Antonito, genom Santa Fe, och kom tillbaka till Hampton Inn i Albuquerque före klockan 17. Ballongfestivalen var fortfarande i full gång och vi frågade omedelbart om de hade lyckats säkra den rumsreservationen med två sängar åt oss för natten, som vi hade begärt innan vi åkte. Det hade de, och vi kände oss lättade. Vi gick till en Arby-restaurang och laddade upp med godsaker och åt på vårt rum. Vi ville vara säkra på att ingen stal vårt rum ifrån oss medan vi var borta.

Onsdag 7 oktober. Vi gick upp tidigt för att hinna med vårt plan klockan 8:40. Vi åt en snabb kostnadsfri frukost i Hampton Inns lounge, lastade in alla våra väskor och bagage i vår hyrda Corsair och gav oss av mot flygplatsen en mil bort klockan 07:00. Trafiken var tät och långsam. Vi hade inte räknat med att ballongturisterna fortfarande skulle vara där och blockera vägen, utöver den vanliga tunga morgonrusningen. Hur som helst, i sista sekunden släppte Kim av mig vid Uniteds utomhusdisk, och jag fick våra väskor incheckade hela vägen till Greensboro, North Carolina. Under tiden lämnade Kim tillbaka den hyrda Corsairen och betalade räkningen, medan jag gick till disken och fick våra biljetter validerade för Flight 369V, och vi hann precis i tid för att komma ombord på planet till Denver. Därifrån gick allt smidigt till New York och vidare till Greensboro, North Carolina, med ankomst omkring klockan 18:15.

En pendelbuss tog oss till parkeringsplatsen ungefär en halv mil bort. Vi lastade in alla våra tillhörigheter i min goda gamla väntande Buick och begav oss mot Martinsville, cirka 8 mil bort. Vi anlände dit vid 19:30-tiden. Walt var iväg på något kyrkomöte i Roanoke. Kim svängde ihop en snabb middag och vi åt vid 21-tiden. Jag gick och lade mig vid 22, ganska mör. Hemma till slut.

Kapitel fyrtiosju

Kreativitet och den vita rasen

Att driva den in i evigheten

Mänsklighetens framtida öde vilar nu på framgången eller misslyckandet för läran och programmet för Creativity-rörelsen. Vi har nått det avgörande stadiet i den mänskliga rasens historia, en vattendelare, skulle man kunna säga, där den antingen kommer att gå tillbaka och degenerera till en fruktansvärd monstruositet av bastarder, som är oförmögna att antingen föda sig själva eller styra sig själva, vilket exemplifieras av Somalia, Etiopien, Indien, Pakistan och dussintals andra länder befolkade av de skröpliga lerraserna. Å andra sidan kan vi progressivt marschera framåt mot en vitare och ljusare värld, så som Naturen i den mest kreativa och välvilliga av sina många planer avsåg att mänskligheten skulle utvecklas som höjdpunkten av hennes skapelse. Vi har nu nått den betydelsefulla krisen i mänsklighetens historia, och vare sig vi vill det eller inte, kommer beslutet att fattas i nästa generation, eller ännu mer troligt, under detta årtionde. Det beslutet kommer att fattas, på ett eller annat sätt, antingen av oss eller av våra fiender. Huruvida den mänskliga rasen kommer att ytterligare fördärvas av den judiska konspirationen till en massa av svältande, klösande bastarder och vildar, oförmögna att antingen föda sig själva eller styra sig själva som ett civiliserat samhälle, beror helt på oss. Huruvida vi, den vita rasen, kommer att kunna uppbåda viljan och beslutsamheten att kämpa för vår själva överlevnad och rädda planeten jorden åt Naturens främsta, vilar nu helt i våra händer. Endast Creativity har den lära och det program som krävs för att utföra jobbet, och göra det grundligt. Och det, min vän, är det nakna, obestridliga faktumet i världssituationen som den ser ut för oss idag.

* * * * *

I september 1984 besökte min fru och jag evangelisten Oral Roberts enorma 40 tunnland stora religiösa anläggning,

beläget i utkanten av Tulsa, Oklahoma. Det grundades 1962 som Oral Roberts Evangelistic Association i centrala Tulsa. Oral Roberts visade sig dock vara en så dynamisk och framgångsrik bedragare att organisationen snart växte ur sina trånga lokaler i centrum och köpte ett 40 tunnland stort område utanför staden för ytterligare expansion. Och expanderade gjorde det! Snart var han i färd med att bygga Oral Roberts University, ett enormt komplex. Han byggde också ett unikt televisionskomplex. Han byggde även en unik tv-station som hade ett podium som huserade studior och sändningsanläggningar högt uppe i ett torn, så att det från alla håll såg ut som ett enormt kors. Och pengarna fortsatte att strömma in i tiotals miljoner. Han fick in mer pengar än han visste vad han skulle göra med.

När Henrie och jag besökte anläggningen 1984, hade han några år tidigare kommit på en ny idé om hur han skulle spendera alla dessa överskottspengar. Han hävdade att han hade haft en vision av en 900 fot hög Jesus Kristus som stod framför honom och sa åt honom att bygga ett sjukhus som var lika högt, nämligen 900 fot. Med sin vanliga energi kastade han sig in i projektet med liv och lust. Det var en galen idé, helt utan proportion till områdets behov, men han gick vidare ändå. När vi besökte platsen 1984 hade han en del av det halvfärdigt när pengarna tog slut. Vid en kontroll av situationen nyligen (1993) har jag fått veta att det som sjukhus betraktat var ett fullständigt operativt misslyckande, och han har hyrt ut ett av tornen på ett 30-årigt leasingavtal till The Cancer Treatment Center of America, och de andra två av de tre tornen står tomma, oanvända och väntar på en hyresgäst. Och det är, såvitt jag vet, där situationen står och stampar idag. Men det är inte kärnan i denna berättelse.

Oral Roberts är ungefär i samma ålder som jag, nu i mitten av sjuttioårsåldern, och han inser att han är dödlig, att hans liv och krafter håller på att ta slut. Han var, och är, en expert på att lura folk utan like, och hela hans imperium byggdes på lögner, bedrägeri, vaga löften om guld och gröna skogar efter döden, eller hotet om att brinna i helvetet om man inte lydde och hostade upp pengarna. Han har varit utomordentligt framgångsrik, men bedragare med sådana talanger är sällsynta. Nu när han närmar sig slutet av sitt liv är han orolig för om någon kan axla hans mantel och förhindra att hans imperium faller samman. Han citerades nyligen med att säga: "Framgång utan en efterträdare är ett misslyckande." Han har helt rätt. Det finns ingen som kan kopiera hans

konstnärskap som bedragare, och eftersom han inte har kommit med något annat än samma gamla bedrägliga löften och judiska lögner som har funnits i århundraden, förutspår jag att hans imperium kommer att falla samman vid hans död, precis som Jimmy och Tammy Bakkers gjorde redan före sin död, och precis som den judiska kommunismen gjorde.

* * * * *

Jag citerar berättelsen om Oral Roberts för att vi bättre ska kunna förstå vikten av succession och kontinuitet. När vi bygger Creativity-rörelsen för tidsåldrarna är även vi uppenbart angelägna om en kompetent succession. Men där upphör likheten. Även om vi inte har varit i närheten av lika mästerliga på att kratta in pengar, eller på att främja propaganda, eller på att bygga upp vårt medlemsantal, så har vi vinnarformeln i våra händer. Vi behöver inte ljuga för någon, vi behöver inte ge falska löften om "guld och gröna skogar efter döden", eller främja en hop av bedrägliga judiska lögner för att bygga vår rörelse. Vår religion är baserad på Naturens Eviga Lagar, på historiens erfarenhet och helt enkelt på sunt förnuft. **Vår Ras är vår Religion.** Vi ser världen och universum som de är, inte baserat på stenåldersmyter, utan på fakta och sanningar som de är i verkligheten, och våra slutsatser och handlingar styrs av de fakta som är styrkta genom observation och sunda resonemang. Framför allt är våra mål de mest upphöjda och ädla som någonsin uttänkts av människans sinne, nämligen **Överlevnad, Expansion och Främjande av Naturens Främsta.**

På grund av dessa grundläggande sanningar har jag det största förtroende för att vi kommer att vinna i slutändan, medan alla dessa andra judiska shibbolet-begrepp kommer att falla vid vägkanten.

* * * * *

Som alla som har läst *Racial Loyalty*, eller någon av mina böcker vet, har vi letat efter den Store Främjaren under de senaste femton åren. Som alla också vet är jag inte han, och har aldrig utgett mig för att vara det. Jag är endast en filosof och en författare, och på intet sätt är jag den expertfrämjare som förkroppsligas i en Oral Roberts, eller en Jimmy Bakker, eller ett dussin andra tv-bedragare. Jag tror att tiden har kommit då vi nu måste se verkligheten i vitögat. Den vita rasen har inte längre råd att ledas vid näsan genom judisk kristendom av dessa bedrägliga judiska hantlangare till vår egen nackdel och undergång, rasblandning—

tion och förslavning. Vi måste nu möta verkligheten och kämpa för vår dyrbara ras själva överlevnad. För att lyckas med detta måste vi först och främst ha en **militant och kraftfull trosbekännelse** kring vilken hela den vita rasen kan enas, samlas och bygga en maktstruktur med vilken fienden kan krossas. Det har vi nu i Creativity, fullt strukturerat och färdigställt. För det andra, eftersom vår lära är baserad på **ledarskapsprincipen**, måste vi ha en skarpsinnig och beslutsam ledare som tar hand om rörelsen, främjar den aggressivt på en massiv skala och på en världsomspännande basis.

Som jag har sagt vid ett flertal tillfällen tidigare, insåg jag från första början att även om jag slutligen hade strukturerat den första och mest omfattande rasreligionen för överlevnad, expansion och framsteg för världens vita folk, så behövde vi den store ledaren för att sprida vår lära och tro, och jag var inte den mannen. Vid 1992 kände jag att jag inte bara aldrig skulle kunna uppfylla den rollen, utan på grund av ålderns härjningar kunde jag inte ens utföra mina rutinmässiga sysslor. Till vem kunde jag vända mig? Ingen klev fram för att anta utmaningen.

Istället för att låta rörelsen dö, övervägde jag som en sista utväg att flytta högkvarteret till Milwaukee, under ledning av den 24-årige Mark Wilson. Jag kallade till ett möte och gav dem ett förslag de inte kunde tacka nej till. Jag har redan beskrivit den flytten i detalj i ett tidigare kapitel och behöver inte upprepa det här.

Vid den tiden hade jag fullt förtroende för både Mark Wilsons integritet och lojalitet. Tyvärr hade jag fel på båda punkterna. Knappt hade de fått 95 000 dollar i kontanter i sina händer (från försäljningen av högkvarteret i North Carolina, som jag hade lovat dem, där 5 000 av de 100 000 dollarna gick åt till överföring och frakt), plus böcker och annat material värt minst en kvarts miljon dollar, förrän märkliga saker började hända. Istället för att ha modet att använda sitt riktiga namn, gömde sig Mark bakom pseudonymen Brandon O'Rourke, en sannerligen feg handling. Istället för att erkänna den ära och det förtroende jag hade visat honom, erkände Mark aldrig sin nu erbjudna position som Pontifex Maximus, inte ens ett tackkort, inte ett brev, absolut ingenting. När jag fortsatte att påminna honom (åtminstone ett dussin gånger) om att ett sådant erbjudande inte var bindande om det inte accepterades skriftligen, fortsatte han upprepade gånger att ljuga för mig om att han skulle skicka det inom kort, men på sju månader gjorde han det aldrig. Han fortsatte bara att lova att han "skulle",

ska, ska." Jag började få ett starkt intryck av att hans ord var värdelösa.

Situationen kring utgivningen av *Racial Loyalty* var likartad. På sju månader lyckades de bara ge ut två utgåvor, och ingen av dem var till särskilt stor heder för rörelsen. Han började få storhetsvansinne och fick för sig att innan någon kunde bli en pastor (Reverend) i kyrkan, var de tvungna att personligen inställa sig inför honom på böjda knän för godkännande, även om de var tvungna att resa ända från Sverige. På grund av hans arroganta inställning förlorade vi en av våra mest hängivna medarbetare i Europa, pastor Tommy Rydén från Sverige, en stor man, för att inte tala om ett antal andra, allt på grund av denna idiotiska taktik.

Värst av allt, medan de aldrig hade haft mer än trettio cent i fickan tidigare och inte ens visste hur man öppnade ett bankkonto (jag var tvungen att ge Mark uttryckliga instruktioner), började de nu, när de hade alla dessa gratispengar till sitt förfogande, strö dem omkring sig som om de växte på träd. De betalade nu ut löner till sig själva (det var tidigare en volontärorganisation) och köpte en tio tunnland stor fastighet ute i skogen som de egentligen inte behövde. Men det värsta brottet av alla var att de anställde Steven Thomas, en brottsling, som sin viktigaste kontorschef. Jag hade varnat Mark för Steve Thomas förflutna som en brottsling som suttit fyra år i Leavenworth-fängelset för ett av de värsta tänkbara brotten. Han hade våldtagit en kvinna i Vietnam och sedan skjutit henne till döds. Dessutom, på grund av hans koppling till George Loeb-incidenten (som jag också har beskrivit tidigare), var Steve nu villkorligt frigiven, hotad med fängelse, och var tvungen att rapportera till sina JOG-överordnade regelbundet – en perfekt intern kanal för judarna att få varje uns av information om vad som försiggick vid vårt C.O.T.C.-högkvarter. Jag sa till Mark gång på gång att han skulle göra sig av med denna JOG-informatör, men det gjorde han inte. Återigen, han "skulle, skulle, skulle", men han ljög för mig upprepade gånger. Under tiden spenderade högkvarteret våra pengar slösaktigt, och allt rann ut i sanden. Något var tvunget att göras.

* * * * *

Den 14 oktober körde en imponerande herre upp till mitt hus i North Carolina i en Lincoln Continental, ringde på dörren och presenterade sig som Rick McCarty. Han var prydligt klädd i kostym och slips och verkade vara en person av viss rang. Jag bjöd in honom

in, och vi hade ett omfattande samtal som varade i ungefär två timmar, angående vår religiösa rörelse, Creativity, vilket var vad han hade kört upp från Niceville, Florida för att träffa mig om från första början. För att få hela historien föreslog jag att han skulle läsa alla mina böcker. Jag gav honom en komplett uppsättning och han betalade mig 50 dollar. Han sa att han redan visste en del om vår rörelse och hade övervägt att starta en kyrkogrupp i sitt område.

* * * * *

Under tiden gick saker och ting från dåligt till värre i Milwaukee. Rick och jag hade ytterligare flera telefonsamtal om situationen, och han föreslog att han skulle vilja komma upp på ett nytt besök. Han sa att han hade läst varenda en av mina böcker och att han hade flera idéer som han önskade diskutera med mig. Jag lät honom veta att jag var mycket mottaglig. Vi bestämde en tid som passade oss båda.

Han anlände i sin Lincoln Continental klockan 16:30 på tisdagen den 19 januari och bodde på Best Western i Dillard. Vi kom överens om att träffas på Cupboard Cafe om ungefär en timme och äta middag tillsammans. Rick McCarty gav mig en orientering om sin bakgrund och sina kvalifikationer. Han var en psykolog med huvudkontor i Niceville, Florida, och hade en doktorsexamen i psykologi. Han höll föreläsningar och seminarier om psykologi, och hade även närvarat vid ett antal Klan- och rasmöten. Han sa att han var ansvarig för att ha fördubblat medlemsantalet i Tom Robbs Klan-grupp, men att han inte kunde acceptera deras kristna inriktning. Han berättade också självmant att han hade varit gift två gånger, men tyvärr hade båda äktenskapen slutat i skilsmässa. Han hade en trettonårig dotter från sitt första äktenskap.

Han var uppenbarligen en man med många talanger, och sa att han även specialiserade sig på förmedling av affärsföretag, samt omorganisering och omstrukturering av krisdrabbade företag. Allt detta innebar mycket föreläsande och mycket resande, vilket ofta tog honom till städer i Europa.

Efter att ha läst alla mina böcker var han särskilt intresserad av Creativity, och trodde att det var den enda rörelsen som hade det hållbara svaret på det judiska tyranniet över den vita rasen och världens folk. Endast genom en rasreligion som Creativity kunde vi nu enas och rädda den vita rasen från rasblandning och totalt slaveri. Han erbjöd sig att om han kunde bli ledare för den, skulle han kunna sätta Creativity på kartan och göra den till en

växande, kraftfull världsomspännande organisation. Faktum var att han var mycket ivrig att göra det, och det var därför han hade kommit för att träffa mig. Jag var mycket intresserad, och utifrån de meriter han självmant hade uppvisat verkade han väl kvalificerad. Vi hade mycket mer att diskutera och skulle sova på saken och diskutera det vidare nästa dag. Jag berättade för honom att jag hade planerat att åka till Toccoa nästa morgon för att träffa mina tryckare angående de sista detaljerna i min bok, *On the Brink of a Bloody Racial War*, som de höll på att färdigställa, och att de hade ett provexemplar av omslaget att visa mig. Vi kunde prata vidare om hans erbjudande medan vi var på väg till Toccoa och tillbaka.

Under bilresan till Toccoa kom vi slutligen till en samförståndslösning, och jag bestämde mig för att med tanke på hur saker och ting utvecklade sig i Milwaukee var en förändring nödvändig, innan de slösade bort alla de medel jag hade anförtrott dem. Dessutom, med en intern informatör som Steve Thomas vid rodret, var en förändring absolut nödvändig, hur kostsam och störande den än utan tvekan skulle bli. Jag bestämde mig för att anta Ricks erbjudande, trots alla de störningar det oundvikligen skulle medföra.

Det första han skulle behöva för att genomföra skiftet, sade han, var en fullmakt från mig så att han kunde representera mig som om jag vore där själv. Vi gick till min advokats kontor, Bobby Key, och hämtade ett exempel på en modell för en fullmakt, och utformade den sedan så att den endast skulle gälla ärenden rörande kyrkan. Min uppfattning var att det bara skulle vara ett tillfälligt verktyg för att vara till nytta i de svåra förhandlingar han skulle möta i kontakten med Milwaukee-gruppen. Jag skrev ut den på min dator i mitt arbetsrum, gick sedan till banken och fick den notariserad.

Det var onsdagen den 20 januari. Vi ringde till Milwaukee och informerade dem om våra avsikter. En av de första sakerna jag informerade Mark Wilson om var det grundläggande faktumet att eftersom han aldrig hade bekräftat mitt erbjudande om att bli Pontifex, hade vi aldrig haft ett bindande kontrakt, eftersom det för att ett avtal ska vara bindande krävs både anbud och accept. Jag hade redan klargjort detta för honom i detalj i ett brev jag skrivit till honom några dagar tidigare. När vi återvände från Toccoa ringde jag Mark, berättade för honom att Rick McCarty var här, och att vi tänkte genomföra bytet av ledarskap och plats för högkvarteret. Men genom telefonavlyssning och det judiska spionsystemet var de redan väl medvetna om vad vi höll på med redan innan jag ringde, och helvetet bröt lös. Med hans

Med fullmakten i hand lät jag Rick sköta det mesta av argumenterandet, förhandlandet och käbblet. Detta involverade ett antal personer och pågick under resten av dagen tills Rick gav sig av till sitt motell för natten. Det fortsatte ytterligare nästa dag tills Rick reste till Florida klockan 16:30 den 21 januari.

* * * * *

Eftersom den 24 januari var den första årsdagen av min frus död, ville min dotter Kim och jag vara tillsammans till minne av denna tragiska dag och för att trösta och stötta varandra. Hon anlände ensam klockan 16:30 på lördagen den 23:e. Det var så snällt av henne att komma och vara hos mig. Jag behövde det moraliska lyftet och trösten, precis som hon också gjorde.

Nästa dag, söndagen den 24:e, tillbringade vi större delen av dagen med att prata om de lyckliga tider vi tre hade haft tillsammans, vilken underbar fru och mor Henrie hade varit för oss. Vi mindes vår resa till Europa 1967, och alla de andra trevliga resor vi hade gjort till Mexiko, till Keys, till Bahamas, till Hawaii när Kim var sju år gammal. Vi mindes till och med när vi åkte upp till North Carolina för att gräva efter rubiner i Franklin när vi först flyttade till Florida 1958 och flera år därefter. Vi tittade i gamla fotoalbum, i många av vilka Tammy, vår älskvärda hund, också var med, och mindes med värme alla intressanta händelser och platser vi hade delat. Det var en nostalgisk dag.

Den kvällen tog jag med Kim ut till Dillard Restaurant där vi åt varsin Prime Rib-middag. Hon stannade kvar över måndagen och hjälpte till att städa upp i huset, eftersom jag inte hade varit den bästa av hushållare. Klockan 13:30 följande tisdag sa vi ett tårfyllt farväl för nu, vi ses snart igen, och hon återvände till Martinsville.

* * * * *

Under tiden fortsatte striden mellan Milwaukee-gruppen och Rick McCarty via telefon. Slutligen beslutades det att Rick skulle flyga upp till Milwaukee och arbeta fram en förlikning. Under tiden var brevet jag hade skrivit den 18 januari, en dag innan Rick anlände till mitt hus, på väg till Mark Wilson, i vilket jag ställde ultimatumet. Mark hävdade att han ännu inte hade mottagit det, trots att det nu var den 26 januari. Det löd som följer:

18 januari 1993

Pastor Mark Wilson
C.O.T.C. P.O. Box 340377
Milwaukee, WI 52234

Bäste Pastor Wilson:

Den 14 juni 1992 skickade jag ett brev till dig där jag utnämnde dig till min efterträdare som Pontifex Maximus för Church of the Creator. Trots mina talrika påminnelser till dig om att en sådan utnämning kräver ett skriftligt medgivande om godkännande för att göra den bindande, och trots dina talrika löften och försäkringar om att du skulle göra detta omgående, har nu sju månader gått och jag har fortfarande aldrig mottagit något sådant skriftligt uttalande som bekräftar godkännandet. Inte ens ett tackkort för äran av erbjudandet, ej heller för de hundratusentals dollar i pengar, böcker och material som donerats till din grupp. Inget av detta har ens bekräftats av dig.

För att ett kontrakt ska vara bindande måste det innehålla både ett erbjudande och ett godkännande i skrift. Du har misslyckats med att göra detta, och är uppenbarligen till och med för feg för att använda ditt riktiga namn offentligt. Sådana är inte kvalifikationerna för ledarskap i en stor rörelse så viktig som jag anser att Creativity-rörelsen är.

Jag återkallar därför mitt erbjudande till dig som min efterträdare, och brevet om överföring av ledarskap (Transfer of Leadership) är nu ogiltigt, även om du nu skulle skicka ett sådant godkännandebrev. Din position som Pontifex Maximus blev aldrig bekräftad, erbjudandet är nu återkallat, och därför har du aldrig haft några juridiska anspråk på den positionen. Det har du inte nu, och inte heller i framtiden. Jag förblir grundaren, ledaren och Pontifex Maximus fram till dess att jag utser en mer kvalificerad och samarbetsvillig person. Jag har en sådan i åtanke, en som är redo, villig och kapabel att träda fram inför offentligheten i sitt eget sanna namn, och som skriftligen kommer att acceptera en sådan utnämning och ansvar för ledarskap.

Det som föranleder mig att vidta denna summariska åtgärd är att din prestation under de senaste sju månaderna har varit extremt en besvikelse. Efter sju månader har jag fortfarande inte sett den andra upplagan av Racial Loyalty komma ut från ditt kontor. Du har medvetet placerat en man som du visste var en brottsling, en våldtäktsman och en mördare i nervcentret på ditt kontor. Det i sig är ett avskyvärt brott mot vår organisation världen över, vilket intygas av brevet och avskedsansökan från en stor man, Pastor Tommy Ryden från Sverige. Jag bifogar en kopia med detta brev. Inte nog med att Steve Thomas är en grov kriminell, utan han är också, som du mycket väl vet, villkorligt frigiven, och du kan vara säker på att han rapporterar varje steg som sker på ditt kontor till sina JOG-överordnade. Jag har upprepade gånger krävt att du gör dig av med honom, och du har upprepade gånger sagt till mig att du skulle göra det, men du ljög för mig. Du gav mig till och med

ett slutdatum, den 15 jan. Men när jag ringde högkvarteret den 16:e, så var han där och svarade i telefonen som vanligt. Jag blev förvånad, och när jag sa att jag hade förstått att han skulle vara borta till den 15:e, sa han att han inte visste någonting om det. Vad är din förklaring?

För det andra, för en man som förmodas sitta i den högsta ledningen, är du nästan omöjlig att nå. Du ringer sällan tillbaka på mina samtal, eller ringer överhuvudtaget inte. Din privata telefon ändras ständigt, eller är bortkopplad, och du verkar medvetet undvika kontakt med mig. Nu när jag har beviljat dig stora summor pengar, och stora mängder böcker och material, har du fått den felaktiga uppfattningen att du kan göra precis som du vill. Du kunde inte ha mer fel. Vi är inte hjälplösa. Du har inte längre någon auktoritet. Du kommer snart att ersättas av en person som har bättre omdöme, bättre förmåga inom marknadsföring och talekonst, samt överlägsna ledaregenskaper. Dessutom kommer högkvarteret att flyttas och *Racial Loyalty* kommer att publiceras månatligen och punktligt.

För rörelsens bästa och för ditt eget bästa föreslår jag att du avgår tyst och omedelbart, efter att ha ordnat upp dina angelägenheter, så behöver detta brev inte publiceras och sändas ut till våra medlemmar. Men i vilket fall som helst blev din position som Pontifex Maximus aldrig legaliserad, och din auktoritet i att anta en sådan är ogiltig.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Rekommenderat brev nr. P 508 570 718

Rick McCarty lämnade Niceville sent på eftermiddagen samma dag, den 26 januari. Mark Wilson hämtade upp honom vid Milwaukees flygplats och körde honom till hans hotell den kvällen. De verkliga förhandlingarna startade nästa dag. Rick hade en hård nöt att knäcka. Han stod inför en fientlig grupp på deras hemmaplan. Dessutom hade de alla pengarna, böckerna, allt material och andra värdesaker i sin besittning, även om deras juridiska och moraliska ställning var svag. Beväpnad med min fullmakt förstärkte jag hans position ytterligare genom att skicka honom hans meriter som Pontifex Maximus via Overnight Express Mail, som anlände på förhandlingarnas första dag, liksom det brev jag hade skickat till Mark en vecka tidigare som återkallade alla anspråk han kan ha haft på den titeln. Med tanke på alla odds som var emot honom tycker jag att Rick gjorde ett anmärkningsvärt jobb som förhandlare genom att nå någon överenskommelse alls, även om vi inte fick allt som tillkom oss. Kanske var hans utbildning som psykolog till viss hjälp.

Här är den överenskommelse de slutligen nådde efter två dagars köpslående. Mark hävdade att av de 95 000 dollarna hade de nu bara 65 000 dollar kvar (Rick och jag uppfattade att de i själva verket hade mer.) Av det beloppet skrev Mark en bankväxel på summan 50 000 dollar som skulle gå till det nya C.O.T.C.-högkvarteret i Florida. Milwaukee-gruppen fick behålla 5 % av alla böcker de fortfarande hade kvar, och all kontorsutrustning de hade köpt för kyrkans pengar. Detta inkluderade även de 10 tunnland mark de hade köpt. Eftersom de nyligen också hade tagit emot de två stora boksändningarna av den andra tryckningen av *Nature's Eternal Religion* (på 10 000 böcker) och även samma mängd av *The White Man's Bible*, plus alla andra böcker som hade skickats till dem från North Carolina i juni 1992, krävdes det två enorma lastbilar för att frakta allt detta material till Florida, varvid det nya högkvarteret betalade alla fraktkostnader. Rick skötte alla arrangemang med fraktbolagen, priser, platser osv., innan han gav sig av. Tyvärr fanns inte allt material i Milwaukee på ett och samma ställe, utan på två, men Rick hade ordnat så att lastbilarna skulle hämta upp på båda ställena. När varorna anlände ungefär en vecka senare, vilket bestod av de flesta av böckerna, hade chauffören vägrat eller misslyckat med att stanna vid det andra stället. Saknade var alla våra stora Portfolio nr ett, alla de nästan 5 000 affischerna från kyrkan (Mobilize the White Race!), nästan hälften av den andra uppsättningen affischer, även 8 x 10 svartvita fotografier av mig själv, och en del annat material. Vi har fortfarande inte fått resten av de varorna, men kommer att framhärda tills vi gör det.

* * * * *

Certifikatet för överföring av ledarskap. Det jag skickade till Rick via Overnight Express var formulerat exakt likadant som det jag hade skickat till Mark Wilson sju månader tidigare, men som aldrig hade bekräftats. Här är en exakt kopia av dokumentet jag skickade till Rick på ett C.O.T.C.-brevpapper den 25 januari, och som han tog emot i Milwaukee nästa dag:

Överföring av ledarskap

Jag avgår härmed som religiös ledare för den världsomspännande CHURCH OF THE CREATOR, och utnämner dig, Dr. Rick McCarty, till min efterträdare med titeln Pontifex Maximus. Denna avgång och överföring träder i kraft den 25 januari 1993. Jag kommer fortfarande att kvarstå som ordförande för det nordkarolinska företaget kallat The Church of the Creator, Inc., på tillfällig basis.

Du kommer att sitta din mandatperiod ut under resten av årtiondet, och en ny Pontifex kommer att väljas under år 2000 v.t., i enlighet med vår trosbekännelse och vårt program.

Du ska vidare inrätta en grupp bestående av 12 sanna, beprövade och pålitliga troende från vårt medlemskap, som ska kallas Guardian of the Faith Committee (Kommittén för trons väktare), vars uppgift det blir att agera som vakthundar över vår trosbekännelse så som den framställs i våra Heliga Böcker, genom att hålla den ren och konsekvent, och förhindra att den någonsin ändras, förvanskas eller manipuleras. De ska också ha befogenhet att genomdriva detta edikt.

Under de flera år som följer mellan nu och år 2000 ska du också försöka instifta en ledarskapsskola för att utbilda våra framtida ledare. Du ska också inrätta ett elektorskollegium vars uppgift det blir att välja den bäst utbildade och mest kapabla ledaren, när tiden är inne att välja din efterträdare. Det är av yttersta vikt att vi väljer den mest hängivna och kapabla ledaren som är bäst kvalificerad att axla de plikter och det ansvar som detta höga ämbete innebär.

Undertecknat, denna 25:e dag i januari, 1993

Ben Klassen, Grundare

Denna 25:e dag i januari inställde sig personligen inför mig Ben Klassen, för mig känd, som utförde ovanstående dokument.

Bevittna min hand och mitt notariesigill denna 25:e dag i januari, 1993.

Teresa McDaniel
Notarius Publicus
Min fullmakt löper ut: 11/15/94

Till skillnad från Marks uteblivna svar, fick jag ett snabbt och entusiastiskt erkännande från Rick när han kom tillbaka

till Niceville, (fastän han fördaterade det till den 25 januari). Det lyder som följer:

25 januari 1993

Herr Ben Klassen

Det är med största respekt och ära som jag accepterar ledarpositionen som Pontifex Maximus.

Jag accepterar även fullständiga rättigheter till fullmakt i alla ärenden rörande Church of the Creator på världsomspännande basis. Inklusive allt ansvar som det innebär.

Låt mig vid detta tillfälle uttrycka min tacksamhet för den tro ni har på min förmåga att slutföra ert arbete. Att ta upp Church of the Creators baner och bära det till seger.

Som grundare av jordens enda vita rasreligion har ni skrivit historia. Jag kan bara säga att det är bortom ord att uttrycka den enorma stolthet och ära jag känner över att ha haft förmånen att känna en man av er storhet. Genom mig kommer ert livsverk att fortsätta, och på dagen för vår seger kommer en särskild helgdag att utlysas. Över hela den vita världen kommer orkestrar att spela. Arméer kommer att marschera och varje man, kvinna och barn kommer att ära ert namn.

Tack Ben Klassen. Ni är min HJÄLTE

Er vän

Dr. Rick McCarty

* * * * *

När Rick lämnade Milwaukee hade han också fått en kopia av sändlistan. Huruvida den hade manipulerats och ett antal av de bättre prospekten hade utelämnats är vi inte säkra på. I vilket fall som helst hade han ett stort jobb framför sig. Hans första uppgift var att ge ut nästa nummer av *Racial Loyalty* och skicka ut det till alla på sändlistan han hade. Istället för att ta flera månader på sig för detta första jobb, fick han ihop ett tolvsidigt nummer av *Racial Loyalty* som kom ut inom de första två veckorna, i vilket han naturligtvis också gick ut med meddelandet till våra medlemmar att vi hade flyttat vårt högkvarter till Niceville, Florida, och att kyrkan nu stod under nytt ledarskap, med pastor Rick McCarty som ny Pontifex Maximus. Tidningen var väl sammanställd

och innehöll många bra artiklar, där huvudartikeln var skriven av pastor Eric Hawthorne från Kanada.

Den 4 april hade boktryckeriet i Toccoa, Georgia, slutfört tryckningen av de 10 000 exemplaren av vår nya bok, *On the Brink of a Bloody Racial War*. Jag hade instruerat dem att skicka 8 500 exemplar till vårt nya huvudkontor i Florida. Jag hade också gett tryckeriet instruktioner om att 1 000 exemplar skulle gå till en av våra hängivna distributörer i Mississippi (Dick Liggett, P.O. Box 717, Raymond, MS 39154), och 500 exemplar till John Brooks, P.O. Box 68, Pinole, CA 94564. Jag hade gett dessa löften till dessa lojala anhängare en tid innan jag träffade Rick McCarty, eller hade några tankar på att vi skulle göra några drastiska förändringar, och nu när boken var färdig infriade jag det löftet.

Nästa sak som Rick åstadkom innan han hade varit i tjänst i mindre än en månad var att bli inbjuden att medverka i Sally Jessy Raphaels talkshow, där han kunde lägga ut texten om Creativity inför en rikstäckande TV-publik. Ämnet var "White Collar Racists", där han framträdde tillsammans med tre andra vita representanter och fyra svarta rasister. Publiken på plats bestod av n-ordet, homosexuella och andra handplockade antivita bråkmakare, som alla naturligtvis var extremt högljudda och fientliga mot den vita rasen. Problemet med en sådan miljö är naturligtvis att det är mycket skrikande, mycket förvirring, och det finns egentligen väldigt lite tid att få fram sin poäng. Rick gjorde dock bra ifrån sig, och programmet sändes den 18 mars 1993. En kopia av bandet finns tillgänglig från vårt C.O.T.C.-huvudkontor, P.O. Box 411, Niceville, FL 32588.

* * * * *

Detta tar oss i stort sett fram till nutid och jag måste avsluta boken vid denna tidpunkt och få den till tryckeriet innan oförutsedda olyckor, eller den osäkra turbulensen i världshändelserna, gör även det omöjligt. Endast tiden kan utvisa. Visst lever vi i en kaotisk och oförutsägbar era av historien där hela den civiliserade ordningen, och den vita rasen i synnerhet, skulle kunna raseras av den djävulska judiska framfarten inom denna generation. Den enda kraft som kan förhindra att denna mest fruktansvärda katastrof blir verklighet är en informerad och enad vit ras själv. Ingen annan kommer, eller kan, göra det åt oss. Vid sjuttiofem års ålder är detta utan tvekan den sista bok jag kommer att skriva. Jag har tillägnat de senaste tjugo åren av mitt liv

och alla mina världsliga resurser för att försöka väcka den Vita Rasen för dess förestående fara, och jag har gjort allt jag kan. Jag är färdig, och denna bok kan betraktas som **Min sista vilja och testamente.**

Nu måste den yngre generationen plocka upp facklan och utkämpa striden. Genom att göra det måste vi, bland annat, göra en intensiv sökning efter den **Vita finansiella ängeln** för att backa upp, finansiera och bekosta denna enorma operation. Det finns fortfarande 500 miljoner vita människor på denna planet jorden, av vilka jag är säker på att alla i sitt hjärtas innersta vill se den Vita Rasen överleva, blomstra och expandera. Jag har uttömt mina resurser i att föra kampen under de senaste tjugo åren och jag är säker på att det finns miljontals vita människor som är multimiljonärer och som har mycket mer finansiella resurser till sitt förfogande än jag någonsin haft. Det finns faktiskt en hel del familjer som är goda för miljarder. Det finns till exempel familjen Sam Walton från Wal-Mart, som jag har förstått är god för 23 miljarder dollar. Det finns familjen Ross Perot, som är god för några miljarder. Sedan finns Ted Turner, som inte bara har en enorm förmögenhet, utan med sitt CNN-nätverk också har en enorm medie- makt. Sedan finns familjen Hunt i Texas och deras olje-förmögenheter, det finns familjerna Ford, Rockefeller, Adolf Busch-familjen från Anheuser-Busch, Coors från Coors-öl, och dussintals andra som tillhör miljardärs- eller nästan miljardärsklassen. Ingen av dessa människor är judar. Och sedan finns det hundratusentals i hundramiljoners- dollarklassen, i tiomiljonersklassen, som vi aldrig ens har hört talas om. Jag är säker på att det finns åtminstone en bland alla dessa välmående vita människor som ensam skulle kunna finansiera vår rörelse hela vägen och aldrig ens sakna några miljoner. Det är vår plikt att söka upp dem och göra situationen klar för dem att det är de som har mest att förlora om vi inte vinner denna strid mot våra dödsfiender. Och vilka är våra dödsfiender? Bevisen finns där ute, tydligt för varje tänkande människa att se: judarna och "mud peoples" som översvämmer världen och försöker förslava och förgöra oss. De är våra fiender, och de hatar oss med hämndlystnad, och deras program för att förgöra den Vita Rasen är nu i full gång.

Det är din skyldighet att gå ut och finna några av dessa vita finansiella änglar som vi talade om tidigare och värva deras hjälp. Vi, den Vita Rasen, har de finansiella medlen, vi har intelligensen, och vi har den potentiella makten att förhindra förstörelsen av vår ras och vår

civilisation. Allt är planerat i skarp och omfattande detalj i vår **RASRELIGION**. Vi måste nu omedelbart ta oss samman och vidta fasta, beslutsamma och obevekliga åtgärder för att genomföra den planen, och vi måste göra det nu! Ett enormt ansvar vilar på vår ledares axlar, och huruvida han kan lyckas eller inte beror på hans drivkraft, hans energi, hans uthållighet och hans visdom, men framför allt kommer det att bero på ert energiska och outtröttliga stöd, finansiellt, moraliskt och framför allt den iver med vilken ni hjälper till att organisera och sprida ordet i ert eget territorium.

Så låt oss anta utmaningen! Låt oss stödja vår nya ledare, Pontifex Maximus Rick McCarty, backa upp honom till det yttersta, anstränga oss utöver vad plikten kräver och rädda världen för Naturens främsta och de miljontals av vår framtida avkomma som kommer att följa oss. **DELENDA EST JUDAICA! RAHOWA!**

Denna bok är min sista vilja och testamente till världens vita folk.

Författare till:

Nature's Eternal Religion
The White Man's Bible
Expanding Creativity
Building a Whiter and Brighter World
RAHOWA!
This Planet Is All Ours
The Klassen Letters Vol. 1
The Klassen Letters Vol. 2
Portfolio One
The Little White Book
A Revolution of Values Through Religion
Against the Evil Tide —En självbiografi
On The Brink of a Bloody Racial War

Medförfattare till:

Salubrious Living

Ben Klassen, P.M.

Grundare, Church of the Creator

OM FÖRFATTAREN: Ben Klassen har varit bosatt i fyra länder och medborgare i tre. Född av tyskspråkiga föräldrar i Ryssland 1918, blev han och hans familj tidiga offer för den judiska kommunismen, från vilken de flydde 1924. Han växte upp och utbildades i Kanada, där han tog en examen i elektroteknik och även en kandidatexamen i humaniora. Han har varit jordbrukare, skollärare, nickelgruvarbetare, elektroingenjör, uppfinnare, fastighetsmäklare och ledamot i Floridas delstatslegislatur.

Hans intensiva intresse för naturlagarna, ras och religion polariserades till en ny religion för den vita rasen, en uppgift som hans breda och mångsidiga bakgrund till synes förberedde honom för under en hel livstid.

Creativity är en religiös trosbekännelse....

- ★ ***Tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.***
- ★ ***Baserad på naturlagarna, på historisk erfarenhet, på logik och sunt förnuft.***
- ★ ***Vårt fyrdimensionella program: Ett friskt sinne i en frisk kropp i ett friskt samhälle i en frisk miljö.***
- ★ ***Vårt mål: Att bygga en vitare och ljusare värld.***